KATE
ELIZABETH
RUSSELL

VANESSA MEA CEA ÎNTUNECATĂ

virtual-project.eu

KATE ELIZABETH RUSSELL

VANESSA MEA CEA ÎNTUNECATĂ

Original: *My Dark Vanessa* (2020)

Traducere din limba engleză de:
BIANCA PAULEVICI

virtual-project.eu

LITERA®

2020

Am crescut și am învățat în Maine – mai întâi la o școală privată (de zi), în clasele a noua și a zecea, până m-am retras din motive personale, iar ulterior în cadrul facultății. Datorită similitudinilor dintre aceste fapte generale și anumite elemente fictive din Vanessa mea cea întunecată, *sunt conștientă că cititorii care îmi cunosc cât de cât trecutul ar putea trage greșit concluzia că relatez istoria secretă a acelor evenimente. Nu este cazul. Aceasta este o lucrare de ficțiune, iar personajele și cadrele în care este plasată povestea sunt întru totul imaginare.*

Oricine a urmărit știrile în ultimii câțiva ani a văzut povești asemănătoare cu narațiunea acestui roman, povești pe care eu le-am trecut prin filtrul imaginației mele. Pe acest fundal am țesut și alte influențe, precum teoria traumelor critice, cultura pop, postfeminismul timpuriu și propriile-mi sentimente complicate față de Lolita. *Este un proces normal al scrierii creative. Dar, ca măsură de precauție, trebuie reiterat faptul că nimic din acest roman nu este menit să relateze anumite evenimente reale. În afară de paralelele generale menționate mai sus, nu este povestea mea personală, nici cea a profesorilor sau cunoscuților mei.*

2017

Mă pregătesc să plec la serviciu, iar postarea este deja activă de opt ore. În timp ce îmi ondulez părul, dau *refresh* la pagină. Până acum, 224 de *share*-uri și 875 de *like*-uri. Mă îmbrac cu costumul negru de lână și dau iar *refresh*. Îmi scot balerinii negri de sub canapea, dau *refresh*. Îmi prind ecusonul auriu cu numele meu pe rever, dau *refresh.* De fiecare dată, numerele cresc și sunt tot mai multe comentarii.

Ești așa de puternică.
Ești așa de curajoasă.
Ce monstru i-ar face așa ceva unui copil?

Accesez ultimul mesaj text, pe care i l-am trimis lui Strane cu patru ore în urmă: „Deci, ești bine…?" Încă nu mi-a răspuns, nici măcar nu l-a citit. Scriu altul: „Sunt aici dacă vrei să vorbim". Apoi mă gândesc mai bine, îl șterg și îi trimit în schimb un rând plin de semne de întrebare, fără cuvinte. Aștept câteva minute, încerc să îl sun, dar când intră mesageria vocală, îmi vâr telefonul în buzunar și ies din apartament, trăgând ușa după mine. Nu am de ce să mă agit atât de tare. El a creat toată nebunia asta. E problema lui, nu a mea.

La serviciu, stau la biroul situat în holul hotelului, pe colț, și le recomand oaspeților unde să meargă și ce să mănânce. Suntem la sfârșitul sezonului; ultimii turiști trec să admire peisajele înfrunzite, înainte ca Maine să-și închidă porțile pentru iarnă. Mereu cu un zâmbet pe față, care nu mi se reflectă însă și în privire, fac o rezervare la cină pentru un cuplu care își sărbătorește prima aniversare și mă asigur că la întoarcere îi va aștepta o sticlă de șampanie în cameră. Este un gest deosebit, genul acela care îmi va aduce un bacșiș bun. Sun la compania locală de transport

pentru o mașină care să ducă o familie până la aeroport. Un bărbat care se cazează la hotel luni seara, o dată la două săptămâni, pentru afaceri, îmi aduce trei cămăși murdare și mă întreabă dacă pot fi curățate peste noapte.

— Mă ocup, îi zic.

Bărbatul zâmbește strengărește și îmi face cu ochiul.

— Ești cea mai bună, Vanessa.

În timpul pauzei stau într-un compartiment din biroul din spate și mă holbez la telefon în timp ce mănânc un sandviș vechi de o zi, rămas de la un eveniment. Deja verific postarea de pe Facebook în mod compulsiv; nu mă pot stăpâni: degetele mi se mișcă și ochii îmi țâșnesc spre ecran, urmărind numărul tot mai mare de *like*-uri și *share*-uri, zecile de mesaje de genul: „Ești neînfricată”, „Continuă să spui adevărul”, „Eu te cred”. În timp ce citesc, apar trei puncte care clipesc, semn că cineva tastează chiar atunci un comentariu. Apoi, ca prin magie, apare un alt comentariu, încă un mesaj despre putere și sprijin care mă face să îmi împing telefonul pe birou și să arunc restul sandvișului rânced la gunoi.

Mă pregătesc să mă întorc la biroul meu, când telefonul începe să vibreze: APEL PRIMIT JACOB STRANE. Râd și răspund, ușurată că trăiește, că mă sună.

— Ești bine?

Preț de o clipă nu se aude nimic și mă blochez, privind fix la fereastra care dă înspre Monument Square, târgul de toamnă al fermierilor și camioanele cu mâncare. Este începutul lunii octombrie, suntem în miezul toamnei, perioada în care Portland pare desprins dintr-un catalog L.L. Bean – dovleci și tărtăcuțe, urcioare cu cidru de mere. O femeie îmbrăcată în tartan și încălțată cu ciocate traversează piața, zâmbindu-i bebelușului pe care îl poartă la piept.

— Strane?

— Mă gândesc că ai văzut, zice el, oftând apăsat.

— Da, zic eu. Am văzut.

Nu îl întreb nimic, dar începe să îmi explice oricum. Îmi zice că școala va demara o investigație și se pregătește pentru ce e mai rău. Presupune că îl vor forța să demisioneze. Se îndoiește că va reuși să încheie anul școlar, poate nu va rezista nici măcar până la vacanța de Crăciun. E atât de șocant să îi aud vocea, încât mă străduiesc să țin pasul cu ce îmi spune. Au trecut luni întregi de când am vorbit ultima oară cu Strane, atunci când am intrat în panică după ce tata a murit în urma unui atac de cord și i-am spus că nu mai puteam continua așa. A fost aceeași criză morală prin care am trecut de-a lungul anilor în care am dat-o în bară – locuri de muncă pierdute, despărțiri și episoade depresive –, de parcă dacă aș fi fost cuminte, aș fi reparat retroactiv toate lucrurile pe care le-am stricat.

— Dar au investigat deja când ți-a fost elevă, zic eu.

— Acum o iau de la capăt. Stau din nou de vorbă cu toată lumea.

— Dacă au hotărât atunci că nu ai greșit cu nimic, de ce s-ar răzgândi acum?

— Ai urmărit știrile în ultima vreme? întreabă el. Trăim vremuri diferite.

Vreau să îi spun că exagerează cu dramatismul, că totul va fi în regulă câtă vreme e nevinovat, dar știu că are dreptate. În ultima lună, o mișcare a căpătat avânt: un val de femei dându-i în vileag pe bărbați ca fiind hărțuitori, atacatori. În vizor s-au aflat de obicei vedetele – muzicieni, politicieni, actori renumiți –, dar au fost numiți și bărbați mai puțin celebri. Indiferent de mediul lor de proveniență, cei acuzați parcurg aceiași pași. Mai întâi neagă totul. Apoi, pe măsură ce devine limpede că acuzațiile răsunătoare nu vor dispărea, demisionează de la locurile de muncă, picați în dizgrație, și dau o declarație în care își cer vag

scuze, dar fără să recunoască propriu-zis că au greșit. Apoi pasul final: amuțesc și dispar. Mi s-a părut de-a dreptul ireal să urmăresc acest proces zi de zi, să îi văd pe bărbați prăbușindu-se atât de ușor.

— Ar trebui să fie în regulă, zic eu. Tot ce a scris ea e o minciună.

Îl aud pe Strane cum inspiră brusc, șuierând printre dinți.

— Nu știu dacă minte, cel puțin nu tehnic.

— Dar abia dac-ai atins-o. În postare zice că ai agresat-o.

— Am agresat-o, pufnește el zeflemitor. Agresiune poate însemna orice, așa cum și ultraj poate însemna că ai apucat pe cineva de încheietura mâinii sau că l-ai îmbrâncit în umăr. E un termen legal fără sens.

Mă holbez pe fereastră la târgul fermierilor: mulțimea care mișună de colo colo, pescărușii care roiesc. O femeie care vinde mâncare scoate capacul unei tigăi, eliberând un nor de aburi în timp ce extrage de acolo două *tamales*[11].

— Știi, mi-a scris săptămâna trecută.

O clipă de tăcere.

— Zău?

— Voia să vadă dacă n-aș fi și eu dispusă să ies la înaintare. Probabil s-a gândit că ar fi mai credibilă dacă mă prinde și pe mine în toată treaba.

Strane nu zice nimic.

— Nu i-am răspuns. Evident.

— Corect, zice. Bineînțeles.

— Am crezut că merge la cacealma. Nu am crezut că va avea tupeul să o facă. Mă aplec în față și îmi lipesc fruntea de fereastră. Va fi în regulă. Știi ce cred eu.

Și atunci îl aud cum expiră. Îmi imaginez zâmbetul de ușurare de pe chipul lui, încrețiturile de la colțurile ochilor.

— Atât am nevoie să aud, zice el.

Întoarsă la biroul meu, deschid Facebook-ul, tastez „Taylor Birch” în bara de căutare și profilul ei umple ecranul. Derulez conținutul public sărac pe care l-am examinat cu atenție ani de zile, fotografiile și actualizările referitoare la evenimentele din viața ei, iar acum, sus de tot, postarea despre Strane. Numerele continuă să urce: acum sunt 438 de *share*-uri, 1.800 de *like*-uri, plus comentarii noi, mai toate cam pe aceeași linie.

E o poveste profund inspirațională.
Mă uimește câtă putere ai.
Continuă să spui adevărul, Taylor.

Când ne-am cunoscut, eu aveam cincisprezece ani, iar Strane, patruzeci și doi, o diferență aproape perfectă, de treizeci de ani, între noi. Așa o descriam pe atunci: o diferență aproape perfectă. Îmi plăcea calculul matematic pe care-l conținea: de trei ori vârsta mea. Cât de ușor era să îmi închipui că ar fi încăput trei de mine în el: una încolăcită în jurul creierului, o alta în jurul inimii și a treia lichefiată și curgându-i prin vene.

Mi-a zis că la Browick se știa că mai aveau loc din când în când legături amoroase între profesori și elevi, dar că el nu avusese niciodată una și nici nu își dorise înainte să mă cunoască pe mine. Am fost prima elevă care i-a stârnit acest gând. Eu aveam ceva ce făcea să merite riscul. Aveam un farmec care l-a atras.

Nu avea de-a face cu cât de tânără eram, nu în cazul lui. Dincolo de orice altceva, îi plăcea la nebunie mintea mea. Mi-a zis că aveam o inteligență emoțională genială și că scriam ca un copil-minune, că putea vorbi cu mine, că putea avea încredere în mine. Ascuns înăuntrul meu, zicea el, se afla un romantism întunecat, la fel ca acela pe care îl vedea în el însuși. Nimeni înainte de mine nu mai înțelesese latura aceea întunecată a lui.

— Ce noroc pe mine, mi-a zis el ironic, că mi-am găsit în sfârșit sufletul pereche și are cincisprezece ani.

— Dacă vrei să vorbim despre noroc, am contracarat eu, ia să vezi cum e să ai cincisprezece ani și sufletul tău pereche să fie un tip bătrân.

Mi-a cercetat cu atenție chipul după ce am spus-o, ca să se asigure că glumeam. Bineînțeles că glumeam. Nu voiam să am de-a face cu băieții de vârsta mea, cu mătreața și acneea lor, cu cruzimea lor: împărțeau fetele după trăsăturile lor individuale și ne evaluau părțile corpului pe o scară de la unu la zece. Nu fusesem făcută pentru ei. Îmi plăcea la nebunie prudența matură a lui Strane, răbdarea cu care mă curta. Mi-a comparat culoarea părului cu cea a frunzelor de arțar, mi-a dat volume de poezie – Emily, Edna, Sylvia. M-a făcut să mă privesc prin ochii lui: o fată care ar fi putut să se ridice, cu părul ei roșu, și să îl înghită ca pe aer. Mă iubea atât de mult încât, uneori, după ce plecam din sala lui de clasă, se așeza pe scaunul meu și își punea capul pe bancă, încercând să inspire ce mai rămăsese din mine. Toate acestea înainte să ne sărutăm măcar. A fost atent cu mine. A încercat din răsputeri să fie bun.

E ușor de zis exact când a început totul, momentul acela în care am intrat în sala lui de clasă scăldată în lumina soarelui și am simțit cum mă soarbe din priviri pentru prima dată, dar e mai greu să îmi dau seama când s-a terminat, dacă într-adevăr s-a terminat. Cred că s-a încheiat când aveam douăzeci și doi de ani, iar el mi-a zis că trebuia să se adune și că nu putea duce o viață decentă cât timp eram aproape de el, dar în ultimii zece ani ne-am tot sunat noaptea, rememorând trecutul, zgândărind rana pe care refuzam amândoi să o lăsăm să se vindece.

Presupun că spre mine se va îndrepta în zece sau cincisprezece ani, când trupul va începe să-i cedeze. Cel mai probabil că așa se va sfârși această

poveste de dragoste: voi lăsa totul baltă și voi face orice, loială ca un câine, în timp ce el ia și ia și doar ia.

∵

Ies de la muncă la unsprezece și străbat străzile goale din centrul orașului, considerând drept o victorie personală fiecare perimetru pe care reușesc să-l străbat fără să verific postarea lui Taylor. Nici când ajung în apartament nu mă uit la telefon. Îmi pun costumul de muncă în cuier, mă demachiez, fumez un *joint* în pat și sting lumina. Autocontrol.

Dar, în întuneric, simt cum ceva se schimbă în mine când cearșaful îmi alunecă peste picioare. Dintr-odată, mă copleșește o nevoie – să mă liniștească, să îl aud spunând, limpede, că bineînțeles că nu a făcut ce zice fata aia că a făcut. Am nevoie să îmi zică din nou că ea minte, că a mințit cu zece ani în urmă și că minte și acum, ademenită de cântecul de sirenă al victimizării.

Îmi răspunde pe la jumătatea primului țârâit, de parcă s-ar fi așteptat să îl sun.

— Vanessa.

— Scuze. Știu că e târziu.

Mă simt stânjenită apoi, neștiind cum să îi spun ce vreau. A trecut atât de mult timp de când am făcut asta. Privesc, prin camera întunecată, la conturul ușii deschise de la dulap, la umbrele proiectate de lumina stradală pe tavan. În bucătărie, frigiderul zumzăie, iar robinetul picură. Mi-e dator cu asta, pentru tăcerea mea, pentru loialitatea mea.

— Nu te țin mult, îi zic eu. Doar câteva minute.

Se aud foșnind așternuturile când se ridică în capul oaselor și își mută telefonul de la o ureche la cealaltă, iar pentru o clipă cred că mă va refuza. Dar apoi, cu vocea aceea aproape șoptită care mă face să mă topesc, începe să îmi spună cum eram: *Vanessa, erai tânără și emanai frumusețe prin toți*

porii. Erai adolescentă, erotică și atât de plină de viață, încât m-ai speriat de moarte.

Mă întorc pe burtă și îmi vâr o pernă între picioare. Îi zic să îmi spună o amintire, ceva în care să mă pierd. Tace, în timp ce se gândește la diverse scene.

— În biroul din spatele sălii de clasă, zice el. Era în toiul iernii. Tu stăteai întinsă pe canapea și ți se făcuse pielea de găină.

Închid ochii și sunt în birou – pereți albi și podele de lemn atent lustruite, masa cu un teanc de lucrări necorectate pe ea, o canapea aspră, un calorifer care șuieră și o singură fereastră, octogonală, cu geamul de culoarea spumei de mare. O priveam fix în timp ce el mă satisfăcea, simțindu-mă de parcă aș fi fost sub apă, cu trupul rotindu-se imponderabil, fără să îmi pese care era susul și care era josul.

— Te sărutam, te lingeam. Te făceam să dai în clocot, zice el și râde ușor. Așa îi ziceai. „Fă-mă să dau în clocot”. Scoteai niște expresii tare amuzante din tine. Erai atât de sfioasă, nu îți plăcea deloc să vorbești despre asta, voiai doar să îmi termin treaba. Îți amintești?

Nu îmi amintesc, nu chiar. Multe dintre amintirile din perioada aceea sunt neclare, incomplete. Am nevoie ca el să îmi povestească ce lipsește, deși uneori fata pe care o descrie mi se pare o străină.

— Abia te abțineai să nu faci zgomot, zice el. Te mușcai de buze ca să taci. Îmi amintesc că o dată te-ai mușcat atât de tare de buza de jos, că ai început să sângerezi, dar nu m-ai lăsat să mă opresc.

Îmi afund fața în saltea și mă frec de pernă, în timp ce cuvintele lui îmi inundă creierul și mă transportă din patul meu în trecut, unde am cincisprezece ani și sunt goală de la brâu în jos, întinsă pe canapeaua din biroul lui, tremurând,

înfierbântată, în timp ce el îngenunchează între coapsele mele, țintuindu-mă cu privirea.

Dumnezeule, Vanessa, buza ta, zice el. *Sângerezi.*

Clatin din cap și îmi înfig degetele în perne. Nu-i nimic, continuă. Doar termină odată.

— Erai atât de nesătulă, zice Strane. Trupușorul ăla al tău, cu carnea tare…

Respir puternic pe nas în timp ce termin, iar el mă întreabă dacă îmi amintesc senzația. Da, da, da. Mi-o amintesc. Doar de senzații am reușit să mă agăț – lucrurile pe care mi le făcea, trupul meu zvâcnind și cerând mai mult.

∵

Merg la Ruby de opt luni, de când a murit tata. La început a fost terapie împotriva durerii, dar apoi am ajuns să vorbesc despre mama, despre fostul iubit, despre cât de blocată mă simt la serviciu, cât de blocată mă simt în general. E un lux, chiar și cu reducerile de preț pe care le practică Ruby – cincizeci de dolari pe săptămână doar ca să mă asculte cineva.

Cabinetul ei se află la câteva străzi distanță de hotel, o cameră cu o lumină blândă, mobilată cu două fotolii, o canapea și măsuțe la fiecare capăt, cu cutii de șervețele pe ele. Ferestrele dau înspre golful Casco: pescărușii care roiesc deasupra debarcaderului, petroliere înaintând cu încetinitorul și ambarcațiuni amfibii turistice – „rațele” care măcăne în timp ce intră în apă și se transformă din autobuze în bărci. Ruby e mai în vârstă decât mine, dar ca o soră mai mare, nu ca o mamă, cu părul blond spălăcit și haine de culoarea fulgilor de ovăz. Îmi plac la nebunie saboții ei cu toc de lemn și bocăniturile pe care le scot când ea se plimbă prin cabinet.

— Vanessa!

Îmi place la nebunie și felul în care îmi rostește numele când deschide ușa, de parcă e ușurată să vadă că sunt eu, nu altcineva.

În săptămâna aceea vorbim despre posibilitatea de a mă duce acasă de sărbători, primele pe care le-aș petrece fără tata. Mă îngrijorează faptul că mama e deprimată și nu știu cum să abordez subiectul. Împreună, eu și Ruby întocmim un plan. Discutăm mai multe scenarii, posibilele modalități în care va reacționa mama dacă aș sugera că are nevoie de ajutor.

— Câtă vreme abordezi subiectul cu empatie, zice Ruby, cred că vei fi în regulă. Sunteți apropiate. Puteți vorbi despre subiecte dificile.

Eu, apropiată de mama? Nu o contrazic, dar nu sunt de acord cu ea. Uneori mă minunez cât de ușor îi înșel pe oameni, fără ca măcar să încerc să o fac.

Reușesc să mă abțin să nu intru pe Facebook până la sfârșitul ședinței, când Ruby își scoate telefonul ca să își noteze următoarea noastră programare în calendar. Își ridică privirea din telefon, vede că derulez furioasă pe telefon și mă întreabă dacă e vreo știre de ultimă oră.

— Lasă-mă să ghicesc, zice ea, un alt abuzator dat în vileag.

Îmi ridic privirea din telefon și îmi simt mâinile și picioarele reci.

— Nu se mai termină, nu-i așa? spune și zâmbește tristă. Nu există scăpare.

Începe să vorbească despre ultima celebritate demascată, un regizor care și-a clădit cariera pe filme despre femei brutalizate. Se pare că, în culise, îi plăcea să se expună în fața actrițelor tinere și să se dea la ele până acceptau să i-o sugă.

— Cine s-ar fi gândit că tipul era abuziv? întreabă Ruby sarcastică. Filmele lui sunt singurele dovezi de care avem nevoie. Astfel de bărbați se ascund la vedere.

— Doar pentru că îi lăsăm, zic eu. Toți ne facem că nu vedem.

Încuviințează din cap.

— Ai foarte mare dreptate.

Mi se pare palpitant să vorbesc așa, să mă furișez, până ajung aproape de margine.

— Nu știu ce să cred despre femeile care au lucrat cu el de nenumărate ori, zic eu. Nu aveau niciun pic de respect de sine?

— Ei bine, nu poți da vina pe femei, zice Ruby.

Nu o contrazic, doar îi înmânez cecul.

∵

Acasă, trag un *joint* și adorm pe canapea, cu toate luminile aprinse. La șapte dimineața, telefonul îmi vibrează pe podeaua din lemn de esență tare, semn că am primit un mesaj, și mă împleticesc spre cealaltă parte a camerei, după el. Mama. *Bună, draga mea. Doar mă gândeam la tine.*

Mă holbez la ecran și încerc să îmi dau seama ce știe. Taylor a postat pe Facebook cu trei zile în urmă și, chiar dacă mama nu este conectată cu nimeni din Browick, postarea a fost amplu distribuită, în plus, în ultima vreme e mereu online, dă *like*-uri, distribuie postări și se ceartă tot timpul cu troli conservatori. Se prea poate să o fi văzut.

Minimizez mesajul și intru pe Facebook: 2.300 de *share*-uri, 7.900 de *like*-uri. Noaptea trecută, Taylor și-a actualizat statusul public:

CREDEȚI-LE PE FEMEI.

2000

În timp ce virăm pe autostrada cu două benzi care ne duce spre Norumbega, mama îmi zice:

— Vreau să ieși mai mult anul ăsta.

E începutul clasei a zecea, ziua în care mă mut în cămin, iar drumul pe care îl parcurgem acum este ultima ocazie pentru mama să mă facă să promit diverse lucruri, înainte ca Browick să mă înghită cu totul și accesul ei la persoana mea să se limiteze la apeluri telefonice și vacanțele școlare. Anul trecut s-a îngrijorat că s-ar putea să o iau pe căi greșite din cauza internatului, așa că m-a pus să promit că nu voi bea și nu voi face sex. Anul acesta vrea să promit că îmi voi face prieteni noi, lucru ce mi se pare mult mai jignitor, poate chiar și mai crud. Eu și Jenny ne-am certat cu cinci luni în urmă, dar încă doare. Mi se face greață doar când aud cuvintele „prieteni noi”; ideea în sine mi se pare un fel de trădare.

— Pur și simplu nu vreau să stai tot timpul singură în camera ta, zice ea. E chiar așa de rău?

— Dacă aș fi acasă, aș sta tot timpul în camera mea.

— Dar nu ești acasă. Nu asta e și ideea? Îmi amintesc că ziceai ceva despre o „structură socială” când ne-ai convins să te lăsăm să vii aici.

Mă las mai tare pe scaunul pasagerului, dorindu-mi să mă afund cu totul în el, ca să nu o mai aud pe mama cum îmi folosește propriile cuvinte împotriva mea. Cu un an și jumătate în urmă, pe când eram în clasa a opta și un reprezentant de la Browick a venit și ne-a arătat un clip de recrutare, cu un campus îngrijit, scăldat într-o lumină aurie, și am început să duc muncă de convingere cu părinții mei să mă lase să mă înscriu, am alcătuit o listă cu douăzeci de puncte intitulată „Motive pentru care Browick este mai bun decât liceele publice”. Unul dintre ele era „structura socială” a

școlii, alături de rata de admitere la facultate în rândul absolvenților, numărul de cursuri pentru avansați și alte lucruri pe care le-am extras din broșură. În cele din urmă, am avut nevoie doar de două argumente ca să îmi conving părinții: am primit o bursă de studii, așa că nu au fost nevoiți să plătească nimic, și atacul armat de la Columbine. Ne-am uitat zile întregi la CNN, la înregistrările difuzate în buclă, cu copii care fugeau ca să își salveze viața. Când am spus: „La Browick nu s-ar întâmpla niciodată așa ceva", părinții mei s-au uitat unul la celălalt, de parcă aș fi rostit cu voce tare un lucru la care se gândeau deja.

— Ai fost abătută toată vara, zice mama. Acum e timpul să treci peste, să îți vezi de viață.

— Nu e adevărat, mormăi eu, dar de fapt este.

Când nu zăceam pierdută în fața televizorului, stăteam tolănită în hamac cu căștile în urechi, ascultând cântece care aveau să mă facă să plâng garantat. Mama zice că nu e bine să trăiești blocat în sentimentele tale, că mereu te va supăra ceva și că secretul unei vieți fericite este să nu te lași târât în negativism. Nu înțelege cât de satisfăcătoare poate fi tristețea; ore întregi în care mă legăn în hamac ascultând Fiona Apple îmi dau o stare mai bună decât fericirea.

În mașină, închid ochii.

— Aș vrea să fi venit tata cu mine, ca să nu îmi vorbești așa.

— Ți-ar spune același lucru.

— Da, dar ar face-o într-un mod mai drăguț.

Chiar și cu ochii închiși, văd toate lucrurile pe lângă care trecem. Este de-abia cel de-al doilea an al meu la Browick, dar am parcurs drumul acesta de peste zece ori. Iată fermele de lactate și dealurile vălurite din regiunile vestice ale statului Maine, magazinele universale cu reclamele lor la bere rece și momeală vie, fermele cu acoperișuri lăsate, mormanele de piese auto ruginite, din curțile cu sânziene și iarba până la brâu. După ce

intri în Norumbega, peisajul devine frumos: centrul orașului, desăvârșit, brutăria, librăria, restaurantul italienesc, tutungeria, biblioteca publică și campusul liceului Browick din vârful dealului, strălucind, cu șindrila și cărămida sa albă.

Mama virează pe intrarea principală. Panoul uriaș pe care scrie „ȘCOALA BROWICK” este decorat cu baloane maro și albe, pentru ziua mutării în cămine, iar aleile înguste din campus sunt pline de mașini, SUV-uri supra-încărcate parcate la nimereală, părinți și elevi noi care se plimbă aiurea, holbându-se în sus la clădiri. Mama se apleacă în față, cocoșându-se peste volan, iar aerul dintre noi devine sufocant în timp ce mașina înaintează brusc, apoi se oprește, apoi înaintează din nou.

— Ești o copilă deșteaptă și interesantă, îmi zice ea. Ar trebui să ai un grup mare de prieteni. Nu îți petrece tot timpul cu o singură persoană.

Cuvintele ei sună mai dur decât și-a propus, probabil, dar mă răstesc oricum la ea:

— Jenny nu era doar o persoană, ca toate celelalte. Era *colega mea de cameră.*

Rostesc cuvintele acelea de parcă semnificația relației noastre ar trebui să fie evidentă – apropierea debusolantă dintre noi, felul în care lumea de dincolo de camera pe care o împărțeam amuțea și pălea uneori –, dar mama nu pricepe. Nu a locuit niciodată într-un cămin, nu a mers nici la facultate, darămite să stea la internatul unui liceu privat.

— Colegă de cameră sau nu, spune ea, ai fi putut să ai și alți prieteni. Zic doar că nu este cea mai sănătoasă opțiune să te concentrezi pe o singură persoană.

În fața noastră, șirul de mașini se desparte când ne apropiem de spațiul verde al campusului. Mama semnalizează la stânga, apoi la dreapta.

— Pe unde o iau de aici?

Oftez și îi fac semn spre stânga.

Gould este un cămin mic, de fapt este doar o casă, cu opt camere și un apartament pentru supraveghetoarea căminului. Anul trecut am tras un număr mic la loteria locurilor de cazare și mi s-a alocat o cameră de o persoană, lucru rar pentru un elev dintr-a zecea. Eu și mama suntem nevoite să facem patru drumuri ca să îmi duc toate lucrurile înăuntru: două valize cu haine, o cutie cu cărți, perne și așternuturi de pat suplimentare și o cuvertură făcută de ea din tricouri vechi care mi-au rămas mici, un ventilator pe care l-am pus să se rotească în mijlocul camerei.

În timp ce despachetăm, pe lângă ușa deschisă trece lumea: părinți, elevi, un copil mic, fratele cuiva, care aleargă în sus și în jos pe hol, până se împiedică și începe să se vaite. La un moment dat, mama se duce la baie și o aud cum salută pe cineva pe tonul ei de politețe prefăcută, și o altă voce de mamă îi răspunde la salut. Mă opresc din stivuit cărți pe raftul de deasupra biroului și ascult. Mijesc ochii și încerc să îmi dau seama cui îi aparține vocea… Doamna Murphy, mama lui Jenny.

Mama se întoarce în cameră și trage ușa după ea.

— E cam zgomotos afară, zice ea.

∵

— Era cumva mama lui Jenny? o întreb în timp ce continui să împing cărțile pe raft.

— Îhî.

— Ai văzut-o pe Jenny?

Mama încuviințează din cap, dar nu îmi dă detalii. O vreme despachetăm în tăcere. În timp ce facem patul, trăgând cearșaful cu elastic peste salteaua cu dungi, îi zic:

— Sincer, îmi pare rău pentru ea.

Îmi place cum sună, dar bineînțeles că este o minciună. Chiar azi-noapte am petrecut o oră întreagă privindu-mă cu atenție în oglinda din dormitorul meu, încercând să mă văd prin ochii lui

Jenny, întrebându-mă dacă va observa că mi-am deschis un pic la culoare părul cu spray decolorant sau noii cercei rotunzi din urechi.

Mama nu zice nimic, în timp ce scoate cuvertura dintr-o sacoșă mare de plastic. Știu că își face griji că o voi lua de la capăt, că voi sfârși din nou cu inima frântă.

— Și dacă ar încerca acum să mai fie prietena mea, zic eu, nu mi-aș mai pierde timpul.

Mama zâmbește ușor, întinzând cuvertura peste pat.

— Mai e cu băiatul acela?

Se referă la Tom Hudson, iubitul lui Jenny, de la care a și pornit cearta noastră. Ridic din umeri de parcă habar n-am, dar de fapt știu. Bineînțeles că știu. Toată vara am verificat profilul AOL al lui Jenny și statusul ei relațional nu i s-a schimbat niciodată din *Luată.* Sunt încă împreună.

Înainte să plece, mama îmi dă patru bancnote de douăzeci de dolari și mă pune să promit că voi suna acasă în fiecare duminică.

— Să nu uiți, îmi zice ea. Și vii acasă de ziua tatei.

Mă îmbrățișează așa de tare, că mă dor oasele.

— Nu pot să respir.

— Scuze, scuze.

Își pune ochelarii ca să își ascundă lacrimile. Când dă să iasă din camera de cămin, îndreaptă un deget spre mine.

— Să ai grijă de tine. Și să fii sociabilă.

Îi fac cu mâna.

— Da, da, da.

Din ușă, o privesc cum străbate coridorul, dispare în casa scării și apoi nu o mai văd. Stând așa, pur și simplu, aud două voci apropiindu-se, râsetele vesele ale unei mame cu fiica ei. Mă furișez la adăpostul camerei mele când își fac apariția: Jenny și mama ei. Le văd doar pentru o fracțiune de secundă, îndeajuns ca să observ că are părul mai scurt și poartă o rochie pe care îmi

amintesc că a avut-o în dulap tot anul trecut, dar cu care nu am văzut-o îmbrăcată vreodată.

Mă întind pe spate în pat și privesc prin cameră, ascultându-le cum își iau la revedere pe coridor, suspinele și plânsetele lor tăcute. Mă gândesc la ziua aceea, cu un an în urmă, când m-am mutat în căminul pentru boboci, la prima noapte în care am stat până târziu cu Jenny ascultând The Smiths și Bikini Kill, trupe de care nu mai auzisem până atunci, dar pe care m-am prefăcut că le știu, pentru că mi-era teamă să nu mă dau de gol că sunt o ratată, o bădărancă. Mi-era teamă că dacă aș fi făcut-o, nu m-ar mai fi plăcut. În acele prime zile la Browick, am scris în jurnal: *Cel mai mult la locul acesta îmi place că am ocazia să cunosc oameni ca Jenny. Ea e atât de COOL și doar stând cu ea învăț și eu să fiu cool!* Între timp am rupt pagina și am aruncat-o. Îmi ardeau obrajii de rușine numai când o vedeam.

∵

Supraveghetoarea căminului Gould este domnișoara Thompson, noua profesoară de spaniolă, proaspăt ieșită de pe băncile facultății. În timpul întâlnirii din prima seară, în camera comună, aduce markere colorate și farfurii de carton, ca să ne confecționăm etichete cu nume, pe care să le lipim pe uși. Celelalte fete din cămin sunt colege din clasele mai mari, eu și Jenny fiind singurele dintr-a zecea. Ne acordăm reciproc suficient spațiu, așezându-ne la capete opuse ale mesei. Jenny se apleacă în față ca să își confecționeze eticheta, și părul șaten, tuns acum bob, îi cade peste obraji. Când își înalță capul ca să-și tragă răsuflarea și să schimbe markerele, mă privește în treacăt, de parcă nici nu m-ar observa.

— Înainte să vă întoarceți în camerele voastre, luați unul, zice domnișoara Thompson și întinde spre noi o pungă de plastic deschisă la gură.

La început îmi par a fi bomboane, dar apoi îmi dau seama că sunt o mulțime de fluiere argintii.

— Sunt șanse să nu fie nevoie să le folosiți, zice ea, dar e bine să aveți unul, pentru orice eventualitate.

— De ce am avea nevoie de un fluier? întreabă Jenny.

— Păi, știți voi, ca măsură de siguranță în cadrul campusului.

Domnișoara Thompson zâmbește atât de larg, încât îmi dau seama că nu se simte în largul ei.

— Dar anul trecut nu am primit.

— Sunt în caz că cineva încearcă să te violeze, zice Deanna Perkins. Sufli în fluier ca să se oprească.

Își duce fluierul la buze și suflă cu putere. Sunetul răsună în antreu, atât de ispititor de tare, încât trebuie să încercăm toate.

Domnișoara Thompson încearcă să se facă auzită în toată zarva creată:

— Bine, bine, zice ea amuzată. Presupun că trebuie să ne asigurăm că funcționează.

— Pe bune, ar opri asta pe cineva care vrea să te violeze? întreabă Jenny.

— Pe un violator nu-l oprește nimic, zice Lucy Summers.

— Nu-i adevărat, spune domnișoara Thompson. Și nu sunt fluiere „pentru viol”. Sunt niște instrumente care vin în sprijinul siguranței generale. Dacă vă simțiți vreodată incomod în campus, suflați în ele.

— Băieții primesc fluiere? întreb eu.

Lucy și Deanna își dau ochii peste cap.

— De ce ar avea băieții nevoie de fluiere? întreabă Deanna. Folosește-ți creierul.

Jenny aude replica și râde zgomotos, de parcă Lucy și Deanna nu și-ar fi dat ochii peste cap și la ea, cu puțin timp în urmă.

∵

E prima zi de cursuri, și campusul freamătă – clădirile cu șindrilă au ferestrele larg deschise, iar locurile de parcare pentru personal sunt toate

ocupate. La micul dejun beau ceai negru, cocoțată pe un taburet, la capătul unei mese lungi din lemn, și nu pot să mănânc nimic, pentru că am un nod imens în stomac. Arunc o privire prin sala de mese, cu tavanul ei ca de catedrală, și remarc atât chipurile noi, cât și schimbările survenite la cele cunoscute. Observ totul la toți: că Margo Atherton își face cărarea pe stânga ca să își ascundă ochiul drept leneș; că Jeremy Rice fură o banană din cantină în fiecare dimineață. Chiar și înainte ca Tom Hudson să înceapă să se întâlnească cu Jenny, înainte chiar să am vreun motiv să îmi pese de ce făcea, am observat exact în ce ordine purta, pe sub cămăși, tricourile cu formații muzicale. E deopotrivă sinistră și incontrolabilă această abilitate pe care o am de a observa atât de multe despre alții, când sunt convinsă că nimeni nu observă nimic la mine.

Discursul de inaugurare se ține după micul dejun, înainte de prima pauză, și e practic ca o discuție încurajatoare menită să ne propulseze în noul an școlar. Intrăm în șir în amfiteatrul din lemn în nuanțe calde, cu draperii roșii din catifea; lumina soarelui pătrunde în sală și se răsfrânge asupra șirurilor curbate de scaune. În primele câteva minute ale deschiderii anului, în timp ce directoarea, doamna Giles, ne explică codurile și politicile școlii, cu părul ei cărunt tuns scurt și dat după ureche și glasul ei veșnic tremurat susurând prin sală, toți par înviorați și ca scoși din cutie. Dar până să coboare directoarea de pe scenă, încăperea devine deja sufocantă și pe frunțile tuturor răsar broboane de sudoare. Cu câteva rânduri în spatele meu, aud pe cineva mârâind:

— Cât mai durează toată treaba asta?

Doamna Antonova se încruntă peste umăr. Lângă mine, Anna Shapiro își face vânt cu mâinile. O briză pătrunde pe ferestrele deschise, mișcând partea de jos a draperiilor de catifea.

Apoi străbate scena domnul Strane, șeful catedrei de engleză, un profesor pe care îl recunosc, dar cu care nu am studiat și nici nu am vorbit vreodată. E brunet, are părul ondulat și barba neagră, ochelari cu lentile heliomate, ca să nu îi poți vedea ochii, dar primul lucru pe care îl observ la el – primul lucru pe care probabil că îl observă toată lumea – este statura lui. Nu e gras, ci mare, lat, atât de înalt, încât stă ușor cocârjat, de parcă trupul lui își cere iertare pentru că ocupă atât de mult spațiu.

Ajuns pe podium, trebuie să încline microfonul atât cât se poate. Când începe să vorbească, în timp ce soarele i se reflectă în ochelari, caut în rucsac și îmi verific orarul. Da, ultima oră de azi: curs intensiv de literatură americană, cu domnul Strane.

— În dimineața aceasta văd aici tineri care vor să facă lucruri mărețe.

Cuvintele lui răsună din boxe, toate pronunțate atât de limpede, încât aproape că te simți incomod auzindu-le: vocale lungi, consoane dure, de parcă te-ar legăna ca să adormi, doar ca apoi să te trezească brusc. În mare, spune aceleași clișee – *țintiți spre stele, ce dacă nu ajungeți până la ele, poate veți ateriza totuși pe Lună* –, dar e un vorbitor bun și, cumva, le insuflă o anumită profunzime.

— În anul acesta școlar, luați hotărârea de a vă strădui constant să dați tot ce e mai bun din voi, zice el. Și străduiți-vă să faceți din Browick un loc mai bun. Lăsați-vă amprenta.

Apoi își vâră mâna în buzunarul din spate, scoate o eșarfă roșie și se șterge cu ea pe frunte, dând la iveală o pată de sudoare la subraț.

— Predau la Browick de treisprezece ani, zice el, și în acești treisprezece ani, i-am văzut pe elevii liceului nostru săvârșind nenumărate fapte de curaj.

Mă foiesc pe scaun, conștientă că și eu am transpirat, în spatele genunchilor și la încheieturile brațelor, și încerc să îmi închipui ce vrea să spună prin „fapte de curaj”.

Orarul meu pentru semestrul de toamnă include un curs intensiv de franceză, un curs intensiv de biologie, un curs avansat de istoria lumii, geometrie (pentru elevii neînzestrați cu vreun talent deosebit la matematică; până și doamna Antonova îi zice „curs de geometrie pentru începători”), un opțional intitulat „Politica Statelor Unite și mass-media”, unde ne uităm la CNN și discutăm despre viitoarele alegeri prezidențiale, precum și un curs intensiv de literatură americană. În prima zi, fug de colo colo prin campus, ca să ajung de la un curs la altul, încărcată cu cărți, și îmi dau numaidecât seama că volumul de muncă a crescut de la primul la al doilea an. Pe măsură ce orele trec și fiecare profesor ne avertizează cu privire la provocările care ne așteaptă, cum ar fi temele, examenele și ritmul accelerat de lucru, uneori de-a dreptul amețitor – pentru că acesta nu este un liceu oarecare și nici noi nu suntem niște tineri oarecare; în calitate de elevi excepționali, ar trebui să întâmpinăm cu brațele deschise dificultățile, să progresăm și să ne dezvoltăm grație lor –, încep să mă simt extenuată. Până la prânz mă străduiesc deja să îmi țin capul sus, așa că, în loc să mănânc de prânz, mă furișez înapoi la Gould, mă încolăcesc în pat și mă pun pe plâns. Dacă va fi atât de greu, mă întreb de ce oare să mă mai sinchisesc? E o atitudine greșită, mai ales în prima zi de școală, așa că mă întreb ce caut eu de fapt la Browick, de ce mi-au oferit o bursă, de ce au crezut că sunt suficient de deșteaptă ca să mă aflu aici. Am mai trecut prin asta și de fiecare dată ajung la aceeași concluzie: probabil că eu am o problemă, un soi de slăbiciune inerentă care se manifestă sub formă de lene, de teamă de munca asiduă. În plus, aproape nici unui alt elev de la

Browick nu pare să îi fie la fel de greu cum îmi e mie. Toți merg de la oră la oră știind fiecare răspuns, mereu pregătiți. Totul pare ușor când te uiți la ei.

∵

Când ajung la cursul de literatură americană, ultima oră pe ziua de azi, primul lucru pe care îl observ este că domnul Strane și-a schimbat cămașa după discursul de deschidere a anului școlar. Stă în fața sălii, sprijinindu-se de tabla neagră, cu brațele încrucișate la piept, părând și mai mare ca pe podium. Suntem zece elevi la curs, printre care și Jenny și Tom, iar domnul Strane ne urmărește în timp ce intrăm în clasă, de parcă ne-ar cântări pe toți din priviri. Când intră Jenny, eu sunt deja așezată la masa de seminar, la un loc distanță de Tom. El se luminează la față când o vede și îi face semn să se așeze pe scaunul gol dintre noi – habar n-are, nu înțelege de ce nici nu se pune problema de așa ceva. Jenny își apucă bretelele de la ghiozdan și îi zâmbește scurt.

— Hai să stăm în partea asta, zice ea, adică în partea opusă, adică la distanță cât mai mare de mine. E mai bine aici.

Privește, parcă, prin mine, la fel ca în timpul întâlnirii din cămin. Într-un fel, mi se pare prostesc, să depui atât de mult efort ca să te prefaci că o întreagă prietenie nu a existat.

Când sună clopoțelul, anunțând începutul orei, domnul Strane nu se clintește. Așteaptă să facem liniște, apoi vorbește.

— Presupun că vă cunoașteți între voi, zice el, dar eu nu cred că vă știu pe toți.

Se duce în capul mesei de seminar și ne strigă aleatoriu, întrebându-ne cum ne cheamă și de unde suntem. Pe unii dintre noi ne întreabă și alte lucruri: Avem frați sau surori? Care e cel mai îndepărtat loc în care am fost? Dacă ne-am putea alege un alt nume, care ar fi acela? Pe Jenny o întreabă la ce vârstă s-a îndrăgostit prima oară, și

ea roșește toată. Lângă ea, Tom se îmbujorează și el.

Când vine și rândul meu să mă prezint, zic:

— Mă numesc Vanessa Wye și nu prea sunt de nicăieri.

Domnul Strane se lasă în spate pe scaun.

— Vanessa Wye, care nu prea e de nicăieri.

Râd de emoție, când aud cât de prostesc sună vorbele mele repetate de altcineva.

— Adică, e un loc, dar nu e chiar un oraș. Nu are un nume. I se spune pur și simplu Districtul douăzeci și nouă.

— Aici, în Maine? Pe autostrada dinspre est? întreabă el. Știu exact unde e. E un lac pe acolo, cu un nume simpatic, Whale… cumva.

Clipesc, surprinsă.

— Lacul Whalesback[2]. Locuim chiar pe malul lui. E singura casă locuită tot anul.

În timp ce vorbesc, simt un junghi ciudat în inimă. Nu mi se face aproape niciodată dor de casă când sunt la Browick, dar asta poate din cauză că nimeni nu știe de unde sunt.

— Serios? face domnul Strane și se gândește o clipă. Te simți singuratică acolo?

Preț de o clipă, sunt năucită. Întrebarea pare să mă străpungă într-un mod nedureros, șocant de precis. Chiar dacă eu, una, nu aș fi zis niciodată că mă simt *singuratică* trăind acolo, în pădure, acum că îl aud pe domnul Strane zicând-o, mă gândesc că trebuie să fie adevărat, că probabil a fost mereu adevărat și mă simt dintr-odată jenată, imaginându-mi că singurătatea mi se citește pe chip, că e atât de evidentă, încât un profesor își dă seama dintr-o privire că sunt o persoană singuratică.

— Presupun că da, uneori, îngân eu, dar domnul Strane a trecut deja mai departe și îl întreabă acum pe Greg Akers cum a fost să se mute din Chicago la poalele dealurilor din vestul statului Maine.

După ce ne-am prezentat cu toții, domnul Strane ne zice că materia lui va fi cea mai dificilă de anul acesta.

— Majoritatea elevilor îmi zic că sunt cel mai dur profesor de la Browick, ne informează el. Unii dintre ei au venit și mi-au zis chiar că am fost mai dur decât profesorii lor de la facultate.

Bate darabana cu degetele pe masă și ne lasă să procesăm importanța acestei informații. Apoi se duce la tablă, apucă o bucată de cretă și începe să scrie.

— Ar trebui să luați deja notițe, ne aruncă el, peste umăr.

Ne scotocim după caiete, în timp ce el începe să ne țină o prelegere despre Henry Wadsworth Longfellow și poemul său *Cântarea lui Haiavata,* de care nu am auzit și cu siguranță nu sunt singura, dar când ne întreabă dacă îl știm, încuviințăm cu toții din cap. Nimeni nu vrea să pară prost.

În timp ce ne predă, privesc pe furiș prin încăpere. În mare, arată la fel ca toate celelalte din clădirea de științe umaniste, adică podele din lemn de esență tare, un perete acoperit cu biblioteci încastrate, table de scris și o masă de seminar – doar că sala lui de curs pare locuită și confortabilă. Văd un covor bătătorit la mijloc, o catedră mare din stejar, luminată de o veioză de birou verde, o cafetieră și o ceașcă cu emblema Harvard pe o cartotecă. Pe fereastra deschisă pătrund mirosul de iarbă proaspăt cosită și huruitul unui motor, iar domnul Strane scrie pe tablă un vers din Longfellow, atât de apăsat, încât creta i se fărâmițează în mână. La un moment dat se oprește, se întoarce spre noi și ne zice:

— Dacă ar fi să rămâneți cu un singur lucru de la cursul acesta, ar trebui să fie ideea că lumea este făurită din povești care se intersectează la nesfârșit, fiecare dintre ele validă și adevărată.

Mă străduiesc din răsputeri să notez tot ce zice, cuvânt cu cuvânt.

Când au mai rămas cinci minute din oră, domnul Strane se oprește brusc din predat. Își coboară mâinile pe lângă corp, umerii i se lasă. Se îndepărtează de tablă, se așază la masa de seminar, își freacă obrajii și oftează apăsat. Apoi, cu voce istovită, zice:

— Prima zi e mereu atât de lungă.

Așteptăm în jurul mesei, neștiind sigur ce să facem, cu pixurile planând deasupra caietelor.

Mâinile îi cad din nou pe lângă corp.

— Voi fi sincer cu voi, zice el. Sunt tare obosit, futu-i mama mă-sii.

În partea cealaltă a mesei, Jenny râde surprinsă. Uneori profesorii mai glumesc la oră, dar nu l-am auzit pe niciunul să zică „futu-i mama mă-sii”. Nici prin cap nu mi-a trecut că un profesor ar putea spune așa ceva.

— Vă deranjează dacă folosesc un limbaj mai colorat? întreabă el. Presupun că ar fi trebuit să vă cer mai întâi permisiunea, spune el și își împreunează mâinile, cu un sarcasm nedisimulat. Dacă faptul că folosesc un limbaj colorat chiar ofensează pe cineva de aici, să vorbească acum sau să tacă pe vecie.

Bineînțeles că nimeni nu spune nimic.

∵

Primele câteva săptămâni din anul școlar trec repede, într-o succesiune de cursuri, cești cu ceai negru la micul dejun și sandvișuri cu unt de arahide la prânz, ore de studiu în bibliotecă, seri cu emisiuni TV în camera comună a căminului Gould. Sunt pedepsită pentru că am sărit peste una dintre întruniri, dar o conving pe domnișoara Thompson să mă lase să îi plimb câinele în loc să stau o oră cu ea în biroul din cămin, lucru pe care nu ni-l dorim niciuna din noi. Îmi petrec cea mai mare parte a dimineților dinainte de ore terminându-mi temele pe ultima sută de metri, pentru că, oricât de mult m-aș strădui, mereu mă

împotmolesc și sunt pe punctul de-a rămâne în urmă. Profesorii insistă că ar trebui să fiu în stare să remediez situația; îmi zic că sunt deșteaptă, dar îmi lipsesc concentrarea și motivația, moduri oarecum mai drăguțe de a-mi zice că sunt leneșă.

La câteva zile de la mutare, camera mea se transformă într-un haos de nedescris – peste tot zac haine, hârtii și cești de ceai pe jumătate băute. Pierd organizatorul care ar fi trebuit să mă ajute să țin situația sub control, dar e de așteptat, pentru că pierd toate lucrurile. Cel puțin o dată pe săptămână, deschid ușa și îmi găsesc cheile atârnând de mâner, lăsate de cineva care le-a găsit în vreo toaletă, în vreo clasă sau în sala de mese. Nu reușesc deloc să mă organizez – manualele ajung strivite între pat și perete, iar temele, înghesuite pe fundul ghiozdanului. Profesorii sunt mereu exasperați de proiectele mele mototolite și îmi amintesc câte puncte îmi vor scădea pentru neglijență.

— Ai nevoie de un sistem de organizare! strigă profesoara de la cursul avansat de istorie, în timp ce răsfoiesc înnebunită manualul, în căutarea notițelor pe care le-am luat cu o zi înainte. E doar a doua săptămână. Cum poți să fii deja atât de ametită?

Faptul că găsesc în cele din urmă notițele nu îi contrazice afirmația: sunt dezordonată, ceea ce este un semn de slăbiciune, un defect de caracter grav.

La Browick, profesorii și elevii pe care îi consiliază iau cina împreună o dată pe lună, în mod normal acasă la profesor, dar consiliera mea, doamna Antonova, nu ne invită niciodată la ea acasă.

— Trebuie să impun niște limite, zice ea. Nu toți profesorii sunt de acord cu mine, foarte bine. Elevii sunt profund implicați în viețile lor, foarte bine. Dar nu și pentru mine. Mergem undeva,

mâncăm, vorbim puțin, apoi ne ducem cu toții acasă. Limite.

La prima întâlnire din anul acesta, ne duce la restaurantul italienesc din centru. În timp ce mă concentrez să îmi înfășor pe furculiță niște paste *linguine,* doamna Antonova îmi spune că lipsa de organizare este cea mai importantă problemă în cazul meu. Încerc să nu par prea nepăsătoare când îi zic că mă voi strădui să remediez situația. Face turul mesei și le oferă câte o foaie cu observații tuturor celor pe care îi consiliază. Nimeni altcineva nu mai are probleme de organizare, dar nu stau chiar cel mai prost: Kyle Guinn nu a predat proiecte la două dintre cursuri, o problemă gravă. Când doamna Antonova îi citește observațiile, noi, ceilalți, ne holbăm în jos la pastele noastre, ușurați că nu ne aflăm într-o situație atât de rea ca a lui. La sfârșitul cinei, după ce am mâncat tot din farfurii, trece pe la fiecare cu o cutie plină cu gogoși cu dulceață de cireșe, făcute în casă.

— Sunt *pampușki,* zice ea. Ucrainene, ca mama mea.

Când plecăm de la restaurant și urcăm dealul înapoi spre campus, doamna Antonova vine în dreptul meu.

— Am uitat să îți spun, Vanessa, ar trebui să urmezi un curs extracurricular anul acesta. Poate chiar mai multe. Trebuie să te gândești la admiterea la facultate. Momentan, pari o candidată cam slăbuță.

Începe să îmi facă sugestii și eu încuviințez din cap. Știu că trebuie să mă implic mai mult și am încercat – săptămâna trecută m-am dus să mă înscriu la clubul de franceză, dar am făcut numaidecât cale-ntoarsă când mi-am dat seama că membrii poartă niște berete mici, negre, la fiecare întâlnire.

— Ce zici de clubul de creație literară? zice ea. Ți s-ar potrivi, ținând cont că scrii versuri.

M-am gândit și eu la asta. Clubul de creație literară publică un jurnal literar, iar anul trecut l-am citit din scoarță în scoarță, mi-am comparat poeziile cu cele publicate și am încercat să fiu obiectivă analizând care erau mai bune.

— Da, poate, zic eu.

Își pune mâna pe umărul meu.

— Gândește-te la asta, zice ea. Domnul Strane este consilierul pentru facultate anul ăsta. E foarte bun pe domeniul acesta.

Se uită peste umăr, bate din palme și le strigă ceva în rusă hoinarilor care rămân în urmă, ceea ce, dintr-un motiv oarecare, este mai eficient decât orice ne-ar spune în engleză ca să ne facă să ne grăbim.

∵

Clubul de creație literară mai are un singur alt membru, Jesse Ly, un elev dintr-a unsprezecea, care pare a se apropia cel mai mult, dintre toți puștii de la Browick, de ideea de stil gotic și despre care se zvonește că ar fi homosexual. Când intru în sala de clasă, îl găsesc la masa de seminar, în fața unui teanc de hârtii, cu bocancii de armată proptiți pe un scaun și cu un pix după ureche. Mă privește scurt, dar nu zice nimic. Nici nu cred că știe cum mă cheamă.

Domnul Strane, însă, se ridică brusc de la catedră și vine cu pași mari spre mine.

— Ai venit pentru club? întreabă el.

Vreau să zic ceva, dar nu știu ce. Dacă aș fi știut că va mai fi o singură persoană în afară de mine, probabil că nu aș fi venit. Vreau să mă retrag și să plec chiar atunci, dar domnul Strane e prea încântat, dă mâna cu mine și îmi zice:

— O să ne crești numărul membrilor cu sută la sută.

Așadar, am impresia că nu mă mai pot răzgândi.

Mă conduce spre banca de seminar, se așază lângă mine, îmi zice că teancul de hârtii sunt lucrările supuse atenției pentru jurnalul literar.

— Sunt toate scrise de elevi, zice el. Încearcă din răsputeri să ignori numele. Citește fiecare lucrare cu atenție, până la capăt, înainte de a lua o decizie.

Îmi zice că ar trebui să adnotez, după care să atribui fiecărei lucrări un număr de la unu la cinci, unu fiind un „nu” categoric și cinci un „da” categoric.

Fără să își ridice privirea, Jesse spune:

— Eu folosesc bife. Așa am făcut anul trecut.

Arată spre lucrările pe care le-a citit deja; în colțul din dreapta sus al fiecăreia e trecută o bifă micuță, bifă-minus sau bifă-plus. Domnul Strane ridică din sprâncene, evident enervat, dar Jesse nu observă. E concentrat asupra poeziei pe care o citește.

— Orice metodă pe care vă hotărâți să o folosiți e bună, spune domnul Strane.

Îmi zâmbește și îmi face cu ochiul. Când se ridică, mă bate ușor pe umăr.

Când domnul Strane se întoarce la catedră, în cealaltă parte a clasei, scot o lucrare din teanc, o povestire intitulată *Cea mai proastă zi din viața ei,* de Zoe Green. Zoe mi-a fost colegă la cursul de algebră anul trecut. A stat în spatele meu și a râs de fiecare dată când Seth McLeod m-a strigat Big Red, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată. Clatin din cap și încerc să nu fiu părtinitoare. De aceea ne-a zis domnul Strane să nu ne uităm la nume.

Povestirea ei este despre o fată într-o sală de așteptare dintr-un spital, a cărei bunică moare, și m-am plictisit deja după primul paragraf. Jesse mă vede răsfoind paginile, ca să văd câte sunt, și îmi spune încet:

— Serios că nu trebuie să o citești pe toată dacă e proastă. Am editat jurnalul literar și anul trecut, când doamna Bloom se ocupa de consilierea pentru facultate, și ei nu i-a păsat.

Arunc o privire spre domnul Strane, care stă la catedră, aplecat peste propriul teanc de lucrări. Ridic din umeri și zic:

— O s-o citesc în continuare. E în regulă.

Jesse mijește ochii la pagina pe care o țin în mână.

— Zoe Green? Nu e fata aia care a luat-o razna în timpul turneului de dezbateri anul trecut?

Ba da. Zoe, care a fost desemnată să argumenteze în favoarea pedepsei capitale, a izbucnit în lacrimi în timpul rundei finale, când adversarul ei, Jackson Kelly, i-a zis că poziția adoptată de ea e rasistă și imorală, lucru care probabil că nu ar fi tulburat-o așa de tare dacă Jackson nu ar fi fost negru. După ce Jackson a fost declarat câștigătorul turneului, Zoe a zis că s-a simțit atacată personal de argumentul lui, care contravenea regulilor dezbaterii, așa că în cele din urmă au împărțit primul loc, ceea ce a fost o porcărie, după cum știa toată lumea.

Jesse se apleacă în față, îmi trage povestea lui Zoe din mână, face o bifă-minus în colțul din dreapta și o aruncă în grămada cu lucrări respinse.

— *Voilà,* zice el.

În restul orei, cât timp eu și Jesse citim, domnul Strane notează lucrări la catedră, în partea din spate a sălii de clasă, plecând din când în când ca să facă fotocopii sau ca să aducă apă pentru cafetieră. La un moment dat, descojește o portocală și mirosul ei umple sala. La sfârșitul orei, când dau să plec, domnul Strane mă întreabă dacă am de gând să vin și la următoarea întâlnire.

— Nu știu sigur, zic eu. Încă încerc mai multe variante.

Zâmbește și așteaptă până când Jesse iese din sală, apoi zice:

— Presupun că opționalul acesta nu îți oferă prea multe din punct de vedere social.

— Ah, nu mă deranjează, zic eu. Nu sunt chiar genul supersociabil oricum.

— De ce nu?

— Nu știu. Cred că pur și simplu nu am prea mulți prieteni.

Încuviințează din cap, gânditor.

— Înțeleg ce vrei să spui. Și mie îmi place să fiu pe cont propriu.

Primul meu impuls este să zic că nu, nu îmi place deloc să fiu pe cont propriu, dar poate că are dreptate. Poate că e alegerea mea să fiu o singuratică, poate că prefer propria-mi tovărășie.

— Păi, înainte, cea mai bună prietenă a mea era Jenny Murphy, zic eu. De la ora de engleză.

Rostesc pur și simplu cuvintele acelea, luându-mă și pe mine prin surprindere. Nu am mai făcut niciodată asemenea mărturisiri unui cadru didactic, mai ales unui bărbat, dar felul în care mă privește, zâmbind blând, cu bărbia sprijinită în palmă, mă îndeamnă să vorbesc mai departe, să mă dau în spectacol.

— Ah, zice el. Micuța Regină a Nilului.

Vede că mă încrunt, confuză, și îmi zice că se referă la tunsoarea ei bob, care o face să semene cu Cleopatra, iar când o spune, simt ca o împunsătură în stomac, ca un soi de gelozie, dar mai răutăcioasă.

— Nu cred că freza ei arată chiar *atât* de bine, zic eu.

Domnul Strane zâmbește știutor.

— Vasăzică, erați prietene. Ce s-a schimbat?

— A început să se vadă cu Tom Hudson.

El se gândește preț de o clipă.

— Băiatul cu perciuni.

Încuviințez din cap, gândindu-mă la felul în care ne reține și ne clasifică, în mintea lor, profesorii. Mă întreb oare ce ar asocia cu mine dacă cineva ar menționa-o pe Vanessa Wye. Fata cu părul roșu. Fata care este mereu singură.

— Așadar, ai suferit o trădare, zice el, referindu-se la Jenny.

Nu am privit niciodată lucrurile așa și simt cum pieptul mi se umple de căldură la gândul acesta. Am suferit. Nu am alungat-o eu prin faptul că sentimentele mele au fost prea puternice sau pentru că m-am atașat prea mult de ea. Nu, ea a greșit față de mine.

Domnul Strane se ridică și se îndreaptă spre tablă. Începe să șteargă notițele rămase după curs.

— Ce te-a făcut să vii la clubul de creație literară? Pentru CV?

Încuviințez din cap; mi se pare în regulă să fiu sinceră cu el.

— Doamna Antonova mi-a zis că ar trebui să o fac. Dar chiar îmi place să scriu.

— Ce scrii?

— În general, poezii. Nu sunt bune sau ceva de genul.

Domnul Strane zâmbește peste umăr, cumva binevoitor și condescendent deopotrivă.

— Mi-ar plăcea să-ți citesc din lucrări.

Creierul mi se blochează asupra cuvântului „lucrări”, ca și cum chestiile pe care le scriu eu ar merita să fie luate în serios.

— Sigur, zic eu. Dacă vreți într-adevăr.

— Chiar vreau, zice el. Nu ți-aș cere dacă nu aș vrea.

Când spune asta, simt cum mă îmbujorez. Cel mai rău obicei al meu, după spusele mamei, este felul în care deturnez complimentele prin autocritică. Trebuie să învăț să accept laudele. Totul se reduce la încrederea în sine, zice ea, sau la lipsa ei.

Domnul Strane pune buretele pe suportul pentru cretă și se uită la mine din partea cealaltă a sălii. Își vâră mâinile în buzunare și mă privește din cap până în picioare.

— Ce rochie drăguță, zice el. Îmi place stilul tău.

Mormăi niște cuvinte de mulțumire, bunele maniere fiindu-mi atât de puternic inoculate, încât

au devenit un reflex, și mă uit în jos la rochia mea. E dintr-un jerseu de un verde crud, vag cloșată, dar de fapt cam lălâie, și îmi vine până deasupra genunchilor. Nu e elegantă; o port doar pentru că îmi place contrastul dintre culoarea ei și părul meu. Mi se pare ciudat ca un bărbat de vârstă mijlocie să observe hainele unei fete. Tata abia dacă face diferența dintre o rochie și o fustă.

Domnul Strane se întoarce spre tablă și începe din nou s-o șteargă, deși e deja curată. Aproape că am impresia că se simte stânjenit, și o parte din mine vrea să îi mulțumească iarăși, de data aceasta cu sinceritate. *Mulțumesc foarte mult,* aș putea spune. *Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.* Aștept să se întoarcă, dar el continuă să miște buretele înainte și înapoi, lăsând dâre încețoșate pe suprafața verzuie.

Apoi, în timp ce mă îndrept spre ușă, îmi zice:

— Sper să te văd și joi.

— Ah, sigur, zic eu. Mă veți vedea.

Așa că mă întorc joi, și marțea următoare, și joia următoare. Devin membră cu drepturi depline a clubului. Mie și lui Jesse ne ia mai mult decât ne-am așteptat să alegem scrierile pentru jurnalul literar, în mare pentru că eu sunt foarte nehotărâtă și îmi schimb votul de mai multe ori. Pe de altă parte, Jesse evaluează rapid și necruțător, spintecând pagina cu pixul. Când îl întreb cum de se poate hotărî atât de repede, îmi zice că ar trebui să fie evident încă de la primul rând dacă o lucrare este bună sau nu. Într-o joi, domnul Strane dispare în biroul din spatele sălii de clasă și iese cu un morman de ediții anterioare ale jurnalului, ca să înțelegem cum ar trebui să arate, chiar dacă Jesse a fost editorul de anul trecut, deci bineînțeles că știe deja. Răsfoiesc un număr și văd numele lui Jesse la cuprins, la secțiunea „Ficțiune”.

— Hei, uită-te pe tine, zic eu.

Mârâie când vede.

— Nu o citi în fața mea, te rog.

— De ce nu? Mă uit peste prima pagină.

— Pentru că nu vreau eu.

Pun numărul din jurnalul literar în ghiozdan și uit de el până după cină, când simt că mă înec în timp ce îmi fac tema incomprehensibilă la geometrie, și îmi doresc cu disperare să-mi distrag cumva atenția. Iau jurnalul și deschid la povestirea lui, o citesc de două ori. E bună, foarte bună, mai bună decât tot ce am scris eu, mai bună decât oricare dintre lucrările depuse pentru jurnal, pe care le-am citit până acum. Încerc să îi spun asta la următoarea întâlnire a clubului, dar mă întrerupe:

— Pe mine nu mă mai prea interesează scrisul, zice el.

Într-o altă după-amiază, domnul Strane ne arată cum să folosim noul software de editare, ca să tehnoredactăm jurnalul. Eu și Jesse stăm unul lângă celălalt la calculator, în timp ce domnul Strane stă în spatele nostru, privindu-ne și corectându-ne. La un moment dat, când greșesc, se apleacă și îmi ghidează mouse-ul, iar mâna lui e atât de mare, încât o acoperă cu totul pe a mea. Când mă atinge, simt o căldură în tot corpul. Când fac o altă greșeală, mă ajută din nou, de data aceasta strângându-mă puțin de mână, de parcă ar vrea să mă asigure că o să învăț până la urmă cum merg lucrurile, dar nu face la fel cu Jesse, nici măcar atunci când el închide din greșeală programul fără să salveze, și domnul Strane trebuie să ne explice din nou toți pașii.

∵

Se apropie sfârșitul lunii septembrie și, preț de o săptămână, vremea este perfectă, însorită și răcoroasă. În fiecare dimineață, frunzele capătă nuanțe tot mai vii, pictând munții văluriți din jurul orașului Norumbega într-o paletă coloristică impresionantă. Campusul arată ca în broșura care m-a fascinat în timp ce îmi completam formularul de candidatură la Browick – elevi în pulovere, peluze de un verde luminos, șindrile albe

strălucind în razele soarelui, într-un cadru de poveste. Ar trebui să îmi placă, dar, în schimb, vremea mă face să mă simt neliniștită, să intru în panică. După ore nu reușesc să mă calmez, ci mă plimb de colo colo, de la bibliotecă la zona comună a căminului Gould, apoi în camera mea și iar la bibliotecă. Oriunde m-aș afla, mă simt nerăbdătoare să ajung în altă parte.

Într-o după-amiază, dau ocol de trei ori campusului, nemulțumită de toate locurile prin care mă perind – biblioteca e prea întunecată, camera mea dezordonată e prea deprimantă, toate celelalte locuri sunt pline de oameni care studiază în grupuri, ceea ce nu face decât să evidențieze și mai puternic faptul că sunt singură, mereu singură – până când, într-un final, mă silesc să stau o vreme pe povârnișul înverzit din spatele clădirii de științe umaniste. *Liniștește-te, respiră.*

Mă sprijin de arțarul solitar spre care îmi fuge privirea în timpul orei de engleză și îmi lipesc dosul palmei de obrajii încinși. Sunt atât de surescitată, încât transpir, deși afară sunt doar zece grade.

E în regulă, îmi zic eu în gând. *Lucrează aici și calmează-te.*

Mă sprijin cu spatele de copac și scotocesc prin ghiozdan, dau de manualul de geometrie și trec mai departe, la caietul meu spiralat, gândindu-mă că mă voi simți mai bine dacă lucrez mai întâi la o poezie, dar când deschid la cea mai recentă, conținând două strofe despre o fată captivă pe o insulă, care îi cheamă pe marinari la țărm, citesc versurile și îmi dau seama că sunt proaste – stângace, confuze, practic incoerente. Și mie mi s-au părut reușite. Cum am putut să cred că sunt reușite? Sunt de-a dreptul proaste. Probabil că toate poeziile mele sunt proaste. Îmi strâng genunchii la piept și mă frec la ochi cu podul palmelor, până aud pași apropiindu-se, strivind frunze și trosnind crenguțe în calea lor. Îmi ridic

privirea și văd o siluetă înaltă, care acoperă soarele.

— Salutare, zice silueta.

Îmi duc mâna streașină la ochi: domnul Strane. Se schimbă la față când îmi vede expresia de pe chip și ochii roșii.

— Ești supărată, zice el.

Îmi ridic privirea spre el și încuviințez. Nu mi se pare că ar avea vreun rost să mint.

— Ai prefera să fii lăsată în pace? întreabă el.

Ezit, apoi dau din cap că nu.

Se așază lângă mine, lăsând o distanță de câteva zeci de centimetri între noi. Își întinde picioarele lungi, iar de sub pantaloni i se vede conturul genunchilor. Nu își ia privirea de la mine, mă privește cum mă șterg la ochi.

— Nu voiam să te deranjez. Te-am văzut de la fereastra de acolo și m-am gândit să te salut, îmi explică și arată în spatele nostru spre clădirea de științe umaniste. Pot să te întreb de ce ești supărată?

Trag aer în piept și încerc să îmi găsesc cuvintele, dar după o clipă clatin din cap.

— E prea complicat ca să explic, zic eu. Pentru că nu are legătură doar cu faptul că poezia mea e slabă sau că nu reușesc să-mi găsesc un loc în care să învăț și ajung să mă extenuez până mă hotărăsc. E un sentiment mult mai întunecat, teama că ceva nu e în regulă cu mine și că nu voi putea repara niciodată acel ceva.

Mă aștept ca domnul Strane să se mulțumească cu atât. În schimb, așteaptă, așa cum ar aștepta la oră un răspuns la o întrebare dificilă. *Bineînțeles că pare prea complicat ca să explici, Vanessa. Așa și trebuie să te facă să te simți întrebările dificile.*

Oftez și spun:

— Perioada asta a anului mă scoate din minți. Mi se pare că intru în criză de timp sau ceva de genul. Mi se pare că îmi irosesc viața.

Domnul Strane clipește. Îmi dau seama că nu se aștepta să spun asta.

— Îți irosești viața, repetă el.

— Știu că nu e logic.

— Ba e. E perfect logic.

Se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini, și își înclină capul.

— Știi, dacă ai fi de-o seamă cu mine, aș zice că te apropii de criza vârstei mijlocii.

Zâmbește și, fără să vreau, chipul meu îl oglindește pe al lui. Zâmbește strengărește, zâmbesc și eu strengărește.

— Mi s-a părut că scriai ceva, zice el. E ceva interesant?

Ridic din umeri, neștiind sigur dacă vreau să zic că scrierile mele sunt interesante. Ar părea că mă dau mare; nu sunt eu cea care ar trebui să o spună.

— Vrei să îmi arăți ce ai scris?

— Nici vorbă.

Apuc caietul, îl țin strâns la piept și văd în privirea lui o licărire de panică, de parcă mișcarea mea bruscă l-ar fi speriat. Mă liniștesc și adaug:

— Nu e terminată.

— E vreo scriere terminată vreodată cu adevărat?

Îmi pare a fi o întrebare capcană. Mă gândesc preț de o clipă, apoi zic:

— Unele scrieri pot fi mai aproape de terminare ca altele.

Zâmbește; îi place asta.

— Ai vreo scriere mai aproape de terminare pe care poți să mi-o arăți?

Îmi descleștez mâinile de pe caiet și îl deschid de la început. E plin de poezii, cele mai multe neterminate, versuri mâzgălite în grabă și apoi rescrise. Răsfoiesc prin paginile recente ca să o găsesc pe cea la care lucrez de vreo două săptămâni. Nu este terminată, dar nu e nici îngrozitoare. Îi dau caietul, sperând că nu va

observa mâzgălelile de pe margini, vița-de-vie care se cațără de-a lungul cotorului.

Ține cu grijă caietul în ambele mâini și mă înfior doar văzând asta, caietul meu în palmele lui. Nimeni altcineva nu mi-a mai atins caietul, darămite să citească ceva din el. Când termină de citit poezia, zice:

— Hmm.

Aștept o reacție mai clară din partea lui, să îmi zică dacă i se pare reușită sau nu, dar zice doar:

— S-o mai citesc o dată.

Când își ridică în sfârșit privirea, îmi zice:

— Vanessa, e încântătoare.

Răsuflu ușurată, atât de zgomotos, încât mă pufnește râsul.

— Cât timp ai lucrat la ea? întreabă el.

Gândindu-mă că e mai impresionant să pară că a fost o sclipire de geniu, ridic din umeri și mint.

— Nu mult.

— Ziceai că scrii des.

Îmi înapoiază caietul.

— De obicei în fiecare zi.

— Se vede. Ești foarte pricepută. O zic ca cititor, nu ca profesor.

Sunt atât de încântată, că râd din nou, iar domnul Strane zâmbește în felul lui blând, dar superior.

— E amuzant? întreabă el.

— Nu, e cel mai drăguț lucru pe care i-a spus vreodată cineva despre scrierile mele.

— Glumești. Asta e o nimica toată. Aș putea spune lucruri mult mai drăguțe.

— Doar că nu prea las pe nimeni să îmi citească…

Aproape că zic *chestiile,* dar încerc în schimb cuvântul pe care l-a folosit el.

— … lucrările.

Apoi se așterne tăcerea între noi. El se lasă pe spate, sprijinindu-se în coate, și se uită atent în jur: centrul pitoresc, râul îndepărtat și dealurile

vălurite. Mă uit din nou la caiet, privind în jos la paginile lui, dar nu văd nimic. Sunt prea conștientă de corpul lui lângă mine, de trunchiul lui aplecat și de cămașa lipită de pântec, de picioarele lungi încrucișate în dreptul gleznelor, cum unul dintre crăcii pantalonilor i s-a tras în sus, dând la iveală un petic de piele deasupra bocancilor de munte. Îngrijorată că ar putea să se ridice și să plece, încerc să mă gândesc ce aș putea spune ca să îl rețin, dar înainte să apuc să zic ceva, ia o frunză de arțar roșiatică de pe jos, o învârte de tulpină, o privește o clipă, după care o ridică în dreptul feței mele.

— Ia te uită, zice el. Se potrivește de minune cu părul tău.

Încremenesc, simt cum rămân cu gura căscată. Mai ține puțin frunza de arțar acolo, iar vârfurile ei îmi ating părul. Apoi, clătinând ușor din cap, își lasă mâna în jos și frunza cade pe pământ. Se ridică, acoperind din nou soarele, își șterge mâinile de coapse și se întoarce în clădirea de științe umaniste, fără să își ia la revedere.

Când dispare, mă apucă o manie, o nevoie de a fugi de acolo, închid caietul, îmi apuc ghiozdanul și o pornesc spre cămin, dar apoi mă gândesc mai bine și mă întorc să caut frunza pe care a ținut-o în dreptul părului meu. După ce o pun la adăpost, între paginile caietului, străbat campusul ca în zbor, abia atingând pământul cu pașii mei. Doar după ce ajung înapoi în camera mea, îmi amintesc că mi-a zis că m-a văzut de la fereastră și închid ochii la gândul că poate era în sala de clasă și m-a privit căutând frunza.

∵

În weekendul următor mă duc acasă, de ziua tatei. Mama îi dăruiește un pui de labrador gălbui de la adăpost, motivul pentru care proprietarul l-a abandonat fiind „pigmentul prea pal”. Tata îi pune numele Babe, după filmul cu purcelușul, pentru că seamănă într-adevăr cu un porcușor, cu burta sa

mare și nasul roz. Ultimul câine pe care l-am avut a murit în timpul verii, un ciobănesc german de doisprezece ani pe care tata l-a găsit pe stradă în oraș, așa că nu am mai avut un pui până acum și mă îndrăgostesc atât de tare de cățelușa aceasta, încât o iau după mine tot weekendul, ca pe un bebeluș, frecându-i pernițele de la lăbuțe, care seamănă cu niște jeleuri, și mirosindu-i răsuflarea dulce.

Noaptea, după ce părinții mei se culcă, stau în fața oglinzii de la dormitor, îmi privesc cu atenție fața și părul și încerc să mă văd așa cum mă vede domnul Strane: o fată cu părul roșu ca frunzele de arțar, care poartă rochii drăguțe și are stil, dar nu reușesc să mă văd altfel decât ca pe o copilă palidă, pistruiată.

Când eu mă întorc cu mama la Browick, tata rămâne acasă cu Babe, iar în spațiul închis al mașinii, simt cum îmi arde pieptul de dorința de a spune cuiva. Dar ce e de spus? M-a atins pe mână de câteva ori, a zis ceva despre părul meu?

În timp ce traversăm podul și intrăm în oraș, întreb cât pot de nonșalant:

— Ai observat vreodată că părul meu are aceeași culoare ca frunzele de arțar?

Mama se uită la mine, surprinsă.

— Păi, sunt diverse soiuri de arțar, zice ea, și capătă diferite culori toamna. Există arțar argintiu, striat, roșu. Și când înaintezi spre nord, apare și arțarul de alun…

— Nu contează. Las-o baltă.

— De când ești tu interesată de copaci?

— Vorbeam despre părul meu, nu despre copaci.

Mă întreabă cine mi-a zis că părul meu seamănă cu frunzele de arțar, dar nu pare bănuitoare. Vocea îi e blândă, de parcă i se pare un lucru drăguț.

— Nimeni, zic eu.

— Cineva trebuie să ți-o fi spus.

— Eu nu aș putea să observ așa ceva la mine?

Oprim la culoarea roșie a unui semafor. La radio, o voce citește titlurile știrilor de ultimă oră.

— Dacă îți spun, zic eu, trebuie să promiți că nu vei reacționa exagerat.

— Nu aș face niciodată așa ceva.

O privesc lung.

— Promite-mi.

— În regulă, spune ea. Promit.

Trag aer în piept.

— Un profesor mi-a spus-o. Că părul meu are aceeași nuanță ca aceea a frunzelor roșii de arțar.

Mă simt amețită de ușurare în timp ce rostesc cuvintele; aproape că izbucnesc în râs.

Mama mijește ochii la mine.

— Un profesor? repetă ea.

— Mamă, uită-te la drum.

— Un bărbat, adică?

— Ce contează?

— Un profesor nu ar trebui să îți spună astfel de lucruri. Cine a fost?

— Mamă!

— Vreau să știu.

— Ai promis că nu o să reacționezi exagerat.

Strânge din buze, de parcă ar încerca să se calmeze.

— Zic doar că e ciudat să îi spui așa ceva unei fete de cincisprezece ani.

Străbatem orașul cu mașina: cartierele de conace victoriene dărăpănate și transformate în clădiri de apartamente, centrul pustiu, spitalul, cu anexele sale, statuia lui Paul Bunyan[3] care rânjește și care, cu părul și barba lui negre, seamănă puțin cu domnul Strane.

— Da, un bărbat mi-a zis-o. Chiar ți se pare ciudat?

— Da, zice mama. Chiar mi se pare. Vrei să vorbesc cu cineva? Mă duc și le fac o scenă.

Mi-o închipui dând năvală în clădirea administrativă, cerând să vorbească cu directorul. Clatin din cap. Nu, nu vreau una ca asta.

— E doar o chestie care i-a scăpat, spun eu. Chiar nu a fost cine știe ce.

Mama se mai relaxează puțin.

— Cine a fost? mă întreabă din nou. Nu am de gând să fac nimic. Doar vreau să știu.

— Profesorul de științe politice, o mint eu, fără ezitare. Domnul Sheldon.

— Domnul *Sheldon,* zice ea, parcă scuipând cuvântul, ca și cum ar fi fost cel mai prostesc nume pe care l-a auzit vreodată. Oricum nu ar trebui să-ți petreci timpul cu profesorii. Străduiește-te să-ți faci prieteni.

Mă uit la drumul care se derulează pe lângă noi. Am putea să o luăm pe autostrada interstatală spre Browick, dar mama nu vrea, zice că e o pistă de curse plină de oameni furioși. Optează în schimb pentru o șosea cu două benzi de circulație, iar drumul va dura astfel dublu.

— Să știi că nu e nimic în neregulă cu mine.

Îmi aruncă o privire, ridicând din sprânceană.

— Prefer să fiu de una singură. E normal. Nu ar trebui să mă bați atâta la cap din pricina asta.

— Nu încerc să te bat la cap, dar știm amândouă că nu e adevărat ce zici.

După o clipă, adaugă:

— Îmi pare rău. Pur și simplu îmi fac griji pentru tine.

Pentru tot restul drumului, abia dacă mai schimbăm o vorbă și, în timp ce mă holbez pe geam, nu pot să scap de sentimentul că am ieșit învingătoare din această dispută.

∵

Stau la un pupitru din bibliotecă, cu tema la geometrie întinsă în fața mea. Încerc să mă concentrez, dar îmi simt creierul ca o piatră care saltă pe suprafața apei. Ba nu – ca o piatră care zăngăne într-o cutie de conserve. Îmi scot caietul ca să îmi notez versul și îmi atrage atenția poezia la care scriu încă, despre fata de pe insulă. Când

ridic din nou privirea, a trecut deja o oră și încă nu m-am atins de tema la geometrie.

Îmi frec obrajii, apuc creionul și încerc să lucrez, dar după câteva minute îmi dau seama că mă uit pe fereastră. E ora de aur, când lumina se răsfrânge asupra copacilor, ce par învăpăiați. Băieți în tricouri de fotbal și încălțări cu crampoane atârnate peste umeri se întorc de pe terenuri. Două fete își poartă tocurile de vioară ca pe niște ghiozdane, iar cozile lor de cal îngemănate se leagănă la fiecare pas.

Apoi îi văd pe domnișoara Thompson și pe domnul Strane mergând împreună spre clădirea de științe umaniste. Se mișcă încet, nu se grăbesc, domnul Strane cu mâinile împreunate la spate și domnișoara Thompson zâmbind și atingându-și fața. Încerc să îmi amintesc dacă i-am mai văzut împreună înainte și să mă hotărăsc dacă domnișoara Thompson e sau nu drăguță. Are ochi albaștri și părul negru, o combinație pe care mama o numește mereu fascinantă, dar e plinuță și are fundul ieșit în afară ca un raft. E genul de trup pe care mă tem că îl voi avea și eu mai târziu, dacă nu am grijă.

Mijesc ochii, străduindu-mă să disting mai multe detalii. Sunt apropiați, dar nu se ating. La un moment dat, domnișoara Thompson își lasă capul pe spate și râde. Oare domnul Strane e amuzant? Pe mine nu m-a făcut niciodată să râd. Mă lipesc cu fața de geam și încerc să-i urmăresc cu privirea, până cotesc și dispar după frunzișul portocaliu al unui stejar.

∵

Dăm testele de evaluare națională și mă descurc bine, dar nu la fel de bine ca majoritatea celorlalți elevi de a zecea, care încep să primească în cutiile lor poștale broșuri cu facultățile din Ivy League. Cumpăr un nou organizator, ca să mă ajute să mă adun, lucru remarcat de profesorii mei și transmis mai departe doamnei Antonova, care îmi oferă,

drept răsplată pentru că m-am descurcat bine, o cutie de praline cu arahide.

La ora de engleză citim Walt Whitman și domnul Strane vorbește despre ideea că oamenii sunt alcătuiți din mulțimi și contradicții. Încep să fiu atentă la felurile în care pare să se contrazică singur: a mers la Harvard, dar povestește despre cum a crescut în sărăcie, își presară discursul elocvent cu obscenități și combină blazere croite la comandă și cămăși atent călcate cu bocanci de munte ponosiți. Și stilul lui de predare este contradictoriu. Să spui ceva la ora lui pare mereu riscant, pentru că dacă îi place ce zici, va aplauda și se va duce iute la tablă ca să elaboreze asupra comentariului genial pe care l-ai făcut, dar dacă nu îi place, nici măcar nu te va lăsa să termini, ci te va întrerupe cu o replică de genul „Bine, ajunge”, rostită pe un ton tăios. Mie mi-e teamă să vorbesc chiar dacă uneori, după ce adresează întregii clase o întrebare cu final deschis, se holbează fix la mine, de parcă ar vrea să știe concret ce am eu de zis.

Pe marginile notițelor pe care le iau la oră, scriu detaliile pe care le lasă să îi scape despre el: a crescut în Butte, Montana, care se pronunță la fel ca *ciut;* până să meargă la Harvard, la optsprezece ani, nu mai văzuse niciodată oceanul; locuiește în centrul orașului Norumbega, vizavi de biblioteca publică; nu îi plac câinii, l-a sfârtecat unul în copilărie. Într-o marți, după clubul de creație literară, când Jesse a ieșit deja pe ușă și a ajuns pe la jumătatea coridorului, domnul Strane îmi zice că are ceva să îmi dea. Deschide sertarul de jos al biroului și scoate o carte.

— E pentru oră? întreb eu.

— Nu, spune el. E pentru tine, zice, apoi ocolește catedra și îmi pune cartea în mână: *Ariel,* de Sylvia Plath. Ai citit-o?

Scutur din cap și întorc cartea pe partea cealaltă. E uzată, cu o copertă albastră din pânză. O bucată

de hârtie iese dintre pagini, ca un semn de carte improvizat.

— E un pic exagerată, zice domnul Strane. Dar tinerelor le place la nebunie.

Nu știu ce vrea să spună prin „exagerată”, dar nu vreau să întreb. Răsfoiesc cartea – frânturi de poezii – și mă opresc la pagina unde e pus semnul; titlul, *Lady Lazarus,* e scris cu majuscule.

— De ce e însemnată poezia asta? întreb eu.

— Lasă-mă să îți arăt.

Domnul Strane vine lângă mine, dă pagina. Când stau atât de aproape de el, am impresia că mă înghite; abia dacă îi ajung până la umăr.

— Uite aici.

Îmi arată versurile:

Din cenușă
Cu părul meu roșu mă ridic
Și ca pe aer bărbații îi înghit.

— Mi-a adus aminte de tine, zice el.

Apoi se întinde în spatele meu și mă trage ușor de păr, care e prins într-o coadă de cal.

Mă holbez la carte de parcă aș citi cu luare-aminte poezia, dar strofele devin niște pete negre, neclare, pe pagina îngălbenită de vreme. Nu știu cum ar trebui să reacționez. Am impresia că ar trebui să râd. Mă întreb dacă asta înseamnă să flirtezi, dar nu are cum. Flirtul ar trebui să fie distractiv, iar senzația pe care o simt acum e prea apăsătoare ca să fie distractivă.

Cu voce joasă, domnul Strane mă întreabă:

— E în regulă că mi-a adus aminte de tine?

Mă ling pe buze, ridic din umeri.

— Sigur.

— Pentru că nu vreau să întrec măsura.

Să întreacă măsura. Nici de data asta nu știu exact ce vrea să spună, dar felul în care mă privește mă împiedică să îi pun întrebări. Dintr-odată pare deopotrivă jenat și plin de speranță, de

parcă dacă i-aș spune că nu e în regulă, s-ar putea să izbucnească în plâns.

Așa că zâmbesc, clatin din cap.

— Nu întreceți măsura.

El răsuflă ușurat.

— Bun, zice și pleacă de lângă mine, întorcându-se la catedră. Citește-o și spune-mi ce părere ai. Poate te va inspira să scrii o poezie sau două.

Plec din sala de clasă și mă duc direct la Gould, mă așez în pat și citesc *Ariel,* din scoarță-n scoarță. Îmi plac poeziile, dar cel mai mult mă interesează să îmi dau seama de ce anume îi amintesc de mine și când a avut revelația asta – poate în după-amiaza cu frunza? Părul de culoarea arțarului roșu. Mă întreb oare de când are cartea în sertarul catedrei, dacă i-a luat o vreme până să se hotărască să mi-o dea. Poate că a trebuit să își facă curaj pentru asta.

Iau peticul de hârtie cu care a pus semn la poezia *Lady Lazarus* și scriu cu litere cursive, îngrijite: *Cu părul meu roșu mă ridic,* după care o prind de tăblița de deasupra biroului. Doar adulții spun lucruri drăguțe despre părul meu, dar în cazul lui este mai mult de-atât. Se gândește la mine. Se gândește la mine atât de mult, încât anumite lucruri îi aduc aminte de mine. Asta înseamnă ceva.

Aștept câteva zile înainte să îi înapoiez cartea, rămânând în sala de clasă la sfârșitul orei, până pleacă toată lumea, și apoi punând cu grijă volumul pe catedră.

— Deci? zice și se apleacă în față, sprijinit pe coate, nerăbdător să audă ce am de spus.

Ezit și strâmb ușor din nas.

— E cam egocentrică.

Râde – un râs autentic.

— Așa e. Și îți apreciez sinceritatea.

— Dar mi-a plăcut, zic eu. Mai ales cea la care ați pus semn.

— M-am gândit că îți va plăcea.

Se duce la corpurile de bibliotecă încastrate, se uită prin rafturi.

— Uite, zice el și îmi înmânează o altă carte – de Emily Dickinson. Să vedem ce părere ai despre asta.

Nu aștept prea mult până să îi înapoiez cartea de Dickinson. În ziua următoare, după oră, i-o trântesc pe birou și îi zic:

— Nu mă încântă.

— Glumești.

— A fost cam plictisitoare.

— Plictisitoare! zice și își duce palma la piept. Vanessa, îmi frângi inima.

— Ați zis că îmi apreciați sinceritatea, îi răspund eu râzând.

— Așa este, spune el. Doar că o apreciez mai mult când sunt de acord cu ce spui.

Următoarea carte pe care mi-o dă e scrisă de Edna St. Vincent Millay, care, din spusele domnului Strane, nu este câtuși de puțin plictisitoare.

— Și a fost o fată roșcată, din Maine, la fel ca tine, zice el.

Car cartea după mine, citind ori de câte ori pot, în fiecare minut liber pe care îl am și la fiecare masă. Încep să îmi dau seama că important nu este de fapt dacă îmi plac sau nu cărțile; are de-a face mai degrabă cu faptul că îmi oferă diverse lentile prin care să mă privesc. Poeziile sunt indicii care să mă ajute să înțeleg de ce este el atât de interesat, ce anume vede la mine.

Atenția pe care mi-o acordă mă face suficient de îndrăzneață încât să îi arăt niște poezii în lucru, atunci când îmi cere să îi dau să citească și alte scrieri de-ale mele, pe care mi le înapoiază cu comentarii – nu doar laude, ci sugestii reale de îmbunătățire, încercuiește cuvinte despre care sunt deja nesigură și scrie în dreptul lor: „Cea mai bună alegere?” Pe altele le taie cu totul și scrie: „Poți

mai bine de atât”. La o poezie pe care am scris-o în toiul nopții, după ce m-am trezit dintr-un vis în care se făcea că eram într-un loc ce semăna cu o combinație între sala lui de clasă și dormitorul meu de acasă, îmi scrie: „Vanessa, asta mă sperie puțin”.

Încep să îmi petrec ora de pregătire pentru facultate în sala lui de clasă, studiind la masa de seminar în timp ce el lucrează la catedră, scăldați amândoi în lumina de octombrie ce pătrunde pe ferestre. Uneori vin și alți elevi ca să primească ajutor la teme, dar de cele mai multe ori suntem doar noi doi. Îmi pune întrebări despre mine, despre cum este să crești pe malul lacului Whalesback, se interesează ce părere am despre Browick și ce vreau să fac când voi fi mai mare. Îmi zice că pot să ajung cât de sus vreau, că am o inteligență rară, care nu poate fi măsurată prin note sau punctaje obținute la teste.

— Uneori îmi fac griji pentru elevii ca tine, zice el. Cei care vin din orășele cu școli în declin. E ușor să te simți copleșit și pierdut într-un loc ca acesta. Dar tu te descurci, nu-i așa?

Încuviințez din cap, dar mă întreb ce își închipuie când zice „în declin”. Fosta mea școală gimnazială nu era chiar atât de rea.

— Ține minte, zice el, că ești specială. Ai ceva la care elevii ăștia silitori de duzină pot doar să viseze.

Când zice „elevi silitori de duzină”, face un semn spre scaunele goale din jurul mesei de seminar și mă gândesc la Jenny, la obsesia ei pentru note, cum am intrat odată în camera noastră și am găsit-o plângând în pat, cu bocancii încă în picioare și lucrarea de mijloc de semestru la algebră mototolită pe podea. Obținuse nota 8,8. „Jenny, asta înseamnă aproape nota nouă”, i-am zis atunci, dar nu a consolat-o câtuși de puțin. S-a întors pur și simplu spre perete, și-a îngropat chipul în palme și a continuat să plângă.

Într-o altă după-amiază, în timp ce scrie planurile de lecție la calculator, domnul Strane zice brusc:

— Mă întreb ce cred oamenii despre faptul că petreci atât de mult timp cu mine.

Nu știu la care oameni se referă: la ceilalți elevi sau la profesori sau poate la toată lumea, reducând lumea la un tot unitar.

— Nu mi-aș face griji în privința asta, zic eu.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu observă niciodată ce fac eu.

— Nu-i adevărat, zice el. Eu te observ tot timpul.

Îmi ridic privirea din caiet. S-a oprit din lucru, iar degetele îi planează deasupra tastaturii în timp ce mă privește, cu chipul atât de tandru, încât încremenesc pe loc.

Mi-l imaginez apoi privindu-mă la micul dejun, când am încă ochii cârpiți de somn, când mă plimb prin centrul orașului, când sunt singură în camera mea și îmi despletesc părul și mă așez în pat, cu cea mai recentă carte pe care a ales-o pentru mine. În mintea mea, mă privește cum dau paginile, fascinat de fiecare gest mărunt pe care îl fac.

*

Sosește și weekendul părinților, trei zile în care Browick se străduiește din răsputeri să lase o impresie cât mai bună. Vineri se organizează o oră de cocktail doar pentru părinți, urmată de un dineu oficial cu toată școala, în sala de mese, cu preparate care altminteri nu apar niciodată în meniu: ruladă de vită, cartofi la cuptor, plăcintă cu afine caldă. Ședințele între părinți și profesori au loc sâmbăta, înainte de prânz, apoi după-amiaza se organizează jocuri de societate, iar părinții care rămân până duminică se duc dimineața în centru, fie la biserică, fie la o gustare. Anul trecut, ai mei au stat la toate evenimentele, chiar și la liturghia de duminică, dar anul acesta, mama îmi zice:

— Vanessa, dacă mai trecem încă o dată prin toate astea, cred că eu și tatăl tău o să ne punem ștreangul de gât.

Așa că vin doar sâmbătă, la ședințe. E în regulă; Browick este lumea mea, nu a lor. Probabil că mai degrabă ar vota cu republicanii decât să își lipească pe mașină un abțibild dintr-acelea cu „COPILUL MEU ÎNVAȚĂ LA BROWICK”.

După ședințe vin să îmi vadă camera: tata, cu șapca lui cu Red Sox și cămașa de flanelă, în carouri mari, și mama încercând să îl contrabalanseze cu *deux-pièces*-ul ei. El se plimbă prin cameră, cercetează cu luare-aminte biblioteca, în timp ce ea se așază lângă mine pe pat și încearcă să mă ia de mână.

— Nu, zic eu și îmi trag mâna.

— Atunci lasă-mă să te miros pe gât, zice ea. Mi-a fost dor de mirosul tău.

Îmi ridic umărul la ureche, ca să o evit.

— E ciudat, mamă, zic eu. Nu e normal.

În ultima vacanță de iarnă m-a întrebat dacă îmi poate lua eșarfa preferată, s-o pună la păstrare într-o cutie, ca să o poată scoate și mirosi când i se face dor de mine. E genul de gând pe care trebuie să mi-l alung imediat din minte, altminteri mă simt atât de vinovată, încât am senzația că mi se taie răsuflarea.

Mama începe să descrie ședințele și tot ce vreau e să știu ce a zis domnul Strane, dar aștept până îmi enumeră toți profesorii, pentru că nu vreau să îi stârnesc bănuieli arătându-mă prea interesată.

În cele din urmă zice:

— Profesorul tău de engleză pare a fi un bărbat interesant.

— E tipul ăla voinic, cu barbă? întreabă tata.

— Da, cel care a studiat la Harvard, zice ea, tărăgănând ultimul cuvânt.

Hah-vahd.

Mă întreb cum de s-a discutat despre asta; dacă domnul Strane a strecurat cumva în conversație

faptul că a studiat acolo sau dacă părinții mei au observat diploma de pe peretele din spatele biroului său.

— Un bărbat foarte interesant, repetă mama.

— Ce vrei să spui? o întreb eu. Ce a zis?

— A zis că ai scris un eseu bun săptămâna trecută.

— Atât?

— Ar fi trebuit să spună mai multe?

Îmi mușc obrazul pe interior, îngrozită la gândul că vorbește despre mine de parcă aș fi doar o elevă ca oricare alta. A *scris un eseu bun săptămâna trecută.* Poate că asta e tot ce sunt pentru el.

— Știi cine nu m-a impresionat deloc? Profesorul ăla de științe politice, domnul *Sheldon,* zice mama, apoi îmi aruncă o privire tăioasă și adaugă: Mi s-a părut un adevărat nemernic.

— Jan, haide acum, zice tata.

Nu îi place deloc când vorbește urât de față cu mine.

Mă ridic de pe pat și deschid ușa de la dulap, scotocind prin haine, ca să nu fiu nevoită să mă uit la ei în vreme ce dezbat dacă ar trebui sau nu să rămână în campus, la cină, sau să se întoarcă acasă înainte să se întunece.

— Te-ar deranja foarte tare dacă nu rămânem la cină? mă întreabă ei.

Mă holbez la hainele care atârnă în dulap și mormăi că nu contează. Apoi îmi iau rămas-bun de la ei, tăios, ca de obicei, și încerc să nu mă enervez când ochii mamei se umplu de lacrimi.

∵

În vinerea de dinaintea termenului de predare a lucrării despre Whitman, domnul Strane dă ocol mesei de seminar și ne roagă pe fiecare în parte să spunem ce susținem în teza lucrării. Ne oferă imediat feedback, spunându-ne fie că „e bine, dar mai ai de lucru”, fie „rupe-o și ia-o de la capăt”, în timp ce simțim cu toții că ne cuprinde panica. Lui Tom Hudson îi spune „rupe-o și ia-o de la capăt”

și, preț de o clipă, am impresia că va izbucni în plâns, dar când îi spune lui Jenny „e bine, dar mai ai de lucru”, pe ea chiar o văd clipind des ca să-și alunge lacrimile și o parte din mine ar vrea să înconjoare în fugă masa, să o strângă în brațe pe Jenny și să îi spună domnului Strane să o lase în pace. Când ajungem la lucrarea mea, îmi zice că e perfectă.

După ce ne evaluează pe toți, mai sunt cincisprezece minute din oră, așa că domnul Strane ne zice ca, în timpul rămas, să începem să ne corectăm lucrările. Stau, neștiind ce să fac, întrucât a zis că a mea este perfectă, și îl aud strigându-mă de la catedră. Ridică foaia cu poezia pe care i-am dat-o la începutul orei și îmi face semn să merg la catedră.

— Hai să vorbim despre asta, zice el.

Mă ridic și scaunul scârțâie pe podea chiar când lui Jenny i se pune un cârcel și scapă creionul din mână. Preț de o clipă, privirile ni se întâlnesc și o simt cum mă urmărește ducându-mă la catedră.

Mă așez pe scaunul de lângă domnul Strane și văd că poezia mea nu are nicio adnotare pe margine.

— Apropie-te puțin, ca să putem vorbi încet, zice el, și înainte să am timp să mă mișc, apucă de spătarul scaunului meu și mă trage lângă el, așa că între noi sunt acum mai puțin de treizeci de centimetri.

În caz că cineva se întreabă ce facem, nu se vede. În jurul mesei de seminar, stau toți cu capetele plecate, concentrați. E ca și cum ei ar fi într-o lume a lor, iar eu și domnul Strane în alta. Cu podul palmei, netezește coala de hârtie, în locurile în care am împăturit-o, și începe să citească poezia. E atât de aproape, încât îi simt mirosul de cafea și praf de cretă și, în timp ce citește, îi privesc mâinile, unghiile plate și roase, firele de păr închise la culoare de pe încheieturile mâinilor. Mă întreb de ce s-a oferit să discutăm

despre poezie dacă încă nu a citit-o. Mă întreb ce părere a avut despre părinții mei, dacă i s-au părut provinciali, tata cu cămașa lui din flanelă și mama ținându-și geanta strâns la piept. *Ah, ați studiat la Harvard,* probabil că s-au minunat ei, într-un glas, iar accentul lor a devenit și mai pronunțat.

Arătând cu pixul spre pagină, domnul Strane îmi șoptește:

— Nessa, trebuie să te întreb: ai vrut să pari sexy aici?

Îmi întorc brusc privirea spre versurile pe care mi le arată:

Cu burta violet & blândă, se agită în somn,
dând la o parte păturile cu degetele de la picioare cu oja sărită,
căscând larg ca el să poată vedea înăuntrul ei.

Întrebarea mă face să mă despic în două, de parcă trupul meu ar rămâne lângă al lui, în timp ce mintea mea se întoarce la masa de seminar. Până acum, nimeni nu mi-a mai spus că aș fi sexy și doar părinții mei îmi zic Nessa. Mă întreb dacă mi-au spus așa în timpul ședinței. Poate că domnul Strane a remarcat porecla și a păstrat-o pentru sine.

Oare am vrut să par sexy?

— Nu știu.

Se depărtează de mine, cu un gest minuscul, dar pe care îl simt, și îmi zice:

— Nu vreau să te stânjenesc.

Îmi dau seama că este un test. Vrea să îmi surprindă reacția când îmi zice că sunt sexy, iar stânjeneala înseamnă că am picat. Așa că încep să clatin din cap.

— Nu sunt stânjenită.

Continuă să citească, face un semn de exclamație în dreptul altui vers și șoptește, mai degrabă pentru sine:

— Ah, încântător!

Undeva, pe coridor, se trântește o ușă. La masa de seminar, Greg Akers își pocnește pe rând degetele, iar Jenny tot scrie și rescrie teza lucrării, care nu iese deloc cum ar trebui. Privirea îmi fuge spre ferestre și observ ceva roșu. Mijesc ochii și văd un balon cu sfoara prinsă de o creangă golașă a arțarului. Plutește în bătaia vântului, lovindu-se de frunze și de scoarță. De unde ar putea veni un balon?

Mă holbez la el vreme îndelungată, sau cel puțin așa mi se pare, atât de concentrată, că nici măcar nu clipesc.

Apoi simt genunchiul domnului Strane cum mă atinge pe coapsa goală, chiar sub tivul fustei. Cu privirea încă la poezie și urmărind versurile cu vârful pixului, își ține genunchiul cuibărit lângă mine. Încremenesc, ca atunci când faci pe mortul. La masa de seminar, nouă capete stau plecate, în deplină concentrare. Afară, un balon roșu atârnă moale de o creangă de copac.

La început presupun că nu își dă seama, că are impresia că piciorul meu e catedra sau partea laterală a scaunului. Aștept să își dea seama ce a făcut, să vadă unde i-a ajuns genunchiul, să își ceară scuze în șoaptă și să se îndepărteze, dar rămâne așa, cu genunchiul lipit de mine. Când încerc să fiu politicoasă și să mă retrag ușor, mă urmează.

— Cred să noi doi semănăm foarte mult, Nessa, șoptește el. Îmi dau seama din felul în care scrii că ești o romantică întunecată, ca și mine. Îți plac lucrurile întunecate.

Protejat de catedră, întinde mâna și mă mângâie ușor pe genunchi, precaut, cam așa cum ai face cu un câine, ca să te asiguri că n-o să te muște. Nu îl mușc. Nu mă mișc. Nici măcar nu respir. Continuă să noteze sugestii la poezia mea, în timp ce cu cealaltă mână mă mângâie pe genunchi, iar eu simt că mintea mi se furișează afară din trup. Ajunge la

tavan, ca să mă văd de sus: umerii plecați, privirea pierdută în depărtare, părul de un roșu înflăcărat.

Apoi ora se termină. Se îndepărtează de mine, iar locul în care m-a atins pe genunchi se răcește brusc și în sală izbucnesc mișcări și sunete, se aud fermoarele cum sunt trase și manuale, închise zgomotos, râsete și cuvinte, și nimeni nu știe ce s-a petrecut chiar în fața lor.

— O aștept cu nerăbdare pe următoarea, zice domnul Strane.

Îmi înmânează poezia cu notițe, de parcă totul ar fi normal, de parcă nici nu ar fi făcut ce a făcut.

Ceilalți nouă elevi își împachetează lucrurile și ies din sala de clasă ca să își vadă de viețile lor, de antrenamentele, repetițiile și întâlnirile lor de club. Plec și eu, dar nu fac parte dintre ei. Ei sunt la fel, dar eu sunt schimbată. Acum sunt inumană. Descătușată. În timp ce ei străbat campusul, banali, cu picioarele pe pământ, eu plutesc, cu o coadă de cometă, roșie ca arțarul, în urma mea. Nu mai sunt eu însămi; nu mai sunt nimeni. Sunt un balon roșu prins între ramurile unui copac. Nu mai sunt nimic.

2017

Sunt la muncă și privesc în gol spre capătul îndepărtat al holului hotelului, când primesc un mesaj de la Ira. Trupul mi se încordează brusc în timp ce privesc notificările îngrămădindu-se pe ecranul telefonului. De la ultima noastră despărțire, încă îl am trecut în telefon ca NU RĂSPUNDE.

Ce faci?
M-am gândit la tine.
Ai vrea să bem ceva împreună?

Nu ating telefonul; nu vreau să știe că am văzut mesajele, dar în timp ce fac recomandări de restaurante și sun pentru rezervări, spunându-i fiecărui oaspete că este o plăcere să îl servesc, o adevărată plăcere, simt cum se aprinde o flăcăruie în pântecul meu. Au trecut trei luni de când Ira mi-a zis că trebuie să îi punem capăt o dată pentru totdeauna și de data asta am fost cuminte. Nu am trecut pe lângă blocul în care stă, sperând să îl prind afară, nu l-am sunat, nu i-am scris – nici măcar la beție. Mi se pare că așa sunt răsplătită pentru stăpânirea de sine de care am dat dovadă.

Îi răspund după două ore: *Sunt ok. Am putea să bem ceva*. Îmi răspunde imediat: *Lucrezi? Eu iau cina cu niște prieteni acum. Aș putea să rămân în oraș și să ne vedem când ieși din tură*. Îmi tremură mâinile în timp ce trimit un singur emoji cu degetul mare sus, de parcă nu aș avea timp să scriu că „sună bine”.

Când plec de la hotel, la 23.30, îl găsesc afară, sprijinit de standul valetului, cu umerii plecați, holbându-se la telefon. Observ imediat schimbările: părul mai scurt și hainele la modă, pantalonii negri strâmți și o geacă din denim,

sfâșiată la coate. Tresare când mă vede și își vâră telefonul în buzunarul de la spate.

— Scuze că a durat atât până am reușit să plec, zic eu. E aglomerat în seara asta.

Stau pe loc, ținându-mi geanta cu ambele mâini, fără să știu cum să îl salut, ce este permis și ce nu.

— E în regulă, am ajuns doar de câteva minute. Arăți bine.

— Arăt la fel, zic eu.

— Păi, mereu ai arătat bine.

Întinde brațul spre mine, oferindu-se să mă îmbrățișeze, dar clatin din cap. Se poartă prea frumos. Dacă ar fi vrut să ne împăcăm, ar fi fost precaut și agitat, ca mine.

— Arăți foarte… zic și mă opresc, căutând cuvântul potrivit. Șic.

O spun ca pe o împunsătură, dar Ira râde și îmi mulțumește, cu o voce sinceră.

Mergem la un bar nou, cu mese de lemn nelustruite și scaune de metal, un meniu de bere pe cinci pagini, organizat după sortiment, apoi după țara de origine și, la urmă, după concentrația de alcool. Când intrăm, privesc prin încăpere, cercetând fiecare tipă cu păr lung și blond, să văd dacă nu e Taylor Birch, deși nu sunt convinsă că aș recunoaște-o nici dacă ar apărea chiar în fața mea. În ultimele două săptămâni mi s-a tot părut că o văd pe stradă, dar de fiecare dată era doar o străină cu un chip care nici măcar nu aducea cu al ei.

— Vanessa? zice Ira, atingându-mă pe umăr, și tresar, de parcă aș fi uitat că e și el acolo. Ești bine?

Încuviințez din cap și zâmbesc slab. Apuc un scaun gol.

Când vine ospătarul și începe să ne înșiruie niște recomandări, îl întrerup.

— M-ai pierdut deja. Adu-mi orice și o să-mi placă.

O spun ca pe o glumă, dar sună cam dur; Ira îi aruncă ospătarului o privire prin care parcă vrea

să-și ceară scuze pentru mine.

— Am fi putut merge altundeva, îmi zice el.

— E în regulă aici.

— Am impresia că nu îți place deloc.

— Nu îmi place niciunde.

Ospătarul ne aduce berile – pentru Ira, o cupă cu o chestie închisă la culoare, care miroase a vin, și, pentru mine, o doză de Miller Lite.

— Vreți un pahar, mă întreabă ospătarul, sau vă descurcați?

— Ah, mă descurc, sigur, cu o *doză* de efort, spun zâmbitoare și arăt spre doză, într-o încercare lamentabilă de a fi fermecătoare.

Ospătarul se întoarce pur și simplu spre următoarea masă.

Ira mă privește lung.

— Te simți bine? Spune-mi adevărul.

Ridic din umeri, iau o înghițitură din băutură.

— Sigur.

— Am văzut postarea de pe Facebook.

Lovesc cu unghia în inelul de la doza de bere.

Clic-clic-clic.

— Ce postare de pe Facebook?

Se încruntă.

— Cea despre Strane. Chiar nu ai văzut-o? Ultima dată când am verificat, fusese deja distribuită de vreo două mii de ori.

— Ah, da. Postarea aia.

De fapt, are aproape trei mii de distribuiri, deși valul s-a mai domolit. Mai iau o înghițitură, răsfoiesc meniul de bere.

— Mi-am făcut griji în privința ta, îmi zice Ira cu blândețe.

— Nu e cazul. Sunt bine.

— Ai vorbit cu el de când a apărut postarea?

Închid brusc meniul.

— Nu.

Ira mă privește cu atenție.

— Serios?

— Foarte serios.

Mă întreabă dacă cred că Strane va fi concediat și ridic din umeri, printre înghițituri. De unde să știu eu? Mă întreabă dacă m-am gândit să iau legătura cu Taylor și nu îi răspund, doar pocnesc inelul de la doza de bere, dar acum nu se mai aude ca un *clic-clic-clic,* ci ca un *boing-boing-boing* care răsună prin doza pe jumătate goală.

— Știu cât de dificil trebuie să îți fie, zice el, dar ar putea fi o oportunitate, nu-i așa? Să te împaci cu situația și să îți vezi de viață.

Mă silesc să respir în timp ce mă gândesc la asta. „Să mă împac cu situația și să îmi văd de viață" mi se pare la fel cu a sări de pe o stâncă, cu a muri.

— Putem vorbi despre altceva? întreb eu.

— Sigur, zice el. Bineînțeles.

Mă întreabă despre serviciu, dacă îmi mai caut alt loc de muncă, îmi zice că el și-a găsit un apartament pe Munjoy Hill și inima îmi bate cu putere; pentru un scurt moment de amăgire, cred că îmi va cere să mă mut cu el. Îmi zice că e un loc grozav, foarte mare. În bucătărie încape o masă; dormitorul are vedere la ocean. Nu zic nimic, așteptându-mă ca măcar să mă invite acolo, dar el doar ridică paharul.

— Probabil că e scump dacă e așa frumos, zic eu. Cum te descurci?

Ira strânge din buze și înghite în sec.

— Am avut noroc.

Presupun că vom continua să bem… Asta facem de obicei: bem la nesfârșit, până când unul dintre noi prinde îndeajuns curaj ca să întrebe: „Deci vii acasă cu mine, sau cum?" Dar înainte să apuc să mai comand o bere, Ira îi dă ospătarului cardul de credit, semn că seara se încheie aici. Mă simt de parcă m-ar fi plesnit peste față.

Când ieșim afară, în frig, mă întreabă dacă mai merg la Ruby și sunt recunoscătoare că, măcar la întrebarea asta, nu trebuie să mint ca să îi răspund așa cum vrea.

— Mă bucur mult să aud asta, zice Ira. Chiar e cel mai bine pentru tine așa.

Încerc să zâmbesc, dar nu îmi place cum spune „cel mai bine pentru tine”. Îmi aduce aminte de prea multe lucruri – cum mi-a spus că e tulburător felul în care am romantizat abuzul, aproape la fel de tulburător ca faptul că am păstrat legătura cu bărbatul care m-a abuzat. Încă de la început, Ira mi-a zis că am nevoie de ajutor. După șase luni de relație, mi-a dat o listă cu psihoterapeuți de care se interesase chiar el și m-a implorat să încerc. Când am refuzat, mi-a zis că dacă îl iubesc, o să fac o încercare, iar eu i-am zis că dacă mă iubește el pe mine, o s-o lase baltă. După un an, a încercat să o transforme într-un ultimatum: fie mergeam la terapie, fie ne despărțeam. Nici măcar asta nu m-a impresionat; în cele din urmă, a cedat. Așa că atunci când am început să merg la Ruby, chiar dacă mergeam doar din cauza tatei, Ira tot s-a purtat ca un învingător. *Fac orice e nevoie ca să mergi, Vanessa,* mi-a zis atunci.

— Și ce părere are Ruby despre toate astea? mă întreabă el.

— Ce vrei să zici?

— Despre postarea de pe Facebook, despre ce i-a făcut fetei ăleia…

— Ah. Nu prea vorbim despre asta.

Urmăresc cu privirea tiparul dalelor trotuarului luminat de felinarele stradale și ceața năvălind dinspre apă.

Cale de două străzi, Ira nu zice nimic. Când ajungem pe Congress Street, de unde eu o iau la stânga și el la dreapta, îmi doresc atât de mult să-i cer să vină acasă cu mine încât simt că mă doare pieptul, chiar dacă nu sunt îndeajuns de beată ca să-i cer așa ceva, chiar dacă după o jumătate de oră petrecută cu el deja mă urăsc. Am nevoie doar să fiu atinsă.

— Nu i-ai spus, îmi zice Ira.

— Ba i-am spus.

Își înclină capul, mijește ochii.

— Pe bune? I-ai zis terapeutei tale că bărbatul care te-a abuzat când erai doar o copilă a fost acuzat public de abuz de către altcineva și nu vorbiți despre asta? Să fim serioși.

Ridic din umeri.

— Nu e așa de important pentru mine.

— Evident.

— Și nu m-a abuzat.

Văd cum i se umflă nările și privirea i se îndârjește, o scânteiere familiară de frustrare. Dă să plece… Mai bine să se îndepărteze, decât să își piardă cumpătul din cauza mea… Dar apoi se întoarce din nou spre mine.

— Știe măcar despre el?

— Nu fac terapie ca să vorbesc despre asta, bine? Mă duc din cauza tatei.

E miezul nopții. În depărtare se aud clopotele catedralei, luminile semaforului se schimbă din roșu-galben-verde în galben intermitent, iar Ira clatină din cap. E dezgustat de mine. Știu la ce se gândește, la ce s-ar gândi oricine – că sunt genul care găsește scuze, care facilitează abuzul. Dar mă apăr și pe mine, nu doar pe Strane. Pentru că deși uneori folosesc și eu cuvântul *abuz* pentru a descrie anumite lucruri care mi s-au întâmplat, în gura altora, termenul acela devine urât și absolut. Înghite tot ce s-a întâmplat. Mă înghite și pe mine și toate ocaziile în care am vrut să se întâmple, în care m-am rugat să se întâmple. La fel ca și legile care cataloghează toate partidele de amor pe care le-am avut cu Strane înainte să împlinesc optsprezece ani drept viol – ar trebui să credem că acea aniversare este magică? E un reper la fel de arbitrar ca oricare altul. Nu este logic că unele fete se simt pregătite mai devreme?

— Știi, zice Ira, în ultimele câteva săptămâni în care toată treaba asta a apărut în presă, m-am gândit doar la tine. Mi-am făcut griji în privința ta.

Niște faruri se apropie, tot mai strălucitoare, și luminile lor trec pe deasupra noastră, când mașina virează.

— Am crezut că o să fii distrusă după tot ce a scris fata aceea, dar parcă nici nu îți pasă.

— De ce mi-ar păsa?

— Pentru că ți-a făcut și ție același lucru! strigă el, iar vocea îi ricoșează în clădirile din jur.

Trage aer în piept și pironește ochii în pământ, jenat de faptul că și-a pierdut cumpătul. Nimeni nu l-a mai făcut să se simtă așa de frustrat cum l-am făcut eu. Așa îmi zicea tot timpul.

— Nu ar trebui să îți pese atât de mult, Ira, zic eu.

Pufnește într-un râs disprețuitor.

— Crede-mă, știu că nu ar trebui.

— Nu vreau să mă ajuți în treaba asta. Dar tu nu înțelegi. Nu ai înțeles-o niciodată.

Își lasă capul pe spate și îmi spune:

— Ei bine, asta a fost ultima mea încercare. Mă dau bătut.

În timp ce dă să plece, strig în urma lui:

— Minte, să știi.

Se oprește, se întoarce din drum.

— Fata care a scris postarea. Sunt doar minciuni.

Aștept, dar Ira nu vorbește, nu se mișcă. Alte faruri de mașină se apropie și apoi trec pe deasupra noastră.

— Mă crezi? întreb eu.

Ira clatină din cap, dar fără pic de mânie. Îi pare rău pentru mine, ceea ce e mai rău decât faptul că își face griji în privința mea, mai rău ca orice.

— Când o să te trezești, Vanessa? mă întreabă el.

O apucă în sus, pe Congress Street, și apoi strigă peste umăr:

— Apropo, apartamentul nou? Mi-l permit pentru că am o iubită. Ne-am mutat împreună.

Se întoarce și merge câțiva pași cu spatele, îmi urmărește expresia, dar nu las să mi se citească nimic pe față. Înghit în sec, simt că îmi ia foc gâtlejul și clipesc așa de repede încât el devine doar o umbră, o ceață.

*

Dorm încă la prânz, când aud tonul de apel special pe care l-am alocat numărului de telefon al lui Strane. Îmi pătrunde în vis, ca melodia unei cutii muzicale, și mă trezește din somn atât de blând, încât, atunci când răspund, nici nu m-am desprins de tot din visare.

— Se întrunesc astăzi, zice el. Hotărăsc ce să facă cu mine.

Clipesc și mă trezesc; mintea mea încețoșată încearcă să își dea seama la cine se referă.

— Cei de la școală?

— Știu ce urmează, zice el. Am predat acolo timp de treizeci de ani și mă dau afară ca pe un gunoi. Aș vrea doar să o facă odată.

— Păi, sunt niște monștri, zic eu.

— Nu aș merge chiar atât de departe. Au mâinile legate, zice el. Singurul monstru de aici e povestea pe care a inventat-o cum-o-cheamă. A reușit să mă acuze de ceva îndeajuns de vag ca să fie înspăimântător. E ca un nenorocit de film de groază.

— Mie îmi pare mai degrabă kafkian, zic eu.

Îl aud cum zâmbește.

— Presupun că ai dreptate.

— Deci nu predai azi?

— Nu, mi-au interzis să pun piciorul în campus până nu iau ei o hotărâre. Mă simt ca un infractor, zice și oftează lung. Uite ce e, sunt în Portland. Mă întrebam dacă te-aș putea vedea.

— Ești aici?

Mă dau jos din pat și o pornesc împleticindu-mă pe hol, spre baie. Mi se face greață când mă văd în oglindă, cu ridurile fine din jurul gurii și de sub

ochi, care par să își fi făcut apariția de cum am împlinit treizeci de ani.

— Stai în același apartament? mă întreabă el.

— Nu, m-am mutat. Cu cinci ani în urmă.

O clipă de tăcere.

— Poți să mă îndrumi?

Mă gândesc la vasele murdare care zac în chiuveta din bucătărie, cu mâncare întărită pe ele, la coșul de gunoi plin de dă pe afară, la mizeria în care trăiesc. Mi-l închipui intrând în dormitorul meu și văzând grămezile de rufe murdare, sticlele goale aliniate de-a lungul saltelei, veșnica dezordine.

Trebuie să treci peste, mi-ar zice el. *Vanessa, ai treizeci și doi de ani.*

— Ce zici de o cafenea în schimb? îl întreb eu.

∵

Stă la o masă într-un colț, abia dacă îl recunosc la început, un bătrân greoi, cu o cană de cafea în mâini, dar în timp ce mă îndrept spre el, trecând printre cei care așteaptă la rând la tejghea, croindu-mi drum printre scaune, mă vede și se ridică. Atunci e inconfundabil – muntele acela de om, de un metru nouăzeci și cinci, un refugiu solid și atât de familiar, încât trupul meu preia controlul, făcându-mă să îl îmbrățișez, agățându-mă de haina lui, încercând să mă apropii cât mai mult de el. Să mă afund așa la pieptul lui mi se pare la fel ca atunci când aveam cincisprezece ani – mirosul de cafea și praf de cretă, creștetul capului meu care de-abia îi ajunge până la umăr.

Când îmi dă drumul, are lacrimi în ochi. Stingherit, își împinge ochelarii în sus pe frunte și se șterge pe obraji.

— Îmi pare rău, zice el. Știu că nu vrei să ai de-a face cu un bătrân smiorcăit. Doar că atunci când te văd… zice, apoi se oprește și îmi privește cu atenție chipul.

— E în regulă, zic eu. Ești bine.

Și eu am ochii în lacrimi.

Ne așezăm față în față, de parcă am fi doi oameni obișnuiți care s-au cunoscut cândva și deapănă amintiri după ce au petrecut o vreme departe unul de celălalt. Pare îngrijorător de îmbătrânit, de cenușiu, și nu doar părul, ci și pielea și ochii. Nu mai are barbă, e prima dată când îl văd fără, iar acum i se zăresc fălcile, la care nici nu pot să mă uit fără să mi se facă greață. Îi atârnă ca niște meduze, îi trag toată fața în jos. E o schimbare șocantă. Au trecut cinci ani de când l-am văzut ultima oară, îndeajuns de mult timp ca un chip să fie devastat de vârstă, dar eu îmi închipui că în cazul lui s-a întâmplat după postarea lui Taylor, ca mitul acela despre oamenii care sunt atât de copleșiți de durere, încât încărunțesc peste noapte. Brusc, mă îngrozește un gând – poate că treaba asta îl va distruge. L-ar putea ucide.

Clatin din cap ca să-mi alung gândul și spun, mai mult pentru mine, decât pentru el:

— S-ar putea să se termine totul cu bine.

— S-ar putea, încuviințează el. Dar nu va fi așa.

— Și dacă te forțează să pleci, ar fi oare chiar atât de rău? Ar fi ca o pensionare. Ai putea să vinzi casa și să pleci din Norumbega. Dacă te-ai întoarce în Montana?

— Nu vreau asta, zice el. Viața mea e aici.

— Ai putea călători, ți-ai putea lua un concediu adevărat.

— Concediu, zice el batjocoritor. Mai lasă-mă. Indiferent ce se va întâmpla, numele mi-e compromis, reputația mi-e distrusă.

— Lucrurile se vor liniști în cele din urmă.

— Ba nu.

Ochii îi scânteiază așa de tare încât nu îi mai zic că știu ce spun, că am fost și eu alungată cândva de acolo.

— Vanessa… începe el și se apleacă în față, peste masă. Ai zis că fata ți-a scris cu câteva săptămâni în urmă. Ești sigură că nu i-ai răspuns?

Îl privesc lung.

— Da, sunt sigură.

— Și nu știu dacă mai mergi la psihiatra aia.

Își mușcă buza de jos, fără să rostească întrebarea.

Dau să îl corectez – este psihoterapeută, nu psihiatră, dar știu că nu contează; nu asta e ideea.

— Nu știe nimic despre asta. Nu vorbesc cu ea despre tine.

— În regulă, zice el. E bine așa. Acum, și despre blogul tău, am încercat să îl caut…

— Nu mai e. L-am închis cu câțiva ani în urmă. De ce mă pistonezi așa?

— Te-a mai contactat altcineva în afară de fata aia?

— Cine altcineva să mă contacteze? De la școală?

— Nu știu, zice el. Vreau doar să mă asigur că…

— Crezi că vor încerca să mă implice?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nu îmi spun nimic.

— Dar crezi că vor…

— Vanessa.

Tac brusc din gură.

Lasă capul în pământ, trage aer în piept, apoi vorbește din nou, rar:

— Nu știu ce vor face. Vreau doar să mă asigur că nu sunt și alte focuri mocnite care trebuie stinse. Și vreau să mă asigur că te simți… zice, apoi face o pauză, căutând cuvântul potrivit. Statornică.

— Statornică, repet eu.

Încuviințează din cap, privindu-mă fix, punând întrebarea pe care nu îndrăznește să o rostească cu voce tare – și anume, dacă sunt suficient de puternică să fac față la ceea ce va urma.

— Poți avea încredere în mine, zic eu.

Zâmbește, și recunoștința îi mai îmblânzește un pic expresia feței. Acum se simte ușurat, umerii nu îi mai sunt așa încordați și aruncă o privire prin cafenea.

— Și tu ce mai faci? mă întreabă el. Cum e mama ta?

Ridic din umeri; să vorbesc cu el despre mama mi se pare mereu o trădare.

— Te mai vezi cu băiatul acela?

Se referă la Ira. Clatin din cap și, fără să pară surprins, Strane încuviințează tăcut și mă bate ușor pe mână.

— Nu era potrivit pentru tine.

Stăm tăcuți în timp ce în jurul nostru se aud zăngănitul vaselor, șuieratul și zbârnâitul espressorului, inima mea care îmi bubuie în piept. Ani de zile mi-am imaginat scena de acum, să stau iarăși față în față cu el, să fie aproape de mine, dar acum că sunt aici, mă simt pur și simplu de parcă mi-aș fi părăsit trupul, de parcă aș privi de la o masă din partea cealaltă a încăperii. Nu mi se pare potrivit că putem sta de vorbă ca doi oameni obișnuiți sau că suportă să mă privească fără să îngenuncheze în fața mea.

— Ți-e foame? mă întreabă el. Am putea lua ceva de mâncare.

Ezit, mă uit la telefon să văd cât e ora, iar el observă costumul negru și ecusonul auriu.

— Ah, ce fată muncitoare, zice el. Să înțeleg că ești tot la hotel.

— Aș putea să îi anunț că întârzii.

— Nu, nu o face.

Se lasă pe spate în scaun și starea de spirit i se întunecă instantaneu. Știu care e problema: ar fi trebuit să îi accept numaidecât oferta, să fi zis imediat „da”. A fost o greșeală să evit răspunsul, iar în cazul lui, o singură greșeală este suficientă pentru a strica totul.

— Pot să încerc să scap mai devreme, zic eu. Am putea lua cina împreună.

— E în regulă, îmi zice, fluturând din mână.

— Ai putea sta peste noapte.

Când mă aude, se oprește, îmi măsoară din priviri chipul în timp ce cântărește în minte ideea.

Mă întreb dacă se gândește cum eram la cincisprezece ani sau dacă se gândește la ultima dată când am încercat, cu cinci ani în urmă, acasă la el, în patul lui cu așternuturi flanelate. Am încercat să recreăm prima noastră partidă de amor, cu mine îmbrăcată într-o pijama subțire, cu lumina joasă. Nu a funcționat. I se tot înmuia; eram prea bătrână. Am plâns după aceea în baie, cu apa de la robinet curgând și cu mâna la gură. Când am ieșit, el era îmbrăcat și stătea în living. Nu am mai vorbit despre asta și de atunci ne-am limitat la apeluri telefonice.

— Nu, zice el încet. Nu, ar trebui să mă întorc acasă.

— Bine.

Mă ridic cu atâta înverșunare de pe scaun, încât scârțâie pe podea, ca unghiile pe tablă. Unghiile mele pe tabla lui.

Mă privește în timp ce îmi iau haina pe mine și îmi pun geanta pe umăr.

— De când lucrezi acolo?

Ridic din umeri, în timp ce creierul mi se agață de o amintire a degetelor lui în gura mea, a prafului de cretă pe limbă.

— Nu știu, zic eu încet. De ceva vreme.

— De prea mult timp, spune el. Ar trebui să îți placă la nebunie ceea ce faci. Nu te mulțumi cu mai puțin de atât.

— E în regulă. E un loc de muncă.

— Dar ți-era menit să faci mai mult de atât, zice el. Cât de isteață puteai să fii! Erai genială. Credeam că vei publica un roman la douăzeci de ani, că vei cuceri lumea. Ai mai încercat să scrii în ultima vreme?

Dau din cap că nu.

— Doamne, ce risipă! Mi-aș fi dorit să mai încerci.

— Scuze că sunt o dezamăgire, îi răspund și strâng din buze.

— Haide, acum, nu te purta așa.

Se ridică, îmi cuprinde fața în palme și îmi șoptește în timp ce încearcă să mă liniștească:

— Voi veni să stau cu tine curând, îmi zice. Promit.

Ne luăm rămas-bun cu un sărut fugar pe buze, iar barmanul de la tejghea își numără mai departe bacșișul din borcan și bătrânul de lângă fereastră continuă să rezolve integrame. Înainte, faptul că mă săruta alimenta zvonuri care se răspândeau cu iuțeala fulgerului. Acum, lumea nici măcar nu observă când ne atingem. Știu că ar trebui să existe libertate în asta, dar eu nu simt decât pierderea.

∵

Acasă, după muncă, stau în pat, cu telefonul în mână, citind mesajul pe care mi l-a trimis Taylor Birch înainte să posteze acuzațiile împotriva lui Strane. *Bună, Vanessa, nu știu dacă știi ceva despre mine, dar noi două ne aflăm în poziția ciudată de a împărtăși o experiență care, pentru mine, a fost traumatizantă și mă gândesc că la fel a fost și pentru tine*. Închid fereastra, îi accesez profilul, dar nu a mai postat nimic nou, așa că derulez prin conținutul vechi: fotografii cu ea în concediu în San Francisco, mâncând *burritos* la un restaurant mexican, un selfie cu podul Golden Gate pe fundal; fotografii cu ea acasă, în apartamentul ei, canapea din velur creponat, podele din lemn de esență tare, strălucind de curățenie, și ghivece cu plante ornamentale. Derulez și mai în urmă la fotografiile în care poartă o căciulă roz cu urechi de pisică și ia parte la Marșul Femeilor, mănâncă o gogoașă cât capul ei de mare sau este împreună cu prietenele ei la un bar din centru, această din urmă poză fiind intitulată *Reuniune Browick!*

Accesez profilul meu; încerc să mă văd prin ochii ei. Știu că și ea mă verifică. Cu un an în urmă mi-a dat *like* la o poză, un dublu clic accidental pe care l-a anulat imediat, dar tot am văzut notificarea. Am făcut o captură de ecran și i-am

trimis-o lui Strane, cu textul: *Presupun că nu poate trece peste,* dar nu mi-a răspuns, nefiind interesat de nuanțele rețelelor sociale, neînțelegând senzația de infatuare triumfalistă pe care o simți când surprinzi un spion în acțiune. Sau poate că nici măcar nu a înțeles la ce mă refeream. Uneori uit cât de bătrân este. Pe vremuri, credeam că diferențele dintre noi aveau să se estompeze odată cu înaintarea mea în vârstă, dar sunt la fel de mari ca întotdeauna.

Trec câteva ore în timp ce sap tot mai adânc prin telefon, mă autentific pe conturile vechi cu fotografii și derulez înapoi în timp: 2017, 2010, 2007 și, în cele din urmă, 2002 – anul în care mi-am cumpărat prima cameră foto digitală, anul în care am împlinit șaptesprezece ani. Mi se taie răsuflarea când se încarcă în sfârșit setul de fotografii pe care le caut: eu cu părul împletit, îmbrăcată cu o rochiță de vară și șosete până la genunchi, stând în fața unei dumbrăvi de mesteceni. Într-una dintre fotografii îmi ridic rochia, arătându-mi coapsele palide. În alta sunt cu spatele la aparat, privind peste umăr. Calitatea fotografiilor nu este prea bună, dar tot sunt încântătoare, mestecenii alcătuind un fundal monocrom pentru nuanțele trandafirii și albăstrii ale rochiei, pentru părul meu arămiu.

Deschid la ultimul schimb de mesaje cu Strane, apoi copiez și lipesc imaginile într-unul nou. *Nu știu dacă ți le-am arătat vreodată. Cred că am 17 ani aici.*

Știu că probabil s-a culcat de câteva ore, dar trimit oricum mesajul și privesc cum este livrat. Stau trează până în zori, uitându-mă la poze cu chipul și trupul meu din adolescență. Din când în când, verific dacă mesajul pe care i l-am trimis lui Strane s-a schimbat cumva din „livrat” în „citit”. S-ar putea să se trezească noaptea și, pe jumătate adormit, să își verifice telefonul și să mă găsească

pe mine așa cum eram atunci, o fantomă digitală. Nu o uita.

Uneori mi se pare că asta e tot ce fac de fiecare dată când îl contactez – încerc să îl bântui, să îl târăsc înapoi în timp, cerându-i să îmi spună încă o dată ce s-a întâmplat. Să mă facă să înțeleg o dată pentru totdeauna. Pentru că sunt încă blocată aici. Nu pot merge mai departe.

2000

În fiecare lună, într-o seară de vineri, se ține o petrecere în sala de mese. Când mesele sunt date la o parte și încăperea e slab luminată, pare o scenă care ar putea fi plasată în oricare alt liceu. În sală se află un DJ, un grup de oameni care dansează pe ringul de dans improvizat și copiii timizi îngrămădiți pe margine, fetele cu fetele și băieții cu băieții. Sunt și câțiva profesori. Ca însoțitori, se plimbă de colo colo, ținându-se la distanță, mai atenți unii la alții decât la noi.

E petrecerea de Halloween, așa că lumea e costumată și lângă ușile duble sunt două găleți uriașe cu dulciuri. Majoritatea costumelor sunt lipsite de orice imaginație – băieți în blugi și tricouri albe, care se dau drept James Dean, fete în fuste scurte plisate, care se dau drept Britney Spears, dar sunt și câțiva care și-au dat silința să cumpere accesorii din centru. O fată străbate sala de mese în costum de dragon, cu aripi spinoase și o trenă de solzi verzi-albăstrui, urmată de iubitul ei, un cavaler în armură de carton care duhnește a vopsea. Un băiat îmbrăcat la costum flutură un trabuc fals când trece prin dreptul fetelor, râzând în spatele unei măști de cauciuc cu chipul lui Bill Clinton. Eu port, într-o doară, un costum de pisică alcătuit dintr-o rochie neagră și ciorapi negri, mustăți desenate și urechi din carton încropite în zece minute. Am venit doar ca să îl văd pe domnul Strane. E însoțitor.

În mod normal, nu merg la petreceri. Tot ce se întâmplă acolo îmi întoarce stomacul pe dos – muzica proastă, DJ-ul ridicol, cu barbișonul lui și părul argintiu la vârfuri, puștii care se prefac că nu se holbează la cuplurile ce dansează lasciv. Mă silesc să îndur de data aceasta, pentru că a trecut o săptămână. O săptămână întreagă de când domnul Strane m-a atins, de când și-a pus mâna pe piciorul

meu și mi-a zis că își dă seama că semănăm, că suntem doi oameni cărora le plac lucrurile întunecate. De atunci? Nimic. Când am răspuns la oră, a lăsat privirea în jos, spre catedră, de parcă nu ar fi suportat să se uite la mine. La clubul de creație literară, și-a strâns lucrurile și ne-a lăsat pe mine și pe Jesse singuri. „Ședință la cancelarie", ne-a explicat el, dar dacă era o ședință la cancelarie, de ce avea nevoie de haină și de toate lucrurile din servietă? Iar mai târziu, când l-am căutat în timpul orei de consiliere, ușa era închisă, și sala de clasă, întunecoasă, în spatele sticlei texturate.

Așa că sunt nerăbdătoare, poate chiar disperată. Vreau să se întâmple ceva, ceea ce pare mai probabil la un astfel de eveniment, unde limitele sunt temporar neclare, elevii și profesorii fiind aruncați laolaltă într-o încăpere slab luminată. Nu îmi pasă cu adevărat ce ar putea fi acel ceva – o altă atingere, un alt compliment. Nu contează, câtă vreme îmi spune ce vrea, ce înseamnă asta, dacă este sau nu ceva.

Ciugulesc dintr-un mic baton de ciocolată și mă uit la cuplurile care dansează pe o melodie lentă, legănându-se pe podea ca niște sticle într-o piscină plină cu apă. La un moment dat, Jenny străbate încăperea într-o rochie de satin care aduce vag a chimono, cu bețigașe de mâncat înfipte în părul prins într-un coc. Preț de o clipă mi se pare că se îndreaptă țintă spre mine și încremenesc, în timp ce ciocolata mi se topește pe limbă, dar apoi Tom se ivește din spatele ei, îmbrăcat cu hainele lui de zi cu zi, blugi și un tricou cu Beck, nici măcar o încercare de a se costuma. O atinge pe umăr; Jenny se smucește. Muzica este prea zgomotoasă ca să trag cu urechea, dar e limpede că se ceartă și că treaba e nasoală. Lui Jenny începe să îi tremure bărbia și închide ochii. Când Tom își pune degetele pe brațul ei, ea își pune palma pe pieptul lui și îl

împinge atât de tare, încât Tom se împleticește în spate. E prima oară când îi văd certându-se.

Sunt atât de concentrată asupra lor, încât aproape că nu îl observ pe domnul Strane cum iese pe ușile duble. Aproape că îl las să îmi scape.

Când ies din clădire, noaptea e neagră ca smoala, luna nu se zărește deloc și afară e aproape ger. Zgomotele petrecerii se estompează, și după ce ușa se închide în urma mea, mai răsună doar bătăile basului și glasuri îndepărtate. Privesc în jur; mi se face pielea de găină pe brațe în timp ce îl caut cu privirea, dar văd doar umbrele copacilor, întinderea verde și pustie a campusului. Sunt pe punctul de-a mă da bătută și de-a mă întoarce înăuntru, când o siluetă iese din umbra unui molid: domnul Strane îmbrăcat cu o vestă, o cămașă din flanelă și blugi, și cu o țigară neaprinsă între degete.

Nu mă mișc, neștiind sigur ce să fac. Simt că e stânjenit să fie văzut cu țigara și mintea mea preia controlul – mi-l imaginez fumând pe ascuns, cum face tata seara, pe malul lacului; îmi imaginez că vrea să se lase și consideră neputința lui drept slăbiciune. Îi este rușine.

Dar chiar dacă îi este rușine, mă gândesc eu, *ar fi putut să rămână ascuns. M-ar fi putut lăsa să plec.*

Răsucește țigara între degetul mare și arătător.

— M-ai prins.

— Credeam că plecați, zic eu. Am vrut să îmi iau rămas-bun.

Scoate o brichetă din buzunar și o răsucește de câteva ori în palmă. Mă privește fix. Îmi dau seama brusc, dincolo de orice îndoială, că *ceva se va întâmpla* și, în timp ce această certitudine devine clară în mintea mea, bătăile inimii mi se mai domolesc, umerii mi se încovoaie.

Aprinde țigara și îmi face semn să îl urmez înapoi sub copac. E enorm, probabil cel mai mare din campus, iar cele mai joase crengi ale lui se

înalță cu mult deasupra capetelor noastre. La început e o beznă atât de grea, că văd doar capătul aprins al țigării, când o duce la gură. Apoi ochii mi se adaptează la întuneric și îl văd, pe el și crengile de deasupra noastră, covorul de ace portocalii uscate de sub picioarele noastre.

— Să nu te apuci de fumat, îmi zice domnul Strane. E un obicei urât.

Expiră și mirosul de țigară îmi umple mintea. Stăm cam la un metru și jumătate distanță. Mi se pare atât de periculos, încât e ciudat când mă gândesc că de multe ori am stat mult mai aproape de atât.

— Dar probabil că e o senzație plăcută, zic eu. Altminteri de ce ar mai fuma oamenii?

Râde și mai trage o dată din țigară.

— Presupun că ai dreptate. Mă cercetează cu privirea și îmi observă pentru prima dată costumul. Ia te uită. O pisicuță.

Râd șocată când îl aud rostind cuvântul, chiar dacă nu îl folosește în sens erotic. Dar el nu râde. Doar se holbează la mine, cu țigara fumegândă în mână.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac acum? întreabă el. Cuvintele i se încâlcesc mai mult ca de obicei și se leagănă în timp ce îndreaptă țigara spre mine. Mi-ar plăcea să îți găsesc un pat mare, să te învelesc și să te sărut de noapte bună.

Preț de o clipă, creierul mi se scurtcircuitează cu totul și sunt ca și moartă. Trec momente întregi în care nu se întâmplă nimic, ca un ecran static, un perete de zgomot. Apoi revin la viață cu un sunet răgușit, strangulat – nu se poate spune că e tocmai un râs, dar niciun plânset.

Dinspre sala de mese se deschide o ușă, și muzica se revarsă spre noi. Printre acordurile zgomotoase, se aude o voce de femeie:

— Jake?

Clipa se năruie. Domnul Strane se răsucește pe călcâie și se grăbește în direcția din care se aude

vocea, aruncându-și țigara fără să o calce. Privesc fumul cum se ridică dintre acele căzute, în timp ce se îndreaptă spre uși, spre domnișoara Thompson.

— Doar luam o gură de aer, îi zice el.

Se strecoară înapoi împreună. Eu sunt ascunsă după copac, așa cum era el când am ieșit prima oară. Domnișoara Thompson nu m-a văzut.

Mă holbez la țigara fumegândă, mă gândesc să o ridic și să o duc la gură, dar o sting în schimb cu călcâiul. Mă întorc înăuntru, la petrecere, unde le găsesc pe Deanna Perkins și Lucy Summers bând dintr-o sticlă de plastic, în timp ce comentează de zor despre costumele tuturor. Strane se află la doar câțiva metri mai încolo, lângă domnișoara Thompson, privind-o fix. Jenny și Tom se află în apropiere, la periferia ringului de dans, împăcați. Ea își trece brațul pe după umerii lui, își freacă nasul de gâtul lui. E un gest atât de intim și de matur, încât îmi întorc instinctiv privirea.

Orice ar fi lichidul din sticla de plastic, dă pe dinafară în timp ce Deanna și Lucy o trec de la una la alta. Deanna trage o dușcă și observă că mă holbez.

— Ce e?

— Dă-mi și mie, zic eu.

Lucy se întinde după sticlă.

— Scuze, proviziile sunt limitate.

— Vă pârăsc dacă nu îmi dați.

— Taci din gură.

Deanna flutură din mână.

— Las-o să bea.

Lucy oftează și îmi întinde sticla.

— Poți să iei *o gură.*

Alcoolul îmi arde gâtlejul mai tare decât mă așteptam și încep să tușesc, clișeic, de altfel. Deanna și Lucy nici măcar nu încearcă să își ascundă râsetele. Le arunc sticla înapoi și ies cu pași apăsați din sala de mese, dorindu-mi ca domnul Strane să observe, să înțeleagă de ce sunt furioasă și ce vreau. Aștept afară să văd dacă va

veni după mine, dar nu o face… Bineînțeles că nu o face.

Mă întorc în cămin, care este liniștit și gol. Toate ușile sunt închise, toată lumea e încă la petrecere.

Mă holbez la ușa de la apartamentul domnișoarei Thompson, din capătul îndepărtat al coridorului. Dacă nu l-ar fi chemat, s-ar fi întâmplat ceva. A zis că voia să mă sărute; poate că ar fi făcut-o. În continuare costumată, mă îndrept spre ușa domnișoarei Thompson. Probabil că domnul Strane o face să râdă chiar în clipa asta. La sfârșitul serii, probabil că se vor duce la el acasă și vor face sex. Poate că îi va spune chiar și despre mine, cum am ieșit după el și mi-a zis lucrurile alea doar ca să fie drăguț. *I-ai căzut cu tronc,* îl va tachina domnișoara Thompson. De parcă totul ar fi doar în capul meu, o narațiune născocită din nimic.

Apuc markerul prins de tabla ei magnetică. Încă sunt mâzgălite notițe de săptămâna trecută: data și ora unei întâlniri cu toți cei din cămin, o invitație deschisă la o cină cu spaghete în apartamentul ei. Dintr-un singur gest, șterg notițele și scriu *CURVĂ* cu litere mari, îngroșate, care ocupă toată suprafața tablei.

∵

Prima ninsoare cade în seara de după petrecere și acoperă campusul cu o pătură grea de zăpadă, de zece centimetri. Sâmbătă dimineața, domnișoara Thompson ne cheamă pe toate în camera comună și încearcă să afle cine a scris *curvă* pe ușa ei.

— Nu sunt furioasă, ne asigură ea. Doar confuză.

Inima îmi bate nebunește, răsunându-mi în urechi, și stau cu mâinile împreunate în poală, rugându-mă ca obrajii să nu îmi mai ardă așa.

După câteva minute în care rămânem toate tăcute, se dă bătută.

— Putem să trecem peste, zice ea. Dar să nu se repete. Bine?

Încuviințează din cap, îndemnându-ne să fim de acord cu ea. În timp ce mă întorc la etaj, mă uit peste umăr și o văd stând în mijlocul camerei goale, frecându-și fața cu ambele mâini.

Duminică după-amiază mă apropii de ușa ei, zăbovind lângă tabla magnetică, pe care cuvântul *curvă* este încă ușor vizibil. Mă simt vinovată; nu îndeajuns ca să recunosc ce am făcut, dar suficient ca să vreau să fac ceva drăguț. Când domnișoara Thompson deschide ușa, este îmbrăcată cu pantaloni de trening și un hanorac cu glugă, purtând sigla Browick, are părul prins la spate, nu este machiată și pe obraji i se văd urmele lăsate de acnee. Mă întreb dacă domnul Strane a văzut-o vreodată așa.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea.

— Pot să o scot pe Mya la plimbare?

— O, Doamne, i-ar plăcea la nebunie.

Strigă peste umăr, dar cățelușa husky se îndreaptă deja în trombă spre mine, cu urechile ciulite și ochii albaștri dilatați, propulsată de cuvântul *plimbare.*

În timp ce îi pun hamul Myei și cuplez lesa, domnișoara Thompson îmi amintește că se va întuneca în curând.

— Nu ne ducem departe, zic eu.

— Și nu o lăsa să fugă.

— Știu, știu.

Data trecută când am scos-o pe Mya la plimbare, i-am dat drumul din lesă ca să se joace și a fugit direct în grădina din spatele clădirii unde se țin cursurile de arte, unde s-a tăvălit toată prin îngrășământ.

Peste noapte, temperatura a crescut la zece grade și zăpada s-a topit deja, lăsând pământul spongios și neted. O luăm pe poteca ce înconjoară terenul de sport și dau drumul mai mult la lesă, ca Mya să poată adulmeca și alerga în voie, țâșnind dintr-o parte în alta. O iubesc pe Mya; este cel mai frumos câine pe care l-am văzut vreodată, cu blana

atât de deasă, că degetele mi se afundă aproape cu totul în ea când o scarpin zdravăn pe spate. Însă cel mai mult o iubesc pentru că este dificilă. Autoritară. Dacă nu vrea să facă ceva, îți întoarce un mârâit. Domnișoara Thompson spune că probabil mă pricep la câini, fiindcă Myei nu îi prea place de nimeni în afară de mine. Însă câinii sunt ușor de câștigat de partea ta, mult mai ușor decât oamenii. Ca un câine să te iubească, trebuie doar să ai niște gustări în buzunar și să îl scarpini după urechi sau la baza cozii. Când vor să fie lăsați în pace, nu se joacă cu tine; îți dau de înțeles clar.

În dreptul terenului de fotbal, drumul se bifurcă în trei poteci mai mici. Una duce înapoi spre campus, a doua înspre pădure și a treia spre centru. Deși i-am promis domnișoarei Thompson că nu mă îndepărtez, o apuc pe a treia potecă.

Vitrinele din centru sunt împodobite de sezon, cu frunze false și cornuri ale abundenței, iar la brutărie au atârnat deja luminițe de Crăciun. În timp ce Mya mă trage după ea, îmi privesc reflexia în fiecare fereastră, o scăpărare de două secunde în care îmi văd părul revărsându-mi-se pe lângă față – frumoasă, poate, deși la fel de bine ar putea fi și urâtă. Când ajung lângă biblioteca publică, mă opresc. Nerăbdătoare, Mya se întoarce spre mine, fulgerându-mă cu ochii ei albaștri în timp ce stau și mă holbez la casa de peste drum. Casa lui… Asta trebuie să fie. Este mai mică decât mi-am imaginat, cu șindrile din cedru, care cu trecerea timpului au devenit gri, și o ușă de un albastru-închis. Mya vine sfioasă lângă mine și se împinge cu capul în picioarele mele. *Să mergem.*

Bineînțeles că acesta e singurul motiv pentru care am luat-o încoace, de-asta am vrut de fapt să ies și am întrebat-o pe domnișoara Thompson dacă aș putea scoate cățeaua la plimbare. Mi-am închipuit că voi trece pe lângă casa lui când s-ar fi întâmplat să fie afară. El m-ar fi văzut și m-ar fi chemat înăuntru, m-ar fi întrebat de ce plimb

cățeaua domnișoarei Thompson. Am fi vorbit puțin, stând pe peluza îngustă din fața casei, după care m-ar fi invitat să intru. Acolo fantezia se oprește, pentru că ceea ce facem după aceea depinde de ce vrea el și habar nu am ce vrea.

Dar nu este afară și nu pare a fi nici înăuntru. Ferestrele sunt întunecate, nu este nicio mașină pe alee. E altundeva, ducând o viață despre care știu enervant de puține lucruri.

O duc pe Mya pe scările bibliotecii. Suntem ascunse acolo, dar vedem în continuare strada. Mă așez și îi dau cățelei să mănânce bucăți de costiță, șterpelite de la bufetul suedez din sala de mese, până când soarele devine de un portocaliu scăpărător și începe să apună. Poate că nici măcar nu ar vrea să intru din cauza Myei. Am uitat că a zis că nu îi plac câinii. Dar ar trebui măcar să pretindă că o place pe Mya, dacă face ce-o fi făcând cu domnișoara Thompson, altminteri cum ar mai putea ea să se suporte? Ar fi o adevărată trădare să ieși cu cineva care îți urăște câinele.

E aproape întuneric când un autoturism break albastru, pătrățos virează pe alee. Motorul se oprește, portiera de pe partea șoferului se deschide și domnul Strane pășește afară, în blugi și aceeași cămașă de flanelă pe care a purtat-o la petrecerea de Halloween de vineri, îmi țin răsuflarea și îl privesc scoțând plasele cu cumpărături din portbagaj și cărându-le pe scările din fața casei. La ușă, bâjbâie după chei, iar Mya scheaună indignată, ca să mai primească gustări. Îi întind o mână plină și le înfulecă rapid, lingându-mi palma în timp ce eu privesc cum se luminează ferestrele casei cu acoperiș în pantă, pe măsură ce domnul Strane trece din cameră în cameră.

∵

După ora de luni, zăbovesc în sala de clasă. Odată ce toată lumea a plecat, îmi arunc ghiozdanul pe un umăr și spun cu o voce cât mai nonșalantă:

— Locuiți vizavi de biblioteca publică, așa-i?

De la catedră, domnul Strane mă privește surprins.

— De unde știi asta? mă întreabă el.

— Ați spus cândva.

Se uită cu atenție la mine și cu cât mă țintuiește mai mult timp cu privirea, cu atât îmi este mai greu să-mi păstrez aerul nonșalant. Strâng din buze, încercând să rămân încruntată.

— Nu îmi amintesc, zice el.

— Păi, ați spus-o. Altfel, de unde să știu?

Vocea mea pare dură, furioasă, și îmi dau seama că e luat prin surprindere. În mare, însă, pare amuzat, de parcă ar găsi frustrarea mea drăgălașă.

— S-ar putea să fi mers acolo, adaug eu. Știți dumneavoastră, așa, în cercetare.

— Înțeleg.

— Sunteți furios?

— Deloc. Mă simt flatat.

— V-am văzut descărcând cumpărăturile din mașină.

— Da? Când?

— Ieri.

— M-ai urmărit.

Încuviințez din cap.

— Ar fi trebuit să vii să mă saluți.

Mijesc ochii. Nu m-am așteptat să spună asta.

— Dacă m-ar fi văzut cineva?

Zâmbește, își înclină capul.

— De ce ar conta dacă te-ar vedea cineva salutându-mă?

Îmi încleștez maxilarele și oftez apăsat pe nas. Inocența lui pare simulată, de parcă s-ar juca cu mine, făcând pe prostul.

Continuă să zâmbească și se lasă în spate pe scaun, iar gestul acesta – cum se lasă așa pe spate, cum își încrucișează brațele, felul în care mă privește din cap până în picioare de parcă aș fi caraghioasă, doar un lucru la care să se uite și de care să se amuze – mă face să mă înfurii, atât de

brusc și de tare, încât strâng pumnul ca să nu țip, să nu mă aplec în față ca să apuc cana cu Harvard de pe catedra lui și să nu i-o arunc în față.

Mă răsucesc pe călcâie, ies cu pași apăsați din sală și o apuc în jos pe coridor. Sunt furioasă tot drumul spre căminul Gould, dar după ce ajung în camera mea, furia dispare și rămâne doar dorința de a înțelege, pe care o simt deja de câteva săptămâni, ca pe o durere mocnită. A zis că voia să mă sărute. M-a *atins.* Orice interacțiune dintre noi este acum întinată de ceva potențial distrugător și nu e drept din partea lui să pretindă că lucrurile ar sta altfel.

∵

Nota pe care o obțin la parțialul de la geometrie este cinci minus. Toate privirile se întorc spre mine când domnișoara Antonova o spune în timpul întâlnirii lunare de consiliere de la restaurantul italienesc. La început nu îmi dau seama că vorbește cu mine. Mintea îmi rătăcește în timp ce rup metodic o bucată de pâine și o răsucesc între degete.

— *Vanessa,* zice ea, bătând darabana pe masă. Cinci, cu minus.

Îmi ridic privirea și îi observ cum se holbează, doamna Antonova ținând o foaie de hârtie în mână, cu feedbackul pentru fiecare.

— Asta înseamnă că de acum încolo pot să o iau doar în sus, zic eu.

Domnișoara Antonova mă fixează cu privirea, peste ochelari.

— Ai putea să o iei și în jos, zice ea. Ai putea să pici.

— Nu voi pica.

— Ai nevoie de un plan de acțiune, de un meditator. Îți vom face rost de unul.

Mă încrunt spre masă în timp ce trece la următorul elev consiliat și mi se pune un nod în stomac când mă gândesc la un meditator, deoarece ședințele de meditație se suprapun cu ora de

consiliere, ceea ce ar însemna mai puțin timp petrecut cu domnul Strane. Kyle Guinn îmi zâmbește înțelegător, după ce primește o veste asemănătoare legată de nota lui la limba spaniolă, iar eu mă las atât de jos pe scaun, încât îmi sprijin, practic, bărbia de masă.

Când mă întorc în campus, camera comună din Gould este aglomerată, iar la televizor sunt difuzate rezultatele alegerilor. Mă înghesui pe una dintre canapele și privesc cum statele sunt dispuse pe două coloane la închiderea urnelor.

— Gore câștigă în Vermont, anunță crainicul. Bush în Kentucky.

La un moment dat, când Ralph Nader apare pe ecran, Deanna și Lucy încep să aplaude, iar când apare Bush, toată lumea huiduie. Pare o victorie sigură pentru Gore până cu puțin înainte de ora zece, când se anunță că Florida revine în coloana cu „rezultate incerte", și mă satur de toată treaba asta, așa că renunț și mă duc la culcare.

La început, toată lumea glumește pe seama alegerilor care nu se mai termină, dar nu mai este deloc amuzant când se numără din nou voturile din Florida. Domnul Sheldon își petrece majoritatea zilelor cu picioarele proptite pe catedră, dar acum prinde brusc viață și desenează pânze de păianjen vaste pe tablă, menite a ilustra numeroasele moduri în care democrația poate eșua. În timpul unei ore ne predă despre diferitele tipuri de hârtii rezultate după perforarea voturilor, și numele lor în funcție de diverse tipuri de marcaje – atârnătoare, grase, gravide –, în timp ce noi încercăm să nu râdem și să nu îi aruncăm priviri furișe lui Chad Gagnon[4].

Între timp, la ora de literatură americană, citim *Cândva, pe aici trecea un râu,* iar domnul Strane ne spune povești din propria lui copilărie în Montana, cu ferme și cowboy-i adevărați, câini mâncați de urși grizzly, munți atât de înalți, încât obturează soarele. Încerc să mi-l imaginez pe când

era băiat, dar nu reușesc nici măcar să îmi închipui cum ar arăta fără barbă. După *Cândva, pe aici trecea un râu,* ne apucăm de Robert Frost, și domnul Strane ne recită pe dinafară *Drumul pe care n-am apucat.* Zice că nu ar trebui să ne simțim înălțați sufletește de acea poezie, că mesajul lui Frost este extrem de neînțeles. Poezia nu se vrea a fi o celebrare a unei vieți trăite împotriva curentului, ci mai degrabă un act ironic despre zădărnicia alegerii. Ne spune că prin prisma credinței că viețile noastre dispun de posibilități infinite, alungăm adevărul îngrozitor că a trăi înseamnă doar a înainta prin timp, în vreme ce un ceas interior cronometrează invers, până la un ultim și fatal moment.

— Ne naștem, trăim, murim, zice el, iar alegerile pe care le facem pe parcurs, toate lucrurile din pricina cărora suferim cumplit zi de zi nu contează în cele din urmă câtuși de puțin.

Nimeni nu aduce vreun contraargument, nici măcar Hannah Levesque, care e catolică devotată și, conform credinței ei, se presupune că alegerile pe care le facem contează chiar destul de mult la sfârșit. Doar se holbează la el, cu buzele ușor întredeschise, stupefiată.

Domnul Strane ne înmânează fotocopii după o altă poezie de Frost, *Plantând sămânța,* și ne zice să o citim în liniște, fiecare pentru sine, iar când terminăm, ne zice să o mai citim o dată.

— Dar de data aceasta, în timp ce o citiți, zice el, vreau să vă gândiți la sex.

Durează o secundă până să procesăm mesajul, până când frunțile încruntate sunt înlocuite de obraji îmbujorați, dar când se întâmplă, domnul Strane ne studiază, zâmbitor, stânjeneala palpabilă.

Doar că eu nu sunt stânjenită. Trimiterea la sex mă lovește drept în față și mă înfierbântă. Poate că e vorba despre mine. Poate că asta este următoarea lui mișcare.

— Spuneți că poezia este despre sex? întreabă Jenny.

— Spun că merită să fie citită îndeaproape și cu mintea deschisă, zice domnul Strane. Și, să fim sinceri, nu vă cer să vă gândiți la un lucru la care nu vă stă deja mintea destul de mult. La treabă, deci.

Bate din palme, semn că ar trebui să începem.

La a doua lectură a poeziei, cu gândul la sex, observ lucruri pe care nu le-am văzut înainte: detalii precum petalele albe moi, fasolea netedă și mazărea zbârcită, imaginea finală a unui trup arcuit. Până și expresia „plantarea semințeiˮ este evident sugestivă.

— Ce părere aveți acum?

Domnul Strane stă în picioare, cu spatele la tablă, cu picioarele încrucișate. Nu zicem nimic, dar tăcerea noastră nu face decât să îi confirme că are dreptate, că poezia chiar este despre sex.

Așteaptă și își trece privirea prin sală, părând să se uite la fiecare elev în parte, mai puțin la mine. Tom trage aer în piept, dă să spună ceva, dar sună clopoțelul și domnul Strane clatină din cap spre noi, de parcă ar fi dezamăgit.

— Sunteți toți niște puritani, zice el, fluturând din mână, cu un gest menit să ne dea de înțeles să degajăm mai repede terenul.

În timp ce eliberăm sala de clasă și străbatem coridorul, Tom zice:

— Ce naiba a fost asta?

Iar pe un ton aspru și autoritar care mă face să clocotesc, Jenny zice:

— E un mare misogin. Sora mea m-a avertizat în legătură cu el.

Mai târziu, Jesse nu apare la clubul de creație literară, iar sala de clasă mi se pare enormă acum, că suntem doar eu și domnul Strane în ea. Stau la masa de seminar, iar el la catedră, holbându-ne unul la celălalt peste întinderea cât un continent care ne separă.

— Nu prea ai multe de făcut astăzi, îmi zice el. Jurnalul literar arată bine. Putem începe să îl redactăm când este și Jesse aici ca să ne ajute.

— Să plec?

— Nu, dacă vrei să rămâi.

Bineînțeles că vreau să rămân. Îmi scot caietul din ghiozdan și îl deschid la poezia pe care am început-o azi-noapte.

— Cum ți s-a părut ora de astăzi? mă întreabă el.

Soarele jos spintecă arțarul roșu, scheletic de-acum, și pătrunde în sala de clasă. La catedră, domnul Strane pare o umbră.

Înainte să apuc să răspund, adaugă:

— Te întreb pentru că ți-am văzut fața. Arătai ca o căprioară speriată. M-am așteptat ca ceilalți să fie scandalizați, dar nu și tu.

Deci s-a uitat totuși la mine. Scandalizată. Mă gândesc că Jenny l-a făcut misogin, cât de îngustă la minte și comună mi s-a părut. Eu nu sunt așa. Nu vreau să fiu vreodată așa.

— Nu eram. Mi-a plăcut ora.

Îmi duc mâna streașină la ochi ca să îi descifrez trăsăturile, zâmbetul deopotrivă blând și condescendent. Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.

— Mă simt ușurat, zice el. Începeam să mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat în privința ta.

Mi se taie răsuflarea la gândul că am fost atât de aproape de a comite o eroare gravă. O reacție greșită din partea mea ar putea distruge tot.

Atunci se apleacă și deschide sertarul de jos, scoate o carte, iar eu ciulesc urechile, ca un câine. Ce gest pavlovian… Am învățat despre asta la opționalul de psihologie de primăvara trecută.

— E pentru mine? întreb eu.

Schițează o strâmbătură, de parcă nu ar fi încă sigur.

— Dacă ți-o împrumut, trebuie să îmi promiți că nu vei spune nimănui că eu ți-am dat-o.

Întind gâtul, încerc să citesc titlul cărții.

— E ilegală sau ceva de genul?

Râde cu poftă, ca atunci când am făcut-o pe Sylvia Plath egocentrică.

— Vanessa, cum de reușești mereu să dai răspunsul perfect chiar și lucrurilor pe care nu le înțelegi?

Mă încrunt. Nu îmi place că el crede că sunt lucruri pe care nu le înțeleg.

— Ce carte e?

Mi-o aduce, cu coperta încă ascunsă. O apuc imediat ce-o lasă din mână. Întorc volumul broșat pe cealaltă parte și văd o pereche de picioare slăbănoage, în șosete până la glezne și saboți, o fustă plisată care se termină peste niște genunchi noduroși. Pe picioarele acelea scrie, cu litere mari și albe: *Lolita.* Am mai auzit undeva cuvântul – cred că într-un articol despre Fiona Apple, în care era descrisă drept o „Lolită", adică sexy și prea tânără. Acum înțeleg de ce a râs când am întrebat dacă este o carte ilegală.

— Nu e poezie, zice el, ci proză poetică. Vei aprecia limbajul, dacă altceva nu.

Simt cum mă privește în timp ce întorc volumul pe verso și citesc rapid descrierea. Evident că este un alt test.

— Pare interesantă. Pun cartea în ghiozdan și revin la caietul meu. Mersi.

— Să-mi spui ce părere ai despre ea.

— Așa voi face.

— Și dacă te prinde cineva cu ea, nu o ai de la mine.

Îmi dau ochii peste cap și zic:

— Știu să țin un secret.

Ceea ce nu e neapărat adevărat – înainte de el, nu am avut niciodată un secret propriu-zis –, dar știu ce are nevoie să audă. E cum a zis el: am mereu răspunsul perfect.

∵

Vacanța de Ziua Recunoștinței. Cinci zile în care fac duș până se termină apa caldă, în care mă privesc cu atenție în oglinda în mărime naturală de pe ușa dormitorului meu, pensându-mă până mama îmi ascunde penseta, sau în care încerc să o fac pe cățelușă să mă iubească la fel de mult ca pe tata. Pornesc în drumeție în fiecare zi, îmbrăcată cu o vestă portocalie, și urc faleza de granit care se înalță deasupra lacului. E plină de peșteri, de crevase în stâncă, suficient de mari ca șoimii să își facă cuiburi sau animalele să se ascundă în ele.

În cea mai mare dintre peșteri se află un pat pliabil de armată. Este acolo de când mă știu, lăsat în urmă de vreun alpinist de pe vremuri. Mă holbez la patul cu cadru de metal și pânza putrezită și mă gândesc la prima zi de școală, când domnul Strane a zis că știe unde se află lacul Whalesback, că a mai fost pe aici. Îmi imaginez că mă găsește acum, singură și ascunsă adânc în pădure. Ar fi liber să facă orice ar vrea cu mine, fără să fie prins.

Seara, în pat, citesc *Lolita,* mâncând dintr-un pachet de biscuiți sărați și proptind o pernă ca să ascund coperta, în caz că vreunul din părinți ar deschide ușa. În timp ce geamurile zdrăngănesc în bătaia vântului, dau pagină după pagină și simt cum ceva arde mocnit în mine, cărbuni încinși, tăciuni de un roșu-închis. Nu e vorba doar despre intrigă, despre povestea fetei aparent obișnuite, care este însă, de fapt, un demon letal sub acoperire, și a bărbatului care o iubește. Ci despre faptul că mi-a dat-o mie. Ceea ce facem este pus acum într-un context cu totul nou; apare o altă perspectivă asupra a ceea ce ar putea să vrea de la mine. Ce altă concluzie aș putea trage, în afară de cea evidentă? El este Humbert, iar eu sunt Dolores.

De Ziua Recunoștinței, mergem la bunici, în Millinocket. Casa a rămas neschimbată din 1975, cu covorul aspru și ceasurile în formă de soare, mirosul de țigări și lichior de cafea plutind în aer, chiar dacă în cuptor se coace un curcan. Bunicul

îmi dă o pungă cu bomboane și o bancnotă de cinci dolari; bunica mă întreabă dacă m-am îngrășat. Mâncăm salată de crudități cu chifle, de la magazin, și tartă cu cremă de lămâie și bezea, cu vârfurile caramelizate, pe care tata le culege când nu se uită nimeni.

Pe drum spre casă, mașina saltă peste dâmburi de gheață și gropi, cu câte un perete nesfârșit de păduri negre ca smoala de fiecare parte. La radio se difuzează hituri din anii șaptezeci și optzeci, iar tata bate darabana pe volan, în ritmul melodiei „My Sharona", în timp ce mama doarme, cu capul sprijinit de geam. „Ce minte murdară / Mereu mă aprind la atingerea celor mai tineri". Îl privesc cum bate ritmul când ajunge din nou la refren. Oare aude despre ce e cântecul, își dă seama ce fredonează? „Mă aprind la atingerea celor mai tineri". Mă scoate din minți faptul că remarc lucruri pe care nimeni altcineva nu pare să le observe.

∵

În prima seară după vacanța de Ziua Recunoștinței, mănânc cina la capătul gol al mesei, în timp ce Lucy și Deanna stau la câteva locuri mai încolo și o bârfesc pe o fată populară din clasa a douăsprezecea, care se pare că a mers la petrecerea de Halloween drogată. Aubrey Dana întreabă ce fel de droguri erau.

Deanna ezită, apoi răspunde:

— Coca.

Aubrey clatină din cap.

— Nimeni nu are coca aici, zice ea.

Deanna nu o contrazice; Aubrey este din New York, ceea ce îi conferă autoritate.

Îmi ia un minut ca să îmi dau seama că vorbesc despre cocaină, nu despre coca-cola. E genul de lucru care mă face de obicei să mă simt ca o prostovană, dar acum, bârfa lor mi se pare tristă. Cui îi pasă dacă cineva vine drogat la o petrecere? Nu au lucruri mai bune despre care să vorbească?

Mă holbez la sandvișul meu cu unt de arahide și îmi las mintea să hoinărească, găsindu-și refugiul în finalul *Lolitei,* pe care tocmai l-am recitit, scena aceea de la sfârșit în care Humbert este pătat de sânge și ametit și încă îndrăgostit de Lo, chiar și după cât l-a rănit și cât a rănit-o și el pe ea. Sentimentele pe care le are pentru ea sunt nesfârșite și nu le poate controla. Cum să nu fie așa, când toată lumea îl demonizează din cauza lor? Dacă s-ar putea opri din a o iubi, ar face-o. Viața lui ar fi mult mai ușoară dacă ar lăsa-o în pace.

Ciugulesc din coaja uneia dintre feliile de pâine ale sandvișului și încerc să văd lucrurile din perspectiva domnului Strane. Probabil că este înspăimântat… Ba nu, îngrozit. M-am concentrat pe propria frustrare și nerăbdare, fără să mă gândesc câte sunt în joc pentru el sau cât de mult a riscat deja când m-a atins pe picior, când mi-a zis că ar vrea să mă sărute. Nu a știut cum voi reacționa la astfel de lucruri. Dacă m-aș fi simțit ofensată, dacă l-aș fi pârât? Poate că până acum el a fost, de fapt, cel îndrăzneț, și eu, cea egoistă.

Pentru că, serios, ce risc eu? Dacă fac o mișcare și mă refuză, mă aleg doar cu o umilință nesemnificativă. Mare lucru. Viața merge mai departe, la fel ca și până acum. Nu este corect să mă aștept ca el să se pună într-o postură și mai vulnerabilă decât cea în care a fost deja. Sau ar trebui cel puțin să ne întâlnim undeva la mijloc, să îi arăt ce vreau și că sunt dispusă să las lumea să mă demonizeze și pe mine.

Când mă întorc în camera mea, stau întinsă în pat și răsfoiesc *Lolita* până găsesc rândul pe care îl caut, la pagina 17. Humbert descrie calitățile nimfetei, ascunsă printre fete obișnuite: „Stă acolo neștiută de ceilalți, ea însăși ignorându-și fantastica putere”.

Am putere. Puterea de a transforma lucrurile în realitate. Putere asupra lui. Ce idioată am fost că

nu mi-am dat seama mai devreme!

*

Înainte de ora de literatură americană, mă opresc la baie ca să mă uit în oglindă. Sunt machiată; azi-dimineață mi-am adunat toate produsele cosmetice pe care le dețin și mi-am făcut cărarea pe o parte, nu pe mijloc. Schimbarea e suficientă pentru ca figura din oglindă să nu mi se mai pară familiară – acum, văd o fată care pare desprinsă dintr-o revistă sau dintr-un videoclip. Britney Spears bătând cu piciorul în bancă în timp ce așteaptă să sune clopoțelul. Cu cât mă holbez mai mult la mine însămi, cu atât trăsăturile mi se par mai detașate unele de altele; o pereche de ochi verzi se îndepărtează de un nas pistruiat; o pereche de buze roz, lipicioase se separă și o apucă în direcții diferite. Clipesc o dată și toate revin la locul lor.

Stau atât de mult la baie, că întârzii pentru prima dată la ora de engleză. În timp ce dau buzna în sala de clasă, mă simt privită și presupun că de domnul Strane, dar când mă uit printre genele încărcate, văd că, de fapt, de Jenny, care a încremenit cu pixul în mână deasupra notițelor, observând schimbarea datorată machiajului și coafurii.

În ziua aceea, citim din Edgar Allan Poe, ceea ce mi se pare atât de nimerit, încât îmi vine să îmi azvârl capul pe bancă și să mă pun pe râs.

— Nu s-a căsătorit cu verișoara lui? întreabă Tom.

— Ba da, zice domnul Strane. Practic, da.

Hannah Levesque strâmbă din nas.

— Scârbos.

Domnul Strane nu zice nimic despre un lucru care știu că i-ar dezgusta și mai mult pe ceilalți, și anume că Virginia Clemm nu a fost doar verișoara lui Poe, ci mai avea și doar treisprezece ani. Ne pune pe fiecare să citim cu voce tare o strofă din *Annabel Lee,* și vocea îmi tremură când rostesc:

— Eu, *un copil, și* ea, o *copilă.*

Imagini cu *Lolita* mi se îngrămădesc în minte și se amestecă cu amintirea momentului în care domnul Strane îmi șoptește: *Noi doi semănăm foarte mult,* în timp ce mă mângâie pe genunchi.

Spre sfârșitul orei, își lasă capul pe spate, închide ochii și recită poezia *Singur,* rostind, cu vocea-i joasă, tărăgănată, versurile: *Nici patimilor mele n-am putut / Din ale lor să le aduc vreun rost,* ca pe un cântec. Îl ascult și îmi vine să plâng. Acum îl văd limpede, înțeleg cât de singur trebuie să se simtă, dorindu-și un lucru greșit, un lucru rău, în timp ce trăiește într-o lume care cu siguranță l-ar crucifica dacă ar ști.

La sfârșitul orei, după ce toți ceilalți au plecat, îl întreb dacă pot închide ușa și nu aștept să îmi răspundă, ci o trag până se închide. Mi se pare cel mai îndrăzneț lucru pe care l-am făcut vreodată. E lângă tablă, cu buretele în mână, cu mânecile de la cămașă suflecate mai sus de coate. Mă măsoară din priviri.

— Arăți puțin diferit azi, zice el.

Nu spun nimic, ci trag doar de mânecile puloverului în jos și îmi încrucișez gleznele.

— Pare că ai crescut cu cinci ani în vacanță, zice el, punând jos buretele și ștergându-și mâinile, apoi face semn spre hârtia pe care o țin în mână. E pentru mine?

Încuviințez din cap.

— E o poezie.

I-o înmânez, iar el începe să o citească imediat; nu își ridică privirea nici în timp ce se îndreaptă spre catedră și se așază. Fără să îl întreb, îl urmez și mă așez lângă el. Am terminat poezia noaptea trecută, dar am mai schimbat versurile peste zi, făcându-le să fie mai sugestive, să semene mai mult cu *Lolita.*

Le face semn bărcilor de pe mare.
Una câte una, alunecă pe țărmul de nisip
cu o bufnitură ce răsună

în oasele-i lipsite
de măduvă.
Se înfioară & tremură
în timp ce marinarii o iau,
apoi plânge când o îngrijesc,
când o hrănesc cu alge sărate,
cerându-şi iertare,
iertare pentru ce-au făcut.

Domnul Strane pune pe catedră foaia cu poezia și se lasă în scaun, de parcă ar vrea să se îndepărteze de ea.

— Nu le dai niciodată un titlu, zice el cu vocea distantă. Ar trebui să le dai un titlu.

Trece un minut în care nu se mișcă și nu vorbește, ci doar se holbează în jos la poezie.

Stând acolo, în tăcere, mă lovește sentimentul îngrozitor că s-a săturat de mine, că vrea să îl las în pace. Gândul acesta mă face să închid ochii, de jenă pentru că am scris poezia aia de un erotism nerușinat și pentru că am crezut că aș putea urzi un plan și că m-aș putea costuma ca să obțin ce îmi doresc, că am interpretat exagerat faptul că mi-a împrumutat o carte și că a zis câteva lucruri drăguțe. Am văzut doar ceea ce am vrut eu să văd, m-am convins singură că fanteziile mele erau reale. Mă smiorcăi ca un copil și șoptesc că îmi pare rău.

— Hei, zice el, dintr-odată blând. Hei, pentru ce anume îți pare rău?

— Pentru că… zic eu, trăgând aer în piept. Pentru că sunt o idioată.

— De ce spui asta? îmi zice. Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă trage spre el. Nici vorbă de așa ceva.

La vârsta de nouă ani am căzut din ultimul copac în care am încercat să mă cațăr vreodată. Așa mă simt și acum, când mă ține în brațe – la fel ca atunci când am căzut, când mi s-a părut că pământul vine spre mine, nu invers, iar după

aterizare, a părut să mă înghită cu totul. Suntem atât de aproape unul de altul că, dacă aș înclina doar un pic capul, i-aș atinge umărul cu obrajii. Inspir mirosul puloverului lui de lână, mirosul de cafea și praf de cretă al pielii lui, cu gura la doar câțiva centimetri de gâtul lui.

Rămânem așa, el cuprinzându-mă cu brațul și eu cu capul pe umărul lui, în timp ce de pe coridor se aud râsete, iar clopotele bisericii din centru bat jumătatea de oră. Îl împung cu genunchii în coapsă; îi ating ușor cu dosul palmei cracul pantalonilor. Răsuflând scurt pe gâtul lui, îmi doresc să facă ceva.

Apoi simt o mișcare ușoară: mă mângâie cu degetul mare pe umăr.

Îmi ridic capul, astfel încât aproape că îi ating gâtul cu buzele și îl simt cum înghite în sec o dată, de două ori. Felul în care înghite – de parcă i s-ar fi pus un nod în gât – îmi dă curajul să îmi lipesc gura de pielea lui. E doar un sărut în vânt, dar se înfioară, și senzația pe care mi-o dă mă face să mă umflu ca un val.

Atunci mă sărută pe creștetul capului, sărutul lui în vânt, iar eu îmi lipesc iarăși gura de gâtul lui. E un dialog al unor acțiuni întreprinse pe jumătate, niciunul dintre noi nefiind pe deplin hotărât. Încă mai avem o șansă să renunțăm, să ne răzgândim. Un sărut în vânt poate fi dat uitării, dar un sărut adevărat, nu. Mă strânge de umăr, tare, apoi și mai tare, și simt cum ceva începe să crească în mine. Mă lupt să-mi înăbuș senzația aceea, îngrijorată că, dacă nu o fac, s-ar putea să mă arunc în față, să îl apuc de gât și să stric totul.

Apoi, pe neașteptate, îmi dă drumul. Se îndepărtează de mine și nu ne mai atingem deloc. Clipește în spatele ochelarilor, de parcă ar încerca să se adapteze la o lumină nouă.

— Ar trebui să vorbim despre asta, zice el.

— Bine.

— Este un lucru serios.

— Știu.

— Încălcăm o mulțime de reguli.

— *Știu,* zic eu, iritată la gândul că ar putea crede că eu nu îmi dau seama, că nu am petrecut deja ore întregi încercând să stabilesc cu exactitate cât de serioasă este treaba asta.

Mă privește pătrunzător, cu o expresie de uluire.

— E ireal ce se întâmplă, mormăie pe sub mustață.

Minutarul ceasului din sală ticăie. E încă ora de consiliere. Ușa este închisă, dar, practic, cineva ar putea intra oricând.

— Și ce vrei să faci? mă întreabă el.

E o întrebare prea amplă. Ce vreau depinde de ce vrea el.

— Nu știu.

Se întoarce spre ferestre, își încrucișează brațele la piept. *Nu știu* nu este un răspuns bun. Asta ar spune o copilă, nu o persoană capabilă să hotărască pentru sine.

— Îmi place să fiu cu tine, zic eu. Așteaptă să mai spun ceva, iar eu arunc o privire prin sala de clasă, străduindu-mă să găsesc cuvintele potrivite. Și îmi place și ce facem.

— Cum adică „ce facem”?

Vrea să o spun, dar nu știu cum să o numesc. Arăt spre spațiul dintre trupurile noastre.

— Asta.

El zâmbește vag și îmi zice:

— Și mie îmi place. Dar asta? Se apleacă și îmi atinge genunchiul cu vârfurile degetelor. Asta îți place?

Privindu-mi chipul, își mișcă vârfurile degetelor în sus pe piciorul meu și continuă până sus. Îmi strâng picioarele din reflex, prinzându-i mâna acolo.

— Am mers prea departe, își dă el seama.

Clatin din cap, îmi relaxez picioarele.

— E în regulă.

— Nu e în regulă.

Își ia mâna de sub fusta mea și se prelinge de pe scaun pe podea, îngenunchează în fața mea, își pune capul în poala mea și zice:

— O să-ți distrug viața.

E cel mai incredibil lucru care s-a întâmplat până acum, mai suprarealist decât atunci când a zis că vrea să mă sărute sau când mă mângâiat pe picior. „O să-ți distrug viața”. O spune evident chinuit, o scânteiere care mă lasă să văd cât de mult s-a gândit la asta, cât de mult s-a luptat cu asta. Vrea să procedeze corect, nu vrea să mă rănească, dar s-a resemnat că probabil o va face.

Cu mâinile planând deasupra lui, cercetez cu luare-aminte detaliile trăsăturilor sale: părul negru, încărunțit pe la tâmple; firele netede ale bărbii care se termină la o linie de sub maxilar, precis delimitată la bărbierit. Are o tăietură mică pe gât, ușor inflamată, și mi-l imaginez în dimineața aceea în baie, cu aparatul de ras în mână, în timp ce eu stăteam desculță în camera de cămin, mânjindu-mă cu machiaj.

— Vreau să fiu o prezență pozitivă în viața ta, zice el. O persoană la care să te gândești cu drag, profesorul bătrân și amuzant, care era patetic de îndrăgostit de tine, dar și-a ținut mâinile acasă și până la urmă a fost cuminte.

Îi simt în continuare capul greu în poală și picioarele încep să îmi tremure și transpir la subsuori și în spatele genunchilor. „Patetic de îndrăgostit de tine”. De cum o spune, devin cineva de care altcineva s-a îndrăgostit, și acel altcineva nu e doar un băiat prostovan de vârsta mea, ci un bărbat care a trăit deja o viață întreagă, care a făcut și a văzut atâtea lucruri și tot crede că îi merit dragostea. Mă simt forțată să trec un prag, să ies din viața mea obișnuită și să pătrund într-un loc în care e cu putință ca bărbații maturi să fie atât de patetic de îndrăgostiți de mine încât să îmi cadă la picioare.

— Uneori mă așez pe scaunul tău după ce pleci din clasă. Îmi pun capul pe bancă de parcă aș încerca să-ți simt mirosul, zice și, ridicându-și capul din poala mea, se freacă pe față și se lasă pe călcâie. Ce naiba e în neregulă cu mine? Nu pot să îți spun astfel de lucruri. Vei avea coșmaruri din cauza mea.

Se așază din nou pe scaunul lui și știu că trebuie să zic ceva ca să îl conving că nu mă tem. Trebuie să mă ridic la nivelul lui, să îi arăt că nu e singur.

— Eu mă gândesc tot timpul la tine, zic eu.

Preț de o clipă, chipul i se luminează. Se abține și pufnește într-un râset scurt.

— Da, pe naiba.

— Tot timpul. Sunt obsedată.

— Mi-e greu să cred așa ceva. Fetele frumoase nu se îndrăgostesc de bătrâni libidinoși.

— Nu ești libidinos.

— Nu încă, zice el, dar voi fi dacă mai fac vreo mișcare.

Are nevoie de mai mult, așa că îi ofer mai mult. Îi spun că îmi scriu poeziile stupide doar ca să le citească el.

— Poeziile tale nu sunt stupide, îmi zice el. Te rog să nu spui asta.

Îi zic că mi-am petrecut toată vacanța de Ziua Recunoștinței citind *Lolita* și simt că lectura asta m-a schimbat, că astăzi m-am îmbrăcat frumos pentru el, că am închis ușa de la sala de clasă pentru că voiam să fim singuri.

— Și m-am gândit că am putea… spun, dar apoi mă opresc.

— Că am putea, ce?

Îmi dau ochii peste cap și chicotesc.

— Știi tu.

— Nu știu.

Mă răsucesc ușor în scaun și zic:

— Că am putea, știu eu, să ne sărutăm sau ceva de genul.

— Vrei să te sărut?

Ridic din umeri și vâr capul în piept, astfel încât părul îmi cade peste față, căci sunt prea jenată să o spun.

— Asta înseamnă că da?

Mormăi ușor, de sub șuvițele de păr.

— Ai mai fost sărutată până acum?

Îmi dă părul la o parte, ca să mă poată vedea, și dau din cap că nu, prea emoționată ca să mint.

Se ridică și încuie ușa de la sala de clasă, apoi stinge luminile ca să nu ne vadă nimeni pe geam. Când îmi cuprinde fața între palme, închid ochii și rămân așa. Are buzele uscate, ca rufele înțepenite de ger. Barba îi e mai moale decât mă așteptam, dar ochelarii lui mă rănesc. Îmi înțeapă obrajii.

Mă sărută o dată, cu buzele strânse, apoi din nou. Geme, fără să scoată vreun cuvânt, și apoi mă sărută o vreme cu buzele desfăcute. Nu reușesc să mă concentrez pe ce se întâmplă; mintea mi-e atât de departe, că ar putea foarte bine să îi aparțină altcuiva. Tot timpul mă gândesc doar cât de ciudat este că are limbă.

După aceea, încep să-mi clănțăne dinții. Vreau să fiu neînfricată, să zâmbesc afectat și să zic ceva jucăuș și sfios, dar reușesc doar să mă șterg la nas cu mâneca și să șoptesc:

— Mă simt foarte ciudat.

Mă sărută pe frunte, pe tâmple, pe obraz.

— Sper că într-un sens bun.

Știu că ar trebui să spun că da, să îl liniștesc, să nu îi dau motive de îndoială că îmi doresc nespus asta, dar în schimb rămân cu privirea pierdută în depărtare, până când el se apleacă și mă sărută din nou.

∵

Stau la locul meu obișnuit de la masa de seminar, cu palmele întinse pe blatul mesei, ca să nu îmi ating pielea sensibilă din colțurile gurii. Intră și alți elevi, își desfac hainele la fermoar și scot din ghiozdane romanul *Ethan Frome.* Ei nu știu ce s-a întâmplat, nu au voie să afle vreodată,

dar tot îmi vine să o strig din toți rărunchii. Sau, dacă nu pot spune în gura mare ce s-a întâmplat, vreau să îmi apăs podurile palmelor de masă, să sfărâm lemnul până crapă cu totul și așchiile cad pe jos, astfel încât secretul să se reverse pe podea.

De cealaltă parte a mesei, Tom se lasă pe spate, își îndoaie brațele la ceafă, iar tricoul i se ridică, lăsând să i se vadă câțiva centimetri din abdomen. Scaunul lui Jenny este gol. Înainte să intre Tom, Hannah Levesque a zis ceva cum că s-ar fi despărțit, o bârfă care m-ar fi bulversat cu două luni în urmă. Acum abia dacă o aud. Două luni mi se par o viață întreagă.

La oră, în timp ce domnul Strane ne predă despre *Ethan Frome,* mâinile îi tremură ușor, mă privește cu reticență… Sau nu, este ridicol să mă mai gândesc și acum la el ca fiind „domnul Strane”. Dar și ideea de a-l striga pe numele mic mi se pare nepotrivită. La un moment dat își duce mâna la frunte, își pierde șirul gândurilor, lucru care nu i s-a mai întâmplat până acum.

— Așadar, mormăie el. Unde rămăsesem?

Ceasul de deasupra ușii măsoară două, trei, patru secunde. Hannah Levesque spune ceva dureros de evident despre roman și, în loc să o trimită la plimbare, Strane zice:

— Da, exact.

Apoi se întoarce spre tablă și scrie cu litere mari: *Cine este de vină?,* iar eu simt cum un ocean întreg îmi vuiește în urechi.

Discută despre toată intriga romanului, chiar dacă a trebuit să citim doar primele cincizeci de pagini pentru oră. Farmecul tinerei Mattie și dilema morală în care se află Ethan, un bărbat mai în vârstă decât ea și însurat. Oare dragostea pe care i-o poartă Ethan chiar este greșită? Trăiește în suferință. El o are doar pe Zeena cea bolnăvicioasă, la etaj.

— Oamenii vor risca totul pentru o fărâmă de frumusețe, zice Strane, cu atâta sinceritate în voce,

încât se aud râsete în jurul mesei de seminar.

Ar trebui să mă fi obișnuit deja, dar mi se pare în continuare suprarealist – felul în care vorbește despre cărți și despre mine în același timp, iar ei habar nu au. E ca atunci când m-a atins pe sub catedră, în timp ce toți ceilalți stăteau la masă, lucrând la tezele lor. Se întâmplă lucruri chiar sub ochii lor. Cumva însă, sunt toți prea comuni ca să observe.

Cine este de vină? Subliniază întrebarea și ne privește, așteptând răspunsuri de la noi. Pentru el, e o luptă. Înțeleg acum. Nu e vorba că ar fi emoționat să se afle în preajma mea; ci se întreabă dacă nu cumva a făcut ceva greșit. Dacă aș fi mai îndrăzneață, aș ridica mâna și aș spune, despre Ethan Frome și despre el: *Nu a greșit cu nimic.* Sau aș zice: *Nu ar trebui ca și Mattie să poarte o parte din vină?* Dar tac chitic, ca un șoricel speriat.

La sfârșitul orei, întrebarea e încă pe tablă: *Cine este de vină?* Ceilalți elevi ies din clasă, o apucă pe coridor și apoi ies în curte, dar eu nu mă grăbesc. Închei fermoarul la ghiozdan, mă aplec și mă prefac că îmi leg șireturile, cu încetinitorul. Mă bagă în seamă doar după ce afară, pe coridor, nu mai e nimeni. Fără martori.

— Ce mai faci? zice el.

Zâmbesc larg, trag de bretelele de la ghiozdan.

— Bine.

Știu că nu am voie să par câtuși de puțin tulburată. Altfel, s-ar putea hotărî că nu mai îndur și alte sărutări.

— Mă temeam că s-ar putea să te simți copleșită, zice el.

— Nu sunt.

— Bine, zice și răsuflă ușurat. S-ar părea că te simți mai bine decât mine.

Hotărâm să mă întorc mai târziu, după ora de consiliere, când clădirea de științe umaniste e pustie. Dau să ies pe ușă, și atunci îmi zice:

— Arăți încântător.

Nu-mi pot reține un zâmbet larg, cât toată fața. Chiar arăt încântător – pulover verde-închis, pantalonii din catifea reiată care îmi vin cel mai bine, părul care mi se revarsă în valuri peste umeri. Toate sunt intenționate.

Când mă întorc în sala de clasă, soarele a apus deja și, fiindcă nu sunt jaluzele la fereastră, stingem luminile, ne așezăm la catedră și ne sărutăm pe întuneric.

∵

Domnișoara Thompson organizează *Secret Santa* în cămin, iar eu extrag numele lui Jenny și am impresia că ar trebui să mă doară. Nu simt însă decât o vagă iritare. Iau cei zece dolari pe care ar trebui să îi cheltuim pe un cadou și mă duc la magazinul alimentar, îi cumpăr jumătate de kilogram de cafea măcinată de la o marcă oarecare, iar restul banilor îi cheltuiesc pe gustări pentru mine. Nici măcar nu împachetez cafeaua; când facem schimb de cadouri, i-o dau în punga de plastic de la alimentară.

— Ce e asta? mă întreabă, primele cuvinte pe care mi le adresează de primăvara trecută, din ultima zi de școală, când mi-a aruncat peste umăr, înainte să plece din camera de cămin, un „Ne mai vedem”.

— Cadoul tău.

— Nu l-ai împachetat?

Deschide punga cu vârfurile degetelor, de parcă i-ar fi teamă de ce-ar putea conține.

— E cafea, zic eu. Pentru că bei tot timpul cafea, sau ceva de genul.

Se uită la cafea, clipind atât de apăsat, încât preț de o clipă mă îngrozește gândul că este pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Poftim, zice și îmi aruncă un plic. Și eu am nimerit numele tău.

În plic este o felicitare și, în interiorul ei, un voucher cadou, de douăzeci de dolari, la librăria din centru. Țin voucherul cadou într-o mână și

felicitarea în cealaltă, uitându-mă când la el, când la ea. Pe felicitare a scris: *Crăciun fericit, Vanessa! Știu că nu am păstrat legătura, dar sper că ne putem repara prietenia.*

— De ce ai făcut asta? o întreb eu. Trebuia să cheltuim doar zece dolari.

Domnișoara Thompson trece pe la fiecare, comentând despre cadouri. Când ajunge la noi, o vede pe Jenny îmbujorată, punga de cafea vidată, ieftină, picată pe podea, expresia mea vinovată.

— Mmm, ce cadou drăguț! zice domnișoara Thompson, cu atâta entuziasm, încât cred că se referă la voucherul cadou, dar vorbește despre cafea. Din punctul meu de vedere, nu ai niciodată suficientă cafea. Vanessa, tu ce ai primit?

Ridic voucherul cadou, și domnișoara Thompson schițează un zâmbet vag.

— Și acesta e un cadou drăguț.

— Am teme de făcut, zice Jenny.

Apucă punga de cafea cu două degete, de parcă i-ar fi scârbă să o atingă, și pleacă din camera comună. Vreau să mai zic ceva, să îi strig că singurul motiv pentru care vrea să aibă de-a face cu mine este acela că Tom s-a despărțit de ea și că este prea târziu, pentru că eu am depășit momentul. Acum fac lucruri pe care Jenny nici măcar nu și le-ar putea imagina.

Domnișoara Thompson se întoarce spre mine.

— Mi s-a părut un cadou atent, Vanessa. Nu se reduce totul doar la câți bani cheltuim.

Atunci îmi dau seama de ce se poartă drăguț cu mine – crede că sunt atât de săracă încât nu mi-am permis să cumpăr decât o pungă de cafea de trei dolari. E o presupunere deopotrivă amuzantă și jignitoare, dar nu o corectez.

— Domnișoară Thompson, ce faceți de Crăciun? întreabă Deanna.

— Mă duc acasă, în New Jersey, zice ea. S-ar putea să mă duc până în Vermont cu prietenii.

— Dar iubitul dumneavoastră? întreabă Lucy.

— N-aș putea zice că am unul.

Domnișoara Thompson pleacă mai departe să vadă și celelalte cadouri și o privesc cum își împreunează mâinile la spate și se preface că nu o aude pe Deanna șoptindu-i lui Lucy:

— Credeam că domnul Strane e iubitul ei.

∵

Într-o după-amiază, Strane îmi zice că numele meu a fost inventat de Jonathan Swift, scriitorul irlandez, și că Swift a cunoscut cândva o femeie pe nume Esther Vanhomrigh, poreclită Essa.

— I-a frânt numele și l-a pus la loc într-o formă nouă, mi-a zis Strane. Van-essa a devenit Vanessa. Adică tu.

Nu o spun, dar uneori mi se pare că exact asta îmi face și el mie – mă frânge și apoi mă pune la loc într-o formă nouă.

Îmi zice că prima Vanessa era îndrăgostită de Swift și că era cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât el. Era profesorul ei. Strane se duce la rafturile cu cărți din spatele catedrei și găsește un volum cu poemul lui Swift intitulat „Cadenus și Vanessa”. Este un poem lung, se întinde pe șaizeci de pagini și vorbește despre o tânără îndrăgostită de profesorul ei. Inima îmi bate nebunește în timp ce citesc pe sărite poemul, dar îl simt cum mă privește, așa că încerc să nu las să se vadă, ridicând din umeri și rostind cu voce lenșă:

— Presupun că e oarecum amuzant.

Strane se încruntă.

— Mie mi s-a părut tulburător, nu amuzant. Pune cartea la loc pe raft și mormăie: A ajuns să mă obsedeze. M-a făcut să mă gândesc la soartă.

Îl privesc cum se așază la catedră și deschide catalogul. Vârfurile urechilor îi sunt roșii, de parcă ar fi jenat. Oare îl pot face să se jeneze? Uneori uit că și el poate fi vulnerabil.

— Știu la ce te referi, zic eu.

Își ridică privirea din catalog și lumina i se reflectă în ochelari.

— Și mie mi se pare într-un fel că toată treaba asta este predestinată.

— Toată treaba asta, repetă el. Te referi la ceea ce facem împreună?

Încuviințez din cap.

— Într-un fel, e ca și cum m-aș fi născut pentru asta.

Când înțelege ce am zis, buzele încep să îi tremure, de parcă ar încerca din răsputeri să nu zâmbească.

— Du-te și încuie ușa, zice el. Stinge luminile.

∵

În duminica de dinainte de vacanța de Crăciun, sun acasă de la telefonul cu plată din camera comună a căminului Gould, iar mama zice că trebuie să mă ia mai degrabă marți, decât miercuri, adică o zi în plus de vacanță, o zi în plus fără Strane. Mi-e destul de greu să petrec și un weekend fără el; nu știu cum voi supraviețui trei săptămâni, așa că atunci când mi-o zice, simt cum se cască podeaua sub mine.

— Nici măcar nu m-ai întrebat! Nu poți să hotărăști pur și simplu că mă vei lua cu o zi înainte fără să mă întrebi dacă este în regulă. Senzația de panică se întețește și mă străduiesc să nu izbucnesc în plâns. Am responsabilități, continui eu. Am *lucruri de făcut.*

— Ce lucruri? mă întreabă mama. Doamne sfinte, de ce ești atât de supărată? Ce te-a apucat?

Îmi lipesc fruntea de perete, trag aer în piept și reușesc să îngân:

— Avem o întrunire a clubului de creație literară de la care nu pot lipsi.

— Ah, face mama și răsuflă ușurată, de parcă s-ar fi așteptat la ceva mai grav. Păi, voi ajunge abia pe la șase. Ar trebui să ai timp suficient ca să ajungi la întrunire.

Mușcă din ceva și o aud cum rontăie. Urăsc că mănâncă în timp ce vorbește cu mine sau face curat sau discută și cu tata în același timp. Uneori,

ia telefonul cu ea la baie și îmi dau seama doar după ce o aud cum trage apa.

— Nu știam că îți place atât de mult clubul, zice ea.

Mă șterg la nas cu manșeta murdară a puloverului.

— Nu e vorba că îmi place, ci de faptul că îmi iau în serios responsabilitățile.

— Hmm.

Mai ia o îmbucătură și mâncarea îi crănțăne între dinți.

∵

Luni, când eu și Strane stăm în sala de clasă întunecată, nu îl las să mă sărute. Mă dau mai într-o parte și pun picior peste picior, ca să nu ajungă la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Clatin din cap, neștiind cum să îi explic. Nu pare deloc tulburat de vacanța care se apropie. Nici măcar nu a deschis subiectul.

— E în regulă dacă nu vrei să te ating, îmi zice el. Spune-mi doar să mă opresc.

Se apleacă, cercetându-mă cu privirea, încercând să îmi descifreze expresia în întuneric. Văd cum îi lucesc puternic ochii, pentru că nu are ochelarii puși – de când i-am spus că mă rănesc la față, și-i dă jos înainte să ne sărutăm.

— Oricât de mult mi-aș dori, nu îți pot citi gândurile, zice el.

Mă atinge cu vârfurile degetelor pe genunchi și așteaptă să vadă dacă mă voi trage la o parte. Nu o fac, așa că își plimbă mâinile mai sus pe coapsele mele, peste șolduri, și în jurul taliei, iar scaunul scârțâie pe podea când mă trage aproape de el. Oftez și mă las pe el; îi simt trupul ca un munte.

— Nu o să mai putem face asta atât de multă vreme, zic eu. Trei săptămâni întregi.

Îl simt cum se relaxează.

— De-asta ești îmbufnată?

Felul în care râde mă face să izbucnesc în lacrimi, de parcă aș fi ridicolă, dar el crede că sunt atât de supărată pentru că îmi va fi dor de el.

— Nu plec nicăieri, îmi zice, sărutându-mă pe frunte. Îmi spune că sunt sensibilă. Ca o… începe, dar se oprește și râde ușor. Era să zic ca o fetiță. Uneori uit că tocmai asta și ești.

Îmi afund și mai tare fața în el și îi șoptesc că mă simt de parcă mi-aș fi pierdut controlul. Aș vrea să îmi spună că și el se simte la fel, dar continuă să mă mângâie pe păr. Poate că nu e nevoie să o spună. Mă gândesc la cum și-a pus capul în poala mea în după-amiaza în care ne-am sărutat prima dată, cum a rostit gemut: O *să-ți distrug viața.* Bineînțeles că și-a pierdut controlul; trebuie să scapi frâiele ca să faci ce facem noi.

Se smulge din îmbrățișare și mă sărută pe colțurile gurii.

— Am o idee, zice el.

Afară, pământul este acoperit de zăpadă, reflectând suficientă lumină în sala de clasă ca să îi pot vedea zâmbetul și ridurile care i se formează în jurul ochilor. De aproape, chipul lui pare enorm, iar trăsăturile, disparate. Pe nas are urme de la ochelarii pe care îi poartă tot timpul.

— Dar trebuie să îmi promiți că nu vei fi de acord cu ceea ce îți propun decât dacă ți-o dorești întru totul, zice el. Bine?

Îmi trag nasul, mă șterg la ochi.

— Bine.

— Ce-ar fi dacă după vacanța de Crăciun… Să zicem, în prima vineri după ce ne întoarcem… zice și trage aer în piept. Ce-ar fi să vii la mine acasă?

Clipesc, surprinsă. Am presupus că se va întâmpla într-un final, dar mi se pare prea curând, deși poate că nu este. Ne sărutăm de mai bine de două săptămâni.

Când vede că nu spun nimic, continuă:

— Cred că ar fi drăguț să petrecem puțin timp împreună și în afara sălii de clasă. Am putea

mânca împreună, ne-am putea privi cu luminile aprinse. Ar fi distractiv, nu-i așa?

Mă cuprinde imediat spaima. Aș vrea să nu fie așa și, mușcându-mă de obraz pe interior, fac tot posibilul să gândesc logic. Nu mă tem de el, ci mai degrabă de corpul lui – de statura lui, de așteptarea de a-i face anumite lucruri. Câtă vreme stăm în sala de clasă, putem doar să ne sărutăm, dar dacă mergem la el acasă, înseamnă că orice se poate întâmpla. Înseamnă că se va întâmpla un lucru evident. Adică, sex.

— Cum să ajung acolo? îl întreb eu. Cum rămâne cu ora stingerii?

— Ieși pe furiș după aceea. Te pot aștepta în parcarea din spate, să te iau repede. Apoi dimineața te pot aduce înapoi suficient de devreme ca să nu afle nimeni.

Încă ezit și îmi dau seama că trupul îi devine rigid. Roțile de la scaunul lui se învârt în spate, departe de mine, și simt o boare de aer rece peste picioare.

— Nu am să te forțez dacă nu ești pregătită, zice el.

— Sunt pregătită.

— Nu pari a fi.

— Sunt, insist eu. Voi veni la tine.

— Dar asta îți dorești?

— Da.

— Serios?

— *Da.*

Mă fixează cu privirea, iar ochii sticloși i se mișcă întruna. Mă mușc mai tare de obraz, gândindu-mă că poate nu va fi furios pe mine dacă mă rănesc îndeajuns de tare încât să mai plâng o dată.

— Uite ce-i, zice el, nu am așteptări. M-aș mulțumi doar să stăm pe canapea și să ne uităm la un film. Nici măcar nu trebuie să ne ținem de mână dacă nu vrei, bine? E important să nu te

simți niciodată silită. Doar așa voi putea să fiu împăcat cu mine însumi.

— Nu mă simt silită.

— Nu? Sincer?

Dau din cap că nu.

— Bine. E bine așa, îmi spune și mă ia de mâini. Tu deții controlul, Vanessa. Tu hotărăști ce facem.

Mă întreb dacă el chiar crede asta. El m-a atins primul, el a zis că ar vrea să mă sărute, mi-a zis că mă iubește. El a făcut fiecare pas. Nu mă simt forțată și știu că pot spune oricând „nu", dar nu este același lucru cu a deține controlul. Dar poate că el trebuie să creadă asta. Poate că are o listă întreagă cu lucruri pe care trebuie să le creadă.

∵

De Crăciun primesc: o bancnotă de cincizeci de dolari; două pulovere, unul tricotat, de culoarea lavandei, celălalt alb, din mohair; un CD nou cu Fiona Apple, ca să îl înlocuiesc pe cel zgâriat; cizme de la magazinul cu reduceri L.L. Bean, dar la care îți dai seama că au greșit cusăturile doar dacă te uiți de aproape; o cană electrică pentru cămin; o cutie cu bomboane cu sirop de arțar; șosete și lenjerie; o ciocolată în formă de portocală.

Cât timp sunt acasă, cu părinții, mă străduiesc din răsputeri să îl vâr pe Strane într-un sertar și să îl închid bine de tot acolo. Mă împotrivesc tentației de-a sta în pat toată ziua, visând cu ochii deschiși și scriind despre el, și fac în schimb lucruri care mă ajută să mă simt ca înainte – citesc lângă sobă; mărunțesc smochine și nuci împreună cu mama, la masa din bucătărie; îl ajut pe tata să care un brad până acasă, iar cățelușa Babe țopăie în jurul nostru ca un delfin galben blănos, în timp ce înaintăm cu greu prin zăpadă. În majoritatea nopților, după ce tata se duce la culcare și Babe urcă după el, eu și mama stăm pe canapea și ne uităm la televizor. Ne plac aceleași programe: drame istorice, *Ally McBeal, The Daily Show.* Râdem împreună cu Jon

Stewart, ne strâmbăm când George W. Bush apare pe ecran. S-a efectuat renumărarea voturilor, iar Bush a fost declarat câștigător.

— Tot nu pot să cred că a furat alegerile, zic eu.

— Toți fură alegerile, îmi spune mama. Doar că nu e așa de rău când o face un democrat.

În timp ce ne uităm la televizor și mâncăm din biscuiții scumpi, cu lămâie și ghimbir, pe care mama îi ține ascunși pe raftul de sus al cămării, își mișcă ușor picioarele spre mine și încearcă să le vâre sub fundul meu, deși știe că urăsc când o face. Mârâi la ea și îmi zice să nu mai fiu așa înțepată.

— Ai fost în pântecul meu, să știi.

Îi zic despre bilețelul pe care mi l-a dat Jenny, împreună cu cadoul de Crăciun, cel în care zicea să ne reparăm prietenia, și mama pufnește disprețuitor și arată cu degetul spre mine.

— Ți-am zis că va încerca să facă asta. Sper că nu te lași dusă de nas.

Adoarme, cu părul ei de un blond șters încâlcit peste față, în timp ce la televizor se difuzează reclame. În momentele acelea, când casa e cufundată în tăcere și eu sunt singura trează, îmi amintesc de Strane. Mă holbez la ecran cu ochii înlăcrimați și îl simt acolo cu mine, ținându-mă în brațe, vârându-și mâna în pantalonii mei de pijama. La celălalt capăt al canapelei, mama sforăie, trezindu-mă din reverie, și urc în fugă scările. Dormitorul meu este singurul loc sigur în care îl pot lăsa să pătrundă, în care pot să închid ușa, să mă întind în pat și să îmi închipui cum ar fi să mă aflu în casa lui, cum ar fi să facem sex. Cum arată când își scoate hainele.

Caut prin numerele vechi ale revistei *Seventeen* după articole despre primul raport sexual, în caz că ar trebui să fac ceva ca să mă pregătesc, dar toate repetă aceleași platitudini, de genul: „Să faci sex este un lucru important, nu te simți presată să o faci, ai tot timpul din lume pentru asta!” Așa că mă conectez la internet și găsesc un site cu comentarii

la o discuție intitulată „Sfaturi despre cum să îți pierzi virginitatea”, și singurul sfat pentru fete este „Nu stați nemișcate”, dar ce înseamnă asta? Că ar trebui să stau deasupra? Încerc să îmi imaginez cum ar fi să fac asta cu Strane, dar e prea jenant; mă înfior toată numai la gândul ăsta. Închid browserul, după ce verific de trei ori istoricul căutărilor, ca să mă asigur că am șters tot.

În seara de dinaintea întoarcerii la Browick, în timp ce părinții mei urmăresc o emisiune pe NBC, prezentată de Tom Brokaw, mă furișez în camera lor, deschid sertarul de sus al comodei mamei și scotocesc printre sutiene și chiloți până găsesc o cămașă de noapte neagră, din mătase, cu eticheta galbenă încă prinsă de ea. Mă întorc în dormitorul meu și o probez, fără nimic pe dedesubt. E puțin cam lungă, îmi trece de genunchi, dar e mulată și îmi subliniază silueta într-un mod care mi se pare matur și sexy. Holbându-mă în oglindă, îmi strâng părul în creștetul capului și îl las apoi să îmi cadă în jurul feței. Îmi mușc buza de jos până mi se umflă și se înroșește. Una dintre bretele îmi alunecă pe brat și mi-l imaginez pe Strane, cu zâmbetul lui blând și condescendent, ridicând-o la loc pe umăr. Dimineața, îmi îndes cămașa de noapte la fundul genții și zâmbesc întruna pe drum spre Browick, încântată de cât de ușor este să scapi basma curată cu ceva, indiferent ce ar fi.

∵

În campus, troienele de zăpadă sunt mai înalte, ornamentele de Crăciun au dispărut, iar căminele duhnesc de la oțetul folosit la frecarea podelelor din lemn de esență tare. Luni dimineața, devreme, mă duc în clădirea de științe umaniste să îl caut pe Strane. Când mă vede, se luminează la față și zâmbește larg, cu gura flămândă. Încuie ușa de la sala de clasă, mă lipește de fișet și mă sărută atât de apăsat, încât am impresia că vrea să mă mănânce cu totul, și dinții ni se ciocnesc. Îmi depărtează coapsele cu piciorul și se freacă de

mine. Este o senzație plăcută, dar se întâmplă atât de repede, că icnesc, și când mă aude, îmi dă drumul și se împleticește în spate, întrebându-mă dacă m-a rănit.

— Îmi pierd mințile când sunt în preajma ta, zice el. Mă port ca un adolescent.

Mă întreabă dacă ne mai vedem vineri. Îmi zice că în ultimele săptămâni s-a gândit tot timpul la mine, că a fost surprins de cât de mult i-am lipsit.

Mijesc ochii când îl aud. De ce surprins?

— Pentru că, de fapt, nu ne cunoaștem atât de bine, îmi explică el. Dar, Doamne, mi-ai intrat în suflet.

Când îl întreb ce a făcut de Crăciun, îmi răspunde:

— M-am gândit la tine.

Toată săptămâna îmi pare a fi o numărătoare inversă, ca niște pași rari străbătând un coridor lung. Când se face vineri seara, mi se pare aproape ireal că îmi vâr cămașa de noapte neagră în ghiozdan, în timp ce, de partea cealaltă a coridorului, cu ușa larg deschisă, Mary Emmett urlă cântecul acela de enșpe mii de minute din *Viață de boem,* iar Jenny, în halat de baie, se îndreaptă spre dușuri. E ciudat când mă gândesc că pentru ele este doar o seară de vineri, ca oricare alta, și cu câtă ușurință se desfășoară mai departe viețile lor obișnuite, paralele cu a mea.

La nouă și jumătate merg la domnișoara Thompson, îi spun că nu mă simt bine și că mă voi culca mai devreme, apoi aștept până nu mai este nimeni pe coridor și mă furișez pe scările de serviciu, unde alarma e stricată. Străbat grăbită campusul și văd automobilul break al lui Strane așteptând cu farurile stinse în parcarea din spatele clădirii de științe umaniste. Deschid portiera din dreapta și mă strecor înăuntru, iar el mă trage într-o îmbrățișare, râzând într-un fel pe care nu l-am mai auzit până atunci – icnind maniacal, de parcă nu îi vine să creadă că se întâmplă cu adevărat.

∵

Are o casă cu puțină mobilă și mai curată decât am văzut-o vreodată pe cea a părinților mei: chiuveta din bucătărie este goală și lucește, iar o cârpă pentru vase se usucă pe gâtul lung al robinetului. Cu câteva zile în urmă m-a întrebat ce îmi place să mănânc, mi-a zis că i-ar plăcea să aibă la îndemână alimentele pe care le prefer, așa că îmi arată cele trei caserole de înghețată scumpă din congelator, un pachet de șase doze de coca-cola cu cireșe în frigider, două pungi mari de chipsuri de cartofi pe blat. Tot acolo e și o sticlă de whisky, împreună cu un pahar în care se vede un cub de gheață, în mare parte topit.

În living, măsuța pentru cafea nu este deloc aglomerată; pe ea se află doar o stivă de suporturi pentru pahare și două telecomenzi. Corpurile de bibliotecă sunt aranjate cu grijă; nicio carte nu e aruncată la voia întâmplării sau pusă cu susul în jos. În timp ce îmi face turul casei, sorb dintr-o doză de suc și încerc să par impresionată, dar nu prea impresionată, interesată, dar nu prea interesată. În realitate, tremur toată.

Dormitorul este ultima cameră pe care mi-o arată. Stăm în pragul ușii, în timp ce bulele pocnesc în doza de suc, și niciunul dintre noi nu este sigur de următoarea mutare. Trebuie să mă întorc la Gould peste șase ore, dar sunt aici doar de zece minute. Patul lui se întinde în fața noastră, frumos aranjat, cu o pilotă kaki și perne îmbrăcate în fețe din tartan. Mi se pare prea curând.

— Ești obosită? mă întreabă el.

Dau din cap că nu.

— Nu prea.

— Atunci poate că nu ar trebui să bei asta, zice și îmi ia sucul. Prea multă cafeină.

Sugerez să ne uităm la televizor, sperând să îi amintesc că invitația presupunea să stăm pe canapea, să vedem un film și să ne ținem de mână.

— Sigur o să adorm dacă facem asta, zice el. Ce-ar fi să ne pregătim de culcare?

Se întoarce spre comodă, deschide sertarul de sus, scoate ceva din el. Este o pijama, cu pantaloni scurți și un maiou mulat, din bumbac alb, având un imprimeu cu căpșune roșii. E împăturită frumos, cu eticheta încă prinsă, nou-nouță, cumpărată special pentru mine.

— M-am gândit că s-ar putea să uiți să îți aduci haine de dormit, zice el, înmânându-mi pijamaua.

Nu îi zic nimic despre cămașa de noapte de pe fundul rucsacului.

În baie, încerc să fac cât mai puțin zgomot, în timp ce mă dezbrac și rup etichetele pijamalei. Înainte să o îmbrac, mă holbez în oglindă, arunc o privire în cabina de duș, la sticla de șampon și săpunul lui, inspectez tot ce se află pe etajeră. Are o perie de dinți și un aparat de ras electrice și un cântar digital pe care mă urc, încolăcindu-mi degetele de la picioare în timp ce apar cifrele – 65, cu un kilogram mai puțin decât la Crăciun.

Ridic maioul mulat și mă întreb de ce a ales tocmai setul acesta. Probabil pentru că i-a plăcut imprimeul: mi-a mai zis că părul și pielea mea îi amintesc de căpșune și frișcă. Mi-l imaginez căutând prin raionul de îmbrăcăminte pentru fete, atingând cu mâinile lui mari toate pijamalele expuse, și gândul mă umple de tandrețe, așa cum am simțit cu câțiva ani în urmă, când am văzut o fotografie cu gorila aceea faimoasă ținându-și în brațe pisicuța, vulnerabilitatea cuiva atât de mare care ținea în mână ceva atât de delicat, încercând din răsputeri să se poarte blajin și cu grijă.

Deschid ușa de la baie și intru în dormitor, acoperindu-mi pieptul cu brațul. Veioza de pe noptieră este aprinsă, răspândind în jur o lumină caldă și blândă. El stă pe marginea patului, cu umerii plecați, cu mâinile împreunate.

— Îți vine bine?

Mă înfior și încuviințez din cap, cam fără tragere de inimă. Afară, o mașină trece pe lângă fereastră: zgomotul se aude tot mai aproape, apoi se îndepărtează. Urmează o clipă de tăcere.

— Pot să văd? mă întreabă și pășesc spre el, îndeajuns de aproape ca să mă apuce de încheietura mâinii și să mă tragă ușor de braț.

În timp ce mă cercetează cu privirea, oftează și zice: „Of, nu!”, ca și cum i-ar părea deja rău pentru ceea ce vom face.

Se ridică, dă la o parte pilota și zice pe sub mustață:

— Bine, bine.

Îmi spune că momentan va rămâne îmbrăcat, lucru care știu că ar trebui să mă liniștească, poate și pe el. Pe tricou, la subraț, îi apar cercuri închise la culoare, tot mai mari, la fel ca în timpul festivității de deschidere a anului școlar.

Mă vâr în pat lângă el și ne întindem pe spate sub așternuturi, fără să ne atingem, fără să vorbim. Tavanul este acoperit cu gresie în nuanțe de crem și auriu, alcătuind un tipar în vârtejuri, pe care îl urmăresc cu privirea de nenumărate ori. Sub pilotă, mâinile și picioarele îmi sunt calde, dar vârful nasului îmi rămâne rece.

— Și camera mea de acasă este mereu răcoroasă, ca asta, zic eu.

— Da?

Se întoarce spre mine, recunoscător că am detensionat cât de cât situația spunând ceva. Îmi cere să îi descriu dormitorul meu, cum arată, cum este mobilat. Desenez o hartă în aer.

— Aici este fereastra care dă înspre lac, zic eu, și aici, fereastra care dă spre munte. Aici este dulapul meu, și aici, patul.

Îi povestesc despre posterele mele, ce culoare are cuvertura. Îi spun că uneori, vara, țipetele cufundarilor de pe lac mă trezesc în toiul nopții, în timp ce iarna, deoarece casa nu este bine izolată, se formează gheață pe pereți, la interior.

— Sper ca într-o zi să o văd cu ochii mei, zice el.

Râd când mi-l imaginez în dormitorul meu, cât de mare ar părea acolo, cum ar atinge tavanul cu capul.

— Nu cred că se va întâmpla vreodată.

— Nu se știe, zice el. Uneori se ivesc oportunități.

Îmi povestește despre camera lui din copilărie, în Montana. Și acolo era rece iama. Îmi descrie orașul Butte, o veche așezare minieră, cândva cel mai bogat loc de pe pământ, dar acum doar o depresiune înconjurată de munți. Îmi descrie turnurile de extracție abandonate, ițindu-se dintre case, îmi explică cum centrul a fost construit pe versantul unui deal și cum în vârful dealului se află un puț mare cu acid rămas în urma mineritului.

— Sună îngrozitor, zic eu.

— Așa este, încuviințează el, dar este genul acela de loc greu de înțeles până nu îl vezi cu ochii tăi. Are o frumusețe aparte.

— Frumusețea unui puț cu acid?

Zâmbește.

— O să mergem cândva acolo. Ai să vezi.

Sub pilotă, își împletește degetele cu ale mele și continuă să vorbească; îmi povestește despre sora lui mai mică, despre părinții lui; despre cum tatăl lui a fost miner într-o mină de cupru, un om intimidant, dar blând, și mama lui, profesoară.

— Cum era? întreb eu.

— Furioasă, zice el. Era o femeie foarte furioasă.

Îmi mușc buza, neștiind ce să spun.

— Nu a ținut la mine, adaugă el, și nu am înțeles niciodată de ce.

— Mai trăiește?

— Au murit amândoi.

Dau să spun că îmi pare rău, dar mă întrerupe și mă strânge de mână.

— E în regulă, zice el. S-a întâmplat demult.

Stăm tăcuți o vreme, ținându-ne de mână sub așternuturi. Inspir, expir, închid ochii și încerc să identific mirosul din dormitorul lui. E un miros vag, masculin, se simt urme de săpun și deodorant pe cearșafurile de flanelă și o aromă de cedru dinspre dulap. E ciudat să mă gândesc că trăiește aici ca o persoană normală, că doarme și mănâncă și face toate treburile monotone de zi cu zi – spală vasele, curăță prin baie, spală rufele. Oare își spală singur rufele? Încerc să mi-l imaginez ducând hainele de la mașina de spălat la uscător, dar imaginea se destramă în mintea mea, de cum o invoc.

— De ce nu te-ai însurat? îl întreb eu.

Îmi aruncă o privire și simt cum strânsoarea mâinii lui slăbește preț de o clipă, îndeajuns cât să îmi dau seama că am făcut un pas greșit.

— Căsătoria nu e pentru toată lumea, zice el. O să-ți dai seama când o să mai crești.

— Ba nu, înțeleg, zic eu. Nici eu nu vreau să mă căsătoresc niciodată.

Nu știu dacă e chiar așa, dar încerc să fiu amabilă. E limpede că își face griji, din cauza mea și a situației în care ne aflăm. Cea mai mică mișcare îl face să tresară, de parcă aș fi un animal gata să o ia la fugă sau să îl muște.

Zâmbește; trupul i se relaxează. Am spus ce trebuia.

— Bineînțeles că nu vrei. Te cunoști îndeajuns de bine ca să înțelegi ce ți se potrivește, zice el.

L-aș întreba ce anume mi se potrivește, dar nu vreau să-și dea seama că de fapt nu mă cunosc și nu vreau nici să forțez lucrurile, acum că mă ține iar de mână și lasă capul într-o parte, spre mine, de parcă ar vrea să mă sărute. Nu m-a sărutat de când am ajuns aici.

Mă întreabă din nou dacă sunt obosită și dau din cap că nu.

— Când ți se face somn, îmi zice el, spune-mi și pot să mă duc în living.

În living? Mă încrunt și încerc să îmi dau seama ce vrea să zică.

— Adică, o să dormi pe canapea?

Îmi dă drumul la mână și începe să spună ceva, se oprește, apoi o ia de la capăt.

— Mi-e rușine de cum te-am atins prima dată, la începutul anului, îmi zice el. Nu așa vreau să mă port.

— Dar mi-a plăcut.

— Știu că ți-a plăcut, dar nu a fost confuz? mă întreabă și se întoarce spre mine. Trebuie să fi fost. Profesorul tău te-a atins brusc. Nu mi-a plăcut că am făcut-o, că am acționat fără să vorbim mai întâi despre asta. Singura izbăvire pentru ceea ce facem este să vorbim despre absolut tot.

Nu o spune, dar știu ce așteaptă de la mine – să îi spun cum mă simt și ce vreau. Să fiu curajoasă. Mă rostogolesc spre el și îmi lipesc fața de gâtul lui.

— Nu vreau să dormi pe canapea.

Simt cum zâmbește.

— Bine, zice el. Mai vrei și altceva?

Îmi frec nasul de el, îmi trec piciorul peste al lui. Nu o pot spune. Mă întreabă dacă vreau să fiu sărutată și, când încuviințez, cu fața lipită de gâtul lui, mă prinde de păr și îmi trage capul pe spate.

— Sfinte, zice el, uită-te la tine.

Îmi zice că sunt perfectă, atât de perfectă încât nu am cum să fiu adevărată. Mă sărută și numaidecât se întâmplă și alte lucruri, pe care nu le-am mai făcut până atunci – îmi ridică maioul peste sâni, mă ciupește și îmi frământă carnea, își strecoară mâna pe sub pantalonii de pijama și mă cuprinde acolo jos.

Îmi cere permisiunea pentru tot ce face.

— Pot? zice, înainte să îmi scoată maioul, peste cap. E în regulă? spune, înainte să îmi dea lenjeria la o parte, strecurând un deget înăuntru, atât de repede încât, pentru o clipă, sunt uluită și înlemnesc, pur și simplu.

După o vreme, începe să ceară permisiunea după ce a făcut deja lucrul despre care întreabă.

— Pot? mă întreabă, referindu-se la pantalonii scurți de pijama, pe care mi i-a dat deja jos. E în regulă?

Adică, e în regulă să îngenuncheze între picioarele mele? Dar este deja acolo, gemând și spunând:

— Știam că ai părul roșu și aici.

Nu înțeleg ce face până nu începe. Mă sărută acolo, jos, mă linge. Nu sunt idioată; știu că unii oameni fac astfel de lucruri, dar nu m-am gândit că el și-ar dori așa ceva. Își înfășoară brațele sub mine, mă trage mai aproape, iar eu îmi proptesc călcâiele în saltea, mă întind în jos și îmi înfig mâinile în părul lui, atât de tare, încât sigur îl doare, dar nu se oprește din a mă săruta și a mă linge și ce-o mai face acolo… Cum de știe exact cum să mă satisfacă? Cum de știe totul despre mine? Îmi mușc buza de jos ca să nu țip, iar el mă soarbe zgomotos, ca atunci când tragi ultimele resturi de suc printr-un pai, lucru care m-ar face să mă simt jenată, dacă nu m-aș simți atât de bine. Îmi acopăr ochii cu brațul, cad în vârtejuri de culoare, valuri oceanice care se ridică spre munți, învăluită de senzația că sunt atât de mică, până când termin, mai intens decât atunci când o fac singură, atât de intens, încât văd stele.

— Bine, oprește-te, zic eu. Oprește-te, oprește-te.

Se trage în spate de parcă l-aș fi lovit – se lasă în genunchi, îmbrăcat tot în tricou și blugi, cu părul ciufulit și fața lucindu-i.

— Ai terminat? mă întreabă el. Serios, atât de repede?

Îmi apropii picioarele și închid ochii. Nu pot vorbi, nu pot gândi. A fost repede? Cât a durat oare? Un minut, zece sau douăzeci, n-am idee.

— Ai terminat, da? Știi cât de special este? mă întreabă el. Cât de rar?

Deschid ochii și îl privesc cum se șterge la gură cu dosul palmei, apoi se oprește și își ține mâna lipită de față, trage aer în piept și închide ochii.

Îmi zice că și-ar dori să îmi facă asta în fiecare seară. Se întinde lângă mine, trăgând pilota peste noi, și adaugă:

— În fiecare noapte înainte să adormi.

Când mă ține în brațe, mă simt aproape la fel de bine ca atunci când m-a lins; își sprijină bărbia de creștetul capului meu, își încolăcește trupul mare în jurul meu. Are mirosul meu.

— Momentan nu vom merge mai departe de atât, zice el și simt că mă lichefiez la gândul că sexul înseamnă doar ca el să-mi facă ce mi-a făcut mai devreme.

Se întinde și stinge veioza de pe noptieră, dar nu pot dormi. Îi simt brațul tot mai greu peste umeri, în timp ce îmi amintesc cum a spus „Of, nu!” când m-a văzut în pijama, cum și-a încolăcit brațele sub picioarele mele ca să mă tragă mai aproape de fața lui și să mă lingă. Cum, la un moment dat, s-a întins și m-a prins de mână, în mijlocul acțiunii.

Vreau să o mai facă o dată, dar nu îndrăznesc să îl trezesc și să-i cer asta. Poate că o va face din nou dimineață, înainte să plec. Poate că vom reuși să o facem după ore uneori, în sala de clasă, sau poate că ne vom plimba cu mașina în afara campusului și o vom face acolo. Mintea nu vrea să mi se liniștească. Chiar și după ce ațipesc în cele din urmă, creierul meu continuă să uneltească.

Vreo două ore mai târziu, când mă trezesc, afară este întuneric. Lumina de pe coridor pătrunde pe sub ușă, pe podea. Lângă mine, Strane e treaz și îi simt gura fierbinte pe gât. Mă întorc pe spate, zâmbind strengărește, așteptându-mă să își vâre capul între picioarele mele, dar, când mă rostogolesc în pat, îmi dau seama că e gol. Are pielea palidă, acoperită de păr închis la culoare, din capul pieptului până în dreptul picioarelor, iar la mijloc, penisul, enorm și erect.

— Ah! zic eu. OK! Uau. OK.

Cuvinte scurte și prostești. Când mă apucă de încheietură și îmi îndrumă mâna spre el, le repet: „Ah! OK!” îmi încleștează degetele în jurul mădularului său și știu că trebuie să fac chestia aia repetitivă, în sus și în jos, așa că încep să îmi mișc imediat mâna, docilă ca un robot, deconectată de creier. Pielea slobodă îi alunecă peste o coloană de mușchi, dar aspră, greoaie. E ca un câine care vomită gunoi pe care l-a ținut în stomac zile întregi, cu reflexul acela violent care îți cuprinde tot corpul.

— Mai încet, scumpo, zice el. Puțin mai încet.

Îmi arată la ce se referă și încerc să păstrez ritmul chiar dacă începe să mi se pună cârcei la braț. Vreau să îi spun că sunt obosită, să mă rostogolesc pe partea cealaltă și să nu mă mai uit vreodată la chestia aia, dar ar fi egoist din partea mea. Mi-a zis că eu, goală, sunt cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Ar fi o cruzime din partea mea să îl răsplătesc cu dezgust. Nu contează că mă trec fiorii când îl ating. Nu contează. E în regulă. *El ți-a făcut-o ție, acum fă-i-o și tu lui. Poți să înduri câteva minute.*

Când îmi îndepărtează mâna de pe sexul lui, mă tem că îmi va cere să i-l iau în gură și nu vreau să o fac, nu pot să o fac, dar în schimb îmi spune:

— Vrei să te fut?

Este o întrebare, dar nu mă întreabă de fapt.

Nu reușesc să pricep schimbarea asta la el. Acum nici măcar nu mai sunt sigură dacă a zis într-adevăr „Momentan nu vom merge mai departe de atât”, sau dacă „momentan” a însemnat cu totul altceva decât am presupus eu. Vreau să mă fută? Să mă fută. Brutalitatea acelor cuvinte mă face să îmi îngrop fața în pernă. Nici vocea nu îi mai sună la fel; este sălbatică și aspră. Deschid ochii și îl văd așezându-se între picioarele mele, cu fruntea încruntată într-o expresie de concentrare.

Încerc să trag de timp, îi spun că nu vreau să rămân însărcinată.

— N-ai să rămâi, zice el. E imposibil.

Îmi trag șoldurile.

— Ce înseamnă asta?

— Am făcut o operație, o vasectomie, îmi zice el, în timp ce cu o mână se ține și cu cealaltă mă liniștește. Nu vei rămâne însărcinată. Relaxează-te.

Încearcă să se împingă, înfigându-și tare degetul mare în pelvisul meu. Nu începe.

— Trebuie să te liniștești, scumpo, zice el. Trage adânc aer în piept.

Îmi dau lacrimile, dar nu se oprește, îmi spune doar că mă descurc de minune, în timp ce încearcă mai departe să mă pătrundă. Îmi spune să inspir și să expir, iar când expir, se împinge din răsputeri și mai intră puțin. Încep să plâng de-a binelea, dar tot nu se oprește.

— Te descurci de minune, zice el. Mai trage o dată adânc aer în piept, bine? E în regulă dacă te doare. Nu te va durea mereu. Mai trage o dată aer în piept, bine? Așa. E bine. E atât de bine.

∵

După aceea, se dă jos din pat; înainte să închid ochii, întrezăresc o frântură din abdomenul și fesele lui. Își trage chiloții pe el și banda elastică pocnește ca o lovitură de bici, de parcă ar crăpa ceva pe din două. În timp ce se îndreaptă spre baie, tușește greu, zgomotos, și îl aud scuipând în chiuvetă. Sub așternuturi, îmi simt carnea dureroasă și lipicioasă, picioarele cleioase până la coapse. Mintea mi-e precum lacul într-o zi liniștită – sticloasă și calmă. Sunt nimic, nimeni, nicăieri.

Când se întoarce în dormitor, arată iar ca de obicei, îmbrăcat cu un tricou și pantaloni de trening, cu ochelarii la ochi. Se vârâ în pat, își încolăcește trupul în jurul meu.

— Am făcut dragoste, nu-i așa?

Iar eu măsor distanța dintre „a fute” și „a face dragoste”.

După o vreme, o facem din nou, mai lent, mai ușor. Nu termin, dar măcar de data asta nu mai plâng. Ba chiar îmi place să îi simt trupul deasupra mea, atât de greu încât îmi încetinește inima. Termină cu un geamăt puternic și tot corpul îi este cuprins de un tremurat ce radiază din abdomenul lui. Când îl simt tremurând peste mine, mușchii mi se contractă și îl strâng și mai tare înăuntrul meu și înțeleg atunci la ce se referă, probabil, oamenii când zic că doi devin un singur trup.

Își cere iertare că a terminat prea repede, că este stângaci. Îmi zice că a trecut ceva vreme de când a avut ultima oară relații intime. Repet în mintea mea cuvintele acelea, *relații intime,* și mă gândesc la domnișoara Thompson.

După ce facem sex a doua oară, mă duc la baie și arunc o privire prin dulapul lui cu medicamente, lucru pe care nu m-aș fi gândit să îl fac dacă nu aș fi văzut în filme că asta fac femeile atunci când petrec noaptea în casa unui bărbat necunoscut. Are dulăpiorul plin cu plasturi, Neosporin, digestive eliberate fără rețetă și două flacoane portocalii, cu denumiri pe care le recunosc din reclame: Viagra și Wellbutrin[5].

Pe drumul întunecos înapoi spre campus, cu semafoarele intermitente, mă întreabă cum mă simt.

— Sper că nu ești prea copleșită, zice el.

Știu că își dorește să afle adevărul și că ar trebui să îi spun că nu mi-a plăcut să mă trezească așa, cu penisul erect și practic împingându-se în mine. Că nu eram pregătită să fac sex în felul ăsta. Că mi s-a părut forțat. Dar nu sunt suficient de îndrăzneață ca să spun așa ceva, nici măcar că mi se face greață când mă gândesc cum mi-a dus mâna spre penisul lui și că nu înțeleg de ce nu s-a oprit când am izbucnit în plâns. Că prima dată când am făcut-o, m-am gândit tot timpul doar că *vreau să plec acasă.*

— Mă simt bine, zic eu.

Mă privește îndeaproape, de parcă ar vrea să se asigure că spun adevărul.

— E bine, zice el. Asta și vrem.

2017

Mesaj de la mama: *Hei. Să vezi ce s-a întâmplat. În toiul nopții, nu puteam să dorm, am auzit ceva afară, m-am dus jos și am aprins lumina pe verandă, și am văzut un URS care scotocea prin gunoi!!! M-a speriat de moarte. Am țipat și am urcat la etaj și m-am ascuns sub așternuturi tot. Acum mă uit la emisiunea aia culinară britanică și încerc să mă calmez. O, Doamne. Alte vești nu prea am. Femeia aia, Marjorie, care locuiește pe malul celălalt al lacului are cancer la plămâni. Cea cu caprele. Oricum, e pe ducă. Foarte trist. Am dus iar mașina la service din cauza problemei cu portiera. Cică durează 8-12 săptămâni. Mi-au dat o mizerie de mașină de închiriat. Uh. Ororile se țin lanț. În fine, ți-am scris și eu doar așa. Mai sună-ți mama din când în când.*

Cu ochii cârpiți de somn și încă în pat la ora zece dimineața, încerc să pricep mesajul. Habar n-am cine e Marjorie, ce problemă are portiera de la mașina mamei sau la ce emisiune culinară britanică se referă. De când a murit tata, mă trezesc cu astfel de mesaje de la ea. Măcar ăsta are o punctuație normală; altele sunt doar niște gânduri dezlânate, cu puncte de suspensie între ele, suficient de incoerente ca să mă îngrijoreze.

Închid mesajul, deschid Facebook-ul și verific profilul lui Taylor, să văd dacă a mai apărut vreo noutate. Tastez în bara de căutare nume pe care le-am căutat de atâtea ori încât apar încă de la prima literă: Jesse Ly, Jenny Murphy. Jesse locuiește în Boston și are un job în marketing. Jenny e chirurg în Philadelphia. În poze pare deja de vârstă mijlocie, cu riduri adânci în jurul ochilor și părul șaten încărunțit pe alocuri. Nicio postare despre Strane pe paginile lor, dar de ce ar fi? Sunt adulți care duc vieți cu adevărat împlinite. Nu au de ce să

își amintească ce s-a întâmplat atunci, nu au de ce să-și amintească nici măcar de mine.

Închid Facebook-ul și caut pe Google „Colegiul Henry Plough Atlantica” și primul rezultat este profilul lui de profesor, cu aceeași fotografie veche de zeci de ani, înfățișându-l în biroul lui, cu sticlele de bere, pe care aveam să le bem ulterior, nedesfăcute pe raftul bibliotecii din spatele lui. Avea treizeci și patru de ani pe atunci, cu doar doi ani mai mult decât am eu acum. Al doilea rezultat al căutării este un articol din gazeta liceului, apărut în mai 2015. „Premiul didactic se acordă profesorului de literatură Henry Plough”. Este un premiu decernat o dată la patru ani, iar câștigătorul este desemnat prin votul elevilor. Emma Thibodeau, elevă într-a unsprezecea, spune că elevii sunt încântați de rezultat: „Henry este un profesor incredibil, o adevărată sursă de inspirație și poți vorbi cu el despre orice. E pur și simplu o persoană uimitoare. Orele lui mi-au schimbat viața”.

Derulez până la sfârșitul articolului, unde un cursor pâlpâie într-un căsuță de text goală. „Doriți să lăsați un comentariu?” Tastez: „Re: «O persoană uimitoare» – Credeți-mă, nu e”, dar articolul e vechi de doi ani, și Henry oricum nu a făcut nimic chiar atât de rău, așa că ce mai contează? Arunc telefonul în pat și mă culc la loc.

*

Strane mă sună în timp ce mă îndrept spre serviciu, drogată de la *joint*-ul pe care l-am tras în timp ce mă pregăteam. Telefonul îmi vibrează în mână, pe ecran apare numele lui și mă opresc în mijlocul trotuarului, ca o turistă, fără să țin câtuși de puțin seama de fluxul pietonal. Îmi duc telefonul la ureche, dar cineva mă lovește peste umăr, o fată cu geacă de blugi – ba nu, două fete îmbrăcate cu geci identice, una e brunetă și cealaltă, blondă. Merg ținându-se de braț, iar ghiozdanele li se lovesc de noadă. Probabil că sunt

de la liceu și s-au furișat afară în timpul pauzei de prânz, ca să hoinărească prin centru. Fata brunetă, cea care m-a lovit, îmi aruncă o privire peste umăr.

— Scuze, strigă ea, cu o voce leneșă și falsă.

Strane îmi zice la telefon:

— M-ai auzit? Sunt achitat.

— Adică ești în regulă?

— Mă întorc mâine la catedră, zice și râde, de parcă nu îi vine să creadă. Puteam să pun pariu că sunt terminat.

Stau pe trotuar, privind încă fix la cele două fete care înaintează pe Congress Street, la părul lor care se unduiește în adierea vântului. Se întoarce la ore, scăpat cu bine încă o dată. Mă cuprinde o senzație de dezamăgire, de parcă mi-aș fi dorit să îl văd prăbușindu-se, o răutate care mă ia pe nepregătite. Poate că e doar din cauză că sunt drogată, iar mintea mea o ia la vale, într-un tăvălug de sentimente. Nu trebuie să mai fumez înainte de muncă. Trebuie să mă maturizez, să trec peste, să merg mai departe.

— Credeam că vei fi încântată, zice Strane.

Fetele dispar pe o stradă lăturalnică și, abia când expir, îmi dau seama că îmi țineam răsuflarea.

— Sunt. Cum să nu? E grozav, zic și o iau iarăși din loc, cu pași nesiguri. Cred că ești ușurat.

— Sunt puțin mai mult decât ușurat, zice el. Deja mă împăcasem cu ideea că îmi voi petrece restul vieții la închisoare.

Mă abțin să nu îmi dau ochii peste cap când îl aud exagerând așa, de parcă m-ar putea vedea cumva. Chiar credea că există riscul să ajungă vreodată la închisoare, un bărbat alb, educat la Harvard, înzestrat cu calități oratorice excepționale? Mi se pare o teamă neîntemeiată și oarecum prefăcută, dar poate că e o cruzime din partea mea să îl critic. S-a panicat, a trecut printr-o perioadă de criză. Și-a câștigat dreptul să fie întrucâtva melodramatic. Nu înțeleg cum este să te confrunți cu o astfel de posibilitate să fii distrus.

Riscurile pe care și le-a asumat au fost mereu mai mari decât ale mele. *Fii și tu drăguță o dată în viață, Vanessa. De ce trebuie să fii mereu atât de-al naibii de rea?*

— Am putea sărbători, zic eu. Aș putea să îmi iau liber sâmbătă. E un restaurant scandinav nou, după care se dă în vânt toată lumea.

Strane oftează adânc.

— Nu sunt convins că se poate, zice el.

Dau să îi propun altceva – un alt restaurant, o altă zi, să merg eu la Norumbega în loc să vină el aici –, dar, înainte să apuc, adaugă:

— Trebuie să fiu prudent acum.

Prudent. Mijesc ochii la auzul vorbelor lui, încerc să înțeleg ce vrea să spună, de fapt.

— N-o să ai probleme dacă ești văzut cu mine, zic eu. Am treizeci și doi de ani.

— Vanessa.

— Nu își mai amintește nimeni.

— Bineînțeles că își amintesc, zice el.

Nerăbdarea îi face cuvintele să pară mai tăioase. Nu ar trebui să fie nevoit să îmi explice că, și dacă am treizeci și doi de ani, tot reprezint ceva ilicit, periculos. Sunt dovada vie, în carne și oase, a celui mai rău lucru pe care l-a făcut vreodată. Oamenii își amintesc de mine. Motivul pentru care a fost la un pas de dezastru este acela că oamenii își amintesc.

— Cel mai bine ar fi să păstrăm distanța pentru o vreme, zice el. Până se liniștesc apele.

În timp ce traversez strada spre hotel, mă străduiesc să nu-mi pierd răsuflarea și le fac cu mâna valetului de la intrarea în parcare și menajerelor de pe alee, care trag lung din țigări.

— În regulă, zic eu. Dacă asta vrei.

Urmează o pauză.

— Nu e ceea ce vreau. Așa trebuie să fie.

Deschid ușa, intru în holul hotelului și mă izbește în plină figură o boare de iasomie și citrice. Pompează efectiv mirosul prin ventilație. Se

presupune că energizează și înviorează simțurile; e genul de detaliu care face din acest hotel unul de lux.

— Așa e cel mai bine, zice el. Pentru amândoi.

— Sunt la lucru. Trebuie să te las, zic și îi închid fără să îmi iau rămas-bun.

Pe moment, e de ajuns ca să mă facă să mă simt de parcă aș fi câștigat, dar după ce mă așez la birou, simt că mi se pune un nod în stomac, care se înrădăcinează și apoi se transformă în umilință – lepădată din nou cu prima ocazie, aruncată de parcă aș fi un gunoi. Așa cum a făcut cu mine și când aveam douăzeci și doi de ani, și când aveam șaisprezece ani. E un adevăr atât de evident și de amar, încât nici măcar eu nu îl pot îndulci și transforma în ceva mai ușor digerabil. Voia doar să se asigure că o să-mi țin gura. M-a folosit din nou. *De câte ori? Când o să te trezești, Vanessa?*

La birou, deschid pagina de Facebook a lui Taylor. Imediat sus, se află o actualizare a statusului, postată cu mai puțin de o oră în urmă: *Școala care a promis cândva să mă educe și să mă protejeze s-a aliat astăzi cu un abuzator. Sunt dezamăgită, dar nu surprinsă.* Deschid șirul de comentarii și unul cu câteva zeci de *like-uri* este afișat primul: *Îmi pare atât de rău. Mai poți face și altceva, sau aici se încheie totul?* Când citesc răspunsul lui Taylor, îmi simt brusc gura uscată. *Nici vorbă să se încheie aici,* scrie ea.

∵

În timpul pauzei, ies pe aleea din spatele hotelului și scot de la fundul genții un pachet de țigări mototolit. Fumez sprijinită de o ieșire de incendiu, uitându-mă pe telefon până aud un târșâit de pantofi pe trotuar, un șâșâit, râsete înăbușite. Îmi ridic privirea și le văd pe cele două fete din timpul plimbării spre serviciu. Se află acum în capătul îndepărtat al aleii, iar fata cea blondă o ține strâns de braț pe cea brunetă.

— Du-te și întreab-o, îi zice blonda. Fă-o.

Bruneta face un pas spre mine, se oprește, își încrucișează brațele.

— Hei, strigă la mine. Am putea… se bâlbâie ea și se uită peste umăr la blondă, care își ține mâna pumn la gură și zâmbește strengărește de după manșeta gecii de blugi. Ai cumva o țigară în plus? întreabă bruneta.

Ridic două țigări și vin repede amândouă.

— Sunt puțin stătute, le zic eu.

Îmi răspund că nu-i bai. E foarte bine și așa. Blonda își dă jos ghiozdanul de pe umăr și scoate o brichetă din buzunarul din față. Își aprind reciproc țigara și obrajii li se scobesc când inhalează. Sunt suficient de aproape de mine ca să le observ dunga de tuș de la ochi, alungită spre margini, precum și coșurile mici de pe frunte. Când sunt în preajma fetelor de vârsta lor, vârsta magică pe care Strane m-a învățat să o glorific, simt cum mă preschimb în el. Pe limbă îmi stau atâtea, menite să le facă să zăbovească. Mă mușc apăsat, ca să nu le dau grai – cum vă cheamă, câți ani aveți, mai vreți țigări sau bere sau iarbă? Mi-e atât de ușor să îmi imaginez cum trebuie să fi fost pentru el, suficient de disperat încât să îi dea unei fete orice voia ca să o țină aproape.

Fetele îmi aruncă peste umăr niște cuvinte de mulțumire, în timp ce se îndepărtează pe alee, iar zăpăceala lor e înlocuită acum de un calm apatic, datorită țigărilor pe care le țin între degete. Își leagănă șoldurile și cotesc, îmi aruncă o ultimă privire, apoi dispar.

Mă holbez la locul în care au dispărut, iar soarele la apus se oglindește într-un șuvoi de apă ce se scurge dintr-un container de gunoi, și de acolo în parbrizul unei dubițe de livrări. Mă întreb ce au văzut fetele acelea când s-au uitat la mine, dacă au simțit o înrudire între noi, dacă au îndrăznit să îmi ceară o țigară pentru că și-au dat seama că, în pofida vârstei, sunt de fapt ca ele.

În timp ce scot rotocoale de fum, îmi iau din nou telefonul și accesez profilul lui Taylor, dar nu văd nimic. Mintea mi-a dispărut, a luat-o la galop după fete, dorindu-și să știe ce ar crede Strane despre ele, cu țigările lor îndoite și atitudinea lor dură. Probabil că le-ar considera necizelate, prea încrezătoare, prea riscante. *Ești atât de supusă,* îmi zicea în timp ce îl lăsam să îmi miște trupul încolo și încoace. A făcut din pasivitatea mea un compliment, un lucru rar și de valoare.

Oare ce ar face ea? E o întrebare mai degrabă ca un labirint, unul în care mă pot pierde când văd o adolescentă. Dacă profesorul ei ar încerca să o atingă, oare ar reacționa așa cum ar trebui, i-ar împinge mâna la o parte și ar lua-o la fugă? Sau ar rămâne încremenită până când el s-ar opri? Uneori încerc să îmi imaginez câte o altă fată făcând ce am făcut eu – cufundându-se în plăcerea provocată, tânjind după ea, clădindu-și viața în jurul ei –, dar nu reușesc. Creierul meu ajunge într-o fundătură, labirintul este înghițit de întuneric. De neînchipuit. De negrăit.

Nu aș fi făcut-o niciodată dacă nu ți-ai fi dorit atât de mult, mi-a zis el. Sună ca o amăgire. Ce fată și-ar dori ce mi-a făcut el mie? Dar e adevărat, indiferent că mă crede sau nu cineva. Atrasă de asta, atrasă de el, eram genul de fată care nu ar trebui să existe: nerăbdătoare să se arunce în calea unui pedofil.

Dar nu, cuvântul acela nu este potrivit, nu a fost niciodată potrivit. E o eschivare, o minciună, așa cum e greșit ca eu să fiu numită victimă și atât. Strane nu a fost niciodată atât de simplu; și nici eu.

O iau pe drumul cel lung înapoi spre holul hotelului și străbat cel mai jos nivel al parcării, ajung la subsol, trec pe lângă mașinile de spălat și uscătoarele industriale zgomotoase din spălătorie. Șefa departamentului de menaj mă oprește în casa scărilor și mă întreabă dacă m-ar deranja să îi duc un set de prosoape suplimentare domnului Goetz,

omul de afaceri care stă la noi în fiecare zi de luni, o dată la două săptămâni, în camera 342.

— Sigur nu te deranjează? mă întreabă în timp ce îmi înmânează prosoapele. E cam jegos cu fetele mele, dar pe tine te place.

Bat la ușa camerei 342 și aud pași, după care domnul Goetz deschide ușa – fără cămașă și cu un prosop pe care-l ține în jurul taliei, cu părul ud și stropi de apă pe umeri, iar părul închis la culoare de pe piept îi coboară până la mijlocul abdomenului.

Se luminează la față când mă vede.

— Vanessa! Nu mă așteptam să vii tu. Deschide ușa mai larg, îmi face semn cu capul să intru. Poți să lași prosoapele pe pat?

Ezit în pragul ușii, calculând distanța de la ușă la pat și de la pat la comodă, unde domnul Goetz deschide portofelul cu mâna liberă, iar cu cealaltă ține în continuare de prosop. Nu vreau ca ușa să se închidă, nu vreau să rămân singură cu el. Trebuie să mă grăbesc; mă duc rapid spre pat și las prosoapele. Mă întorc la ușă înainte să apuce să se închidă.

— Stai așa.

Domnul Goetz îmi întinde o bancnotă de douăzeci de dolari. Clatin din cap – e un bacșiș prea mare pentru un lucru atât de obișnuit cum sunt prosoapele curate, suspect de mare, suficient de mare încât să vreau să o iau la fugă de-acolo. Flutură bancnota spre mine, așa cum ai flutura o bucată de carne pe la nasul unui vagabond speriat. Intru înapoi în cameră, iau banii și, în timp ce o fac, își trece degetele peste ale mele. Îmi face cu ochiul.

— Mersi, scumpete, zice el.

Odată ajunsă înapoi în hol și aflată în siguranță în spatele biroului meu, iau bancnota de douăzeci și o vâr în geantă. Îmi promit că o voi cheltui pe un tub de spray paralizant sau un briceag, ceva ce pot

avea mereu la mine, chiar dacă nu îl voi folosi niciodată. Doar ca să știu că e acolo.

Apoi îmi vibrează telefonul: un e-mail nou.

Către: vanessawye@gmail.com
De la: jbailey@femzine.com
Subiect: Articol școala Browick

Bună, Vanessa,

Sunt Janine Bailey și scriu pentru *Femzine.* Momentan lucrez la un articol despre acuzațiile de abuz sexual de la Liceul Browick din Norumbega, Maine, unde înțeleg că ai studiat și tu, din 1999 până în 2001.

Am intervievat o absolventă a Liceului Browick, pe Taylor Birch, care pretinde că, în 2006, a fost abuzată sexual de profesorul de engleză, Jacob Strane, și numele tău a fost menționat în timpul interviului cu domnișoara Birch, care a sugerat că ai fi o altă potențială victimă. În cadrul cercetărilor mele, am primit și un pont anonim cu privire la un abuz sexual care se presupune că a avut loc la Browick și în care ați fost implicați tu și domnul Strane.

Vanessa, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine. Sunt hotărâtă să scriu acest articol cu toată sensibilitatea necesară și vreau să prioritizez poveștile supraviețuitoarelor, în timp ce îi trag la răspundere pe Jacob Strane și pe reprezentanții Liceului Browick. Ținând cont de faptul că la ora actuală există un interes sporit, la nivel național, cu privire la subiectele pe tema abuzurilor sexuale, cred că ni se oferă o oportunitate reală de a avea un impact, mai ales dacă aș reuși să îți cuplez povestea cu cea a lui Taylor. Bineînțeles, tu ai decide ce apare și ce nu apare în articol, referitor la experiența ta. Gândește-te că este o șansă să îți spui povestea cu propriile cuvinte.

Mă găsești la această adresă de e-mail sau la numărul (385) 843–0999. Sună-mă sau scrie-mi la orice oră.

Sper să primesc vești de la tine,

Janine

2001

Anul acesta, iarna istovește pe toată lumea. Frigul este necruțător, noaptea, temperatura scade la minus șase grade, iar când crește peste zero grade, ninge – zile întregi, fără oprire. După fiecare furtună, troienele cresc până când campusul devine un labirint fortificat, sub un cer de un gri pal, iar hainele care de Crăciun erau noi se pătează rapid de la sare și se scămoșează, pe măsură ce ne lovește realitatea că mai urmează patru luni de iarnă. Profesorii își pierd răbdarea, ba chiar devin răutăcioși, dându-ne un feedback atât de dur, că plecăm în lacrimi de la întâlnirile de consiliere. În weekendul prelungit de ziua comemorării lui Martin Luther King Jr.[16], omul de serviciu de la Gould, sătul de noi, încuie băile când un ghemotoc de păr înfundă scurgerea de la duș, pentru a o sută mia oară, iar domnișoara Thompson trebuie să spargă încuietoarea cu o agrafă de birou. Și elevii o iau razna. Într-o seară, în sala de mese, Deanna și Lucy încep să țipe și să se bată pentru o pereche de pantofi pierduți, Lucy apucând-o pe Deanna de păr și refuzând să-i dea drumul.

Supraveghetorii din cămine sunt mereu atenți la semne de depresie, deoarece, cu patru ierni în urmă, un băiat din clasa a zecea s-a spânzurat în camera lui. Domnișoara Thompson organizează numeroase activități tematice ca să ne ajute să scăpăm de stările proaste: seri de jocuri și seri de lucru manual, petreceri cu tematici culinare și filme, fiecare dintre ele anunțată printr-un pliant viu colorat strecurat pe sub ușile noastre. Ne încurajează să trecem pe la apartamentul ei și să folosim lampa ei cu lumină terapeutică, dacă simțim vreodată că „ne dă târcoale depresia de sezon”.

Prin toate acestea, mi se pare că sunt doar pe jumătate prezentă. Mi se pare că am creierul spintecat în două, o parte care există în momentul respectiv, cealaltă în toate lucrurile care mi s-au întâmplat. Acum că eu și Strane facem sex, nu mă mai potrivesc în locurile dinainte. Tot ce scriu pare golit de conținut; nu mă mai ofer să-i plimb cățeaua domnișoarei Thompson. La ore, mă simt deconectată, de parcă aș observa totul de la distanță. La literatură americană, o privesc pe Jenny schimbând locurile la masa de seminar ca să stea lângă Hannah Levesque, care o privește cu ochi mari și plini de adorație – aceeași expresie pe care probabil că am avut-o și eu tot anul trecut – și mă încearcă o confuzie mută, de parcă aș urmări un film cu o intrigă debusolantă. Într-adevăr, totul mi se pare ireal, ca o simulare. Nu am de ales însă, trebuie să mă prefac că sunt la fel ca întotdeauna, deși acum mă simt înconjurată de un canion care mă izolează de ceilalți. Nu știu sigur dacă sexul a creat canionul acesta sau dacă a fost mereu acolo, iar Strane m-a făcut să îl văd în cele din urmă. El spune că e a doua variantă. Spune că a simțit că sunt diferită de cum a dat cu ochii de mine.

— Nu te-ai simțit cumva mereu ca o străină, o inadaptată? mă întreabă el. Pun pariu că de când te știi ți s-a spus că ești matură pentru vârsta ta. Nu-i așa?

Mă gândesc la cum m-am simțit în clasa a treia, când am venit acasă, cu un raport al învățătoarei: *Vanessa e foarte avansată, de parcă ar avea opt ani și merge pe treizeci.* Nu sunt convinsă că am fost vreodată cu adevărat o copilă.

∵

Cu douăzeci de minute înainte de stingere, intru în baia căminului Gould, cu coșulețul pentru duș și prosopul, și o găsesc pe Jenny stând la chiuvetă, cu fața plină de săpun. Deoarece locuim în același cămin, ne intersectăm inevitabil, dar m-am străduit din răsputeri să reduc frecvența întâlnirilor noastre,

alegând să o iau pe scările de serviciu, ca să nu trec pe lângă camera ei, sau făcând duș seara târziu. Suntem nevoite să fim împreună la ora de literatură americană, dar atunci sunt atât de concentrată asupra lui Strane, încât mi-e ușor să o ignor. Abia îi mai observ pe ceilalți elevi.

Așa că tresar atât de puternic atunci când o văd în baie, în șlapi și cu același halat ponosit, de anul trecut, încât o apuc din reflex înapoi pe coridor. Mă oprește.

— Nu trebuie să o iei la fugă, zice ea, cu o voce apatică, de parcă ar fi plictisită. Sau mă urăști chiar atât de tare?

Își freacă obrajii cu degetele, masând săpunul ca să îi intre în piele. I-a crescut părul de la începutul anului, când îl avea tuns bob, suficient cât să îl prindă într-un coc dezordonat, la baza gâtului ei slab – înainte era complexată din pricina gâtului ei, se plângea că îi face capul să semene cu o minge care se balansează pe un pai, ca o floare pe o tulpină. La fel făcea și când venea vorba despre degetele ei slăbănoage, despre picioarele ei mărimea 36, atrăgându-mi mereu atenția asupra trăsăturilor pe care le invidiam cel mai mult. O mai invidiez oare? Uneori îl observ pe Strane cum se uită la ea în timpul orei, cum îi urmărește cu privirea șira spinării, până sus, unde se întâlnește cu părul ei șaten strălucitor. Micuța Cleopatra. „Gâtul tău e perfect, Jenny”, obișnuiam să îi spun. „Știi bine că așa e”. Și știa; sigur știa. Voia doar să mă audă spunând-o.

— Nu te urăsc, zic eu.

Jenny mă privește în oglindă, nesigură.

— Bineînțeles că nu.

Oare s-ar simți rănită dacă i-aș zice că de fapt nu prea mai simt nimic pentru ea? Că nu îmi amintesc de ce, atunci când am pierdut-o ca prietenă, am avut impresia că am pierdut lumea întreagă sau de ce prietenia aceea mi s-a părut atât de profundă, irepetabilă? Acum mi se pare doar jenantă, ca orice

altă fază pe care o depășești. Mă gândesc cât de distrusă am fost când a început să se vadă cu Tom și el a început să apară peste tot, să stea cu noi la masă de fiecare dată, să aștepte afară după ora de algebră, ca să îi fie alături în cele două minute cât dura să mergem de la o clădire la cealaltă. Am negat că aș fi geloasă, dar bineînțeles că eram, și pe ea, și pe el. Îmi doream și eu toate astea – un iubit și o prietenă foarte bună, pe cineva care să mă iubească suficient încât nimeni să nu se vâre între noi. Era o dorință plină de freamăt, monstruoasă, de necontrolat. Știam că era un sentiment atât de intens încât nu ar fi trebuit nici să îl am, darămite să îl arăt, dar într-o după-amiază de sâmbătă nu am reușit să mă mai stăpânesc și am țipat la Jenny în brutăria din centru, plângând ca un țânc care face o criză. Îmi promisese că vom petrece ziua împreună, doar noi două, ca în vremurile de dinainte ca ea să aibă iubit, dar, după nicio oră, s-a înființat și Tom, și-a tras un scaun la masa noastră și a început să își frece nasul de gâtul ei. Nu am mai suportat. Am clacat.

Asta s-a întâmplat pe la sfârșitul lui aprilie, dar furia mocnea în mine de luni de zile, ceea ce a explicat de ce Jenny nu a fost deloc șocată, ci a reacționat imediat, de parcă s-ar fi așteptat ca digul meu emoțional să cedeze. De cum am ajuns în camera noastră, mi-a zis:

— Tom crede că ești prea atașată de mine.

Când am întrebat-o ce înseamnă asta mai exact, „prea atașată”, a spus nepăsătoare:

— Pur și simplu, așa a zis.

Nu mi-a păsat ce zicea Tom despre mine; era doar un băiat care abia dacă deschidea gura, iar singurul lucru interesant la el erau tricourile lui cu formații muzicale. Dar m-a ucis să aflu că lui Jenny i se părea că merita să repete cuvintele lui: „prea atașată”. Mi s-a făcut părul măciucă gândindu-mă la posibila implicație a unui atașament prea puternic față de o altă fată.

— Nu e adevărat, i-am zis, iar Jenny m-a privit la fel de neîncrezătoare ca și acum.

Sigur, Vanessa. Cum zici tu. Nu am contrazis-o; m-am închis în mine, nu am mai vorbit cu ea și am alunecat amândouă într-o confruntare tacită ce a durat până acum. În adâncul meu, știam că avea dreptate; chiar o iubeam prea mult și nu îmi puteam imagina că voi înceta vreodată să o iubesc. Dar iată că, la niciun an de atunci, nu îmi mai pasă deloc.

Se apleacă peste chiuvetă, își clătește săpunul de pe față și se șterge, tamponând cu prosopul, în timp ce îmi spune:

— Pot să te întreb ceva? Pentru că am auzit o chestie despre tine.

Clipesc, smulsă brusc din amintiri.

— Ce ai auzit?

— Nu vreau să o spun. E chiar… Știu că nu are cum să fie adevărat.

— Zi și gata.

Strânge din buze, căutându-și cuvintele potrivite. Apoi îmi zice încet:

— Cineva a spus că ai avea o aventură cu domnul Strane.

Așteaptă să reacționez, să neg, cum ar fi normal, dar sunt prea detașată de toată situația, ca să pot vorbi. O privesc parcă prin capătul greșit al unui telescop – prosopul e tot lipit de obrazul ei, gâtul îi e roșu. În cele din urmă, reușesc să îngân:

— Nu e adevărat.

Jenny încuviințează din cap.

— Mă gândeam eu.

Se întoarce spre chiuvetă, pune prosopul pe margine, apoi ia peria de dinți și dă drumul la apă. În urechile mele, sunetul apei curgând la robinet devine ca vuietul oceanului. Baia în sine pare să se inunde, și pereții acoperiți cu faianță să se unduiască.

Scuipă în chiuvetă, închide robinetul, mă privește și așteaptă.

— Așa e? mă îndeamnă ea.

Oare când a vorbit? În timp ce se spăla pe dinți? Clatin din cap; rămân cu gura căscată. Jenny mă privește cu atenție, iar în privire i se citește ceva.

— E cam ciudat însă, zice ea, cum rămâi de fiecare dată cu el în clasă după oră.

∵

Strane începe să își facă apariția peste tot, de parcă ar încerca să stea cu ochii pe mine. Se înființează în sala de mese și mă privește de la masa rezervată cadrelor didactice. E în bibliotecă în timpul orei de studiu, cercetând cu atenție rafturile aflate chiar în fața mea. Trece pe lângă ușa deschisă de la sala de clasă în timpul orei de franceză, privindu-mă pe furiș de fiecare dată. Știu că mă urmărește, dar mi se pare și că mă curtează; e sufocant și măgulitor în același timp.

Într-o seară de sâmbătă, sunt în pat, cu părul încă umed de la duș și cu temele în față. În cămin e liniște; astăzi au loc o sesiune de antrenament a echipei de atletism, un meci de baschet în deplasare și o întrunire a echipei de schi la Sugarloaf. Sunt pe cale să ațipesc când aud o bătaie în ușă și sar din pat, trântind cărțile pe podea. Deschid larg ușa și aproape că mă aștept ca Strane să fie acolo, să mă apuce de mână și să mă ducă la mașina lui, în casa lui, în patul lui. Dar se vede doar coridorul luminat, cu uși închise, gol în ambele direcții.

Într-o altă după-amiază mă întreabă unde m-am dus în pauza de prânz. E ora cinci după-amiază, suntem în biroul din spatele sălii lui de clasă, iar restul clădirii de științe umaniste e pustiu și întunecat. Biroul e doar puțin mai mare ca o debara, cu spațiu suficient doar pentru o masă, un scaun și o canapea din tweed, cu brațele jerpelite. Înainte, era plină cu cutii cu manuale și lucrări de control vechi, dar Strane a făcut curat în cameră, special ca să o putem folosi. E ascunzătoarea perfectă – două uși încuiate între noi și coridor.

Îmi ridic picioarele pe canapea.

— M-am dus înapoi în camera mea. Aveam temă la bio.

— Mi s-a părut că te-am văzut furișându-te cu cineva, zice el.

— Categoric nu.

Se așază în celălalt capăt al canapelei, îmi trage picioarele la el în poală și ia o lucrare de control din teancul de pe masă, așteptând să fie corectate. Stăm tăcuți o vreme, el corectând lucrări și eu învățând la istorie, până când, în cele din urmă, îmi spune:

— Vreau doar să mă asigur că limitele pe care le-am stabilit rezistă.

Îl privesc lung, neștiind unde vrea să ajungă.

— Știu cât de tentant ar fi să povestești unei prietene.

— Nu am nicio prietenă.

Lasă pixul și hârtia pe masă și îmi cuprinde picioarele cu mâinile, mai întâi masându-le, apoi încleștându-și degetele în jurul gleznelor mele.

— Am încredere în tine, sincer. Dar înțelegi cât de important este să păstrăm secretul?

— Daa.

— Am nevoie să o iei în serios.

— O iau în serios.

Încerc să îmi trag picioarele la o parte, dar mă strânge de glezne, ca să nu mă pot mișca.

— Mă întreb dacă înțelegi cu adevărat consecințele cu care ne-am confrunta dacă am fi dați în vileag.

Dau să spun ceva. Mă întrerupe.

— Cel mai probabil că, da, aș fi concediat. Dar și pe tine te-ar exmatricula. Cei de la Browick nu te-ar mai vrea aici după un astfel de scandal.

Îl privesc cu scepticism.

— Nu m-ar da afară. Nu ar fi vina mea.

Apoi, pentru că nu vreau ca el să creadă că asta e cu adevărat părerea mea, adaug:

— Adică, teoretic vorbind, nu e vina mea, pentru că sunt minoră.

— Nu ar conta, zice el. Nu pentru cei de sus. Scapă de orice elev care cauzează probleme. Așa funcționează locurile astea.

Continuă să vorbească, cu capul lăsat pe spate, privind spre tavan:

— Dacă suntem norocoși, scandalul va fi restrâns la nivelul școlii, dar dacă aud și autoritățile, mai mult ca sigur că aș ajunge la închisoare. Și tu ai ajunge în grija unor asistenți maternali.

— Să fim serioși, îi zic eu batjocoritoare. Nu aș ajunge la niciun asistent maternal.

— Ai fi surprinsă.

— Poate că ai uitat, dar chiar am părinți.

— Da, dar statului nu îi plac părinții care își lasă copilul să se zbenguie cu un pervers. Pentru că așa m-ar eticheta, ca infractor sexual. După ce mă vor aresta pe mine, următorul pas ar fi să te plaseze pe tine sub tutela statului. Te-ar expedia în cine știe ce cocină – o casă cu copii proaspăt ieșiți din centrele de corecție, unde cine știe ce-ai păți. Nu ai mai deține controlul asupra viitorului tău. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, nu ai mai ajunge la facultate. Probabil că nici măcar liceul nu l-ai termina. S-ar putea să nu mă crezi, Vanessa, dar nu ai idee cât de crud poate fi sistemul. Dă-le o șansă și vor face tot posibilul să ne distrugă viețile…

Când începe să vorbească așa, mintea mea nu poate ține pasul. Mi se pare că exagerează, dar mă simt prea copleșită de situație și nu mai știu ce cred. El poate face și cele mai revoltătoare lucruri să sune realist.

— Înțeleg, zic eu. Cât trăiesc, n-am să spun nimănui. Mai bine mor, decât să spun. Bine? Aș muri. Acum putem să nu mai vorbim despre asta?

Atunci își vine în fire și clipește, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Întinde brațele, ca să mă târăsc spre el și să mă țină strâns la piept.

— Îmi pare rău, îmi zice de nenumărate ori, de atâtea ori, încât cuvintele își pierd sensul. Nu vreau să te sperii, îmi spune. Doar că sunt atât de multe lucruri în joc.

— Știu că sunt. Nu sunt proastă.

— Știu că nu ești proastă. Știu asta.

∵

Clasele care fac franceză intensiv pleacă într-o excursie de weekend, în orașul Quebec. Ne întâlnim dis-de-dimineață, ne urcăm într-un autocar cu scaune comode și televizoare mici și pornim la drum. Stau la geam, undeva pe la jumătatea autocarului, și îmi scot playerul din ghiozdan, pun un CD și încerc să mă prefac că nu îmi pasă că sunt singura fără coleg de scaun.

În primele două ore, mă holbez pe geam, în timp ce autobuzul înaintează printre coline și terenuri agricole. Când ajungem la granița canadiană, peisajul rămâne neschimbat, dar indicatoarele rutiere sunt acum în franceză. Madame Laurent se ridică de pe scaunul ei din față și ne atrage atenția.

— *Regardez!* Arată spre fiecare indicator pe lângă care trecem și ne îndeamnă să le citim cu voce tare. *Ouest, arrêt…*

Undeva în zona rurală a provinciei, ne oprim la un fast-food, pentru o pauză de toaletă. În fața localului este un telefon public, iar eu am în buzunar două cartele preplătite, pe care mi le-a dat Strane, zicându-mi să îl sun dacă mă simt singură. Cu receptorul în mână, încep să formez numărul, când Jesse Ly iese din local, îmbrăcat cu o haină neagră și lungă, care se răsfiră în jurul lui ca un evantai – o pelerină, practic –, urmat de Mike și Joe Russo, care chicotesc și își dau coate și nici măcar nu se sinchisesc să vorbească mai încet în timp ce își bat joc de el.

— Ia uită-te la Prințul întunericului, zic ei. E Mafiotul în Trenci.

Nu zic nimic cum că ar fi gay, pentru că ar însemna să meargă prea departe, dar mi se pare că

de fapt de asta își bat joc, și nu de haina lui. Judecând după expresia lui Jesse, care stă cu bărbia ridicată și maxilarele încleștate, îmi dau seama că îi aude, dar e prea orgolios ca să facă ceva. Las receptorul jos și mă duc repede spre el.

— Hei! zic și îi zâmbesc strengărește, de parcă am fi prieteni buni.

În spatele nostru, gemenii Russo se opresc din râs, lucru care nu are de-a face atât cu mine, cât cu Margo Atherton, care e lângă autocar și își dă jos hanoracul, lăsând la vedere cam cincisprezece centimetri din abdomen în timp ce i se ridică tricoul, dar tot mi se pare că am făcut un lucru bun. Jesse nu spune nimic în timp ce ne urcăm în autocar și ne așezăm la locurile noastre. Înainte să plecăm însă, își adună lucrurile și vine spre mine.

— Pot să stau aici? mă întreabă el, arătând spre locul gol.

Îmi dau jos căștile, încuviințez din cap și îmi mut ghiozdanul. Jesse se așază cu un oftat și își lasă capul pe spate. Stă așa până când autocarul începe să trepideze și iese din parcare, avântându-se din nou pe autostradă.

— Tipii ăia sunt niște cretini, zic eu.

Deschide brusc ochii și trage scurt aer în piept.

— Nu sunt chiar așa de răi, zice el, deschizându-și romanul și întorcându-se ușor în cealaltă parte.

— Dar se purtau ca niște nemernici cu tine, zic eu, de parcă el nu și-ar fi dat seama.

— Serios, e în regulă, zice, fără să își ridice privirea din carte.

Apucă strâns paginile; are unghiile date cu ojă neagră, sărită pe alocuri.

∵

În Quebec, Madame Laurent ne conduce pe străzile cu dale de piatră, arătându-ne arhitectura istorică – Catedrala Notre-Dame din Quebec, Château Frontenac. Eu și Jesse abia dacă schimbăm câteva vorbe în timp ce rămânem în

urma grupului, îi urmărim pe mimi făcându-și numărul pe piedestalurile lor mari din granit, ne dăm cu funicularul, de sus până jos și înapoi. El cumpără câteva suvenire ieftine: o acuarelă cu Château Frontenac, de la o bătrână de pe stradă, și o lingură cu o scenă de la Carnavalul Iernii, gravată pe spatele ei, pe care mi-o oferă mie. Ajungem din urmă grupul o oră mai târziu și mă aștept la o mustruluială, dar nimeni nu a băgat măcar de seamă că am lipsit. Restul după-amiezii, eu și Jesse plecăm iar pe furiș, rătăcind pe străzile Orașului Vechi, fără să vorbim prea mult, doar înghiontindu-ne din când în când, ca să arătăm spre un lucru amuzant sau ciudat.

În a doua zi a călătoriei, încerc să îl sun pe Strane de la un telefon public, dar nu răspunde nimeni și nu îndrăznesc să las un mesaj. Jesse nu mă întreabă pe cine încerc să sun, nu trebuie să o facă.

— Probabil că e în campus, zice el. Astăzi e zi de reprezentații libere la cafeneaua din bibliotecă. Îi pun pe toți profesorii de științe umaniste să meargă.

Mă holbez la el în timp ce vâr cartela telefonică înapoi în buzunar.

— Nu trebuie să îți faci griji, zice el. N-am de gând să spun nimănui.

— De unde știi?

Mă privește cu o expresie de genul: „Glumești?”

— Sunteți tot timpul împreună. E destul de evident ce se întâmplă, în plus, am remarcat pentru că se întâmpla chiar sub ochii mei.

Mă gândesc la ce a zis Strane despre asistenții maternali și închisori. Nu sunt convinsă dacă, din ce am zis, se poate considera că i-aș fi spus lui Jesse, dar, ca să fiu sigură, îi răspund:

— Nu e adevărat.

Cuvintele mele sună atât de ridicol, încât Jesse doar îmi aruncă aceeași privire de mai înainte. Ceva de genul: „Hai să fim serioși”.

Plecăm duminică dimineață. După o oră de mers cu autobuzul, Jesse oftează, își așază romanul în poală, apoi se uită la mine și îmi face semn să îmi dau jos căștile.

— Știi că faci o prostie, nu-i așa? mă întreabă el. Vreau să zic, un lucru *incredibil* de prostesc.

— Ce anume?

Mă privește lung.

— Tu și iubitul tău profesor.

Mă uit la scaunele din jurul nostru, dar toți par să fie ocupați cu altceva: dorm, citesc sau au căștile pe urechi.

— Nu mă deranjează moral sau ceva de genul, continuă el. Zic doar că probabil o să-ți distrugă viața.

Ignor cât de adânc mă rănesc cuvintele lui și îi zic că merită riscul. Mă întreb oare ce părere are el despre mine: că mă amăgesc singură, că sunt îndrăzneață sau ambele. Jesse clatină din cap.

— Ce e?

— Ești o tâmpită, zice el, atâta tot.

— Mersi.

— Nu am spus-o ca pe o insultă. Și eu sunt tâmpit, în felul meu.

Când Jesse îmi spune că sunt o tâmpită, îmi amintesc de Strane care mi-a zis că sunt o romantică întunecată – ambele par să denote o înclinație spre a lua decizii proaste. Zilele trecute, Strane mi-a zis că sunt „depresivă” și am căutat cuvântul în dicționar: o persoană cu tendințe melancolice.

∵

O furtună năprasnică se abate asupra orașului Norumbega și, când ne trezim, campusul strălucește, acoperit de un strat de gheață de un centimetru. Crengile copacilor se pleacă sub povara zăpezii, arcuindu-se spre sol, iar crusta înghețată este atât de groasă, încât putem călca pe ea fără să o spargem. Într-o după-amiază de sâmbătă, facem sex pentru prima oară la lumina

zilei, pe canapeaua din biroul lui Strane. După aceea, evit să mă uit la trupul lui gol și privesc în schimb particulele de praf rotindu-se în lumina slabă a soarelui de iarnă, cu o tentă verzuie, imprimată de fereastra din sticlă de mare. El schițează cu degetul pe pielea mea, venele albăstrii, alcătuind parcă niște hărți, îmi spune cât de înfometat îl fac să se simtă, că mai mânca dac-ar putea. Îi întind brațul fără să spun nimic. *Poftim*. Îl mușcă doar ușor, dar probabil că l-aș lăsa să mă sfâșie. L-aș lăsa să facă orice.

Vine și luna februarie și încep să mă pricep deopotrivă mai bine și mai prost la ascuns lucruri. Nu mai aduc vorba despre Strane când sun acasă duminică seara, dar nu reușesc să mă țin departe de sala lui de clasă. Am devenit un accesoriu permanent al ei. Chiar și atunci când vin alți elevi ca să îi ajute la teme în timpul orei de meditații, stau înfiptă la masa de seminar, prefăcându-mă că sunt absorbită de munca mea, dar trag cu urechea până mă ustură urechile.

Într-o după-amiază, când suntem singuri, scoate camera Polaroid din servietă și mă întreabă dacă îmi poate face o poză stând la masa de seminar.

— Vreau să îmi amintesc cum arăți stând acolo, zice el.

Încep imediat să râd, cuprinsă de emoții. Îmi ating fața și îmi netezesc părul. Urăsc să fiu fotografiată.

— Poți să refuzi, zice el, dar văd dorința din privirea lui, cât de important trebuie să fie pentru el.

I-aș frânge inima dacă l-aș refuza. Așa că îl las să îmi facă poze, atât la masa de seminar, cât și la catedră, apoi pe canapeaua din birou, cu picioarele vârâte sub mine și cu caietul deschis în poală. E foarte recunoscător, zâmbește larg în timp ce le privește developându-se. Îmi zice că le va prețui pentru totdeauna.

Într-o după-amiază, îmi aduce o altă carte de citit: *Foc palid,* de Vladimir Nabokov. Încep să o răsfoiesc de cum mi-o înmânează, dar nu pare a fi un roman; paginile dezvăluie un poem lung și o serie de note de subsol.

— Este o carte dificilă, îmi explică Strane. Mai puțin accesibilă ca *Lolita.* E genul de roman care îi cere cititorului să cedeze controlul. Trebuie mai degrabă să îl experimentezi decât să încerci să îl înțelegi. Postmodernismul…

Se oprește, văzând dezamăgirea de pe chipul meu. Voiam o altă *Lolita.*

— Hai să îți arăt ceva, adaugă el.

Îmi ia cartea din mâini, o răsfoiește până ajunge la o anumită pagină și îmi arată o strofă.

— Uite, zici că se referă la tine.

Vino să fii adorată, vino să fii mângâiată,
Vanessa mea cea întunecată, cu striaţii stacojii binecuvântată.
Fluturele meu admirabil! Explică-mi
Cum de ai putut, în amurg, pe Lilac Lane,
Să îl laşi pe bădăranul şi istericul John Shade
Să se smiorcăie pe chipul, urechea şi omoplatul tău?

Mi se taie răsuflarea; mă fac purpurie la față.

— Straniu, nu-i așa? Zâmbește în timp ce privește pagina. Vanessa mea cea întunecată, adorată și mângâiată.

Mă mângâie pe păr, își încolăcește o șuviță de păr pe după deget. Un păr de culoarea arțarului roșu, cu striații stacojii. Mă gândesc la ce i-am spus când mi-a arătat poezia lui Jonathan Swift, cum că mi se pare că toate astea erau menite să se întâmple. Nu am vorbit serios atunci. I-am spus așa doar ca să îi arăt cât de fericită și de dornică eram. Dar acum că îmi văd numele pe pagină, trăiesc senzația unei căderi în gol, senzația pierderii controlului. Poate că a fost într-adevăr

ceva menit să se întâmple. Poate că am fost făcută pentru asta.

Stăm încă aplecați deasupra cărții, iar Strane își ține mâna pe spatele meu, când domnul Noyes, cel bătrân și cu chelie, intră în sală. O țâșnim în direcții opuse, eu înapoi la masa de seminar și Strane la catedră, evident prinși în fapt. Dar domnul Noyes pare netulburat. Râde și îi spune lui Strane, de parcă nu ar fi mare lucru:

— Văd că te-ai ales cu o mascotă a clasei.

Mă întreb dacă trebuie într-adevăr să ne facem atâtea griji că am putea fi prinși. Poate că nu ar fi un capăt de lume dacă s-ar afla în școală. Strane ar putea primi o mustrare, i s-ar spune să se abțină până termin liceul și împlinesc optsprezece ani.

După ce pleacă domnul Noyes, îl întreb pe Strane:

— Au mai fost și alți elevi și profesori care au făcut asta?

— Care au făcut ce anume?

— *Asta.*

Își ridică privirea de la catedră.

— Se știe că s-a mai întâmplat.

Își reia lectura, dar mie îmi stă pe limbă următoarea întrebare, înainte să o rostesc, îmi cobor privirea spre mâinile mele. Îmi închipui că răspunsul i s-ar citi clar pe față și nu vreau să văd. De fapt, nu vreau să știu.

— Dar tu? Tu ai mai făcut-o, cu o altă elevă?

— Tu crezi că am mai făcut-o? îmi întoarce el întrebarea.

Ridic privirea spre el, luată prin surprindere. Nu știu ce să cred. Știu ce vreau să cred, ce trebuie să cred, dar habar nu am cum se potrivește asta cu ce se poate să se fi întâmplat în toți anii dinainte de mine. A fost la catedră aproape câți ani de viață am eu.

Strane mă privește cum mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite și zâmbește tot mai larg. În cele din urmă, îmi zice:

— Răspunsul e nu. Chiar dacă am avut momente de dorință, nu mi s-a părut vreodată că ar merita riscul. Până ai apărut tu.

Încerc să-mi ascund fericirea dând ochii peste cap, dar cuvintele lui îmi spintecă larg pieptul, lăsându-mă complet neajutorată. Nimic nu îl oprește acum să se întindă și să apuce orice vrea. Sunt specială. Sunt specială. Sunt specială.

∵

Citesc *Foc palid* când domnișoara Thompson bate la ușă, să verifice dacă sunt în cameră când se dă stingerea. Aruncă o privire pe după ușă, nemachiată, cu părul prins în creștetul capului cu un elastic lat; mă vede și îmi bifează numele pe listă.

— Vanessa, bună! zice și intră în cameră. Ține minte să te semnezi de ieșire înainte să pleci vineri, bine? Ai uitat să o faci înainte de vacanța de Crăciun.

Mai face un pas spre mine, iar eu îndoi colțul paginii la care am rămas și închid romanul. Mă simt ametită după ce m-am regăsit de mai multe ori în text: orașul în care locuiește personajul principal se numește „New Wye”.

— Cum merge cu tema? mă întreabă ea.

Nu l-am întrebat niciodată pe Strane despre domnișoara Thompson. De la balul de Halloween, nu i-am mai văzut împreună, și îmi amintesc că, după ce am făcut sex prima dată, mi-a zis că a trecut o vreme de când a avut „relații intime”. Dacă nu au făcut niciodată sex, înseamnă că erau doar prieteni, așa că nu am de ce să fiu geloasă. Știu toate astea. Totuși, când sunt în preajma ei, o răutate pune stăpânire pe mine, un impuls de a o lăsa să vadă o frântură din ceea ce am făcut, din lucrurile de care sunt capabilă.

Las din mână *Foc palid,* ca să vadă coperta.

— Nu e temă. Sau poate că e, oarecum. E pentru domnul Strane.

Îmi zâmbește, enervant de inofensivă.

— Cu domnul Strane faci engleză?

— Da, răspund și o privesc pe sub gene. Nu v-a vorbit niciodată despre mine?

Ridurile de pe frunte i se adâncesc. Expresia durează doar o secundă. Dacă nu aș fi privit cu atenție, nici nu aș fi observat.

— N-aș putea spune că a făcut-o, zice ea.

— Mă mir, îi zic eu. Suntem destul de apropiați.

Văd cum începe să i se citească bănuiala pe chip, cum o cuprinde senzația că ceva nu e în regulă.

*

În după-amiaza următoare, în timp ce Strane este la un consiliu profesoral, mă așez la catedra lui, lucru pe care nu aș îndrăzni vreodată să îl fac în alt context. Ușa este închisă, nu sunt martori care să mă vadă umblându-i prin stivele de lucrări necorectate și planuri de lecție sau deschizând sertarul lung și subțire, plin cu chestii ciudate: o pungă de jeleuri, deschisă, un pandantiv cu Sfântul Cristofor pe un lanț rupt, o sticlă cu antidiareic pe care o împing în spate, dezgustată.

De obicei nu are nimic interesant în computer, doar un fișier cu documente pentru oră și e-mailul de serviciu, pe care îl folosește rareori, dar când întrerup screensaverul, apare o alertă în bara de activități: (1) Mesaj nou de la melissa.thompson@browick.edu. Dau clic pe el și se deschide. E-mailul este un răspuns la altul, conversația însumând în total trei mesaje.

> Către: jacob.strane@browick.edu
> De la: melissa.thompson@browick.edu
> Subiect: problemă cu o elevă
>
> Bună, Jake… Aș fi vrut să vorbim despre asta în persoană, dar apoi m-am gândit să îți trimit totuși un e-mail… pentru că oricum probabil că ar fi mai bine să rămână în scris. Aseară am avut o interacțiune ciudată cu Vanessa Wye și te privește și pe tine. Făcea o temă

pentru ora ta și mi-a zis că voi doi sunteți „apropiați”. După cum s-a exprimat… mi-a creat senzația de resentimente… poate chiar de posesivitate? Pare, fără doar și poate, că e îndrăgostită de tine… ar trebui să ții cont de asta. Știu că mi-ai zis că stă pe la tine prin clasă. Doar să ai grijă :) Melissa

Către: melissa.thompson@browick.edu
De la: jacob.strane@browick.edu
Subiect: re: problemă cu o elevă

Melissa,
Apreciez că m-ai prevenit. O să fiu atent la asta.
JS

Către: jacob.strane@browick.edu
De la: melissa.thompson@browick.edu
Subiect: re: re: problemă cu o elevă
Sigur… sper că nu am întrecut măsura… doar că am simțit ceva ciudat. Vacanță plăcută, dacă nu apucăm să ne vedem :) Melissa

Închid conversația și marchez ultimul mesaj de la domnișoara Thompson ca fiind necitit. Răspunsul lui concis mă face să râd cu voce tare, la fel și nervozitatea domnișoarei Thompson, fețele zâmbitoare, punctele de suspensie care leagă propoziții incomplete. Îmi trece prin cap că poate nu e o persoană inteligentă sau cel puțin nu la fel de inteligentă ca mine. Nu am mai gândit niciodată așa ceva despre un profesor.

Strane se întoarce de la consiliu într-o dispoziție proastă, azvârle carnețelul cu foi galbene pe birou și scoate un sunet, undeva între un oftat și un mormăit.

— Locul ăsta se duce de râpă, bombăne el, apoi mijește ochii spre monitorul computerului și mă întreabă: L-ai atins?

Dau din cap că nu.

— Hmm.

Apucă mouse-ul, face clic de câteva ori.

— S-ar putea să fie nevoie să-i pun o parolă.

La sfârșitul orei de consiliere, când își adună lucrurile și le pune în servietă, spun pe un ton atât de dureros de blazat, încât nici măcar nu pare a fi vocea mea:

— Știi că domnișoara Thompson e supraveghetoarea din căminul meu, nu?

Îmi iau haina pe mine, ca să nu fiu nevoită să îl privesc în timp ce își alege răspunsul.

— Știu, zice el.

Îmi închid fermoarul până la gât.

— Și sunteți prieteni?

— Sigur.

— Pentru că îmi amintesc că v-am văzut împreună la petrecerea de Halloween.

Arunc o privire spre el, îl urmăresc cum își șterge ochelarii de cravată, apoi și-i pune iar la ochi.

— Deci mi-ai citit e-mailul, zice el.

Tac chitic, așa că își încrucișează brațele și îmi aruncă o privire profesorală. *Termină cu aiurelile.*

— Ați fost mai mult decât prieteni? întreb eu.

— Vanessa.

— Doar întreb.

— Așa este, încuviințează el, dar e o întrebare dificilă.

Trag de câteva ori de fermoar, când în sus, când în jos.

— Oricum nu îmi pasă. Doar că mi-ar plăcea să știu.

— De ce?

— Pentru că ar putea intui că se petrece ceva între noi, nu? S-ar putea să fie geloasă și…

— Și ce?

— Nu știu. Să se răzbune?

— E ridicol.

— A scris e-mailurile.

Strane se lasă în spate pe scaun.

— Cred că cea mai bună soluție la această problemă e să nu îmi mai citești corespondența.

Îmi dau ochii peste cap. Se poartă evaziv, ceea ce înseamnă că nu aș vrea să aud adevărul, care este probabil acela că el și domnișoara Thompson au fost mai mult decât prieteni. Probabil că au făcut sex.

Îmi arunc ghiozdanul pe un umăr.

— Să știi că am văzut-o nemachiată. Nu e așa drăguță. Și e și cam grasă.

— Haide, mă mustră el, nu e frumos din partea ta.

Mă încrunt la el. Bineînțeles că nu e frumos; tocmai asta e și ideea.

— Plec acum. Ne vedem peste o săptămână.

Înainte să apuc să deschid ușa de la sala de clasă, îmi zice:

— Nu ar trebui să fii geloasă.

— Nu sunt geloasă.

— Ba ești.

— Ba *nu.*

Se ridică, ocolește catedra și traversează sala de clasă, spre mine. Se întinde peste umărul meu și stinge luminile, îmi cuprinde fața cu mâinile și mă sărută pe frunte.

— Bine, zice el încet. Bine, nu ești geloasă.

Îl las să mă tragă spre el și mă lipesc cu obrazul de pieptul lui. Îi aud bătăile inimii.

— Eu nu sunt gelos pe flirturile pe care se poate să le fi avut înainte de mine, zice el.

Flirturi. Repet în șoaptă cuvântul, întrebându-mă dacă înseamnă ce sper eu că înseamnă – că, și dacă a făcut astfel de lucruri cu domnișoara Thompson, acum nu le mai face și că, indiferent ce ar fi făcut cu ea, nu a fost niciodată ceva serios, așa cum e cu mine.

— Nu pot anula ce am făcut înainte să te cunosc pe tine, îmi zice el, și nici tu nu poți.

Pentru mine, nu există nimic înainte de el, absolut nimic, dar știu că nu asta e ideea. E vorba

că are nevoie de ceva de la mine. Nu chiar de iertarea mea, ci mai degrabă de o dezlegare de păcate, sau poate de un soi de apatie. Are nevoie ca mie să nu îmi pese de lucrurile pe care le-a făcut.

— Bine, zic eu. N-o să mai fiu geloasă.

Mi se pare foarte generos din partea mea, de parcă aș face un sacrificiu pentru el. Nu m-am simțit niciodată atât de matură.

∵

Vara trecută, când eram în culmea bosumflării, mama a încercat să mă încurajeze în privința băieților. Nu a înțeles ce s-a întâmplat, de fapt, cu Jenny. A crezut că avea legătură cu Tom, că îmi plăcea de el, că a ales-o pe Jenny în locul meu sau altceva la fel de clișeic. Mi-a zis atunci că băieții au nevoie de timp ca să vadă dincolo de lucrurile care sunt chiar în fața lor, după care mi-a trântit o alegorie despre merele care cad din copaci și cum băieții le vor alege mai întâi pe cele ușor de cules, dar cu timpul vor învăța că trebuie să se străduiască puțin mai mult pentru cele mai bune mere. Nu am vrut să aud așa ceva.

— Deci, tu spui că fetele sunt fructe și există doar ca să fie mâncate de băieți? am întrebat eu. Mi se pare sexist.

— Nu, zice ea, nu asta spun.

— De fapt, mă faci un măr stricat.

— Ba nu, zice ea. Celelalte fete sunt mere stricate.

— De ce trebuie să fie vreunele dintre fete mere stricate? Și în primul rând, de ce trebuie să fim toate niște mere?

Mama a tras adânc aer în piept și și-a apăsat podul palmei de frunte.

— Cerule, dificilă mai ești! Zic doar că băieților le ia mai mult să se maturizeze. Nu vreau să te simți frustrată, atâta tot.

Voia să mă liniștească, dar logica ei era ușor de urmărit: băieții nu îmi acordau niciodată atenție, așadar nu eram drăguță, și dacă nu eram drăguță,

aveam să fiu nevoită să aștept mult timp până să mă observe cineva, pentru că băieții trebuiau să se maturizeze înainte să le pese de orice altceva. Între timp, se pare că singura mea opțiune era să aștept. Ca fetele care stau în tribune la meciurile de baschet și îi privesc pe băieți jucând sau cele care stau pe canapea și se uită cum băieții joacă jocuri video. O așteptare nesfârșită.

E ciudat când mă gândesc cât de mult s-a înșelat mama. Pentru că mai este o opțiune pentru cele îndeajuns de îndrăznețe ca să profite de ea: să sară peste băieți cu totul, să treacă direct la bărbați. Bărbați care nu te vor face niciodată să aștepți; bărbați care sunt înfometați după fărâme de atenție și recunoscători pentru ele, care se îndrăgostesc așa de tare, încât se prosternează la picioarele tale.

În vacanța din februarie, când mă duc acasă, merg cu mama la magazinul alimentar și, pe post de experiment, mă holbez la fiecare bărbat singur, chiar și la cei urâți, mai ales la cei urâți. Cine știe cât a trecut de când o fată i-a privit așa. Îmi pare rău pentru ei, cât de disperați trebuie să fie, cât de singuri și de triști. Când mă observă privindu-i, bărbații sunt vizibil derutați, se încruntă în timp ce încearcă să își dea seama ce-i cu mine. Doar câțiva se prind, iar chipurile li se înăspresc în timp ce îmi susțin privirea.

*

Strane zice că nu poate rezista o săptămână fără să audă vești de la mine. Așa că într-o noapte, pe la jumătatea vacanței, după ce părinții mei se duc la culcare, iau telefonul fără fir la mine în cameră și căptușesc cu perne partea de jos a ușii de la dormitorul meu, ca să amortizez sunetul. Simt fluturași în stomac în timp ce formez numărul. Îmi răspunde cu un „alo” amețit, iar eu nu spun nimic, brusc îngrozită când mi-l imaginez rostogolindu-se pe o parte și răspunzând la telefon, ca un bătrân care se culcă la ora zece.

— Alo? zice el, tot mai nerăbdător. Alo?

Cedez.

— Eu sunt.

Oftează și îmi rostește numele, pronunțând s-ul oarecum șuierat printre dinți. Îi este dor de mine. Vrea să îi povestesc cum a fost în vacanță, vrea să știe totul. Mă străduiesc să îi descriu cum mi-am petrecut zilele – plimbările cu Babe, cumpărăturile în oraș, patinatul în timp ce soarele apune peste lacul înghețat – evitând să îi menționez pe părinții mei, ca să pară că fac totul singură.

— Ce faci acum? mă întreabă el.

— Sunt în camera mea.

Aștept ca el să mă întrebe și altceva, dar nu zice nimic. Mă gândesc dacă nu cumva a adormit la loc.

— Tu ce faci?

— Mă gândesc.

— La ce?

— La tine, zice el. La cum ai fost aici, în patul ăsta. Îți amintești cum te-ai simțit?

Îi spun că da, deși știu că ceea ce am simțit eu probabil că a fost diferit de ceea ce a simțit el. Dacă închid ochii, pot să simt și acum cearșafurile de flanelă, greutatea pilotei cu puf. Mâna lui încleștată în jurul încheieturii mele, ducând-o în jos.

— Cu ce ești îmbrăcată? mă întreabă el.

Privirea îmi țâșnește spre ușă și îmi țin respirația, aștept să văd dacă se aude vreun sunet din dormitorul părinților.

— Cu o pijama.

— Ca cea pe care ți-am cumpărat-o eu?

Îi spun că nu și râd când mă gândesc cum ar fi să port așa ceva în fața părinților mei.

— Spune-mi cum e, zice el.

Îmi cobor privirea spre imprimeul cu câini, hidranți și oase.

— E stupidă, îi zic eu. Nu ți-ar plăcea.

— Dă-o jos.

— E prea frig, zic eu pe un ton vesel, voit naiv, dar știu ce vrea să fac.

— Dă-o jos.

El așteaptă; eu nu mă clintesc.

— Ai făcut-o? mă întreabă, iar eu mint și îi spun că da.

Continuăm așa; el îmi spune ce să fac, eu nu o fac, dar îl las să creadă că am făcut-o. Rămân indiferentă, ușor iritată, până când începe să îmi spună:

— Ești un bebeluș, o fetiță.

Apoi ceva în mine se schimbă. Nu mă ating, dar închid ochii și las fluturașii din stomac să își facă de cap în timp ce mă gândesc ce face el și că se gândește la mine în timp ce o face.

— Pot să te rog ceva? mă întreabă el. Vreau să spui ceva. Doar câteva cuvinte. Vrei? Vrei să spui câteva cuvinte pentru mine?

Deschid ochii.

— Bine.

— Bine? Bine. Bine. Urmează câteva sunete înăbușite, de parcă ar muta telefonul de la o ureche la cealaltă. Vreau să spui: „Te iubesc, tăticule”.

Pentru o clipă, izbucnesc în râs. E așa de ridicol. *Tăticule.* Nici măcar tatei nu-i zic așa, nici măcar nu îmi amintesc să-i fi spus vreodată așa, dar în timp ce râd, mintea mi se golește și nu mi se mai pare amuzant. Nu mi se mai pare nicicum. Mă simt pustiită, am dispărut cu totul.

— Haide, zice el. Te iubesc, tăticule.

Nu spun nimic, holbându-mă la ușa de la dormitor.

— Doar o dată.

Vocea îi e sălbatică și aspră.

Îmi simt buzele mișcându-se și capul mi se umple de energie statică, de zgomot alb atât de tare încât abia dacă aud cuvintele pe care le rostesc sau sunetele pe care le scoate Strane – respiră greoi și geme. Îmi cere să o mai spun o dată, și încă o dată

gura mea articulează cuvintele acelea, dar e doar corpul, nu și creierul meu.

Eu sunt departe. Zbor pe undeva, liber, ca atunci când m-a atins prima oară, iar eu am plutit prin campus, ca o cometă cu coada de culoarea arțarului roșu. Acum ies în zbor din casă, în noapte, printre pini și peste lacul înghețat unde apa se mișcă și geme sub gheață. Îmi cere să mai spun o dată cuvintele. Mă văd cu apărătoare de urechi, cu patine albe, alunecând pe suprafața lacului, urmărită de o umbră sub gheața groasă de treizeci de centimetri – Strane, care înoată pe fundul întunecos al lacului, țipetele lui tot mai înăbușite, până devin niște gemete.

Răsuflarea greoaie din telefon se oprește, și eu aterizez înapoi în dormitorul meu. A terminat, gata. Încerc să îmi imaginez cum funcționează când o face, dacă termină în mână, într-un prosop sau direct pe cearșafuri. Ce scârbos e pentru bărbați, care sunt dați de gol de mizeria de la sfârșit. Un gând îmi săgetează mintea: *Eşti al naibii de dezgustător.*

Strane își drege vocea.

— Păi, mai bine să te las, zice el.

După ce închide, arunc telefonul și se desface în două, iar bateriile se rostogolesc pe podea. Stau întinsă în pat vreme îndelungată, trează, dar fără să mă mișc, holbându-mă la umbrele albastre, cu mintea pustiită, atât de sticloasă și de calmă, încât s-ar putea patina pe ea.

∵

Mama nu îmi spune că m-a auzit vorbind la telefon decât atunci când suntem pe drumul de întoarcere spre Browick. Când aud ce zice, apuc de mânerul portierei, de parcă aș vrea să o deschid și să mă arunc în șanț.

— Mi s-a părut că vorbeai cu un băiat. Așa e?

Mă holbez drept în față. Mai mult a vorbit Strane, dar se poate să fi ridicat receptorul și să ne fi ascultat. Părinții mei nu au telefon în dormitorul

lor și eu l-am folosit pe singurul din casă fără fir. Se poate să nu o fi auzit coborând scările?

— Nu-i nimic dacă vorbeai, adaugă ea. Și nu-i nimic dacă ai un iubit. Nu trebuie să fie un secret.

— Ce ai auzit?

— Nimic, serios.

O privesc cu coada ochiului. Nu îmi dau seama dacă spune adevărul. De ce crede că vorbeam cu un băiat dacă nu a auzit nimic? Mintea mea gonește odată cu mașina, încercând să țină pasul. Trebuie să fi surprins ceva, dar nu îndeajuns cât să intre la bănuieli. Dacă ar fi auzit vocea joasă lui Strane, fără doar și poate o voce de bărbat matur, ar fi luat-o razna chiar atunci, pe loc, ar fi năvălit peste mine în cameră și mi-ar fi smuls telefonul din mână. Nu ar fi așteptat să fim singure în mașină ca să deschidă, cu atâta delicatețe, subiectul.

Oftez ușor și îmi descleștez mâna de pe mânerul portierei.

— Nu-i spune tatei.

— N-am de gând, zice ea, vioaie.

Pare încântată, fericită că am avut încredere în ea și i-am împărtășit secretul sau poate că se simte ușurată la gândul că am un iubit, că sunt sociabilă, că mă adaptez.

— Dar vreau să îmi povestești despre el, zice ea.

Mă întreabă cum îl cheamă și, pentru o clipă, mă blochez; nu îi spun niciodată pe numele mic. Aș putea să-i spun că-l cheamă altfel și probabil că ar trebui să o fac, dar tentația de a-l rosti cu voce tare e prea mare.

— Jacob.

— O, îmi place. Arată bine?

Ridic din umeri, neștiind ce să spun.

— E în regulă, zice ea. Nu contează doar înfățișarea. E mai important să se poarte frumos cu tine.

— Se poartă frumos.

— Bine, zice ea. E singurul lucru care mă interesează.

Mă las pe tetieră și închid ochii. E ca atunci când simți o mâncărime și te scarpini; mă simt ușurată să o aud spunând că singurul lucru care o interesează e că Strane se poartă frumos cu mine, mai important decât aspectul fizic, căci, dacă este mai important decât aspectul fizic, atunci e mai important și decât diferența de vârstă sau ca faptul că mi-e profesor.

Mama începe să îmi pună și alte întrebări – în ce clasă e, de unde vine, ce ore avem împreună – și simt o apăsare în capul pieptului. Clatin din cap și mă răstesc la ea:

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Mergem cam un kilometru și jumătate în tăcere, după care mă întreabă:

— Faci sex?

— Mamă!

— Dacă da, ar trebui să iei anticoncepționale. Am să-ți fac o programare. Se oprește, apoi zice încet, ca pentru sine: Ba nu, ai doar cincisprezece ani. Ești prea tânără. Mă privește, încruntată. Doar vă supraveghează acolo. Nu e ca și când v-ar lăsa de capul vostru.

Nu mă mișc, nu clipesc, neștiind sigur dacă vrea într-adevăr să o liniștesc. Da, ne supraveghează. Profesorii ne urmăresc îndeaproape. Dintr-odată, toată conversația îmi face greață, înșelăciunea, faptul că o tratez ca pe un joc.

Oare sunt un monstru? mă întreb eu. *Probabil că da. Altfel nu aș putea minți cu atâta nerușinare.*

— Să îți fac o programare? mă întreabă ea.

Mă gândesc la Strane lăsându-se greu peste șoldurile mele, țintuindu-mă, la operația lui, o vasectomie. Clatin din cap și mama oftează ușurată.

— Vreau doar să fii fericită, îmi zice ea. Fericită și înconjurată de oameni care se poartă frumos cu tine.

— Sunt, zic eu. În timp ce pădurea se perindă pe lângă noi, îndrăznesc să mai spun ceva. Îmi zice că sunt perfectă.

Mama strânge din buze, înăbușindu-și un zâmbet și mai larg.

— Prima dragoste e atât de specială, zice ea. Nu o vei uita niciodată.

∵

În prima zi de școală de după vacanță, Strane e într-o dispoziție proastă. Abia dacă mă privește la oră și mă ignoră când ridic mâna. Citim *Adio, arme,* și când Hannah Levesque spune că romanul este plictisitor, Strane se răstește la ea că probabil și Hemingway ar considera-o pe ea plictisitoare. Îl amenință pe Tom Hudson cu un avertisment pentru încălcarea codului vestimentar fiindcă are fermoarul descheiat la hanorac și i se vede tricoul cu Foo Fighters. La sfârșitul orei încerc să plec odată cu ceilalți, fiind prima dată când nu îmi doresc câtuși de puțin să mai zăbovesc. Înainte să ajung la ușă, însă, Strane mă strigă. Mă opresc, iar ceilalți elevi trec pe lângă mine ca un torent – Tom cu maxilarele încleștate de furie, Hannah cu o expresie rănită, Jenny privindu-mă de parcă ar vrea să spună ceva, dar buzele îi rămân încremenite.

Când sala de clasă se golește, Strane închide ușa, stinge luminile și mă duce spre biroul lui, unde căldura este pornită la maximum, iar fereastra din sticlă de mare s-a aburit toată. Se sprijină de masă în loc să se așeze lângă mine pe canapeaua îngustă, și pare s-o facă dinadins, de parcă ar vrea să-mi transmită un mesaj. Pornește cana electrică și nu zice nimic cât timp fierbe apa și își prepară un ceai; nu mă întreabă și pe mine dacă vreau.

Când în sfârșit vorbește, adoptă un ton sacadat, didactic. Ținând cana cu ceai aburind în mână, îmi zice:

— Știu că ce te-am rugat să faci la telefon te-a supărat.

Eu aproape că am și uitat de convorbirea aceea telefonică și ce m-a rugat să spun. Chiar și acum, când încerc să îmi amintesc, nu prea reușesc. Creierul meu evită amintirea, respinsă de o forță pe care nu pot să o controlez.

— Nu sunt supărată, zic eu.

— Ba e limpede că ești.

Mă încrunt. Mi se pare un șiretlic; el e supărat, nu eu.

— Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Ba da, zice el, trebuie.

În mare, el vorbește, îndrugând la nesfârșit cum în vacanță a avut timp să se gândească la toate modurile în care eu sunt încă un mister pentru el. Îmi spune că nu mă cunoaște cu adevărat. A început să se întrebe dacă nu cumva s-a proiectat pe sine asupra mea, dacă nu cumva s-a păcălit singur că ar exista o conexiune între noi, când, de fapt, vede doar o reflexie a lui însuși.

— Am început chiar să mă întreb dacă îți place să faci dragoste sau dacă e doar o reprezentație pe care o dai pentru mine.

— Îmi place, zic eu.

— Vreau să te cred, spune el, cu un oftat greu. Chiar vreau.

Continuă să vorbească, plimbându-se încolo și încoace prin biroul mic.

— Eu am sentimente atât de puternice față de tine, îmi zice. Uneori mi-e teamă că mă vor duce la pieire. Sunt mai puternice decât orice am simțit vreodată pentru alte femei. Nici măcar nu se află în același univers al trăirilor sufletești.

Se oprește și mă privește cu luare-aminte.

— Te înspăimântă să auzi un bărbat ca mine vorbind astfel despre tine?

Un *bărbat ca mine.* Dau din cap că nu.

— Cum te face să te simți?

Ridic privirea spre tavan, în timp ce încerc să găsesc cuvântul potrivit.

— Puternică?

Atunci, se relaxează puțin, liniștit la gândul că mă face să mă simt puternică. Îmi zice că vârsta de cincisprezece ani e o chestie bizară, un adevărat paradox. Că în toiul adolescenței, dai dovadă de cea mai mare îndrăzneală, datorită felului în care funcționează creierul la vârsta aceasta, a combinației dintre maleabilitate și aroganță.

— Chiar acum, zice el, la cincisprezece ani, probabil că te simți mai în vârstă decât te vei simți la optsprezece sau la douăzeci de ani.

Râde și se pune pe vine în fața mea, mă strânge de mâini.

— Cerule, imaginează-ți cum vei fi la douăzeci de ani, spune și îmi împinge o șuviță de păr după ureche.

— Tu așa te-ai simțit? îl întreb eu. Când erai…

Nu-mi duc propoziția până la capăt, *când erai de vârsta mea,* pentru că seamănă prea mult cu ceva ce ar spune un copil, dar înțelege oricum.

— Nu, dar băieții sunt diferiți. Ca adolescenți, sunt nesemnificativi. Devin oameni adevărați abia la maturitate. Fetele se maturizează atât de devreme. La paisprezece, cincisprezece, șaisprezece ani. Atunci vi se aprind mințile. E un lucru splendid de urmărit.

La paisprezece, cincisprezece, șaisprezece ani. E ca Humbert Humbert: atribuie o semnificație mitică anumitor vârste.

— Poate vrei să zici între nouă și paisprezece ani? întreb eu.

O spun ca să îl tachinez, mă gândesc că va înțelege aluzia, dar mă privește de parcă l-aș fi acuzat de ceva îngrozitor.

— Nouă? Își trage brusc capul înapoi. Niciodată. Dumnezeule, nu *nouă.*

— E o glumă, zic eu. Știi tu, ca în *Lolita.* Vârsta pe care ar trebui să o aibă nimfetele?

— Asta crezi că sunt? mă întreabă. Un pedofil?

Nu îi răspund, așa că se ridică și începe din nou să se plimbe încolo și încoace.

— Iei cartea aia prea literal. Eu nu sunt personajul acela. Nu asta suntem noi.

Simt că obrajii îmi iau foc când mă critică. Mi se pare nedrept; el mi-a dat romanul. La ce s-a așteptat?

— Nu sunt atras de copii, continuă el. Adică, uită-te la tine, la trupul tău. Nu semeni deloc cu un copil.

— Ce vrea să însemne asta? zic eu, mijind ochii.

Se oprește, pentru o clipă scapă de furie, și simt cum, din nou, balanța puterii se înclină ușor spre mine.

— Păi, felul în care arăți, zice el. Ești…

— Sunt ce?

Îl privesc de pe canapea cum bâjbâie după cuvinte.

— Vreau doar să zic că ești destul de dezvoltată. Mai degrabă ca o femeie.

— Adică, sunt grasă.

— Nu. Doamne, nu! Nu asta spun. Bineînțeles că nu. Uită-te la mine, eu sunt gras.

Se plesnește peste burtă, încearcă să mă facă să râd și o parte din mine își dorește să o facă pentru că știu că nu asta încearcă să îmi spună, dar mă simt bine când îl fac să se simtă prost. Se așază lângă mine, îmi cuprinde fața cu mâinile.

— Ești perfectă, îmi zice el. Perfectă, perfectă, perfectă.

Stăm tăcuți o vreme, iar el se uită la mine în timp ce eu mă încrunt la tavan, nevrând să îmi pierd avantajul atât de curând. Îi arunc o privire și văd cum o broboană de sudoare îi alunecă în jos pe obraz. Și eu transpir – la subraț, sub sâni.

Mă țintuiește cu privirea.

— Ce ți-am cerut să spui la telefon… Era o fantezie. Nu aș face-o cu adevărat. Nu aș fi așa.

Nu zic nimic și ridic din nou ochii spre tavan.

— Mă crezi? întreabă el.

— Nu știu. Presupun că da.

Se întinde după mine, mă trage în poală, mă cuprinde cu brațele și mă ține cu fața la pieptul lui. Uneori e mai ușor să vorbesc așa, când nu ne privim.

— Știu că sunt puțin întunecat, zice el. Nu am ce-i face. Așa am fost mereu. E o viață singuratică, dar mă împăcasem cu singurătatea aceea până să apari tu. Mă trage ușor de păr. *Tu.* Când ai început să îmi dai poeziile alea și să te ții după mine, mai întâi am zis, bun, fata a făcut o pasiune pentru mine. Nu-i mare lucru. Am s-o las să flirteze și să stea prin sala de clasă, dar atât. Dar cu cât petreceam mai mult timp cu tine, începeam să mă gândesc: Sfinte, fata asta e la fel ca mine. Izolată de ceilalți, tânjind după lucruri întunecate. Nu? Nu-i așa? Nu așa ești?

Așteaptă ca eu să-i răspund, să îi spun că da, că sunt toate acele lucruri, dar nu m-am gândit niciodată la mine așa cum mă descrie el și mi se pare greșită și amintirea lui cum că eu m-aș fi ținut după el. El mi-a dat cărți înainte să îi dau eu poezii. El mi-a zis că voia să mă sărute de noapte bună, că am părul de culoarea frunzelor de arțar roșu. Toate astea s-au întâmplat înainte să îmi dau măcar seama ce se petrece. Apoi mă gândesc cum a insistat că eu dețin controlul și că nu îi pasă de flirturile inexistente pe care le-am avut înainte de el. Sunt lucruri pe care trebuie să le creadă ca să poată trăi cu el însuși și ar fi o cruzime din partea mea să le etichetez drept minciuni.

— Gândește-te cum ai reacționat când te-am atins prima dată, îmi zice el. Oricare altă fată din clasa ta ar fi fost îngrozită, dar nu și tu.

Mă apucă de păr și îmi trage capul în spate, ca să îmi vadă fața. Nu e o strânsoare dură, dar nici blândă nu e.

— Când suntem împreună, zice el, mi se pare că întunericul din mine se ridică la suprafață și atinge întunericul din tine.

Glasul îi tremură, încărcat de emoție, și are ochii mari și sticloși, plini de dragoste. Îmi cercetează chipul și știu ce caută: recunoaștere, înțelegere, confirmarea faptului că nu e singur.

Mă gândesc cum m-a atins atunci cu genunchiul, în spatele catedrei, cum m-a mângâiat pe picior. Nu mi-a păsat că nu m-a întrebat dacă se poate, nu mi-a păsat că era profesorul meu sau că mai erau alte nouă persoane în sală. De cum s-a întâmplat, mi-am dorit să se întâmple din nou. O fată normală nu ar fi reacționat așa. Am o latură întunecată, am avut-o dintotdeauna.

Când îi spun că da, și eu îl simt, întunericul din el, întunericul din mine, e plin de recunoștință și de adorație, mă trage și mai tare de păr. În spatele ochelarilor, pupilele i se dilată de dorință. Îmi dau seama cât de mult mă dorește. Uneori, când e deasupra mea, când geme cu ochii strânși, fără să observe măcar dacă sunt entuziasmată, tristă sau plictisită, am impresia că tot ce vrea este să lase o parte din el în mine, să revendice, nu să mă copleșească sau ceva de genul ăsta, ci ceva mai permanent. Vrea să se asigure că va fi mereu acolo, orice s-ar întâmpla. Vrea să își lase amprenta peste tot, pe fiecare părticică din mușchii și oasele mele.

Atunci, se împinge în mine, își proptește picioarele de brațul canapelei și îmi geme în ureche. E ciudat să știu că, oricând îmi voi aduce aminte de mine la cincisprezece ani, mă voi gândi la asta.

2017

La hotel are loc un eveniment de Oktoberfest, iar curtea este plină de butoaie cu bere, halbe din plastic și cupluri de vârstă mijlocie care se îndoapă cu cârnați. Între timp, eu stau la biroul de la intrare și rup în bucăți un covrigel, oaspeții fiind mult prea beți ca să aibă nevoie de ceva de la mine.

Majoritatea angajaților sunt și ei beți. Managerul restaurantului aproape că pica din picioare de când am venit la muncă. Acum e în biroul din spate, dând pe gât cafea neagră, ca să se mai trezească înainte de aglomerația de la cină. Valetul parchează mașinile, cu ochii încețoșați și membrele nesigure, iar în spatele recepției, până și fiica proprietarului, care are doar șaptesprezece ani, soarbe pe furiș dintr-un pahar. Eu am băut două cocktailuri Sazerac, suficient cât să mă amețească ușor.

Butonez la computer, cu un aer apatic, accesând la nesfârșit emailul-Twitterul-Facebookul-e-mailul-Twitterul-Facebookul. Jurnalista mi-a scris din nou, un *follow-up* politicos, dar insistent, încercând să facă apel la dorința de răzbunare pe care presupune că o am: *Bună*, *Vanessa, am vrut să te contactez din nou ca să te asigur cât de hotărâtă sunt să spun lumii adevărul tău.*

Cu coada ochiului, văd un oaspete beat împleticindu-se în hol și mă zgâiesc și mai atent la ecranul computerului, îmi plec umerii și mă încrunt, știind că cel mai probabil nu mă va deranja dacă arăt ca o zgripțuroaică.

— Bună, scumpete, îl aud spunând și mi se pune un nod în stomac, dar văd că se holbează la Inez, fata de șaptesprezece ani care stă la recepție.

Mă uit iar la ecranul computerului, la e-mailul jurnalistei. *Să spun lumii adevărul tău.* Adevărul meu. De parcă cu aș ști care e.

La recepție, Inez încearcă să își ascundă paharul, dar bărbatul o vede.

— Ce-ai acolo? zice și aruncă o privire peste birou. Bei la serviciu? Ce fată rea!

Nu mi se pare că eu mut cursorul pe ecran. Altcineva îmi ghidează mâna spre colțul din dreapta sus și dă clic pe butonul de redirecționare.

Inez râde ascuțit și forțat. Bărbatul o ia drept o încurajare și se proptește în coate pe birou, aplecându-se spre ea. Mijește ochii la ecusonul ei.

— *Inez.* Ce nume drăguț!

— Ăă, mersi, se bâlbâie ea.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și unu.

Bărbatul clatină din cap, își flutură degetul.

— Nici vorbă să ai douăzeci și unu de ani, zice el. Am impresia că aș putea fi arestat doar pentru că mă uit la tine.

Degetele mele sar de la o tastă la alta, trecând la destinatar jacob.strane@browick.edu, în timp ce îl urmăresc pe bărbatul beat spunându-i lui Inez ce drăguță e, cum îl face să își dorească să fi fost cu treizeci de ani mai tânăr. Fata se uită prin hol după ajutor, silindu-se să-și imprime un zâmbet vag, oprindu-se cu privirea asupra mea preț de o clipă, în timp ce eu apuc mouse-ul, mișc cursorul pe butonul de trimitere și dau clic pe el.

E-mailul redistribuit pleacă mai departe, confirmarea că mesajul să transmis apare în partea de sus a browserului, iar apoi… nu se întâmplă nimic. Nu știu la ce mă aștept, să se declanșeze o alarmă, să se audă sirenele apropiindu-se, dar holul rămâne neschimbat, bărbatul beat continuă să privească pofticios, Inez continuă să se uite la mine ca să o ajut, în timp ce eu mă holbez la ea, gândindu-mă: *Ce vrei de la mine? Chiar ai nevoie de mine ca să te salvez? Asta e o nimica toată. Ești în siguranță; e de cealaltă parte a recepției și nu va ajunge la tine. Dacă ți-e atât de teamă, du-te în biroul din spate sau spune-i direct să plece. Ar*

trebui să știi cum să te descurci într-o astfel de situație.

În spatele meu, se deschide ușa unui ascensor și apare un om de serviciu împingând un cărucior plin cu lăzi de vin pentru evenimentul din grădina hotelului. Văzând în asta o oportunitate, Inez țâșnește de după biroul de la recepție.

— Ai nevoie de ajutor, Abdel? întreabă ea.

Îngrijitorul dă din cap că nu, dar Inez apucă oricum de un capăt al cărucior ului. Oaspetele beat o privește, cu brațele nemișcate pe lângă corp, cum se face nevăzută pe coridor. După ce dispare, se uită peste umăr și mă observă pentru prima dată.

— Tu la ce te uiți? mă întreabă, după care se îndreaptă greoi spre curte.

Las să-mi scape un oftat, apoi mă întorc spre ecranul computerului și reiau circuitul e-mail-Twitter-Facebook, când îmi vibrează telefonul și văd că e un apel de la Strane. Mă uit cum vibrează pe birou până intră mesageria vocală. Încearcă din nou, apoi încă o dată, apel după apel. Și cu fiecare apel pierdut, simt cum se înfiripă ceva în mine – un sentiment de aroganță, de triumf. Poate că jurnalista nu greșește, de fapt. Poate că undeva în sufletul meu pândește într-adevăr răzbunarea.

∵

Când ies din tură, mă duc la un bar. Cocoțată pe un taburet înalt, în costumul de lucru, beau whisky și apă, și derulez prin lista de contacte, trimițând mesaje, ca să văd cine ar fi dornic de interacțiune luni noaptea, la ora unsprezece și un sfert. Ira mă ignoră, la fel și bărbatul pe care l-am dus acasă la mine cu câteva săptămâni în urmă și care a plecat ca din pușcă, după ce am devenit brusc tăcută și placidă sub el, ghemuindu-mă în pat și acoperindu-mi fața cu mâinile. Unul singur mușcă momeala: un divorțat de cincizeci și unu de ani cu care m-am culcat cu câteva luni în urmă. Nu mi-a plăcut cum mi-a vorbit sau cum a tratat diferența de vârstă ca pe ceva desprins dintr-un film porno, cum s-a

autointitulat Tati și m-a întrebat dacă voiam o bătăiță. Am încercat să îi spun să se relaxeze și să fie normal, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva, ci doar mi-a pus mâna peste gură și mi-a zis:

— *Așa o vrei, o vrei, știi că o vrei.*

Eu: *Beau de una singură.*

El: *Tinerele nu ar trebui să bea niciodată singure.*

Eu: *Ah?*

El: *Mmhmm. Ar trebui să mă asculți. Știu cum e mai bine pentru tine.*

Între mesaje, Strane mă mai sună o dată; e a șaptea oară de când i-am redirecționat e-mailul primit de la jurnalistă. Apăs pe butonul de ignorare a apelului și îi scriu divorțatului adresa la care mă aflu, iar în nici cincisprezece minute, fumăm împreună o țigară pe aleea din spatele barului. Îl întreb ce-a mai făcut; el mă întreabă dacă am fost obraznică.

Îl privesc cu atenție în timp ce trag un fum și încerc să îmi dau seama cât de serios e, dacă se așteaptă să îi răspund.

— Pentru că pari să fi fost obraznică, zice el.

Nu spun nimic și mă uit la telefon. Un mesaj de la Strane: *Nu știu ce încerci să îmi comunici prin e-mailul acela.* Sub privirea mea, mai apare unul: *Nu am răbdarea necesară pentru jocuri acum, Vanessa. Fii amabilă și comportă-te ca o persoană adultă.* Divorțatul vine înspre mine, mă împinge cu spatele la zidul din cărămidă al barului. Ascuns după tomberoane, se împinge în mine, încearcă să își vâre mâna sub betelia pantalonilor. La început râd și încerc să mă trag într-o parte. Nu se oprește, așa că îl împing cu podul palmelor. Se dă în spate, dar e tot lângă mine, amenințător, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce umerii i se înalță și coboară. Scutur țigara; scrumul cade pe pantoful lui.

— Relaxează-te, zic eu. Fii calm, bine?

Îmi sună telefonul și, pentru că divorțatul e de față sau pentru că știu că l-am speriat rău de tot pe Strane, lucru pe care l-am și dorit de altfel, sau pentru că sunt beată și, prin urmare, proastă, glisez cu degetul pe ecran și răspund.

— Ce vrei?

— „Ce vrei?” spune Strane. Sigur așa vrei să te porți?

Arunc țigara și o sting cu piciorul, deși e doar pe jumătate fumată, după care bâjbâi imediat prin geantă după alta, făcându-i divorțatului semn să mă lase-n pace când îmi oferă o brichetă.

— Bun, zice divorțatul. Gata, te las. Am priceput.

La telefon, Strane întreabă:

— Cine-i acolo? E cineva cu tine?

— Nu e nimeni, zic eu. Nu contează.

Divorțatul pufnește disprețuitor, se răsucește pe călcâie de parcă ar da să se întoarcă în bar, după care se uită peste umăr, să vadă dacă am de gând să-l opresc.

— De ce mi-ai trimis e-mailul? mă întreabă Strane. Ce ai de gând să faci?

— Nu am de gând nimic, zic eu. Am vrut doar să îl vezi.

Tac amândoi, Strane la telefon și divorțatul ținând ușa deschisă, așteptând să îi spun să rămână. Poartă aceleași haine ca atunci când ne-am cuplat: blugi negri, tricou negru, geacă neagră de piele, bocanci de armată negri – uniforma punkiștilor între două vârste cu care se pare că tot ajung să ies în ultima vreme, bărbați care pretind că sunt excitați de putere, dar se descurcă doar cu femei care se poartă ca niște fetițe.

— Înțeleg că s-ar putea să fie tentant, zice Strane, alegându-și cu grijă cuvintele, să te alături isteriei generale. Și știu că ți-ar fi ușor să descrii ce s-a întâmplat între noi ca… inadecvat sau abuziv sau să pui orice altă etichetă se potrivește cu starea

ta de spirit. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că ai putea să mă transformi în orice ai vrea…

Se oprește, își trage răsuflarea pentru o clipă.

— Dar, Doamne sfinte, chiar vrei ca asta să te urmărească pentru tot restul vieții, Vanessa? Pentru că dacă o faci, dacă mărturisești, se va lipi de tine…

— Uite ce e, nu am de gând să fac nimic, zic eu. Nu îi voi răspunde la mesaj, nu voi spune ce s-a întâmplat. Bine? N-am s-o fac. Am vrut doar să vezi ce se petrece, și din perspectiva mea. Ar trebui să îți dai seama că treaba asta nu are legătură doar cu tine.

Prin telefon, aud mareea cum se retrage în direcția lui, cum, brusc, o mulțime de sentimente se adună laolaltă. Izbucnește într-un râs plin de amărăciune.

— Despre asta e vorba? mă întreabă el. De faptul că ai nevoie de atenție și compasiune? Chiar acum, în toiul furtunii ăsteia de rahat, te-ai trezit să faci pe rănita?

Dau să îmi cer scuze, dar mă întrerupe.

— Compari situația cu care mă confrunt eu cu faptul că tu ai primit două e-mailuri? mă întreabă el, practic țipând la mine. Ți-ai pierdut naibii mințile?

Îmi aduce aminte că, în situația de față, eu am viață ușoară. Oare chiar nu îmi dau seama câtă putere am? Dacă povestea noastră s-ar afla, nimeni nu m-ar învinovăți pe mine pentru nimic, fir-ar să fie. Totul ar cădea asupra lui.

— Trebuie să car singur povara asta, zice el. Și îți cer doar să nu înrăutățești lucrurile.

Sfârșesc prin a plânge, cu fruntea lipită de zidul din cărămidă de pe alee. *Îmi pare rău. Nu știu ce e în neregulă cu mine. Îmi pare rău, ai dreptate, ai dreptate.* Plânge și el. Îmi zice că e speriat, că totul începe să i se pară de rău-augur. S-a întors la catedră, dar jumătate dintre elevi s-au transferat de la orele lui, i-au luat și toți elevii pe care îi

pregătea pentru examene, nimeni nu îl mai privește în ochi. Așteaptă un motiv ca să scape de el.

— Am nevoie să fii de partea mea, Vanessa, zice el. Am nevoie de tine.

∵

Intru înapoi, mă așez la bar și las capul în jos, până când divorțatul mă atinge pe umăr. Îl duc acasă, îl las să vadă mizeria, îl las să facă ce vrea el, nu îmi pasă. Dimineața, trage un *joint* din iarba mea, în timp ce eu mă prefac că dorm. Chiar și după ce pleacă, nu deschid ochii, nu mă mișc. Rămân în pat până cu zece minute înainte să îmi înceapă tura.

Văd articolul abia după ce ajung la lucru, în timp ce stau la biroul meu din holul hotelului. Este publicat pe prima pagină a gazetei de Portland: „Profesor cu vechime la o școală privată, suspendat ca urmare a unui val de acuzații de abuz sexual”. Scrie acolo că acum sunt cinci fete care îl acuză. Taylor Birch, plus alte patru: două absolvente și două încă eleve, toate minore la momentul presupusului abuz.

Până la sfârșitul turei, trupul meu continuă să lucreze din inerție. Mă folosesc de memoria musculară ca să sun la restaurante, să confirm rezervările cu oaspeții, să le scriu indicații, să le doresc tuturor o seară încântătoare. În cealaltă parte a holului, valeții împing cărucioare de bagaje, pline vârf cu genți de voiaj, iar la recepție, Inez răspunde la telefon, cu vocea ei subțire și dulce:

— Vă mulțumim că ați sunat la Old Port Hotel.

Ascunsă în colțul meu, mă simt țeapănă, iar mintea mi-e pustie și mă holbez în gol. Proprietarul hotelului trece pe lângă mine și observă ce aer profesionist am. Îi place postura mea, cum în priviri mi se citește doar o liniște goală.

În articol scrie că Strane le-a luat în grija sa pe fete. *Le-a luat în grija sa.* Repet la nesfârșit

cuvintele acelea, încerc să înțeleg ce înseamnă, dar îmi vine în minte doar sentimentul cald și încântător care mă încerca atunci când mă mângâia pe păr.

2001

— Vanessa, trebuie să arăți mai bine pașii pe care îi parcurgi, zice doamna Antonova, îndreptând pliurile temei mele la geometrie, pentru ședința de meditații din săptămâna aceea. Altfel, n-am de unde să înțeleg cum ai ajuns la răspunsul acesta.

Mormăi ceva cum că nu văd de ce ar conta, câtă vreme răspunsurile sunt corecte, iar doamna Antonova mă privește lung pe deasupra ochelarilor. Ar trebui să știu de ce contează; mi-a explicat de multe ori.

— Cum te simți în legătură cu testul de vinerea următoare? mă întreabă ea.

— La fel cum m-am simțit în legătură cu toate celelalte teste.

— Vanessa! Ce-i cu atitudinea asta? Tu nu ești așa. Stai dreaptă, fii respectuoasă.

Se apleacă în față și bate cu creionul în caiet, pe care încă nu l-am deschis. Oftez, îmi îndrept spinarea și deschid caietul.

— Ar trebui să repetăm teorema lui Pitagora? mă întreabă ea.

— Dacă credeți că am nevoie.

Își dă jos ochelarii și și-i pune pe cap, în părul ei ca vata de zahăr.

— În timpul ședințelor noastre, nu ar trebui să îți spun eu ce ai de făcut. Acoperim lucrurile de care ai nevoie, bine? Dar am nevoie să ne întâlnim… zice și face semn cu o mână, bâjbâind după cuvântul potrivit. La mijloc.

La sfârșitul ședinței, îmi strâng numaidecât lucrurile, vrând să ajung cât mai degrabă în cealaltă parte a campusului, la clădirea de științe umaniste, ca să îl văd pe Strane înainte de consiliul profesoral. Dar doamna Antonova mă oprește.

— Vanessa, zice ea, voiam să te întreb.

Mă mușc de obraz în timp ce ea își adună manualele, dosarul, geanta mare.

— Cum merg celelalte ore? mă întreabă ea, luându-și șalul din cașmir de pe spătarul scaunului.

Și-l înfășoară pe umeri, apoi își trece degetele prin franjuri, ca să le netezească. Mi se pare că se mișcă intenționat cu încetinitorul.

— Bine.

Îmi ține deschisă ușa de la sala de clasă și mă întreabă:

— Dar la engleză ce note ai?

Apuc mai strâns manualul.

— Bune.

În timp ce străbatem coridorul, mă prefac că nu observ cum mă privește.

— Te întreb pentru că am auzit că petreci mult timp în sala de clasă a domnului Strane, zice ea. Așa este?

Înghit în sec și număr fiecare pas.

— Presupun că da.

— Erai în clubul de creație literară, dar se ține doar toamna, nu? Și engleza e punctul tău forte, deci nu e ca și cum ai avea nevoie de ajutor.

— Suntem prieteni, explic eu, ridicând din umeri, cu un aer cât mai nonșalant cu putință.

Doamna Antonova mă privește cu atenție, iar între sprâncenele ei puternic creionate se formează riduri adânci.

— Prieteni, repetă ea. Așa îți spune el? Că sunteți prieteni?

Cotim pe holul spre ieșire; văd de-acum ușile duble.

— Îmi pare rău, doamnă Antonova. Am multe teme de făcut, zic eu și o iau la goană, deschid una dintre ușile duble și cobor scările în pas săltat.

Îi mulțumesc peste umăr pentru ajutorul acordat.

∵

Nu îi zic nimic lui Strane despre întrebările doamnei Antonova, deoarece mă tem să nu-mi spună că trebuie să avem mai multă grijă, iar eu am făcut deja planuri să merg la el acasă în ziua dedicată elevilor admiși, o zi de sâmbătă în care

elevii de clasa a opta, cu ochii larg căscați, și părinții lor rătăcesc prin campus în turme. Strane spune că este o seară potrivită ca să facem ceva clandestin, pentru că evenimentele speciale creează inevitabil confuzie și lucrurile pot trece mai ușor neobservate.

La ora zece parcurg aceeași rutină ca data trecută: mă duc la domnișoara Thompson când se dă stingerea și ies pe furiș pe scara de serviciu, unde alarma e stricată. În timp ce străbat în fugă campusul, aud zgomote dinspre sala de mese – furgonete de livrare, portiere trântite, vocile unor bărbați în întuneric. Automobilul break al lui Strane mă așteaptă din nou cu farurile stinse, în parcarea profesorilor, din spatele clădirii de științe umaniste. Pare vulnerabil în timp ce mă așteaptă în mașină, prins ca într-o cutiuță. Când bat în geam, tresare și își duce mâna la piept și, preț de o clipă, stau pur și simplu acolo, privindu-l prin geam și gândindu-mă: *Ar putea face infarct. Ar putea muri.*

Acasă la el, mă așez în fața blatului din bucătărie și lovesc cu călcâiele în picioarele scaunului, în timp ce el prepară ouă jumări și pâine prăjită. Sunt destul de convinsă că doar ouă știe să gătească.

— Crezi că bănuiește cineva ce se petrece între noi? îl întreb eu.

Mă privește surprins.

— De ce mă întrebi?

Ridic din umeri.

— Așa.

Se aude un *cling* de la prăjitorul de pâine; feliile țâșnesc în sus. Sunt prea închise la culoare, practic arse, dar nu spun nimic. Pune ouăle pe pâinea prăjită și așază farfuria în fața mea.

— Nu, nu cred că bănuiește nimeni.

Ia o bere din frigider și soarbe din ea în timp ce mă privește cum mănânc.

— Vrei ca oamenii să intre la bănuieli?

Iau o gură mare din mâncare, ca să trag de timp înainte să răspund. Unele dintre întrebările pe care mi le pune sunt normale, iar altele sunt teste. Asta mi se pare a fi un test. Înghit și spun:

— Vreau să știe că sunt specială pentru tine.

Zâmbește, se întinde spre farfuria mea, apucă între degete o bucată de ou și și-o azvârle în gură.

— Crede-mă, zice el, cu siguranță o știu deja.

Mă surprinde cu un film la care să ne uităm – *Lolita,* versiunea veche, de Kubrick. Mi se pare că e felul lui de a-și cere scuze pentru că a zis că iau prea literal romanul. În timp ce ne uităm, mă lasă să beau o bere, iar după aceea, când ne ducem la culcare și mă îmbrac iar cu pijamaua cu căpșune, sunt atât de aeriană, încât atunci când îmi cere să mă pun în patru labe ca să mă lingă de la spate, nu mă comport deloc de parcă aș fi jenată, ci o fac pur și simplu. După ce e gata sexul, se duce în living și aduce camera Polaroid.

— Nu te îmbrăca încă, îmi zice el.

Îmi acopăr pieptul cu brațele și clatin din cap, cu ochii mari.

Strane zâmbește blând și mă asigură că doar el o va vedea.

— Vreau să îmi amintesc momentul, zice el. Felul în care arăți chiar acum.

Face pozele. După aceea mă înfășor în pilotă și Strane așază fotografiile pe saltea. Ne uităm împreună cum se developează, iar patul și corpul meu ies la iveală din întuneric.

— Cerule mare, uită-te la tine, zice Strane, privind când la una, când la cealaltă.

E captivat, fermecat.

Mă holbez la fotografii și încerc să văd ce vede el, dar arăt prea ciudat în ele – dureros de palidă pe patul nefăcut, cu privirea neclară, cu părul încâlcit de la sex. Când mă întreabă ce părere am, îi zic:

— Îmi amintesc de videoclipul acela al Fionei Apple.

Nu își ridică privirea de la fotografii.

— Fiona și mai cum?

— *Apple.* Cântăreața mea preferată? Ții minte că te-am pus s-o asculți o dată?

Cu vreo două săptămâni în urmă i-am scris și câteva dintre versurile ei pe o foaie din carnețel, am împăturit-o și i-am lăsat-o pe catedră, când ieșeam din clasă. Tocmai ne certaserăm cu privire la facultate – eu i-am zis că nu vreau să plec, iar el mi-a zis că nu ar trebui să mă las distrasă de nimeni și de nimic, nici măcar de el, lucru care m-a făcut să plâng, după care a zis că încercam să îl manipulez plângând. M-am gândit că versurile l-ar putea ajuta să înțeleagă cum mă simt, dar nu a zis niciodată nimic despre ele. Mă întreb dacă le-a citit măcar.

— Da, da, zice în timp ce adună toate fotografiile. Mai bine să le pun într-o ascunzătoare sigură.

Pleacă din dormitor, coboară la parter, și dintr-odată mă cuprinde o asemenea enervare, încât simt că îmi iau foc pieptul, fața, mâinile și picioarele. Îmi trag pilota peste cap, inspir aerul fierbinte și îmi amintesc cum, cu câteva săptămâni în urmă, am spus ceva despre Britney Spears, iar el nu știa cine e.

— E un fel de cântăreață pop? m-a întrebat atunci. Nu mi-am dat seama că ai astfel de gusturi.

M-a făcut să mă simt ca o proastă, deși el era cel care nici măcar nu auzise de Britney Spears.

∵

În timpul vacanței din aprilie, împlinesc șaisprezece ani. O ducem pe Babe la veterinar pentru sterilizare, și la întoarcere este somnolentă, cu burtica rasă și cusută. Le arăt părinților lista cu facultăți alese de Strane pentru mine și mergem în sudul statului Maine ca să vizităm vreo două dintre ele. În timp ce hoinărim prin campusuri, tata se holbează uimit la clădiri, în timp ce mama citește informațiile pe care le găsește online: 40% dintre studenții de la Bowdoin participă la schimburi

culturale în străinătate; unul din patru studenți rămâne să facă și studii postuniversitare.

— Cât costă locul ăsta? întreabă tata. Ai tipărit cifrele?

Pe la jumătatea săptămânii, Strane vine să mă vadă când părinții mei sunt la serviciu; parchează autoturismul break pe o alee de acces spre debarcader, năpădită de buruieni, și vine prin pădure până la casa noastră. Îl aștept în living, uitându-mă pe furiș în bucătărie, pe după ușă, așteptând să își facă apariția la fereastră, și țip scurt când o face, de parcă aș fi speriată, cu toate că de fapt nu sunt… Cum să fiu? În jacheta lui kaki și cu ochelarii cu lentile duble, seamănă cu un tătic, cu un prostovan oarecare de vârstă mijlocie, moale ca o cârpă.

Când își duce mâinile la ochi și se uită pe fereastră, o apuc pe Babe de zgardă și deschid larg ușa. După ce intră în casă, o scap pe Babe. Strane se strâmbă când Babe sare pe el, cu limba roz fluturându-i în colțul gurii. Îi zic să îi spună „nu” și o să se oprească, dar, în schimb, el o îmbrâncește prea tare și cade pe spate, și albul ochilor îi lucește în timp ce se retrage, cu coada între picioare, în cotețul ei. Pentru o clipă, îl urăsc.

Se uită prin casă, cu mâinile împreunate la spate, de parcă s-ar teme să atingă ceva și, brusc, văd totul din perspectiva lui: cum casa nu e la fel de curată ca a lui, covorul e acoperit de un strat de păr de câine, canapeaua e veche și pernele, lăsate. În timp ce se plimbă pe la parter, se oprește în dreptul căsuțelor din lemn de pe pervazuri. Mama le colecționează; îi dăruiesc câte una în fiecare an, de Crăciun. Strane se holbează la ele și îmi imaginez ce-i trece prin minte – că sunt niște obiecte urâte, că e o prostie să colecționezi așa ceva. Mă gândesc la figurinele de pe etajerele lui, fiecare adusă dintr-o țară străină, cu o poveste în spate, și mă gândesc la ce a spus despre părinții mei după întrevederea lor. *Oameni de treabă,* așa

le-a zis. *Harnici, muncitori*. Îmi aduce aminte de un lucru pe care l-am auzit spunându-l despre o altă elevă bursieră, din clasa a douăsprezecea, de la cursul lui intensiv, care fusese acceptată la Wellesley, dar nu avea să se ducă pentru că era prea scump. Îi părea îngrozitor de rău pentru ea, dar ce putea face? *Provine dintr-o familie fără posibilități.*

— E plictisitor aici jos, zic eu, apucându-l de mână. Să mergem sus.

Când ajungem în dormitor, se apleacă la intrare. E atât de mare, încât domină întreaga încăpere; atinge cu capul tavanul înclinat, privește pereții acoperiți cu postere, patul nefăcut.

— Oh, suspină el. Ce lucru prețios!

Din cauză că am plecat la Browick, camera mea e înghețată în timp, părând să mă reprezinte mai degrabă așa cum eram la treisprezece ani, decât cum sunt acum. Mă tem că s-ar putea să i se pară că seamănă prea mult cu o cameră de fetiță, dar Strane nu pare să fie deranjat. Se uită la biblioteca plină cu lecturile mele din gimnaziu, pe care le-am depășit de mult, la comoda unde stau îngrămădite sticluțe cu ojă uscată, la jucăriile de pluș acoperite de praf. Ridică apoi capacul cutiei pentru bijuterii, zâmbind strengărește când apare balerina și începe să se învârtă. Desface un săculeț legat cu sfoară și răstoarnă în palmă păpușile mici lucrate din hârtie maronie. Se poartă foarte delicat cu fiecare lucru în parte.

Înainte să facem sex, mă pune să mă prefac că dorm, ca să se poată strecura în pat și să mă atingă în timp ce mă prefac că mă trezesc. Când se împinge în mine, îmi pune mâna la gură și zice: „Trebuie să facem liniște”, de parcă ar mai fi cineva în casă. În timp ce se opintește, cu atâta frenezie și iuțeală, îmi simt creierul zdrăngănind în craniu și membrele lipsite de vlagă, iar mintea mi se strecoară afară, la parter, unde Babe scâncește în cotețul ei, încă întrebându-se cu ce a greșit.

După ce termină, Strane îmi mai face o poză, cum stau întinsă în pat, mai întâi aranjându-mă, răsfirându-mi părul peste sâni și deschizând jaluzelele de la geam, ca lumina să se reverse peste trupul meu.

După aceea mergem la o plimbare cu mașina și o luăm pe șoselele care șerpuiesc prin pădurile dinspre est. Geamul de pe partea lui e deschis; își lasă brațul să îi atârne în afară. E cald pentru aprilie, sunt douăzeci și unu de grade, copacii au înmugurit, iar pe marginea drumului încep să crească buruienile.

— La vară voi veni să te văd tot așa, zice el. Te iau cu mașina și mergem la plimbare.

— Ca Lolita și Humbert, zic eu pe negândite, după care tresar, așteptând să se enerveze din pricina comparației, dar el zâmbește.

— Presupun că așa e, zice și mă privește, mă mângâie pe coapsă. Îți place ideea asta, nu-i așa? Poate că într-o zi voi merge mai departe, în loc să te duc înapoi acasă. Te voi fura.

Cu cât ne apropiem mai mult de coastă, cu atât drumurile se aglomerează mai tare. Însă Strane nu pare să se teamă, așa că nu mă tem nici eu. Suntem doi fugari, doi infractori nerușinați care se îndreaptă spre cel mai îndepărtat punct estic al statului, un sat de pescari cu oameni care nici măcar nu clipesc când ne oprim la piață să bem suc și ne plimbăm pe chei ținându-ne discret de mână.

— Șaisprezece ani, se minunează el. Ești practic o femeie acum.

Setăm declanșatorul automat al aparatului foto și îl așezăm pe capota mașinii. Fotografia iese un pic supraexpusă – Strane cu brațul în jurul meu, oceanul în spatele nostru. E singura fotografie cu noi doi care există. Vreau să îl întreb dacă o pot păstra, dar mă gândesc că mă va refuza, așa că atunci când ne oprim să alimentăm, o iau din torpedo și o pun în poșetă. I-o las pe cea cu mine în pat. Oricum, de aia-i pasă cu adevărat.

Pe drum spre casă, îmi zice că vrea să mă mai sărute o vreme, așa că iese de pe autostradă și o apucă pe un drum de pământ. Automobilul lui break se leagănă pe prundiș, iar noroiul stropește parbrizul. Conducem câțiva kilometri printr-o pădure deasă, până când copacii încep să se rărească și apoi dispar cu totul, dând la iveală o zonă întinsă și vălurită, acoperită de afini, un covor verde presărat cu bolovani albi. Parchează, oprește motorul, își desface centura, se întinde spre mine și o desface și pe a mea.

— Treci aici, zice el.

Mă cațăr peste consolă și îl încalec, cu spatele lipit de volan, claxonând și speriind un stol de ciori care se înalță în văzduh, spre capătul îndepărtat al câmpiei sterpe. Mă prinde de fese; rochița mi să ridicat în jurul taliei și aud un zumzăit în văzduh. Văd pe geam, la vreo șaizeci de metri mai încolo, o stupină în jurul căreia roiesc albine. Suntem la kilometri distanță de tot și de toate, liberi să facem orice vrem, într-o izolare deopotrivă sigură și periculoasă. Nu mai știu cum să separ cele două senzații.

Îmi dă la o parte lenjeria. Simt două degete în mine. Sunt încă lipicioasă de la partida de sex din dormitorul meu, iar pe interiorul coapselor începe să mi se formeze o iritație. Îmi sprijin fruntea de gâtul lui, răsuflându-i fierbinte pe claviculă, în timp ce încearcă să mă facă să termin. Zice că își dă seama când se întâmplă. Spune că unele femei mint în legătură cu asta, dar reacțiile corpului meu nu pot fi simulate. Spune că termin repede. Nu îi vine să creadă cât de repede. Își dorește să mă facă să termin de nenumărate ori, ca să vadă cât rezist, dar mie nu îmi surâde ideea. Face ca sexul să pară un fel de joc pe care doar el are voie să îl joace.

De cum se întâmplă, îi spun să se oprească. Nu trebuie să îi spun decât o dată și își ia mâinile de pe mine de parcă l-aș arde. Mă îndepărtez de el, trec înapoi peste consolă și mă așez pe scaunul

pasagerului, cu picioarele alunecoase și respirând apăsat. Își ridică mâna, cea cu care m-a atins, și-o apropie de față și inspiră mirosul meu. Mă întreb oare de câte ori m-a făcut să termin. Vreau să îi spun: *Felicitări, ai reușit din nou*. Îmi las capul pe spate, mă uit la albinele care roiesc și la coroanele copacilor din depărtare, legănându-se în adierea vântului.

— Nu știu cum am să rezist departe de tine vara asta, zic eu.

Nici măcar nu știu dacă vorbesc serios. M-am descurcat fără el în timpul vacanțelor. El spune că nu rezistă o săptămână fără să vorbească cu mine sau fără să mă vadă. E genul de lucru pe care îl zic pe negândite după sex, când mă simt molatică și vulnerabilă. Dar Strane o ia în serios. E sensibil la orice îi dă de înțeles că sunt prea atașată, că mă afectează într-un fel care ar putea avea consecințe pe termen lung.

— Ai să mă vezi din plin, zice el. Te vei sătura de mine până în iulie.

După ce ne reluăm drumul, o spune din nou.

— Te vei sătura de mine. Și adaugă: Să știi că tu ai să-mi frângi mie inima. Tu mă ții în palmele tale micuțe.

Să îi frâng inima? Încerc să îmi imaginez cum ar fi să am această putere, cum îi țin inima în palme, cum aș putea să i-o rănesc, dar chiar și când mi-o imaginez pulsând și pompând în mâinile mele, tot ea mă controlează pe mine, mă conduce încolo și încoace, mă smucește în toate părțile, în timp ce eu mă agăț de ea și nu îi pot da drumul.

— Poate că tu mă vei distruge pe mine, zic eu.

— Imposibil.

— De ce e imposibil?

— Pentru că nu așa se termină poveștile astea, zice el.

— În primul rând, de ce ar trebui să se termine?

Privește la drum, apoi la mine, apoi iar la drum, ridicând din sprâncene, cu îngrijorare.

— Vanessa, când ne vom lua rămas-bun, nu va fi dureros pentru tine. Tu vei fi pregătită să scapi de mine. Vei avea tot restul vieții în fața ta. Va fi palpitant să mergi mai departe.

Nu spun nimic și mă holbez prin parbriz. Știu că dacă aș încerca să vorbesc sau să mă mișc, aș izbucni în plâns.

— Văd ce viitor te așteaptă, zice el. Vei face lucruri incredibile. Vei scrie cărți, vei hoinări prin toată lumea.

Continuă să îmi facă profeții, spune că voi fi avut deja zeci de amanți până să împlinesc douăzeci de ani. La douăzeci și cinci de ani, nu voi avea copii încă și voi arăta tot ca o fetișcană, dar la treizeci, voi fi femeie – gata cu obrajii de bebeluș – și voi avea riduri fine în jurul ochilor. Și, zice el, voi fi măritată.

— N-am să mă căsătoresc niciodată, zic eu. Cum nici tu n-ai s-o faci. Ai uitat?

— Nu îți dorești cu adevărat asta.

— Ba da.

— Ba nu, zice el, cu glas apatic, pe tonul acela didactic. Nu trebuie să mă iei drept exemplu.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

— Ba da. Uită-te la tine. Plângi.

Mă întorc într-o parte și îmi sprijin fruntea de geam.

— Așa stau lucrurile, zice el. Nu ne vom potrivi mereu așa cum ne potrivim acum.

— Te rog să taci.

Mai străbatem un kilometru și jumătate; vuietul camioanelor, curba lentă a unui esker și lacul mlăștinos de dedesubt, în depărtare, o masă nedefinită, de un maroniu întunecat, care ar putea fi un elan sau ar putea să nu fie nimic.

— Vanessa, când vei privi în urmă, îmi zice el, îți vei aminti de mine ca de un bărbat care te-a

iubit, doar unul dintre mulți alții. Îți garantez că viața ta nu se va reduce câtuși de puțin la mine.

Las să-mi scape un oftat tremurat. Poate că are dreptate. Poate că există o anumită siguranță în ceea ce spune, o șansă de-a mă îndepărta liberă și nevătămată. Oare chiar ar fi cu neputință să îmi imaginez că voi ieși din treaba asta versată și înțeleaptă, o fată cu o poveste de spus? Cândva, când oamenii mă vor întreba cine a fost primul meu iubit, adevărul mă va diferenția. Nu a fost un băiat oarecare, ci un bărbat mai în vârstă: profesorul meu. M-a iubit cu atâta disperare, încât a trebuit să îl las în urmă. A fost tragic, dar nu am avut de ales. Pur și simplu, așa merg lucrurile.

Strane se întinde spre mine și mă atinge în timp ce șofează, își plimbă degetele pe genunchii mei. Se uită din când în când la mine, la chipul meu. Vrea să se asigure că îmi place ce face. E bine așa? Mă face fericită? Când își mișcă mâna în sus pe coapsa mea, încep să-mi tremure pleoapele. Trăiește ca să îmi facă pe plac. Chiar dacă ne vom despărți cândva, în momentul acesta mă adoră – sunt Vanessa lui cea întunecată. Ar trebui să fie de ajuns. Sunt norocoasă să am așa ceva, să fiu atât de iubită.

∵

După vacanța din aprilie, toate încep să meargă prost. Pentru că vremea se încălzește, încep să se țină ore afară și să se organizeze călătorii de weekend către Mount Blue. Narcisele înfloresc și râul Norumbega curge năvalnic și se umflă, inundând străzile din centru. Clubul de creație literară își reia activitatea când noile numere din jurnalul literar se întorc de la tipografie și, în timp ce eu și Jesse sortăm cutiile, hotărând unde să plasăm exemplarele, Strane mă cheamă în biroul lui și mă sărută apăsat, iar limba lui îmi umple toată gura. E o nesăbuință din partea lui, o nesăbuință care mă nedumerește; Jesse e chiar acolo, ușa de la birou nici măcar nu e închisă de

tot. Când mă întorc în sala de clasă, cu buzele usturându-mă și îmbujorată, Jesse se preface că nu observă, dar nu mai apare la următoarea întrunire.

— Unde e Jesse? întreb eu.

— A renunțat, zice Strane.

Zâmbește, pare încântat.

La ora de engleză, începem o secțiune în care comparăm picturi celebre cu cărți pe care le-am cititul în anul acela. *Dejunul vâslașilor* al lui Renoir este *Marele Gatsby,* căci cu toții sunt leneși și beți. *Guernica* lui Picasso este *Adio, arme,* ororile incoerente ale războiului. Când Strane ne arată *Lumea Christinei,* de Andrew Wyeth, suntem de acord că aduce cel mai mult cu *Ethan Frome,* prin prisma singurătății dezolante, a casei care se întrevede pe deal. După oră, îi spun lui Strane că o văd pe *Lolita* în pictura lui Wyeth și încerc să îi explic de ce – pentru că femeia pare atât de epuizată, cu gleznele ei slăbănoage, pentru că distanța de nestrăbătut dintre ea și casă îmi amintește de descrierea lui Lo de la sfârșit: palidă, însărcinată și menită să moară. Strane clatină din cap și îmi spune pentru a nu știu câta oară că atribui prea multă semnificație romanului.

— Trebuie să îți găsim o altă carte favorită, zice el.

Ne duce într-o excursie în orașul în care a locuit Andrew Wyeth. Străbatem drumul de-a lungul coastei, într-un microbuz atât de mare încât, stând pe locul pasagerului de lângă el, abia dacă îi observ pe ceilalți copii. E palpitant să plec din campus împreună cu el, chiar și așa, cu toată clasa în spatele nostru, doi captivi inconștienți. Dacă am hotărî să profităm de acest moment și să fugim împreună? Am putea să îi lăsăm de izbeliște la un popas, și mi-o și imaginez pe Jenny, cu părul biciuind-o peste față, în timp ce ne privește cum o ștergem.

Dar e un moment prost pentru o excursie, pentru că ne certăm pe ideea de a petrece încă o noapte

acasă la el, înainte de vacanța de vară. El spune că ar trebui să o lăsăm mai moale, să nu ne forțăm norocul și că îl voi vedea des peste vară, dar când îi cer niște date concrete, îmi spune că trebuie să încetez să-mi mai clădesc lumea în jurul lui. Așa că, în timpul excursiei, nu vorbesc cu el și fac lucruri care știu că îl enervează – schimb întruna posturile la aparatul de radio, îmi pun picioarele pe bord. Încearcă să mă ignore, dar văd că are maxilarele încleștate și ține strâns de volan. Îmi zice că nu se poate discuta logic cu mine când sunt în starea asta, când mă port ca un copil.

După ce ajungem în orașul Cushing, vizităm Casa Olson, ferma din vârful dealului, înfățișată în tabloul *Lumea Christinei.* Camerele sunt pline cu mobilier de modă veche, prăfuit, și picturi de Wyeth, înrămate. Dar nu sunt cele autentice, ne explică ghidul. Sunt reproduceri. Nu le pot expune pe cele adevărate pentru că aerul sărat este prea dur și ar strica pânzele.

Sunt optsprezece grade, destul de cald și de însorit ca să luăm prânzul afară. Strane întinde o pătură la poalele dealului, uitându-se în sus spre fermă, aceeași perspectivă ca aceea din *Lumea Christinei.* După ce mâncăm, scriem la liber, în timp ce el se plimbă printre noi, cu mâinile împreunate la spate. Eu sunt hotărâtă să rămân furioasă și refuz să îi fac jocul, îmi las caietul și pixul pe jos, neatinse, în timp ce stau întinsă pe spate și mă holbez la cer.

— Vanessa, zice Strane. Ridică-te, apucă-te de treabă.

Așa i-ar spune oricărui alt elev care face pe grozavul, dar în cazul meu i se simte o slăbiciune în voce, o notă tânguitoare, pe care cu siguranță o disting și ceilalți. *Vanessa*, *te rog să nu îmi faci una ca asta.* Nu mă clintesc.

Când toți ceilalți se urcă în microbuz, ca să ne întoarcem la Browick, mă apucă de braț și mă conduce prin spate.

— Trebuie să încetezi cu asta, zice el.

— Dă-mi drumul.

Încerc să îmi trag brațul, dar mă ține prea strâns.

— Nu vei obține ce vrei purtându-te așa.

Mă scutură atât de tare de braț, încât aproape că mă doboară.

Arunc o privire spre geamurile din spate ale microbuzului, simțindu-mă spintecată în două, o parte din mine aflându-se aici afară, cu el, iar cealaltă, înăuntru cu toți ceilalți, cuplându-mi centura de siguranță și vârându-mi ghiozdanul sub scaun. Dacă oricare dintre ei s-ar uita acum pe geamul din spate, ar vedea cum își înfige degetele în pielea fină a brațului meu și ar fi suficient ca cineva să înceapă să intre la bănuieli – mai mult decât suficient. Un gând mă izbește, mă săgetează: poate că vrea ca cineva să vadă. Încep să înțeleg că, cu cât scapi mai mult timp basma curată, cu atât devii mai nesăbuit, până când aproape că îți dorești să fii prins.

*

În seara aceea, Jenny bate la ușa mea și mă întreabă dacă poate vorbi cu mine. Din pat, o privesc cum intră în cameră și închide ușa după ea. Se uită la dezordinea din cameră, la hainele împrăștiate pe podea, la biroul acoperit de hârtii și cești de ceai pe jumătate pline și mucegăite.

— Da, tot scârboasă am rămas, zic eu.

Clatină din cap.

— Nu am spus așa ceva.

— O gândeai.

— Ba nu.

Trage scaunul de la birou, dar e plin de rufele pe care le-am spălat săptămâna trecută și nu am apucat să le pun în șifonier. Îi spun să le dea jos, iar ea înclină scaunul, răsturnând hainele pe podea.

— Vreau să discut cu tine despre un lucru serios, zice ea. Doar că nu vreau să te superi pe mine.

— De ce m-aș supăra?

— Ești mereu supărată pe mine și chiar nu înțeleg ce am făcut ca să o merit, spune, apoi își privește mâinile și adaugă: Eram prietene înainte.

Ridic brusc privirea, gata să protestez, dar ea trage aer în piept și spune:

— L-am văzut pe domnul Strane atingându-te în excursia de azi.

La început nu înțeleg despre ce vorbește. *L-am văzut pe domnul Strane atingându-te.* Sună ca și cum ar vorbi despre ceva sexual. Strane nu m-a atins în excursie; am fost furioși unul pe celălalt tot timpul. Dar apoi îmi amintesc că m-a apucat de braț în spatele microbuzului.

— Ah, zic eu. N-a fost…

Ea mă privește cu luare-aminte.

— N-a fost mare lucru.

— De ce a făcut-o? mă întreabă.

— Nu îmi amintesc, zic eu, clătinând din cap.

— A mai făcut-o și altă dată?

Nu știu cum să îi răspund, pentru că nu știu exact ce mă întreabă, dacă asta înseamnă că acum crede zvonul cum că eu și Strane avem o aventură. Face o față de parcă ar avea de-a face cu cineva neajutorat, la fel cum mă privea când bănuia că nu știam ceva ce ea știa despre muzică sau filme sau despre felul în care funcționa lumea în general.

— Am intuit eu, zice ea.

— Ai intuit tu că ce?

— Nu trebuie să te simți prost. Nu e vina ta.

— *Ce* anume nu e vina mea?

— Știu că te abuzează, zice ea.

Ridic capul brusc.

— Mă abuzează?

— Vanessa…

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Nimeni, zice ea. Adică, am auzit și eu zvonul acela cum că ai face sex cu el ca să îți dea zece la o lucrare, dar nu l-am crezut. Chiar și înainte să vorbesc cu tine, n-am crezut așa ceva. Tu nu ești așa… Nu ai fi în stare să faci asta. Dar apoi am

văzut ce ți-a făcut astăzi, când te-a apucat de braț, și mi-am dat seama ce se întâmplă de fapt.

Clatin din cap tot timpul cât vorbește.

— Te înșeli.

— Vanessa, ascultă-mă, zice ea. E oribil. Sora mea mi-a zis că e un ciudat, că le hărțuia pe fete când purtau fuste, chestii dintr-astea, dar nu am știut că e atât de îngrozitor. Se apleacă în față, cu privirea îndârjită. Putem face astfel încât să fie concediat. Tata e în comitetul director anul acesta. Dacă îi spun despre asta, Strane e pe fără.

Clipesc, șocată de cuvintele ei: *concediat, un ciudat, hărțuia fetele.* Cât de îngrozitor este să o aud că îi spune Strane.

— De ce aș vrea să fie concediat?

— De ce nu ai vrea?

Pare sincer confuză. După o clipă, expresia i se îmblânzește, țuguie buzele și ridică din sprâncene.

— Știu că probabil ți-e frică, zice ea, dar nu trebuie să îți fie. Nu îți va mai putea face rău.

Se holbează la mine, plină de milă, și mă întreb cum de am putut să am odată sentimente atât de intense față de ea, cum de am tânjit să fim și mai apropiate chiar și când dormeam lângă ea în aceeași cămăruță, la un metru distanță una de cealaltă. Mă gândesc la halatul ei bleumarin atârnând pe spatele ușii, la cutiuțele cu stafide înfășurate în celofan, de pe raful de deasupra biroului ei, cum se dădea seara pe picioare cu cremă cu aromă de lavandă, la petele ude de pe tricoul ei, când își spăla părul. Uneori se îndopa cu pizza încălzită la microunde, și se vedea că se rușinează, chiar în timp ce mânca. Observam totul la ea, fiecare lucru mărunt pe care îl făcea, dar de ce? Oare ce găseam așa deosebit la ea? Acum mi se pare atât de comună, prea îngustă la minte ca să înțeleagă ceva despre mine și Strane.

— De ce îți pasă atât de mult despre asta? întreb eu. Nu are nimic de-a face cu tine.

— Bineînțeles că are de-a face cu mine, zice ea. Nu ar trebui să fie aici. Nu ar trebui să i se permită să se afle în apropierea noastră. E un prădător.

Râd tare când aud cuvântul *prădător.*

— Mai lasă-mă.

— Uite ce e, mie chiar îmi pasă de școala asta, da? Nu râde de mine pentru că vreau să o fac un loc mai bun.

— Și zici că mie nu îmi pasă de Browick?

Ezită.

— Nu, dar… Adică, nu e chiar la fel în cazul tău. Nimeni din familia ta nu a mai studiat aici, știi? Tu vii aici, înveți, termini școala și asta e. N-o să te mai gândești la ea vreodată. Nu contribui niciodată.

— Să contribui? Adică să dau bani?

— Nu, se grăbește ea să lămurească. Nu asta am spus.

— Ești atât de snoabă, zic eu, clătinând din cap.

Încearcă să o dea la întors, dar îmi pun deja căștile la urechi. Nu sunt conectate la nimic, cablul atârnă în jos din pat, dar Jenny se oprește din vorbit. O privesc cum se ridică să plece, apucă rufele, le pune înapoi pe scaun. E un gest de amabilitate, dar pe moment mă înfurie, mă face să îmi smulg căștile de la urechi și să o întreb:

— Și zi, cum merg lucrurile cu Hannah?

Se oprește.

— La ce te referi?

— Sunteți cele mai bune prietene acum?

Jenny clipește, nedumerită.

— Nu e cazul să fii răutăcioasă.

— Tu ai fost mereu răutăcioasă cu ea, zic eu. Îți băteai joc de ea *pe față.*

— Păi, am greșit, se răstește ea. Hannah e în regulă. Tu, însă, ai nevoie de ajutor la greu.

Se duce să deschidă ușa, iar eu adaug:

— Nu se întâmplă nimic între mine și el. Orice ai auzit sunt doar bârfe prostești.

— Nu e vorba de ce-am auzit. L-am văzut atingându-te.

— Nu ai văzut nimic.

Mijește ochii, apucă de mânerul ușii.

— Ba da, zice ea, am văzut.

∵

Strane mă pune să îi povestesc din nou ce mi-a zis Jenny, cuvânt cu cuvânt, și când ajung la partea în care a zis că e un ciudat, face ochii mari, de parcă nu i-ar veni să creadă că cineva l-ar acuza vreodată de așa ceva. Spune că e o „cățea înfumurată” și, pentru o clipă, încremenesc. Nu l-am mai auzit folosind acest cuvânt până acum.

— O să fie bine, mă asigură el. Câtă vreme negăm amândoi totul, o să fie în regulă. Zvonurile necesită dovezi ca să fie luate în serios.

Încerc să subliniez că nu este chiar un zvon, pentru că Jenny l-a văzut cum m-a apucat de braț. Dar Strane pufnește disprețuitor.

— Nu dovedește nimic, zice el.

În ziua următoare, la ora de engleză, ne întreabă ceva despre *Menajeria de sticlă* și o numește pe Jenny, chiar dacă nu a ridicat mâna. Jenny se fâstâcește și își coboară privirea în carte. Nu era atentă, probabil că nici măcar nu a auzit întrebarea. Ea se bâlbâie de câteva ori, dar în loc să numească pe altcineva, Strane se lasă în spate pe scaun și își încrucișează brațele la piept, de parcă ar fi pregătit să aștepte toată ziua.

Tom dă să spună ceva, iar Strane ridică mâna ca să-l oprească.

— Aș vrea să aud ce are Jenny de spus, zice el.

Mai trec zece secunde chinuitoare. În cele din urmă, încet, Jenny zice că nu știe, iar Strane ridică din sprâncene și încuviințează din cap. Ceva de genul: „Așa mă gândeam și eu”.

La sfârșitul orei o privesc pe Jenny plecând cu Hannah, șușotind împreună, iar Hannah se întoarce și îmi aruncă o căutătură peste umăr. Mă duc la Strane, care șterge tabla, și îi spun:

— N-ar fi trebuit să te porți așa cu ea.

— Credeam că îți va plăcea.

— Dacă o faci de râs, doar înrăutățești lucrurile.

Se uită la mine și clipește, înregistrând critica.

— Păi, eu am tot avut de-a face cu puști ca ea în ultimii treisprezece ani. Știu cum să mă ocup de ei. Lasă buretele pe suportul pentru cretă și se șterge pe mâini. Și aș prefera să nu îmi critici modul de predare.

Îmi cer scuze, dar nu sunt sinceră, și el o știe. Când îi spun că trebuie să plec, că am teme de făcut, nu încearcă să mă convingă să rămân.

Când ajung în camera mea, mă întind cu fața în jos pe pat și respir în pernă, ca să mă calmez, să nu îl mai urăsc. Pentru că în clipa aceea, așa mi se pare – de parcă l-aș urî. De fapt, urăsc când se înfurie pe mine, pentru că atunci simt lucruri care probabil că nu ar trebui să fie acolo în primul rând, cum ar fi rușine și teamă, o voce care mă îndeamnă să fug.

Totul se duce de râpă în decurs de o săptămână. Începe miercuri, când sunt la ora de franceză, iar Strane deschide ușa de la sala de clasă și o întreabă pe Madame Laurent dacă mă poate împrumuta.

— Ia-ți ghiozdanul, îmi șoptește el.

În timp ce străbatem campusul spre clădirea administrativă, îmi explică ce se întâmplă, dar este deja evident. Jenny nu a fost la ora de engleză în ultimele două zile, dar în rest am tot văzut-o, așa că știu că nu e bolnavă. Seara trecută, la cină, le-am urmărit pe ea și pe Hannah vorbind, cu capetele plecate. Când le-au ridicat, ca să ia o gură de aer, au întors amândouă privirile direct spre mine.

Strane îmi spune că tatăl lui Jenny a trimis o scrisoare către școală, dar că sunt doar zvonuri, fără dovezi. Nu se va întâmpla nimic. Va trebui doar să facem exact cum am discutat: să negăm totul. Nu ne pot face niciun rău dacă negăm amândoi. Aud un ocean cum îmi vuiește în urechi.

Cu cât vorbește mai mult, cu atât vocea lui mi se pare mai îndepărtată.

— Eu i-am spus deja doamnei Giles că nimic din toate astea nu e adevărat, dar e mai important să te audă pe tine, îmi explică și îmi privește chipul în timp ce mergem. Vei putea face asta?

Încuviințez din cap. Sunt cincizeci de trepte de urcat înainte să ajungem la ușa din față a clădirii, poate mai puține.

— Ești foarte calmă, spune Strane.

Mă țintuiește cu privirea, căutând o fisură, la fel cum m-a privit și în mașina lui după ce am făcut sex prima dată. În timp ce deschide ușa, îmi zice:

— Vom trece cu bine peste asta.

Doamna Giles ne zice că ar prefera să ne creadă pe noi, decât ce scrie în scrisoare – exact așa spune, din spatele biroului ei enorm, în timp ce eu și Strane stăm pe scaunele de lemn, ca doi copii care au dat de belele.

— Sinceră să fiu, mi-e greu să îmi imaginez cum așa ceva ar putea fi adevărat, zice ea, ridicând o coală de hârtie, care presupun că este scrisoarea.

Își plimbă privirea peste rânduri.

— „Relație sexuală continuă”. Cum s-ar putea întâmpla așa ceva fără ca nimeni să nu observe?

Nu înțeleg ce vrea să spună. E limpede că oamenii au observat. Tocmai de aceea tatăl lui Jenny a compus scrisoarea – oamenii au observat.

— E cu adevărat absurd, zice Strane, de pe scaunul de lângă mine.

Doamna Giles spune că are o teorie cu privire la ce se ascunde în spatele întregii situații. Din când în când apare un astfel de zvon, iar elevii, părinții și alți profesori îl aud și îl consideră numaidecât ca fiind adevărat, indiferent cât de incredibil ar fi zvonul cu pricina.

— Tuturor le place scandalul, zice ea, după care ea și Strane se privesc cu subînțeles.

Spune că zvonurile izvorăsc de obicei din gelozie sau dintr-o interpretare greșită a unui

favoritism inocent. Că pe parcursul carierei lor, profesorii au numeroși elevi, majoritatea dintre ei, în lipsa unui termen mai bun, nesemnificativi. Se poate ca elevii să fie isteți, educați, dar asta nu înseamnă neapărat că profesorul va avea o conexiune specială cu ei. Din când în când, însă, un profesor se va intersecta cu un elev de care se va simți îndeosebi de apropiat.

— La urma urmei, și profesorii sunt oameni, ca și voi, zice doamna Giles. Spune-mi, ție îți plac toți profesorii la fel, Vanessa?

Dau din cap că nu.

— Bineînțeles că nu. Îi preferi pe unii în detrimentul altora. La fel fac și profesorii cu elevii. Pentru un profesor, unii elevi sunt pur și simplu speciali.

Doamna Giles se lasă în spate pe scaun și își încrucișează brațele la piept.

— Bănuiesc că Jenny Murphy a devenit geloasă pe tratamentul special pe care l-ai primit de la domnul Strane.

— Un lucru relevant pe care Vanessa mi l-a împărtășit este că ea și Jenny au fost colege de cameră anul trecut și nu s-au înțeles, zice și se uită la mine. Nu e așa?

Încuviințez din cap, lent.

Doamna Giles își aruncă mâinile în aer.

— Păi, poftim. Caz clasat.

Îmi înmânează o foaie de hârtie: scrisoarea scrisă de tatăl lui Jenny.

— Și acum, dacă ai putea să o citești și apoi să semnezi asta.

Îmi înmânează o altă foaie de hârtie, cu un singur rând dactilografiat: „Părțile de mai jos neagă veridicitatea conținutului scrisorii semnate de Patrick Murphy și datate 2 mai 2001”. În josul foii, sunt spații pentru două semnături, a mea și a lui Strane. Mă uit peste scrisoare, incapabilă să îmi focalizez privirea. Semnez hârtia și apoi i-o dau lui Strane, care face același lucru. Caz clasat.

Doamna Giles zâmbește.

— Ar trebui să fie suficient. Cel mai bine este să rezolvăm astfel de lucruri cât mai rapid cu putință.

Tremurând ușurată, cuprinsă de o senzație de greață, mă ridic și mă îndrept spre ușă, dar doamna Giles mă oprește înainte să apuc să plec.

— Vanessa, va trebui să îți anunț părinții, ca să îi informez despre asta, zice ea. Așa că sună-i în seara asta, bine?

Îmi simt gâtul amar. Nu m-am gândit la asta înainte. Bineînțeles că trebuie să îi anunțe. Mă întreb dacă îi va suna acasă, dacă va lăsa un mesaj în căsuța vocală sau dacă îl va suna pe vreunul dintre ei la serviciu: pe tata la spital, pe mama la biroul ei de la compania de asigurări.

În timp ce ies din încăpere, o aud pe doamna Giles spunându-i lui Strane:

— Te anunț dacă mai am nevoie de ceva de la tine, dar ar trebui să fie de ajuns.

*

În seara aceea, când sun acasă, mă arunc într-un șuvoi de explicații și platitudini: *totul e în regulă, nu se întâmplă nimic, toată treaba e ridicolă, un zvon prostesc, bineînțeles că nu e adevărat.* Mama e la un telefon și tata la altul și vorbesc amândoi în același timp.

— În primul rând, trebuie să încetezi să mai petreci timp cu profesorii ăștia, zice mama.

Profesori? Au fost oare mai mulți? apoi îmi amintesc de minciuna pe care i-am zis-o de Ziua Recunoștinței, cum că profesorul meu de științe politice mi-a zis că am părul de culoarea frunzelor de arțar.

— Vrei să vin să te iau? mă întreabă tata.

— Vreau să știu exact ce se petrece acolo, adaugă mama.

— Nu, zic eu. Sunt bine. Și nu s-a întâmplat nimic. Totul e în regulă.

— Ne-ai spune dacă cineva ți-a făcut vreun rău, zice mama.

Așteaptă amândoi să confirm că le-aș spune, cum să nu.

— Sigur, zic eu. Dar nu s-a întâmplat așa ceva. Nu s-a întâmplat nimic. Cum să se întâmple? Știi cum stau cu ochii pe noi ca pe butelie. E o minciună pe care a scornit-o Jenny Murphy. O mai ții minte pe Jenny, cât de răutăcioasă a fost cu mine?

— Dar de ce ar inventa așa ceva? Și de ce l-ar implica și pe tatăl ei? mă întreabă mama.

— E ceva dubios, zice tata.

— Îl urăște și pe domnul Strane. Vrea să se răzbune pe el. E genul ăla de persoană care se consideră îndreptățită și care crede de cuviință să distrugă viața oricui nu o pupă-n fund.

— Nu îmi place treaba asta, Vanessa, zice tata.

— E în regulă, zic eu. Știți că v-aș spune dacă ceva nu ar fi în regulă.

Tăcem amândoi, așteptăm ca mama să spună ceva.

— E aproape sfârșitul anului școlar, zice ea. Presupun că n-ar avea sens să te retragem acum. Dar, Vanessa, să stai departe de profesorul ăla, bine? Dacă încearcă să vorbească cu tine, să-i spui directoarei.

— E profesorul meu. Trebuie să poată vorbi cu mine.

— Știi la ce mă refer, zice ea. Te duci la oră și apoi pleci.

— Nici măcar nu e el problema.

— Vanessa, zice tata apăsat. Ascultă ce zice mama ta.

— Vreau să ne suni în fiecare seară, spune mama. Mă aștept ca la șase și jumătate să sune telefonul. Ai înțeles?

— Da, doamnă, mormăi, în timp ce mă uit de jur-împrejur prin camera comună, la televizorul care este dat pe MTV, fără sonor, și la coafura cu țepi și la oja neagră a lui Carson Daly.

Mama oftează. Nu suportă când îi spun așa.

∵

Strane spune că trebuie să o lăsăm mai moale o vreme, să fim conștienți de cum arată lucrurile. Fără după-amiezi târzii în biroul lui, fără perioade lungi de timp petrecute împreună.

— Până și ăsta e un risc, zice el, referindu-se la faptul că am sărit peste prânz ca să petrec pauza în sala lui de clasă, cu ușa larg deschisă.

Trebuie să fim precauți, cel puțin momentan, deși îl ucide faptul că trebuie să stea departe de mine.

Este însă încrezător că situația asta va trece curând. Tot folosește fraza asta, „va trece”, de parcă ar fi vorba de un val de vreme proastă. Va veni vara și, odată cu ea, plimbările noastre în mașina lui, cu geamurile deschise, inspirând aerul sărat al mării. Îmi spune să am încredere în el, că până în toamnă, toți vor uita episodul. Nu știu dacă îl cred. Trec vreo două zile și lucrurile par în regulă, dar ori de câte ori mă aflu în raza vizuală a lui Jenny, mă privește cu profund resentiment. Strane crede că a renunțat, pentru că s-a transferat de la cursul lui, dar îmi dau seama că e încă furioasă.

∵

La avizier se afișează planurile de facultate pentru anul viitor ale fiecărui elev din clasa a douăsprezecea. Mă duc la cină și, în timp ce stau la rând la secțiunea cu sandvișuri, le văd pe Jenny și Hannah deplasându-se metodic în jurul sălii de mese. Jenny are un caiet și un pix și, trecând pe la fiecare masă, Hannah vorbește cu elevii, așteaptă un răspuns, după care Jenny notează ceva în caiet. Observ și cum mulți întorc privirea spre mine, apoi și-o mută repede, nevrând să îi surprind holbându-se.

Ies din rând și, în timp ce străbat sala de mese, o aud pe Hannah întrebând:

— Ați auzit careva vreun zvon cum că Vanessa Wye și domnul Strane ar avea o relație?

E o masă a elevilor din ultimul an. Brandon McLean, al cărui nume l-am văzut la avizier lângă Colegiul Dartmouth, întreabă:

— Cine e Vanessa Wye?

Fata care stă lângă el – Alexis Cartwright, Colegiul Williams – arată înspre mine.

— Nu e ea?

Toți cei de la masă întorc capetele. Jenny și Hannah fac și ele la fel. Reușesc să întrezăresc caietul lui Jenny, pe care e trecută o listă cu nume, înainte să-l ascundă la piept.

∵

Douăzeci și șase. Atâtea nume sunt pe lista lui Jenny. Stau față în față cu doamna Giles, de data aceasta doar noi două în biroul ei, fără secretară și fără Strane. Doamna Giles îmi înmânează o copie a listei și citesc numele, majoritatea elevi dintr-a zecea, colegi de clasă, fete de pe același etaj cu mine. Nu am vorbit niciodată cu niciunul dintre ei despre Strane. Apoi văd ultimul nume de pe pagină – Jesse Ly.

— Dacă vrei să îmi spui ceva, zice doamna Giles, acum e momentul s-o faci.

Nu știu sigur la ce se așteaptă de la mine, dacă mai crede că zvonul nu este adevărat sau dacă listă a făcut-o să se răzgândească și acum e furioasă că am mințit. E furioasă în legătură cu ceva.

Îmi ridic privirea de la listă.

— Nu știu sigur ce vreți să spun.

— Aș vrea să fii sinceră cu mine.

Nu spun nimic, nevrând să fac vreun pas într-o direcție sau alta.

— Dacă ți-aș spune că am vorbit cu un elev de pe această listă care zice că i-ai spus în mod explicit că ai o legătură amoroasă cu domnul Strane?

Durează o clipă ca să înțeleg că nu folosește termenul „explicit” cu referire la sex, ci în sensul că i-aș fi spus direct persoanei respective. Tac mai departe. Nu știu dacă spune adevărul. Pare genul

de cacealma de care s-ar folosi polițiștii din serialele de televiziune atunci când încearcă să smulgă o mărturisire de la cineva. Cea mai inteligentă mutare e întotdeauna să-ți ții gura și să-ți aștepți avocatul – deși nu știu cine mi-ar fi apărător în cazul acesta. Strane? Părinții mei?

Doamna Giles trage adânc aer în piept, își masează tâmplele cu degetele. Nu vrea să aibă de-a face cu asta. Nici eu nu vreau să am de-a face cu asta. Ar trebui să uităm de toată treaba – atât aș vrea să spun. Să uităm de toată treaba. Dar știu că nu se poate, nu câtă vreme Jenny conduce asaltul și tatăl ei fiind cine este. Structura Liceului Browick pare dintr-odată evidentă, un sistem ostentativ, bazat pe putere și avere, în care unii oameni contează mai mult ca alții, lucru pe care l-am simțit mereu, dar pe care nu l-am înțeles niciodată atât de limpede ca până acum.

— Trebuie să îi dăm de capăt, zice ea.

— Am ajuns la capăt, zic eu. Nimic din toate astea nu e adevărat. Iată capătul.

— Deci, dacă mă duc după elevul acesta și îl aduc înăuntru, n-o să-ți schimbi povestea? întreabă ea.

Clipesc când îmi dau seama că ea încearcă să mă prindă pe mine că merg la cacealma, și nu invers.

— Nu e adevărat, repet eu.

— În regulă.

Se ridică și pleacă din birou, lăsând ușa deschisă.

Secretara își vâră capul înăuntru, mă vede și zâmbește.

— Rezistă, mă încurajează ea.

Când primesc această fărâmă de bunătate, mi se pune un nod în gât. Mă întreb dacă mă crede și ce o fi gândit la ultima întâlnire cu doamna Giles și domnul Strane, în timp ce a notat tot ce am spus în carnețelul ei galben.

Trec câteva minute și doamna Giles se întoarce în birou, cu Jesse Ly în urma ei. Jesse se așază pe scaunul de lângă mine, dar nu mă privește. Are fața roșie ca para focului, la fel și gâtul, și urechile. Pieptul i se umflă la fiecare respirație.

— Jesse, zice doamna Giles, îți voi pune aceeași întrebare la care ai răspuns mai înainte. Ți-a spus Vanessa că ea și domnul Strane au o relație amoroasă?

Jesse clatină din cap.

— Nu, zice el. Nu, nu a spus-o niciodată.

Vocea îi e ascuțită, frenetică, genul de voce pe care o folosești când ești atât de disperat să nu spui adevărul, încât nu îți mai pasă cât de evident e că minți.

Doamna Giles își masează din nou tâmplele.

— Nu asta ai spus cu cinci minute în urmă.

Jesse continuă să clatine din cap. *Nu, nu, nu.* E atât de tulburat, încât mă umplu de un sentiment copleșitor de milă față de el. Îmi imaginez că mă întind spre el, îmi pun mâna peste a lui și îi zic: *E în regulă, îi poți spune adevărul* Dar nu fac decât să stau și să privesc, întrebându-mă dacă sunt cumva de vină pentru că trece prin acest moment de durere evidentă, dacă are vreo importanță că eu sunt, în definitiv, cea care are mai multe de pierdut.

— Ce i-ai spus? întreb eu încet.

Jesse își întoarce brusc privirea spre mine. Continuă să clatine din cap și îmi zice:

— Nu știam că se va întâmpla asta. Doar m-a întrebat…

— Jesse, zice doamna Giles. Ți-a spus vreodată Vanessa că ea și domnul Strane au o relație amoroasă?

Se uită când la ea, când la mine. Își pleacă privirea în pământ și știu ce urmează. Închid ochii și atunci el zice că da.

Dacă aș fi mai slabă din fire, aici s-ar încheia totul. Am fost prinsă în capcană, confruntată cu

propria-mi inconsecvență. Din felul în care doamna Giles se holbează la mine, e limpede că și ea crede că totul s-a terminat, că sunt pe punctul de-a ceda. Dar mai există o cale de scăpare din tunelul acesta. Zăresc un crâmpei de lumină. Trebuie doar să continui să sap.

— Am mințit, zic eu. Au fost doar minciuni. Nimic din ce i-am zis lui Jesse despre Strane – mă corectez – despre domnul Strane nu e adevărat.

— Ai mințit, repetă doamna Giles. Și de ce ai face asta?

O privesc drept în ochi în timp ce îi explic motivele: pentru că eram plictisită și mă simțeam singură, pentru că mi-a picat cu tronc domnul profesor, pentru că am o imaginație hiperactivă. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât devin mai încrezătoare, mă învinuiesc doar pe mine, îl absolv de orice vină pe Strane. E o scuză atât de bună, încât explică tot ce i-am zis lui Jesse, pe lângă alte zvonuri pe care le-au auzit celelalte douăzeci și cinci de persoane de pe listă. Ar fi trebuit să spun povestea asta de la bun început.

— Știu că e un lucru rău să minți, zic eu, privind când la Jesse, când la doamna Giles, și îmi pare rău pentru asta. Dar acesta e adevărul. Nu mai e nimic altceva de spus.

E o plăcere amețitoare, ca atunci când inspiri adânc aer proaspăt după ce îți dai la o parte o pătură de pe față. Sunt deșteaptă și puternică – mai mult decât poate cineva să înțeleagă.

Sar peste masa de prânz și mă duc direct în sala de clasă a lui Strane, bat la ușă. Nu îmi răspunde, deși văd prin sticla texturată că luminile sunt aprinse. Îmi spun în sinea mea că e încă îngrijorat și vrea doar să păstreze aparențele, dar la ora de engleză îl înlocuiește domnul Noyes și, de cum intru în sala de clasă, îmi zice că trebuie să mă duc în clădirea administrativă.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

— Eu sunt doar mesagerul, zice el, ridicând din umeri, dar e limpede din felul prudent în care mă privește, de parcă nu ar vrea să fie aproape de mine, că știe ceva.

Străbat campusul, neștiind sigur dacă ar trebui să mă grăbesc sau să merg în pas de melc, dar când ajung pe scările din față ale clădirii administrative și ridic privirea spre coloane și spre emblemele Liceului Browick de pe ușile duble, văd camioneta tatei parcând în dreptul intrării principale în campus. Îmi duc mâna streașină la ochi și îi văd pe amândoi în mașină: tata la volan, mama, pe scaunul din dreapta, cu mâna la gură. Virează în parcare, coboară din camionetă.

Cobor repede scările și strig spre ei:

— Ce căutați aici?

Când îmi aude vocea, mama își întoarce brusc capul și arată cu degetul spre picioarele ei, așa cum o cheamă pe Babe când a făcut ceva rău. *Treci aici.* La fel ca Babe, mă opresc la vreo cinci metri de ea și refuz să mă apropii mai mult de atât.

— De ce ați venit? întreb eu din nou.

— Doamne sfinte, Vanessa, tu de ce crezi că am venit? se răstește ea.

— V-a sunat doamna Giles? Nu aveți de ce să fiți aici.

Tata e încă în hainele de lucru, pantaloni largi, gri, și o cămașă albastră în dungi, cu numele lui, PHIL, brodat deasupra buzunarului. Dincolo de toate celelalte lucruri, mă simt jenată. Nu ar fi putut să se schimbe?

Trântește ușa de la camionetă și vine cu pași mari spre mine.

— Ești bine?

— Sunt bine. Totul e bine.

Mă prinde de mână.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Se uită fix la mine, implorându-mă din priviri, dar nu mă dau cu nimic de gol. Nici măcar nu îmi

tremură buza de jos.

— Phil, zice mama. Să mergem.

Îi urmez în clădire, în sus pe scări, și apoi în cămăruța de lângă biroul doamnei Giles, cu secretara care mi-a devenit de-acum familiară. Mă uit la ea, așteptând să îmi zâmbească din nou, dar mă ignoră în timp ce ne face semn să intrăm. Strane e în birou, împreună cu doamna Giles, care stă la biroul ei. Strane își ține mâinile în buzunare, umerii drepți. Îmi doresc atât de mult să mă cuibăresc în brațele lui, încât simt că mă doare pieptul. Dacă aș putea, m-aș lipi cu putere de el și i-aș lăsa trupul să mă mistuie cu totul.

Doamna Giles dă mâna cu părinții mei. Strane întinde și el mâna, iar tata i-o strânge, dar mama se așază pur și simplu, ignorându-l de parcă nici măcar nu ar fi acolo.

— Cred că cel mai bine ar fi ca Vanessa să nu asiste la discuție, zice doamna Giles.

Îl privește pe Strane, care încuviințează scurt din cap.

— Te poți duce înapoi în sala de așteptare.

Face semn spre ușă, dar eu mă holbez la Strane și văd că pare să aibă părul ud de la duș și că e îmbrăcat cu sacoul din tweed și poartă cravată. *Le va spune,* mă gândesc eu. *Se va preda.*

— Nu o face, spun eu, cu glas abia șoptit.

— Vanessa, zice mama. Du-te.

Întâlnirea durează o jumătate de oră. Știu pentru că secretara pornește radioul, probabil ca să nu pot auzi ce se vorbește în birou.

— „E pauza voastră de cafea de la ora două și jumătate după-amiaza”, spune DJ-ul, „o jumătate de oră de hituri non-stop”.

În timp ce secretara fredonează pe muzica de la radio, mă gândesc cum îmi voi aminti mereu aceste cântece pentru că au fost difuzate când Strane a mărturisit și s-a sacrificat pentru mine.

Când se termină, ies toți deodată. Doamna Giles și părinții mei se opresc în sala de așteptare. Strane

continuă să meargă. Pleacă fără să îmi arunce vreo privire. Văd că mama are nările umflate și pupilele dilatate, iar tata strânge din buze, ca atunci când a trebuit să îmi spună că bătrânul nostru câine a murit peste noapte.

— Haide, zice el și mă ia de mână.

Ne așezăm pe o bancă afară, iar mama rămâne cu privirea ațintită în pământ, cu brațele strâns încrucișate, în timp ce tata vorbește. Lucrurile pe care mi le spune sunt atât de diferite de ceea ce mă așteptam, încât durează o vreme până să îmi ridic capul și să îl ascult efectiv. Nu spune *Știm totul, nu e vina ta,* ci începe să-mi explice că există un cod de etică la Browick, pe care elevii trebuie să îl respecte.

Iar eu l-am încălcat mințind în legătură cu un profesor și stricându-i reputația.

— Lucrurile astea sunt luate în serios aici, zice tata.

— Deci nu e… Mă uit când la unul, când la celălalt. Nu a…

Atunci, mama ridică brusc capul.

— Ce anume?

Înghit în sec, clatin din cap.

— Nimic.

Își continuă explicația. Voi termina anul școlar mai repede. Oricum au mai rămas doar două săptămâni. Ei vor petrece noaptea la hanul din centru, iar mâine dimineață va trebui, zice tata, „să îndrept răul pe care l-ai făcut”. Doamna Giles vrea să le spun tuturor celor de pe lista lui Jenny Murphy că zvonul despre mine și domnul Strane este o minciună și că eu am pornit minciuna.

— Adică, să le spun pe rând? întreb eu.

Tata clatină din cap.

— S-ar părea că se vor strânge toți la un loc, ca să o poți spune o singură dată.

— Nu trebuie să o faci, intervine mama. Putem să îți împachetăm lucrurile din cameră și să plecăm în seara asta.

— Dacă doamna Giles vrea să o fac, atunci trebuie, zic eu. E directoarea școlii.

Mama strânge din buze, de parcă ar vrea să mai zică ceva.

— Mă întorc anul viitor, nu-i așa?

— Să luăm lucrurile pe rând, zice tata.

Mă scot la cină, la pizzeria din centrul orașului. Toți trei nu reușim să dăm gata nici măcar o plăcintă. Ciugulim din feliile noastre; mama folosește șervețel după șervețel ca să absoarbă grăsimea. Niciunul dintre ei nu mă privește.

Se oferă să mă ducă înapoi în campus, dar refuz, vreau să merg pe jos. Uitați ce seară frumoasă, zic eu, e cald chiar și acum, la apus.

— Mi-ar prinde bine câteva minute de liniște înainte să mă întorc acolo, zic eu.

Mă aștept să mă refuze, dar par prea năuciți ca să se certe cu mine și mă lasă să plec. Mă îmbrățișează de rămas-bun în afara restaurantului, iar tata îmi șoptește la ureche:

— Te iubesc, Nessa.

Apoi ei o iau la stânga, spre han, iar eu fac dreapta pe lângă campus și biblioteca publică, spre casa lui Strane.

— Știu că e o prostie, zic eu când deschide ușa, dar trebuia să te văd.

Aruncă o privire peste mine, spre stradă și trotuar.

— Vanessa, nu ai ce căuta aici.

— Lasă-mă să intru. Cinci minute.

— Trebuie să pleci.

Sunt atât de frustrată, că țip și îl împing cu ambele mâini, folosindu-mă de toată greutatea mea, lucru care nu îl clintește din loc, dar îl zăpăcește îndeajuns ca să îl facă să închidă ușa și să mă conducă spre partea laterală a casei, ca să nu putem fi văzuți din stradă. De cum ajungem la adăpost, îl cuprind în brațe și mă împing în el cât pot de tare.

— Mă obligă să plec mâine, zic eu.

Strane face un pas în spate, îmi desprinde brațele din jurul lui și nu spune nimic. Aștept să văd ceva pe fața lui – furie sau panică sau regret pentru că a permis ca situația să ajungă în punctul acesta –, dar nu face decât să privească în gol. Își vâră mâinile în buzunare și se uită peste umărul meu, în sus, la casă. Am senzația că mă aflu în fața unui străin.

— Vor să vorbesc în fața mai multor oameni, zic eu. Ar trebui să le spun că am mințit.

— Știu, zice el.

Tot nu vrea să mă privească; se încruntă tare.

— Păi, nu știu dacă o pot face.

Când mă aude, își coboară brusc privirea spre mine – o victorie mică, așa că insist.

— Poate că ar trebui să le spun adevărul.

Își drege vocea, dar nu tresare.

— Din câte am înțeles, ai fost deja destul de aproape de asta, zice el. I-ai povestit mamei tale despre mine. I-ai zis că sunt iubitul tău.

La început nu îmi amintesc, apoi îmi pică fisa: în vacanța din februarie, după ce m-a auzit vorbind la telefon în toiul nopții. *Cum îl cheamă?* m-a întrebat, în timp ce câmpurile acoperite de zăpadă și copacii scheletici se perindau pe lângă noi, pe geamurile mașinii. I-am spus adevărul: Jacob. Dar era doar un cuvânt, un prenume des întâlnit, nu echivala cu o mărturisire. Nu a priceput adevărul dintr-un singur cuvânt. Nu avea cum. Dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi lăsat pe Strane să plece din biroul doamnei Giles, nici nu ar fi fost de acord cu ideea de a-mi cere scuze în fața unei săli pline cu oameni.

— Dacă te-ai hotărât că vrei să mă distrugi, zice Strane, nu te pot opri. Dar sper că înțelegi ce se va întâmpla dacă o faci.

Încerc să îi explic că nu am vorbit serios, bineînțeles că nu voi spune nimănui, dar vocea lui o acoperă pe a mea.

— Numele și fotografia ta vor apărea în ziare, zice el. Vei fi la toate emisiunile de știri. Vorbește lent, precaut, de parcă vrea să se asigure că înțeleg. Te va urmări pentru totdeauna. Vei fi stigmatizată pe viață.

Vreau să îi spun că e deja *prea târziu.* Că îmi voi trăi fiecare zi simțindu-mă permanent însemnată de el, dar poate că e nedrept așa. Nu a încercat oare din răsputeri să mă salveze? M-a pus să promit că voi pleca la facultate, a insistat că, în cele din urmă, voi avea o viață care nu se va reduce la persoana lui. Își dorește mai mult pentru mine, un viitor vast, nu un drum îngust, dar acest lucru se poate întâmpla doar dacă el rămâne un secret. Odată ce adevărul va ieși la iveală, el va ajunge să îmi definească întreaga existență; nimic altceva din ceea ce sunt nu va mai conta. În minte mi se ivește o amintire neclară, parcă desprinsă dintr-un vis: o fată hibrid, parțial eu, parțial domnișoara Thompson – sau poate că îmi aduc aminte de un filmuleț dintr-un reportaj de știri cu Monica Lewinsky? –, o tânără cu lacrimi care i se preling pe obraji, dar care încearcă să țină capul sus în timp ce e supusă unui tir de întrebări umilitoare despre ce s-a întâmplat: *Spune-ne exact ce ți-a făcut.* E ușor să îmi imaginez că viața mea ar deveni un șir lung de eșecuri izvorât din decizia mea de a mărturisi adevărul.

— Prefer să îmi pun capăt zilelor chiar acum decât să trec prin asta, zice Strane. Își coboară privirea spre mine, cu mâinile înfipte încă în buzunarele pantalonilor. E nonșalant chiar și când e pe buza prăpastiei. Dar poate că tu ești mai puternică decât mine.

Când o zice, izbucnesc în plâns, cu adevărat, cum nu am mai plâns vreodată în fața lui – un plâns urât, îngrozitor, cu sughițuri și muci. Mă apucă atât de repede, încât aproape că mă doboară. Mă sprijin de zidul casei, îmi pun mâinile pe coapse și încerc să respir. Hohotele de plâns nu vor

să înceteze. Îmi înfășor brațele în jurul taliei, mă ghemuiesc la pământ și mă lovesc cu ceafa de șindrilele din lemn de cedru, de parcă aș încerca să le fac praf. Strane îngenunchează în fața mea, își pune mâinile pe după ceafa mea, între mine și casă, până nu mă mai zbat și deschid ochii.

— Gata, zice el.

Inspiră, expiră, iar pieptul meu se umflă și se dezumflă în ritmul respirației lui. Își ține în continuare mâinile pe capul meu, cu fața suficient de aproape pentru un sărut. Lacrimile mi se usucă pe față, înăsprindu-mi obrajii, iar el mă mângâie cu degetul mare în punctul acela moale de după ureche. Îmi zice că mi-e recunoscător pentru ce am făcut până acum. Sunt foarte curajoasă să îmi asum răspunderea și să mă jertfesc pentru el. E o dovadă de dragoste. Probabil că îl iubesc mai mult decât oricine altcineva.

— Nu voi spune, zic eu. Nu vreau și n-am s-o fac niciodată.

— Știu, zice el. Știu că n-o vei face.

Stabilim împreună ce voi zice mâine la întâlnire, cum îmi voi asuma vinovăția pentru zvonuri, îmi voi cere iertare că am mințit și voi sublinia că el nu a greșit cu nimic. Îmi zice că nu e drept așa, că sunt silită să o fac, dar să îl reabilitez este singurul mod în care putem scăpa cu viață din asta. Mă sărută pe frunte și pe ochi, așa cum a făcut când ne-am sărutat prima dată, în sala lui de clasă, înghesuiți după catedra lui.

Înainte să plec, arunc o privire peste umăr și îl văd stând în picioare pe peluza întunecată, silueta lui conturându-se în lumina ce răzbate dinspre ferestrele de la living. Emană recunoștință, care pătrunde în mine și mă inundă cu dragoste. Mă gândesc că asta înseamnă să fii altruist, să fii bun. Cum de m-am putut considera vreodată neajutorată, când doar eu am puterea să îl salvez?

∵

În dimineața următoare, cei douăzeci și șase de elevi de pe lista lui Jenny se adună în sala de clasă a domnului Sheldon. Nu sunt suficiente bănci pentru toată lumea, așa că unii dintre ei se sprijină de peretele din spate. Nu îmi dau seama care sunt; văd doar niște figuri plutind și legănându-se sub ochii mei, ca un ocean de balize. Doamna Giles m-a pus să stau lângă ea, în partea din față a sălii, în timp ce citesc declarația pe care am conceput-o eu și Strane aseară.

— Orice zvonuri neadecvate pe care se poate să le fi auzit despre mine și domnul Strane nu sunt adevărate. Am mințit în legătură cu el, lucru pe care nu îl merita. Îmi pare rău că v-am indus în eroare.

Chipurile se holbează la mine, neconvinse.

— Are cineva vreo întrebare pentru Vanessa? întreabă doamna Giles.

Văd o mână în aer. Deanna Perkins.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce ai minți în legătură cu așa ceva, zice Deanna. Nu are logică.

Mă bâlbâi. Mă uit la doamna Giles, dar ea se holbează la rândul ei la mine. Toată lumea se holbează la mine.

— Nu e chiar o întrebare.

Deanna își dă ochii peste cap.

— Întreb și eu: de ce?

— Nu știu, zic eu.

Cineva mă întreabă de ce sunt mereu în biroul lui.

— Nu sunt niciodată în biroul lui, zic eu, o minciună atât de bătătoare la ochi, că doi dintre ei râd.

Altcineva mă întreabă dacă e ceva în neregulă cu mine, „mental, adică”, și eu zic: „Nu știu, probabil că da”. Pe măsură ce întrebările continuă, îmi dau seama de un lucru evident: nu mă pot întoarce, nu după așa ceva.

— În regulă, zice doamna Giles, ajunge.

Fiecare primește o foaie de hârtie, cu trei întrebări pe ea. Prima: de la cine ați auzit zvonul? A doua: când l-ați auzit? A treia: le-ați spus părinților despre asta? La plecare, toți cei douăzeci și șase stau cu capetele plecate, completând chestionarul, mai puțin Jenny. Stă cu brațele încrucișate, holbându-se la banca ei.

Mă întorc la Gould și îmi găsesc părinții împachetându-mi lucrurile. Au dat jos așternuturile de pe pat, au golit dulapul. Mama îmi trântește absentă toate lucrurile într-un sac de gunoi – gunoaie, hârtii, tot ce găsește pe podea.

— Cum a mers chestia aia? întreabă tata.

— Chestia aia?

— Mă rog… zice, apoi se oprește, neștiind sigur cum să îi spună, întâlnirea.

Nu îi răspund. Nu știu cum a mers; nici măcar nu pot procesa ce s-a întâmplat, de fapt. Mă uit la mama și îi spun:

— Arunci lucruri importante.

— Sunt gunoaie, zice ea.

— Ba nu, pui acolo și lucruri pentru școală, lucruri de care am nevoie.

Se dă în spate și mă lasă să scotocesc prin coșul de gunoi. Găsesc un eseu cu comentariile lui Strane pe el, o fișă pe care ne-a dat-o despre Emily Dickinson. Strâng hârtiile la piept, nevrând că ai mei să vadă ce păstrez.

Tata închide fermoarul geamantanului, care e plin cu haine.

— Încep să cobor din lucruri, zice el, ieșind pe coridor.

Mă întorc spre mama și o întreb:

— Plecăm acum?

— Haide, zice ea. Ajută-mă să fac curat aici.

Deschide sertarul de jos și icnește. E plin de gunoaie: hârtii mototolite, ambalaje de la alimente, șervețele folosite, o coajă de banană înnegrită. L-am umplut cu câteva săptămâni în urmă, într-un

moment de panică, chiar înainte de vizitele de inspecție, și am uitat să îl curăț.

— Vanessa, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dacă ai de gând să țipi la mine, lasă că mă ocup eu, zic și smulg sacul de gunoi din mâinile ei.

— De ce nu vrei să arunci din lucruri? întreabă ea. Adică, Dumnezeule, Vanessa, sunt gunoaie. *Gunoaie.* Ce persoană adună gunoaie într-un sertar?

Mă concentrez pe respirat în timp ce golesc conținutul sertarului în sacul de gunoi.

— Nu e igienic și nu e normal. Uneori mă înspăimânți, știi asta? Lucrurile pe care le faci, Vanessa, nu au logică.

— Poftim, zic și împing sertarul la loc în birou. E curat.

— Ar trebui să îl dezinfectăm.

— Mamă, e în regulă.

Privește prin cameră. E tot dezordine, deși e greu să îți dai seama cât e din cauza mea și cât de la împachetat.

— Dacă plecăm acum, zic eu, trebuie să mă duc să rezolv ceva.

— Ce să rezolvi?

— Zece minute.

Clatină din cap.

— Nu te duci nicăieri. Stai aici și ne ajuți să facem curat în cameră.

— Trebuie să îmi iau rămas-bun de la oameni.

— De la cine trebuie să îți iei rămas-bun, Vanessa? Nu e ca și cum ai avea naibii vreun prieten.

Mă urmărește în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu pare să regrete. Pare că așteaptă. Așa m-a privit toată lumea săptămâna asta – de parcă ar aștepta să cedez. Se concentrează iar asupra mizeriei, deschide cu o zdruncinătură sertarul de sus al comodei și începe să scoată pumni întregi de haine din el. Atunci, ceva cade pe jos, alunecă pe podea între noi: fotografia Polaroid

cu mine și Strane la debarcaderul din sat. Preț de o clipă, ne holbăm amândouă la ea, la fel de uluite.

— Ce… face mama și se lasă pe vine, întinzându-se după ea. E cumva…

Mă aplec repede, apuc fotografia și o lipesc de pieptul meu, cu fața în jos.

— Nu e nimic.

— Ce a aia? mă întreabă ea, venind după mine.

Mă dau în spate.

— Nu e nimic, zic eu.

— Vanessa, dă-o încoace.

Întinde mâna, ca și cum s-ar aștepta să i-o dau cu atâta ușurință, de parcă aș fi un copil. Îi repet că nu e nimic. Nu e nimic, bine? La nesfârșit, tot mai tare, tot mai panicată, până ajung să țip atât de tare, că mama se îndepărtează de mine. Nota înaltă pare să zăbovească în aer, răsunând prin camera pe jumătate golită.

— Era el, zice mama. Tu și el.

Cu ochii în podea, tremurând de la țipat, șoptesc:

— Ba nu era.

— Vanessa, l-am *văzut.*

Îmi încolăcesc degetele pe fotografia Polaroid. Mi-l imaginez pe Strane în cameră cu noi, cum ar liniști-o. *Nu e nimic,* i-ar spune, cu voce calmă, mângâietoare. *Nu ai văzut ce crezi că ai văzut.* Ar putea să o convingă de orice, la fel ca pe mine. Ar duce-o spre scaunul de la birou și i-ar pregăti o ceașcă de ceai. Ar vârî poza în buzunar, cu o mișcare atât de subtilă și de rapidă, încât ea nici nu ar observa.

— De ce îl aperi? mă întreabă mama.

Respiră apăsat, mă măsoară din priviri. Nu e vorba de furie; chiar nu înțelege. E nedumerită cu privire la mine, la tot ce se întâmplă.

— Ți-a făcut rău, zice ea.

Clatin din cap și îi spun adevărul.

— Nu mi-a făcut.

Tata se întoarce chiar atunci, cu fața transpirată. Își pune o geantă sport plină cu cărți pe un umăr și, în timp ce caută alte lucruri pe care să le care, observă că ne aflăm într-o confruntare, eu ținând în continuare fotografia Polaroid la piept.

— E totul în regulă? îi spune mamei.

Urmează o clipă de tăcere absolută; fiind mijlocul dimineții, suntem singurii din cămin. Mama lasă privirea să-i alunece încet pe lângă mine.

— Totul e în regulă, zice ea.

Împachetăm restul lucrurilor din cameră. E nevoie de patru drumuri ca să ducem totul jos. Preț de o clipă, înainte să urc în camionetă, îmi simt picioarele arzând de dorința de a o lua la fugă, de a străbate campusul, de a coborî dealul spre centru, spre casa lui Strane. Îmi imaginez că intru prin efracție, mă urc în patul lui, mă ascund sub așternuturi. Am fi putut fugi. I-am spus-o aseară, înainte să plec de la el. „Hai să ne urcăm în mașină chiar acum și să plecăm”. Dar mi-a zis că nu ar funcționa. „N-avem cum să trecem prin asta decât înfruntând consecințele și făcând tot posibilul să supraviețuim”.

În timp ce tata urcă ultimul sac de gunoi în bena camionetei, mama mă atinge pe umăr.

— Încă le putem spune, zice ea. Chiar acum, putem intra…

Tata deschide portiera și se urcă pe scaunul șoferului.

— Sunteți gata?

Îmi smucesc umărul din strânsoarea mamei, care mă privește cum urc în mașină.

Tot drumul spre casă, stau întinsă pe bancheta din spate. Mă uit la copaci, la frunzele argintii pe spate, la cablurile electrice și la indicatoarele către autostradă. În benă, prelata care îmi acoperă toate lucrurile flutură în bătaia vântului. Părinții mei se uită drept înainte, iar furia și mâhnirea lor sunt atât de palpabile încât le pot simți gustul. Deschid gura

ca să le primesc și să le înghit cu totul, dar, în pântecul meu, se transformă în vină.

2017

Mama mă sună în timp ce mă îndrept spre casa de la alimentară, cu plasa plină de caserole de înghețată și sticle de vin. Mă întreabă:

— Vrei să vii acasă de Ziua Recunoștinței?

Pare exasperată, de parcă m-ar mai fi întrebat de nu știu câte ori, deși nu am vorbit deloc despre sărbătoarea asta.

— Am presupus că ai vrea să vin, zic eu.

— E la latitudinea ta.

— Nu vrei să vin?

— Ba da, vreau.

— Atunci care e problema?

Urmează o pauză lungă.

— Nu vreau să gătesc.

— Nici nu trebuie.

— N-o să fie la fel dacă nu gătesc.

— Mamă, zic eu, nu trebuie să gătești. Îmi aranjez plasa cu cumpărături pe umăr și sper să nu audă clinchetul sticlelor. Știi ce ar trebui să facem? Să cumpărăm niște pui din ăla congelat, ambalat în cutie albastră. Putem să mâncăm doar pui. Mai ții minte că mâncam în fiecare vineri seară?

Râde.

— Nu am mai mâncat de ani de zile.

Merg pe Congress Street, trec pe lângă depoul de autobuze, pe lângă statuia lui Longfellow care se holbează la fiecare trecător. Aud știrile pe fundalul apelului: vocea unui analist, apoi cea a lui Trump.

Mama mârâie și zgomotul de pe fundal dispare.

— Tai sonorul ori de câte ori apare la televizor.

— Nu înțeleg cum poți să te uiți toată ziua la televizor.

— Știu, știu.

Zăresc blocul meu. Mă pregătesc să închei conversația, când mama îmi zice:

— Știi, zilele trecute am văzut un reportaj de la fosta ta școală.

Nu mă opresc din mers, dar mă opresc din gândit, din privit. Trec pe lângă blocul meu, traversez următoarea stradă și merg înainte, îmi țin respirația și aștept să văd dacă va insista pe subiect. A zis doar *despre fosta ta şcoală,* nu *despre bărbatul acela.*

— În tot cazul, zice ea oftând, a fost mereu un loc infect.

În urma articolului despre celelalte fete, Browick îl suspendă pe Strane fără plată și demarează o altă investigație. De data aceasta este implicată și poliția statală. Sau cel puțin cred că toate astea sunt adevărate; sunt frânturi de informații pe care le-am găsit din postările lui Taylor de pe Facebook și din secțiunea de comentarii a articolului, unde se pare că se ascund și fărâme de informații aparent legitime printre zvonuri, declamații și agitație. Oamenii urlă E SIMPLU: CASTRAȚI TOȚI PEDOFILII; alții îi acordă discret prezumția de nevinovăție, scriind chestii de genul: *Ar trebui să fim consideraţi nevinovaţi până la proba contrarie, lăsaţi justiţia să îşi urmeze cursul, nu poţi avea mereu încredere în asemenea acuzaţii, mai ales când vin din partea unor adolescente cu imaginaţie bogată şi pe care nu te poţi bizui emoţional.* Este amețitor și nu se mai sfârșește și nu știu exact ce se petrece, pentru că Strane nu mi-a spus. Telefonul a amuțit zile în șir.

Trebuie să mă controlez din răsputeri ca să nu îl contactez. Îi scriu mesaje, le șterg și apoi le scriu din nou. Compun e-mailuri, îi caut numărul în agendă și dau să îl sun, dar nu îmi dau voie să merg până la capăt. În pofida anilor de amânare, în care i-am permis să îmi facă morală referitor la ce e adevărat, ce e isterie puritană și ce sunt minciuni sfruntate, nu sunt complet ruptă de realitate. Nu m-a prostit de tot. Știu că ar trebui să fiu furioasă și,

chiar dacă emoția asta este atât de departe de mine, inaccesibilă, mă străduiesc să mă comport de parcă aș simți-o. Mă așez și păstrez tăcerea, lăsând-o pe ea să fie grăitoare, în timp ce mă uit cum Taylor distribuie articolul la nesfârșit, adăugând emojiuri cu pumnii ridicați și cuvinte care mi se par că îi grăbesc pieirea: *Poți să te ascunzi cât vrei, dar adevărul te va găsi mereu.*

∵

Mă contactează într-un final, într-o dimineață devreme; telefonul îmi sună sub pernă, făcând salteaua să vibreze, lucru care în vis mi se pare a fi bâzâitul unui motor pe lac, vâjâitul aspru amortizat pe care l-aș auzi în timp ce înot pe sub apă și o șalupă rapidă trece pe lângă mine. Când îi răspund, sunt încă prinsă în vis, simt gustul apei din lac, mă uit la razele de soare care pătrund prin întuneric, până la frunzele putrezite și ramurile căzute, tot noroiul nesfârșit.

La telefon, Strane expiră tremurat, în felul acela epuizat de după plâns.

— S-a terminat, zice el. Dar să știi că te-am iubit. Chiar dacă am fost un monstru, te-am iubit.

E afară. Aud vânt, un zid sonor care îi deformează cuvintele.

Mă ridic în șezut, mă uit la fereastră. Nu a răsărit încă soarele, cerul e un degrade de negru și violet.

— Așteptam să mă suni.

— Știu.

— De ce nu mi-ai spus? A trebuit să citesc în ziar despre asta. Ai fi putut să-mi spui.

— Nu știam că va urma așa ceva, zice el. N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Cine sunt fetele astea?

— Nu știu. Niște fete. Nimeni. Vanessa, nu știu ce e asta. Nici măcar nu știu ce se presupune că am făcut.

— Zic că le-ai molestat.

Tace, probabil luat prin surprindere să mă audă spunând-o. Am fost blândă cu el multă vreme.

— Spune-mi că nu e adevărat, zic eu. Jură-mi.

Ascult zgomotul alb pe care îl scoate vântul.

— Tu crezi că ar putea să fie, zice el.

Nu e o întrebare, ci o conștientizare, de parcă s-ar fi dat un pas în spate și poate vedea acum îndoiala care a început să se strecoare pe la granițele loialității mele.

— Ce le-ai făcut? întreb eu.

— Ce-ți imaginezi? Ce crezi că sunt în stare să fac?

— Ai făcut ceva. De ce ar spune asta dacă nu ai făcut nimic?

— E o epidemie, zice el. Nu are logică.

— Dar sunt doar niște fete, zic eu cu voce tremurată, suspinând înăbușit, și mi se pare că mă uit la altcineva plângând, o femeie care mă interpretează.

Îmi amintesc de colega mea de cameră din facultate, Bridget, spunând, după ce i-am zis prima dată despre Strane: *Viața ta e ca un film.* Nu a înțeles groaza de a-ți vedea trupul jucând în ceva cu care mintea ta nu era de acord. A vrut să fie un compliment. Oare nu asta își doresc toate adolescentele? Mereu plictisite, dorindu-și un public.

Strane îmi spune să nu încerc să înțeleg asta, că o s-ajung să-mi pierd mințile.

— Ce înseamnă *asta*? întreb eu. Ce este acest *ceva*?

Am nevoie de o scenă în care să pătrund, de o descriere a locului în care se aflau în sala de clasă, în spatele catedrei sau la masa de seminar, cum era lumina, ce mână a folosit, dar plâng prea tare, iar el îmi spune să îl ascult, mă roagă să mă opresc din plâns și să îl ascult.

— Nu a fost la fel cu ele, înțelegi? îmi zice el. Nu a fost cum a fost cu tine. Te-am iubit, Vanessa. Te-am iubit.

Închide telefonul și știu ce urmează. Îmi amintesc cum l-am amenințat pe Ira când, exasperat de inerția mea, mi-a zis că îl va expune chiar el pe Strane. „Ira, dacă o faci”, i-am zis eu, cu vocea statornică și rece, „dacă îi spui cuiva orice despre el, n-o să mă mai vezi niciodată. O să dispar”.

Mă holbez la telefon și îmi zic în sinea mea că imboldul de a suna la 911 este irațional, nemotivat, dar în realitate mi-e teamă. Nu știu cum să explic toate astea, cine sunt eu, cine este el, fără să dau de gol toată povestea. Îmi spun că nu ar ajuta, că nici măcar nu știu unde e – afară, undeva unde bate vântul. Nu e suficient. Apoi văd un mesaj de la el, trimis chiar înainte de a mă suna. *Poți face orice vrei,* mi-a scris. *Dacă vrei să le spui, ar trebui să o faci.*

Scriu un răspuns, mișcându-mi degetele cu repeziciune pe ecran: *Nu vreau să le spun. N-o s-o fac niciodată.* Mă uit cum mesajul este livrat și apoi rămâne necitit.

Adorm la loc. La început e un somn spasmodic, apoi adânc ca moartea, și mă trezesc abia la unsprezece și un sfert, după ce i-au scos deja cadavrul din râu. Până la ora cinci după-amiaza, ziarul din Portland postează un articol.

PROFESOR CU VECHIME DE LA BROWICK GĂSIT MORT ÎN RÂUL NORUMBEGA

NORUMBEGA – Jacob Strane, 59 de ani, din Norumbega, profesor cu carieră îndelungată la Liceul Browick, a decedat sâmbătă dimineața.

Departamentul Șerifului din districtul Norumbega a raportat că trupul lui Strane a fost descoperit pe la jumătatea dimineții în râul Norumbega, în apropierea podului Narrows.

„Bărbatul a sărit de pe pod. I-am recuperat cadavrul în această dimineață”, a afirmat Departamentul Șerifului. „Am primit un apel la ora 6.05 despre o persoană care părea să vrea a

sări de pe pod, după care martorul l-a văzut pe bărbat sărind. Nu există semne că ar fi o crimă".

Strane s-a născut în Butte, Montana, a predat engleză la școala privată din Norumbega timp de treizeci de ani și a fost un membru cunoscut al comunității. Joia trecută, ziarul nostru a publicat informația conform căreia Strane este investigat după ce cinci eleve de la Browick l-au acuzat pe profesor de abuz sexual, acuzațiile extinzându-se într-un interval din 2006 până în 2016.

Departamentul Șerifului a afirmat că, deși s-a hotărât că decesul lui Strane a survenit în urma sinuciderii, în prezent se desfășoară o investigație.

În articol este inclusă o fotografie recentă făcută în timpul unei zile de fotografii la școală, Strane stând în fața unui fundal albastru, purtând o cravată pe care o recunosc, ba chiar îmi amintesc cum se simte la atingere: bleumarin, cu diamante mici brodate. Pare atât de bătrân, cu părul cărunt și rar, cu fața proaspăt bărbierită și palidă, cu pielea gâtului lăsată și pleoapele căzute. Pare pipernicit. Nu pipernicit ca un băiat, ci ca un bătrân, fragil și epuizat. Nu se uită drept la cameră, ci undeva în depărtare, spre stânga, cu o expresie nedumerită, cu gura ușor deschisă. Pare confuz, de parcă nu înțelege întru totul ce s-a întâmplat sau ce a făcut.

În ziua următoare primesc o cutie prin poștă, datată din ziua dinainte să se arunce de pe pod. Înăuntru găsesc fotografii Polaroid, scrisori, cartonașe și fotocopii ale eseurilor pe care le-am scris pentru ora lui, toate puse peste o bucată de bumbac îngălbenit – pijamaua cu căpșune pe care mi-a cumpărat-o prima dată când am făcut sex. Nu există un bilețel, dar nu am nevoie de explicație. Sunt toate dovezile pe care le-a avut.

∵

Povestea se răspândește în tot statul. La postul local de știri se difuzează un segment cu imagini din campusul Browick, elevi care se plimbă pe

platforme umbrite de pini, cămine din șindrile albe, clădirea administrativă cu fațada ei cu coloane. Urmează o imagine mai lungă a clădirii de științe umaniste. Apoi aceeași fotografie a lui Strane și, dedesubt, numele lui scris greșit: JACOB STRAIN.

Timpul dispare în vreme ce derulez prin secțiunile de comentarii, postările de pe Facebook, discuțiile de pe Twitter, în vreme ce telefonul îmi bipăie la răstimpuri din pricina alertei Google pe care am setat-o pentru numele lui. Pe laptop am cincisprezece fișiere deschise în același timp, alternez între ele, iar după ce ajung la zi cu toate comentariile, mă uit la reportaj. Prima dată când l-am văzut, a trebuit să fug la baie ca să vomit, dar m-am forțat să îl văd de atâtea ori, încât îl privesc cu indiferență acum. Nicio reacție când fotografia lui Strane apare pe ecran. Când crainicul spune „acuzații de la cinci eleve diferite", nici măcar nu tresar.

După vreo douăzeci și patru de ore, povestea se răspândește spre sud. Este preluată de ziare din Boston și New York, după care oamenii încep să scrie articole personale. Într-o încercare de a complica tendința culturală curentă de a face acuzații, își intitulează articolele „Oare s-a mers prea departe?" sau „Când acuzațiile devin letale" și „A venit timpul să vorbim despre pericolul acuzațiilor în lipsa unui proces echitabil". Articolele personale discută despre Taylor și Strane și fac din ea arhetipul acuzatoarei prea zeloase, o războinică milenară pentru dreptatea socială care nu s-a gândit niciun moment la consecințele acțiunilor ei. Unii o apără pe Taylor pe rețelele sociale, dar cei mai zgomotoși o denigrează. O numesc egoistă, fără suflet, ucigașă… pentru că este răspunzătoare de moartea lui; ea l-a făcut să se sinucidă. Gazda unui podcast despre drepturile bărbaților dedică un întreg episod poveștii, îl numește pe Strane o victimă a tiraniei

feminismului, iar ascultătorii lui o atacă pe Taylor. Fac rost de numărul ei de telefon, de adresele domiciliului și locului ei de muncă. Taylor postează pe Facebook capturi de ecran cu e-mailurile și mesajele primite de la bărbați anonimi care amenință că o vor viola, o vor ucide și îi vor ciopârți cadavrul. Apoi, câteva ore mai târziu, dispare. Profilul îi este blocat, tot conținutul public dispare. Se întâmplă foarte rapid.

Între timp, mă tot învoiesc de la muncă, zile întregi pe care le pierd în fața laptopului pornit, cu noptiera plină de ambalaje de mâncare și sticle goale. Beau, fumez și mă uit la fotografiile lui Strane cu mine pe când aveam o față de copil și membrele subțiri. Par incredibil de tânără în ele; într-una sunt topless și zâmbesc strengărește, cu brațele întinse spre camera de fotografiat. Într-alta stau cocoșată pe scaunul din dreapta al mașinii lui, încruntându-mă la cameră. În alta stau întinsă cu fața în jos pe patul lui, cu cearșaful tras până în talie. Îmi amintesc că m-am uitat la ultima după ce a făcut-o și mi s-a părut ciudat că lui i se părea sexy. Am încercat și eu să o consider la fel. Mi-am spus că părea desprinsă dintr-un videoclip muzical.

Apuc laptopul, caut pe Google „Fiona Apple Criminal", accesez videoclipul și iat-o pe Fiona adolescentă, ursuză și suplă. Cântă despre o fată rea și mă gândesc la tipul divorțat, cum m-a întrebat asta pe străduța din spatele barului: *Ai fost o fată rea? Pari să fi fost rea*. Îmi amintesc că Strane s-a plâns că am făcut din el un infractor. Mă simțisem atât de puternică pe atunci. L-aș fi putut arunca în închisoare, iar în momentele mele cele mai obraznice, m-am imaginat făcând-o: Strane într-o celulă mică și singuratică, fără altceva de făcut decât să se gândească la mine.

Videoclipul se termină și strâng fotografiile, le arunc înapoi în cutie. Nenorocita de cutie. Fetele obișnuite au cutii de pantofi cu scrisori de dragoste și buchete de prins la corsaj; eu m-am ales cu un

teanc de pornografie infantilă. Dacă aș fi deșteaptă, aș arde totul, mai ales fotografiile, pentru că știu cum le-ar vedea o persoană normală, de parcă ar fi fost confiscate de la o rețea de trafic sexual, dovezi ale unei infracțiuni evidente, dar nu aș putea să o fac vreodată. Ar fi ca și cum mi-aș da singură foc.

Mă întreb dacă aș putea fi arestată pentru că am fotografii cu mine însămi. Mă întreb dacă asta înseamnă că mă transform la rândul meu într-un prădător, dacă felul în care mă entuziasmez în preajma adolescentelor spune ceva despre mine. Mă gândesc la faptul că persoanele abuzive sunt mereu abuzate în copilărie. Se zice că e un ciclu, pe care îl poți evita dacă ești dispus să lucrezi la asta. Dar eu sunt prea leneșă ca să scot gunoiul, prea leneșă ca să fac curat. Ba nu, nici măcar nu se aplică în cazul meu. Nu am fost abuzată, nu în felul acela.

Nu te mai gândi. Jelește… Dar cum să jelesc când nu a existat niciun necrolog, nimic despre o înmormântare, doar articolele scrise de străini? Nici măcar nu știu cine ar aranja o înmormântare, poate sora lui din Idaho? Dar și dacă ar fi o înmormântare, cine ar merge? Eu nu aș putea. Oamenii m-ar vedea și ar ști. Mi-ar zice să le spun ce s-a întâmplat. Ce mi-a făcut.

Mintea începe să-mi sară de la una la alta, dormitorul mi se pare brusc luminat de un stroboscop, așa că iau un Ativan, fumez niște iarbă și mă întind pe spate. Las mereu pilula să își facă efectul înainte să hotărăsc dacă să mai iau un rând. Nu sar niciodată calul. Sunt atentă, așa că știu că am o problemă ușoară, asta în caz că am una, ceea ce s-ar putea să nu am.

E în regulă. Băutura, iarba, Ativanul, până și Strane… Perfect în regulă. O nimica toată. E normal. Toate femeile interesante au avut iubiți mai în vârstă când au fost tinere. E un ritual de trecere. Intri fată și ieși nu chiar femeie, dar pe

aproape, o fată mai conștientă de sine și de puterea ei. Conștiința de sine este un lucru bun. Duce la încredere în sine, te ajută să-ți cunoști locul în lume. M-a făcut să mă cunosc așa cum un băiat de vârsta mea nu ar fi reușit vreodată. Nimeni nu mă poate convinge că ar fi fost mai bine pentru mine dacă aș fi fost ca celelalte fete din școală, care le-o sugeau și le-o frecau băieților, toată munca aia nesfârșită, ca apoi să fie numite târfe și date la o parte. Măcar Strane m-a iubit. Măcar am știut ce înseamnă să fii adorată. Mi-a căzut la picioare înainte să mă sărute măcar.

Încă un ciclu: beau, fumez, înghit. Vreau să fiu îndeajuns de jos încât să mă strecor sub suprafață și să înot fără să am nevoie de aer. El a fost singura persoană care a înțeles vreodată dorința asta. Nu să mor, ci să fiu deja moartă. Îmi amintesc că am încercat să îi explic lui Ira. O fărâmă doar a fost de ajuns ca să se îngrijoreze, iar îngrijorarea nu duce niciodată la ceva bun. Îngrijorarea îi face pe oameni să își vâre nasul unde nu e treaba lor. Ori de câte ori am auzit cuvintele „Vanessa, îmi fac griji pentru tine", viața mea a fost dată peste cap.

Whisky, iarbă, fără Ativan. Îmi știu limitele. Sunt cu capul pe umeri, în pofida tuturor celor întâmplate. Îmi pot purta de grijă. E clar… Sunt bine. Sunt în regulă.

Mă întind după laptop, rulez din nou videoclipul. Adolescente se bâțâie în lenjerie, în timp ce niște bărbați fără chip le ghidează capetele și mâinile în jos. Fiona Apple a fost violată la doisprezece ani. Îmi amintesc că a vorbit despre asta în interviuri pe când aveam și eu doisprezece ani. A vorbit despre asta atât de deschis, rostind cuvântul cu *v* de parcă ar fi fost oricare altul. S-a întâmplat în afara apartamentului ei; cât timp bărbatul făcuse ce făcuse, ea își auzise câinele lătrând prin ușă. Îmi amintesc că am plâns când am auzit acel detaliu, în timp ce îl îmbrățișam pe bătrânul nostru câine ciobănesc, îngropând lacrimi

fierbinți în blana lui. Nu aveam niciun motiv ca să îmi pese de violuri pe atunci – eram o copilă norocoasă, în siguranță, ferită și iubită –, dar povestea ei m-a afectat mult. Cumva, am simțit încă de pe atunci ce mă aștepta. Dar, serios acum, ce fată nu simte? Plutește deasupra ta, amenințarea aceea violentă. Îți inoculează pericolul în minte, până începe să ți se pară inevitabil. Crești întrebându-te oare când se va întâmpla în cele din urmă.

Caut pe Google „interviuri cu Fiona Apple” și citesc până mi se încețoșează privirea. O replică dintr-un articol din *SPIN,* un număr din 1997, despre videoclipul muzical la care m-am uitat mă face să suspin și să râd în același timp: „Când îl vizionezi, te simți la fel de sinistru ca Humbert Humbert”. Din orice unghi aș privi lucrurile, *Lolita* îmi apare întotdeauna în fața ochilor. Mai departe în articol, Fiona îi adresează reporterului care îi ia interviu mai multe întrebări despre cel care a violat-o, despre violul prin care a trecut: „De câtă putere ai nevoie ca să rănești o fetiță? De câtă putere are nevoie fetița ca să își revină? Care dintre cei doi crezi că este mai puternic?” Întrebarea atârnă în aer, răspunsurile fiind evidente: ea e cea puternică. Și eu sunt puternică, mai puternică decât m-a crezut cineva vreodată.

Nu că aș fi fost violată. Nu *violată* în adevăratul sens al cuvântului. Strane m-a rănit uneori, dar niciodată așa. Deși aș putea susține că m-a violat și sunt convinsă că lumea m-ar crede. Aș putea lua parte la această mișcare a nenumărate femei care expun fiecare lucru rău pe care l-au pățit, dar nu voi minți ca să simt că mă integrez. N-o să mă numesc victimă. Femeile ca Taylor găsesc alinare în această etichetă și e grozav pentru ele, dar el pe mine mă suna când era pe muchie. A spus-o cu gura lui: cu mine a fost diferit. M-a iubit, m-a iubit.

∵

Când intru la Ruby în birou, îmi aruncă o singură privire și spune:

— Nu ești bine.

Încerc să ridic privirea, să mă uit în ochii ei, dar reușesc să ajung doar până la șalul portocaliu înfășurat în jurul umerilor ei.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi ling buzele.

— Sufăr. Am pierdut pe cineva important pentru mine.

Își duce mâna la piept.

— Nu-mi spune că pe mama ta.

— Nu, îi zic eu. Pe altcineva.

Așteaptă să îi explic; se încruntă tot mai tare pe măsură ce secundele se scurg. De obicei sunt foarte directă, intru în cabinetul ei pregătită cu mai multe subiecte pe care vreau să le discutăm. Nu a trebuit niciodată să mă tragă de limbă.

Trag aer în piept.

— Dacă îți spun despre ceva ilegal, trebuie să raportezi?

Îmi răspunde lent, luată prin surprindere.

— Depinde. Dacă mi-ai spune că ai ucis pe cineva, ar trebui să raportez, da.

— Nu am ucis pe nimeni.

— Mă gândeam eu.

Așteaptă să elaborez și dintr-odată mi se pare ridicol să fiu atât de sfioasă.

— Mâhnirea pe care o simt are legătură cu abuzul, zic eu. Sau cu lucruri pe care alții le-ar considera abuzive. Eu nu cred că a fost abuz. Vreau doar să mă asigur că nu vei spune nimănui fără voia mea.

— Vorbim despre abuz asupra ta?

Încuviințez din cap, privind fix la fereastră, peste umărul ei.

— Nu pot divulga nimic din ce îmi zici fără permisiunea ta explicită, zice ea.

— Dar dacă s-a întâmplat când eram minoră?

În ochi i se citește neliniștea, clipește des de câteva ori.

— Nu contează. Acum ești adult.

Îmi scot telefonul din geantă și i-l dau, cu articolul despre sinuciderea lui Strane deja încărcat. Chipul lui Ruby se întunecă în timp ce derulează.

— Are legătură cu tine?

— El era profesorul, cel care… Mă bâlbâi, vreau să explic, dar nu îmi găsesc cuvintele. Nu există. L-am menționat o dată. Nu știu dacă îți amintești.

Se întâmplase cu câteva luni în urmă, când încă încercam să ne cunoaștem reciproc. Pe vremea aceea, la sfârșitul ședințelor, îmi punea întrebări aleatorii, ca atunci când înoți o tură de bazin după un antrenament lung – unde am crescut, ce fac ca să mă distrez –, lucruri normale, plictisitoare. Într-o săptămână m-a întrebat despre scris, despre faptul că am studiat să fiu scriitoare, la ce vârstă m-am apucat serios de scris. M-a întrebat „Te-au încurajat anumiți profesori?” A fost o întrebare inofensivă, dar mi-am pierdut cumpătul. Nu am plâns, ci am început să chicotesc ca o adolescentă. M-am ascuns în spatele mâinilor și m-am uitat la ea printre degete, în timp ce Ruby mă privea lung, uluită.

În cele din urmă, am reușit să spun:

— A fost un profesor care m-a încurajat foarte mult, dar a fost complicat.

Când am spus-o, o gravitate mai apăsătoare s-a lăsat peste cabinet. A fost ca și cum Strane s-ar fi folosit de trupul meu ca să iasă la iveală.

— Deci există o poveste, a zis Ruby.

Am încuviințat din cap, continuând să mă foiesc.

Apoi, foarte încet, m-a întrebat:

— Te-ai îndrăgostit de el?

Nu știu ce i-am răspuns. Probabil am spus că da, într-un fel sau altul, după care am trecut mai

departe, am vorbit despre altceva, dar m-a afectat întrebarea. Și acum mă afectează. Acțiunea insinuată – m-am îndrăgostit de el? Cred că nimeni din cei cărora le-am făcut mărturisiri nu m-a întrebat asta. Doar dacă m-am culcat cu el, cum a început sau cum s-a terminat, dar niciodată dacă l-am iubit. După ce s-a încheiat ședința respectivă, nu am mai vorbit despre asta.

În fața mea, Ruby rămâne cu gura căscată.

— El era?

— Îmi pare rău, zic eu. Știu că e o veste cam mare să ți-o spun așa.

— Nu-ți cere iertare.

Mai citește o clipă, după care pune telefonul cu fața în jos pe măsuța dintre noi și mă privește drept în ochi. Mă întreabă de unde vreau să încep.

E răbdătoare în timp ce cuvintele se scurg din mine, ca niște picături. Încerc din răsputeri să îi fac un rezumat: cum a început, cum a continuat. Nu vorbesc despre sentimente, despre cum m-a afectat, dar este destul de îngrozită doar de faptele în sine. Deși nu sunt convinsă că aș recunoaște groaza dacă nu m-aș pricepe atât de bine să îi citesc emoțiile. I se citește doar în ochi.

Când se încheie ora, îmi zice că sunt curajoasă: pentru că i-am spus, pentru că am avut încredere în ea.

— Sunt onorată, zice ea, că ai ales să împărtășești asta cu mine.

La plecarea din cabinetul ei, mă întreb oare când am hotărât asta, dacă am sosit aici deja hotărâtă în mintea mea să îi spun, dacă aș fi putut controla asta sau nu.

Pe drum spre casă îmi dă avânt delirul confesiunii, ușurarea pe care o simți brusc după ce scapi de o povară. Trec pe lângă un grup de turiști, și-l aud pe unul spunând:

— N-am mai văzut în viața mea atât de multe mucuri de țigară. Auzisem că locul ăsta e frumos.

Mă gândesc cum, pe tot parcursul ședinței, Ruby m-a tratat ca pe un animal sperios, pregătit să fugă, precauția ei fiind un ecou al abordării lente a lui Strane. Cât de precaut era, lipindu-și mai întâi genunchiul de coapsa mea, un gest atât de mărunt care ar fi putut fi un accident, punându-și apoi mâna pe genunchiul meu, bătându-mă ușor pe el, un gest amical pe care îl poate face oricine. Mai văzusem profesori îmbrățișându-și elevii și înainte, nu era mare lucru. Lucrurile au accelerat doar după aceea, după ce a știut că eram de acord… Și oare nu asta înseamnă consimțământ, să fii mereu întrebat ce vrei? Am vrut să mă sărute? Am vrut să mă atingă? Am vrut să mi-o tragă? Îndrumată lent spre foc… De ce se teme toată lumea atât de tare să admită cât de bine se simte? Să fii pregătită înseamnă să fii iubită și atinsă precum un lucru delicat și prețios.

Odată ajunsă în atmosfera stătută din apartamentul meu, delirul se atenuează și apoi, când privesc mizeria lumească dinăuntru, scade: patul nefăcut și blatul de bucătărie plin de ambalaje, calendarul de pe frigider pe care Ruby m-a pus să-l fac cu câteva luni în urmă, cu câte o sarcină zilnică jenant de facilă – spală rufele, scoate gunoiul, cumpără de mâncare, plătește chiria –, lucruri probabil firești pentru cei mai mulți. Dacă nu aș vedea aceste sarcini scrise clar în fața mea, m-aș plimba în haine murdare, aș trăi cu chipsuri de la magazinul de pe colț.

Șirul de fotografii Polaroid a rămas împrăștiat în living, pijamaua cu căpșune întinsă pe radiator. Mă întreb cât de nebună am devenit și cât ar mai încăpea, cât mi-a mai rămas până să devin o femeie care își acoperă ferestrele cu scânduri, ca să trăiască netulburată în murdăria din trecutul ei. I-am spus lui Ruby că-mi imaginasem deja asta – el mort, cum s-ar putea întâmpla, cum m-aș simți. Era mai în vârstă cu douăzeci și șapte de ani; eram pregătită. Dar mi-l imaginasem ofilit și neajutorat,

privindu-mă fix de pe patul de moarte. Mi-ar fi lăsat ceva real: casă, mașina sau doar bani. Ca Humbert la sfârșit de tot, care i-a dat lui Lo plicul acela plin cu bani, o plată tangibilă pentru toate lucrurile pe care le îndurase din cauza lui.

La un moment dat, în timpul ședinței, Ruby mi-a zis că i se părea că am acumulat atât de multe lucruri în mine, încât eram pe punctul de-a exploda. A zis că mintea mea *arde* din dorința de a vorbi.

— Va trebui să avem grijă, mi-a zis ea, să nu ne precipităm.

Dar acum, când stau aici în living, îmi imaginez ce-ar fi dac-aș fi nesăbuită. Mi se taie răsuflarea când mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aș turna benzină peste toate dovezile astea care se întind de la treizeci și doi de ani până la cincisprezece. Distrugerea pe care aș cauza-o dacă aș azvârli un chibrit și le-aș lăsa să ardă.

2001

E început de iunie, prima zi însorită după două săptămâni de ploaie. Muștele negre au dispărut, dar sunt foarte mulți țânțari care roiesc în jurul nostru în timp ce târâm șalupa gonflabilă prin curte, spre lac. Eu și tata ne așezăm la câte un capăt, fiecare cu câte o vâslă, și o purtăm peste bolovani înspre apa adâncă, unde tata o prinde de ancoră. Stăm o vreme în șalupă, tata cu un picior atârnând în apă, eu cu genunchii la piept, acoperindu-mi costumul de baie vechi și lăsat, cu elasticul ros și cu bretelele întinse înnodate, ca să nu alunece de pe mine. Pe mal, Babe aleargă de colo colo, gâfâind, cu lesa pironită de trunchiul unui pin. Niciunul dintre noi nu vrea să înoate înapoi spre casă. Zilele calde nu au fost suficiente; apa e încă rece.

Privesc lacul; razele soarelui pătrund până la fundul apei și pot vedea butucii scufundați, vechi de o sută de ani, de pe vremea când lacul și pădurea înconjurătoare erau deținute de o fabrică de cherestea. Mai aproape de mal, peștii-lună își protejează cuiburile, cercuri din nisip perfecte curățate cu trudă cu înotătoarea dorsală. Libelule țâșnesc pe deasupra apei, cu trupurile lor lungi contopite, căutând un loc sigur în care să se împerecheze. Două dintre ele ajung pe antebrațul meu, ambele de un albastru electric, cu aripi transparente.

— Se pare că ești mai bine, zice tata.

Așa vorbim acum despre Strane, Browick, tot ce s-a întâmplat… trimiteri evazive. Mai mult de atât nu spune nimeni niciodată. Tata rămâne cu ochii la Babe, pe mal, nu se uită la mine să-mi vadă reacția. Observ că evită destul de des să mă privească și știu că e din cauza celor întâmplate, dar îmi spun că e din cauza celor doi ani petrecuți la școală, și pentru că sunt mai mare, pentru că

niciun tată nu ar vrea să-și vadă fiica îmbrăcată într-un costum de baie lăbărțat.

Nu zic nimic, doar mă holbez la libelule. Chiar mă simt mai bine sau cel puțin mai bine decât în urmă cu o lună, când am plecat de la Browick, dar dacă recunosc asta, parcă aș trece peste.

— Hai s-o facem și p-asta.

Se ridică, plonjează în apă. Când își scoate capul de sub apă, răcnește:

— Sfinte Sisoe, ce rece e! Se uită la mine. Intri și tu?

— Mai aștept câteva minute.

— Cum vrei.

Îl privesc cum înaintează prin apă spre mal, unde Babe așteaptă, pregătită să-i lingă apa de pe picioare. Închid ochii și aud apa plescăind pe marginea șalupei, strigătele pițigoilor, sitarilor de pădure și porumbeilor jelitori. Când eram mai mică, părinții îmi ziceau că aduc a porumbel jelitor, mereu îmbufnată, mereu al naibii de tristă.

Când plonjez în apă, frigul este atât de șocant, încât pentru o fracțiune de secundă nu pot să înot, nu pot să mă mișc, corpul mi se încovoaie spre fundul verde negricios, dar apoi… sunt trasă încet înapoi la suprafață, cu fața în sus, spre soare.

În timp ce străbat curtea spre casă, mi se pune un nod în stomac când văd mașina mamei pe alee. Venind de la serviciu, a luat o pizza.

— Ia-ți o farfurie, zice tata.

Își îndoaie felia și ia o gură zdravănă.

Mama își pune geanta pe blat, își azvârle pantofii din picioare și observă că sunt în costumul de baie și cu părul ud.

— Vanessa, pentru numele lui Dumnezeu, ia-ți un prosop. Se scurge apă pe podea.

O ignor și studiez pizza, grămăjoare de cârnați și brânză. Chiar dacă mi-e atât de foame încât îmi tremură mâinile, mă strâmb.

— Bleah! Câtă grăsime! Dezgustător!

— Bine, zice mama. Nu mânca.

Tata presimte o ceartă, așa că iese din bucătărie și se refugiază în living, la televizor.

— Și ce altceva să mănânc? Nimic din casa asta nu e comestibil.

Își atinge fruntea cu două degete.

— Vanessa, te rog. Nu am dispoziția necesară.

Deschid cu forță o ușă de la dulap, scot o conservă.

— Carne de vită cu porumb expirată de doi ani, zic eu, verificând data. Uau. Delicios.

Mama ia conserva, o aruncă la gunoi. Se răsucește, se duce în baie și trântește ușa după ea.

Mai târziu, în timp ce stau în pat și notez în caiet scenele pe care mi le amintesc mereu – Strane care mă atinge pentru prima dată în spatele catedrei, nopțile pe care le-am petrecut în casa lui, după-amiaza din biroul lui –, mama îmi aduce două felii de pizza. Pune farfuria pe noptieră, se așază pe marginea patului.

— Poate reușim în weekend să mergem într-o excursie pe coastă, zice ea.

— Ca să facem ce? mormăi eu.

Nu îmi ridic privirea din caiet, dar simt că suferă. Încearcă să mă readucă la stadiul de copil, când nu aveam nevoie *să facem* nimic, când ne urcam în mașină și porneam la drum, fericite să fim împreună.

Își lasă privirea peste caiet și înclină capul ca să vadă ce scriu. *Sală de clasă, catedră* și *Strane* se repetă la nesfârșit.

Întorc caietul cu susul în jos.

— Hei, mă lași?

— Vanessa, oftează ea.

Ne înfruntăm din priviri; își plimbă ochii peste chipul meu, căutând să identifice schimbările prin care am trecut sau poate un semn familiar. Știe. De câte ori se uită la mine, numai asta îmi trece prin minte… *Știe.* La început m-am temut că îi va contacta pe cei de la Browick sau poliția sau, cel puțin, că îi va spune tatei. Săptămâni la rând, ori

de câte ori suna telefonul, eram pregătită pentru consecințele inevitabile. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Îmi păstrează secretul.

— Dacă nu s-a întâmplat nimic, zice ea, trebuie să găsești o modalitate să treci peste.

Mă bate ușor pe mână în timp ce se ridică, făcându-se că nu observă cum mă smucesc ca să nu mă ajungă. Lasă ușa de la dormitor pe jumătate deschisă, așa că mă ridic și o închid cu putere.

Să trec peste. Când mi-am dat seama prima oară că nu avea să spună nimănui, m-am simțit ușurată, dar acum a început să mă încerce un fel de dezamăgire. Pentru că s-ar părea că învoiala e cam așa: *dacă vrei să-ți păstrez secretul, atunci trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat.* Și nu pot face asta. O să-mi amintesc totul cât pot de bine. Voi trăi în aceste amintiri până îl voi putea vedea din nou.

*

Vara continuă. Noaptea stau întinsă în pat și ascult țipetele cufundarilor. În timpul zilei, când ai mei sunt la serviciu, mă plimb pe drumul de pământ și culeg zmeură sălbatică cu care fac clătite pe care le îmbib în sirop și mănânc până mi se face rău. Mă întind în iarba din curte, cu fața în jos și ascult cum țopăie Babe prin lac după pești. Simt stropii pe care îi împroașcă pe spatele meu când se scutură, o simt cum mă înghiontește pe ceafă, întrebând parcă dacă sunt bine.

Aleg să consider asta un timp mort, o perioadă de exil care îmi testează loialitatea, dar care mă va face în cele din urmă mai puternică. Am acceptat că nu îl pot contacta pe Strane, cel puțin nu prea curând. Chiar dacă părinții nu ar verifica cine mă sună și factura telefonică, îmi imaginez că liniile telefonice sunt ascultate, emailurile monitorizate. Un singur apel telefonic de la mine și ar putea fi concediat. Polițiștii și-ar putea face apariția la ușa lui. E ciudat să mă consider atât de periculoasă,

dar uite ce s-a întâmplat deja: abia ce-am deschis gura și am fost în pragul dezastrului.

Pot doar să sufăr până trece. Să vâslesc în canoe până în mijlocul lacului și să o las să plutească înapoi spre mal, să citesc *Lolita* a mia oară și să examinez cu atenție adnotațiile pe care le-a făcut Strane, acum șterse. Să mă holbez la pagina 140, când Humbert și Lo sunt în mașină în dimineața după ce fac sex pentru prima oară, unde un rând este subliniat cu cerneală aparent mai proaspătă: „Era un sentiment foarte neobișnuit: o constrângere apăsătoare, hidoasă, de parcă aș fi stat cu stafia micuță a unei persoane pe care tocmai o ucisesem”. Mă gândesc cum m-a dus Strane înapoi în campus cu mașina după prima noapte pe care am petrecut-o la el acasă, cu câtă atenție m-a cercetat când m-a întrebat dacă sunt bine. Scrijelesc în caiet: *„Puştoaică atrăgătoare” înseamnă să ai puterea să transformi un bărbat într-un infractor, cu o singură atingere.*

Mi-e groază de luna august, pentru că după ce trec datele de mutare la Browick, nu mă mai pot preface că lucrurile se vor rezolva de la sine, că s-ar putea să mă trezesc în dimineața aceea cu lucrurile în camionetă și părinții strigând: „Surpriză! S-a rezolvat totul. Bineînțeles că te întorci!” În dimineața mutării, mă trezesc și găsesc casa goală; ai mei sunt amândoi la serviciu. Un bilețel de pe blatul din bucătărie mă anunță să dau cu aspiratorul, să spăl vasele, să o perii pe Babe, să ud roșiile și dovleceii. Încă îmbrăcată cu tricoul și pantalonii scurți de pijama, îmi pun tenișii și mă duc în pădure. Urc în fugă faleza, iar lăstărișul îmi zgârie fluierele picioarelor. Când ajung în vârf, privesc gâfâind lacul, muntele, spinarea aceea joasă de balenă care se ridică din pământ. Pădurea nesfârșită întreruptă doar de o fâșie de autostradă, mașini mari alunecând ca niște jucării pe o pistă. Îmi imaginez că pășesc într-o cameră de cămin goală, că găsesc salteaua goală scăldată de lumina

soarelui, și inițiativele altcuiva scrijelite pe pervaz. Îmi imaginez elevi noi așezându-se la masa de seminar, în timp ce Strane privește în depărtare, cu gândul la mine.

∵

Noul meu liceu este o clădire lungă, cu un singur etaj, care a fost construită în grabă în anii șaizeci pentru baby boomeri și nu a mai fost adusă la zi de atunci. Împarte o parcare cu un mall care cuprinde un supermarket cu reduceri, o spălătorie automată, un centru de telemarketing unde oamenii vând carduri de credit și un restaurant unde fumatul este încă permis.

Este opusul lui Browick din toate punctele de vedere. Săli de clasă cu covoare, discursuri încurajatoare, copiii îmbrăcați cu tricouri și blugi, cursuri vocaționale, tăvi de cantină cu crochete de pui și felii dreptunghiulare de pizza, săli de clasă atât de aglomerate, încât nu ar mai încăpea nicio bancă. În dimineața aceea, în drum spre școală, mama spune că e bine că încep în prima zi a noului an școlar, că mă voi integra imediat, dar în timp ce străbat coridoarele, e limpede că am fost însemnată. Copii pe care îi recunosc din gimnaziu își întorc privirile, în timp ce alții se holbează pe față. La cursul intensiv de franceză, cu manualul plin de lecții pe care le-am studiat deja, doi băieți din rândul de lângă mine șușotesc despre o fată nouă despre care au auzit, o elevă în clasa a unsprezecea, transferată aici, o târfă care și-a pus-o cu profesorul ei.

La început reușesc doar să mă uit orbește în manual, clipind. *Și-a pus-o?*

Apoi clocotesc de furie. Pentru că băieții nu au idee că fata despre care vorbesc stă chiar lângă ei, pentru că am doar două opțiuni și niciuna dintre ele nu este potrivită: să stau cuminte și să nu spun nimic sau să fac o scenă și să mă dau de gol. Poate că băieții presupun că sunt în clasa a douăsprezecea, ca ei, dar cel mai probabil că nici

nu le trece prin minte că despre mine e vorba. Din afară, probabil că par obișnuită, așa îndrăzneață și îmbrăcată cu pantaloni reiați mărimea 40. *Tu?* ar întreba ei nevenindu-le să creadă, incapabili să potrivească imaginea târfei pe care și-o imaginau cu mine.

∵

În a patra zi, două fete încetinesc pasul până ajung în dreptul lor în drum spre cantină. Pe una dintre ele o știu din gimnaziu, Jade Reynolds. Și-a oxigenat părul șaten și acum are o nuanță de portocaliu alămiu și a renunțat la blugii evazați și colierele cu haltere pe care le purta, dar își conturează în continuare ochii cu creion. Pe cealaltă fată, Charley, o recunosc de la ora de chimie. E înaltă, miroase a țigări, are părul atât de oxigenat, că e aproape alb. Din cauza nasului coroiat, pare că privește ușor pieziș, ca o pisică siameză.

Jade îmi zâmbește, nu atât de mult ca să fie drăguță, ci mai degrabă ca să vadă până în adâncul meu.

— Bună, Vanessa, zice ea vioaie, tărăgănând cuvintele. Vrei să mănânci cu noi?

Ridic din umeri din reflex. Dau din cap în semn că nu, simțind că e o capcană.

— E în regulă.

Jade își înclină capul.

— Ești sigură?

Continuă să zâmbească în felul acela ciudat, de parcă m-ar cerceta.

— Haide, zice Charley, cu voce aspră. Nimeni nu vrea să mănânce singur.

Când ajungem în cantină, fetele se duc țintă spre o masă din colț. Nici nu apuc să mă așez bine, că Jade se apleacă peste masă, căscând ochii căprui.

— Deci, zice ea, de ce te-ai transferat aici?

— Nu mi-a plăcut, spun eu. Școala privată era prea scumpă.

Jade și Charley se privesc.

— Noi am auzit că ai făcut sex cu un profesor, zice Jade.

Într-un fel, e o ușurare să mi se adreseze întrebarea direct… Este o ușurare și să îmi imaginez că povestea își croiește drum prin tot statul, refuzând să fie lăsată în urmă. Părinții mei se pot preface că nu s-a întâmplat niciodată, dar s-a întâmplat, *s-a întâmplat.*

— Era sexy? întreabă Charley. Aș fute un profesor sexy.

Mă privesc curioase cum încerc din răsputeri să le răspund. La fel ca în cazul băieților de la ora de franceză, știu că ceea ce își imaginează e complet pe lângă: un profesor tânăr și arătos, desprins parcă dintr-un film. Mă întreb ce părere ar avea despre mine dacă l-ar vedea pe Strane cu burta lui mare și ochelarii cu rame subțiri ca sârma.

— Deci chiar ai făcut-o? întreabă Jade, nevenindu-i să creadă.

Nu e convinsă.

Ridic din umeri, nu a afirmare, dar nici a negare, iar Charley încuviințează din cap de parcă înțelege.

Fetele împart un pachet de biscuiți cu cremă din unt de arahide pe care Jade îl scoate din ghiozdan, desfăcând amândouă biscuiții și răzuind untul de arahide cu dinții. Îl urmăresc cu privirea pe profesorul care se învârte prin cantină. Când se apleacă să vorbească ceva cu cei de la o masă din partea cealaltă a sălii, Jade și Charley se ridică brusc.

— Haide, spune Charley. Ia-ți ghiozdanul.

Ies grăbite din cantină, străbat coridorul, cotesc spre o aripă mai mică a școlii, apoi ies pe o ușă ce dă spre o pasarelă care duce spre o sală de clasă temporară. Se apleacă pe sub pasarelă și sar pe iarba de dedesubt.

Ezit, așa că Charley se întinde și mă plesnește tare peste gleznă.

— Sari înainte să te vadă cineva.

Străbatem în fugă iarba spre parcare și spre mall, unde oamenii împing cărucioare doldora cu sacoșe din supermarket. Un bărbat care se sprijină de un taxi gol ne privește în timp ce trage un fum dintr-o țigară.

Charley mă apucă de mânecă și mă trage spre supermarket. Plutesc în urma lor, pe culoare. Angajații ne văd. E limpede că suntem de la liceu; ghiozdanele ne dau clar de gol. Charley și Jade hoinăresc pe câteva culoare, după care se îndreaptă spre zona cu produse de machiaj.

— Îmi place ăsta, zice Jade, uitându-se la capacul unui ruj. Îi întinde tubul lui Charley, care îl întoarce și citește denumirea culorii, „Vin cu de toate”.

Jade îmi întinde rujul.

— E drăguț, zic eu și i-l înmânez înapoi.

— Nu, șoptește ea. Bagă-l în buzunar.

Apuc strâns rujul, dându-mi seama despre ce e vorba. Dintr-o mișcare fluidă, Charley își vâră trei sticle de ojă în ghiozdan. Jade strecoară pe furiș două rujuri și un creion de ochi în buzunar.

— Ajunge momentan, zice Charley.

Le urmez prin magazin, înapoi spre uși. Când trecem pe la o casierie goală, dau drumul rujului printre batoanele de ciocolată de acolo.

∵

Într-un univers paralel, sunt încă la Browick. Mi se alocă o altă cameră de o persoană în Gould, de data asta mai mare, cu mai multă lumină naturală. În loc de chimie, istorie americană și algebră, urmez cursuri de astronomie stelară, sociologia rock-and-roll, arta matematicii. Am un curs de analiza textului cu Strane și ne întâlnim după-amiaza, în biroul lui, ca să vorbim despre cărțile pe care mi le dă să le citesc. Gândurile plutesc dinspre el direct în mine, creierele și trupurile noastre fiind conectate.

Caut prin dulapul din dormitor și găsesc broșurile lucioase pe care le-am adus acasă în clasa

a opta, când vedeam galaxii în viitorul meu. Decupez paginile și le lipesc pe coperta jurnalului: mese din cantină acoperite cu fețe de masă pentru weekendul în care părinții vin în vizită, elevi aplecați peste cărți în bibliotecă, campusul toamna scăldat în lumină aurie și frunzele roșii ca arțarul. Primim un catalog L.L. Bean prin poștă și decupez poze și din el. Bărbații sunt toți dubluri ale lui Strane, îmbrăcați în blazere din tweed, cămăși din flanelă și bocanci de munte, cu căni de cafea neagră, aburindă, în mână. Mi-e atât de dor de el, încât mă epuizează. Mă târăsc de la o oră la alta, fragmentând zilele în frânturi ușor de tolerat. Dacă nu ore, atunci minute. Dacă mă gândesc câte zile mai sunt, sfârșesc prin a mă gândi obsesiv la ce nu ar trebui. Cum ar fi, poate, că n-ar fi chiar așa de rău să fiu moartă. Poate că nu ar fi chiar atât de rău.

În a treia săptămână, se prăbușesc Turnurile Gemene, și ne petrecem toată ziua la școală uitându-ne la știri. Mici steaguri americane încep să apară pe mașini, prinse de hainele oamenilor, la casele de marcat ale buticurilor din cartier. Televizorul din cantină este pornit pe Fox News și în fiecare seară părinții mei se uită ore întregi pe CNN, la aceleași imagini cu fumul care se ridică din turnuri, George W. cu un megafon la locul atacului, experți care speculează despre proveniența scrisorilor cu antrax. Noua mea profesoară de engleză atârnă pe partea din față a catedrei o ilustrație cu un vultur plesuv care plânge, și scrie în colțul tablei albe, *SĂ NU UITAȚI NICIODATĂ.* Și totuși, eu mă gândesc doar la Strane, la propria pierdere. Scriu în caiet: *Țara noastră a fost atacată. Este o zi tragică*. Închid caietul, apoi îl deschid iarăși și adaug: *Și totuși, mie îmi pasă doar de mine însămi. Sunt egoistă și rea.* Sper ca acele cuvinte să mă facă să mă rușinez. Nu au niciun efect.

∵

În timpul prânzului, eu, Charley și Jade fumăm în spatele mallului, ascunse între două tomberoane umplute până la refuz cu cartoane. Jade vrea ca Charley să chiulească de la chimie, ca să meargă undeva… Poate că la mall? Nu știu. Nu prea le ascult. De fapt, Jade vrea ca Charley să chiulească pentru că e geloasă, nu suportă gândul că eu și Charley petrecem o oră fără ea. Cincizeci de minute la care nu are acces.

— Nu pot să chiulesc, zice Charley, aruncând țigara. Are tatuată o inimă minusculă pe degetul mijlociu… Un tatuaj făcut acasă, mi-a zis. I l-a făcut iubitul mamei ei. Azi avem test. Nu-i așa, Vanessa?

Dau din cap, dar nici nu neg, nici nu încuviințez. Habar n-am.

Jade se uită urât la rampele de aprovizionare ale supermarketului, la camioanele care au dat cu spatele pe străduță pentru livrări.

— Bineînțeles, mormăie ea.

— Cerule, *relaxează-te,* râde Charley. Mergem după școală. Doamne, ce țâfnoasă ești!

Jade expiră un nor de fum, cu nările umflate.

La ora de chimie, Charley îmi șoptește că i-ar trage-o lui Will Coviello, că îl vrea atât de tare, că e dispusă să i-o sugă și ea nu o suge *niciodată.* Abia dacă o aud, absorbită de interiorul coperții caietului meu, unde am scris orarul lui Strane din memorie. Chiar acum, predă engleza la clasa a zecea, așezat la masa de seminar, cu altcineva pe scaunul meu.

— Nu e trist? întreabă Charley. Crezi că sunt jalnică?

Nu ridic privirea din caiet.

— Cred că ar trebui să faci orice vrei, cu oricine vrei.

Mă uit la următorul interval din orarul lui Strane: o oră liberă. Mi-l imaginez în birou, întins pe canapeaua din tweed, cu un teanc de teme necorectate în poală, gândindu-se la mine.

— Vezi, de-aia te plac, zice Charley. Ești atât de relaxată. Ar trebui să petrecem timp împreună. Pe bune. În afara școlii.

Ridic privirea din caiet.

— Ce zici de vineri? Poți să vii la bowling.

— Nu prea îmi place să joc bowling.

Își dă ochii peste cap.

— Nu jucăm de fapt.

O întreb atunci ce fac acolo, dar Charley doar zâmbește strengărește, se apleacă spre valva de gaz, își ține buzele și dă să o deschidă. O apuc de mână și râde, aspru și tare.

∵

Vineri seara, Charley vine să mă ia de acasă cu mașina, intră în casă și se prezintă părinților mei. Are părul prins într-o coadă înaltă, îngrijită, și poartă pe deget un inel care îi ascunde tatuajul.

Îi spune mamei că are permisul de conducere de un an, o minciună pe care o rostește cu atâta naturalețe, încât mă păcălește până și pe mine. Îi văd pe părinții mei privindu-se scurt, văd cum mama își frânge mâinile, dar știu că nu vor să îmi interzică să mă duc. Măcar îmi fac prieteni, încep să mă adaptez.

După ce eu și Charley străbatem aleea, și nu ne mai pot auzi, îmi zice:

— Cerule, chiar că locuiești la dracu-n praznic.

— Știu, urăsc asta.

— Și eu aș face-o. Știi, anul trecut m-am văzut cu un tip care locuia pe-aici. Îi zice numele, dar nu-l recunosc. Era puțin mai în vârstă, îmi explică ea.

Mașina scârțâie când iese de pe alee și mi-o imaginez pe mama înfiorându-se.

— Da, scuze, zice Charley, toba de eșapament e dusă.

Conduce cu o mână pe volan, iar cu cealaltă ține țigara, cu geamul crăpat ca să iasă fumul. Are mănuși cu vârfurile degetelor tăiate și haina plină de păr de pisică. Îmi pune întrebări despre mine, ce

părere am despre diverse persoane de la școală, despre Browick. Zice că e obsedată de ideea de școală cu internat.

— A fost o nebunie? întreabă ea. Trebuie să fi fost. Plin de copii de bani gata, nu-i așa?

— Nu toți erau bogați.

— Erau droguri peste tot?

— Nu, zic eu. Nu a fost așa. A fost…

Mă gândesc la campusul cu clădiri din șindrile albe, la stejari toamna, la troienele mai înalte decât noi, la profesorii în blugi și cămăși din flanel… La Strane, învăluit în umbră, privindu-mă de la catedră. Clatin din cap. E greu de descris.

Charley își scoate vârful țigării pe geam.

— Păi, ești norocoasă. Chiar dacă ai fost acolo doar doi ani. Mama nu ar fi fost în stare să mă bage acolo.

— Am avut bursă, zic eu rapid.

— Da, dar chiar și așa, mama nu m-ar fi lăsat să merg. Mă iubește prea mult. Adică, să îți lași copilul să se mute în clasa a noua? La paisprezece ani? E o nebunie.

Trage un fum, expiră și adaugă:

— Scuze. Sunt convinsă că mama ta te iubește. Bănuiesc doar că lucrurile stau altfel când vine vorba de a mea. Suntem apropiate. Suntem doar noi două.

Îi fac semn din mână, îi zic că e în regulă, dar mă doare ce a spus. Poate că mă doare pentru că s-ar putea să fie adevărat. Poate că nu am fost iubită suficient. Poate că lipsa aceea de dragoste a modelat singurătatea pe care a văzut-o în mine.

— Will ar trebui să vină și el azi, spune ea, schimbând subiectul atât de brusc, că încep s-o întreb care Will, dar apoi îmi amintesc ce-a zis la ora de chimie.

Will Coviello e atât de sexy, c-o să i-o sug. Ascultă la mine, chiar o s-o fac. Îl știu pe Will Coviello de la grădiniță. E cu un an mai mare, în clasa a douăsprezecea, locuiește într-o casă mare

cu teren de tenis în față. Fetele obișnuiau să îi spună Prințul William în gimnaziu.

Când ajungem la bowling, Jade e deja acolo, îmbrăcată cu un camizol satinat, fără sutien. Locul e slab luminat, cu mese lungi mai la distanță de piste, la care stau mai mulți copii de la școală; le recunosc fețele, dar majoritatea numelor îmi scapă. Lângă sala de bowling e un bar sportiv, cele două fiind separate de o intrare deschisă, așa că se aude muzică de la tonomat, se simte miros de bere.

Charley se așază lângă Jade.

— L-ai văzut pe Will?

Când Jade încuviințează din cap și arată înspre uși, Charley o ia din loc atât de rapid, că aproape dărâmă un scaun.

Când Charley nu e prin jur, Jade nu vorbește cu mine. Privește pe deasupra mea, refuzând să se uite la mine. Conturul de ochi îi străbate pleoapele în puncte ascuțite. Nu am mai văzut-o machiată așa până acum.

Niște bărbați cu băuturi în mână ies din bar și intră în sala de bowling, privind prin încăperea slab luminată. Unul dintre ei, îmbrăcat într-o jachetă de camuflaj, ne vede masa și îi face semn prietenului său. Celălalt bărbat clatină din cap și ridică mâinile, spunându-i parcă: Nu *vreau să am de-a face cu așa ceva.*

Urmăresc cum se apropie de noi bărbatul îmbrăcat cu jachetă, observ cum o privește pe Jade cu maioul ei de târfuliță. Își trage un scaun lângă ea și-și așază băutura pe masă.

— Sper că nu vă deranjează dacă mă așez aici, spune el. Are un accent care îl face să rostească *aici* în două silabe bine definite: *a-ici.* E atât de aglomerat, că nu am unde altundeva să mă pun.

E o glumă; sunt multe locuri libere. Jade trebuia să fie amuzată, dar nici măcar nu se uită la el. Stă țeapănă și cu brațele încrucișate peste piept. Spune încet de tot:

— E în regulă.

Bărbatul nu arată rău, chiar dacă are mâini soioase. Așa vor ajunge și băieții de la școală: cu accent pronunțat din Maine și camionetă.

— Câți ani ai? întreb eu, pe un ton mai apăsat decât intenționez; mă face să par acuzatoare, dar nu pare deranjat.

Se întoarce spre mine, mutându-și imediat atenția dinspre Jade. Îmi zice:

— Am impresia că ar trebui să te întreb același lucru.

— Eu am întrebat prima.

Zâmbește afectat.

— O să-ți spun, dar nu-ți ușurez lucrurile. Am terminat liceul în 1983.

Mă gândesc preț de o clipă; Strane a terminat liceul în 1976.

— Ai treizeci și șase de ani.

Bărbatul ridică din sprâncene, apoi ia o gură din băutură.

— Ești dezgustată?

— De ce-aș fi dezgustată?

— Pentru că la treizeci și șase de ani sunt bătrân, zice și râde. Tu câți ani ai?

— Câți crezi că am?

Mă privește.

— Optsprezece.

— Șaisprezece.

Râde din nou, clatină din cap.

— Cerule!

— E de rău?

E o întrebare prostească și o știu. Bineînțeles că e de rău. Se citește pe fața lui cât de rău e. Mă uit la Jade care se holbează la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci, de parcă nu are idee cine sunt.

O fată dintr-a douăsprezecea, de la celălalt capăt al mesei, se apleacă spre noi.

— Hei, pot să iau o gură din băutura ta? întreabă ea.

Bărbatul face o mică grimasă, dând de înțeles că nu s-ar cuveni, dar îi împinge paharul pe masă. Fata ia o gură, după care chicotește ascuțit, de parcă s-ar fi îmbătat instantaneu.

— Gata, gata, face tipul și se întinde după băutură. Nu vreau să mă dea afară.

— Cum te cheamă? întreb eu.

— Craig, zice și îmi împinge paharul. Vrei să guști?

— Ce e?

— Whisky cu cola.

Mă întind după pahar.

— Îmi place la nebunie whisky-ul.

— Și cum te cheamă, fată de șaisprezece ani căreia îi place whiskyul?

Îmi scutur părul la o parte de pe față.

— Vanessa.

O spun cu un oftat, de parcă aș fi plictisită de moarte, de parcă nu ar arde în mine un foc. Mă întreb dacă asta intră la categoria înșelat, la cât de furios ar fi Strane dacă ar intra și ar vedea scena.

Charley se întoarce, îmbujorată, cu părul ciufulit. Ia o gură lungă din sucul lui Jade.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jade.

Charley flutură din mână; nu vrea să vorbească despre asta.

— Să plecăm de aici. Vreau să mă duc acasă și să dorm.

Se uită la mine, aducându-și brusc aminte.

— Fir-ar, trebuie să te duc acasă.

Craig mă privește atent.

— Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina? mă întreabă el.

Mă blochez, simt furnicături în membre.

— Tu cine ești? întreabă Charley.

— Sunt Craig.

Întinde mâna spre ea. Charley doar îl privește insistent.

— Da, zice și se uită la mine. Nu pleci cu el. Te duc eu acasă.

Zâmbesc sfioasă spre Craig și încerc să nu par prea ușurată.

— Îți spune mereu ce să faci? întreabă el.

Clatin din cap și se apleacă spre mine.

— Și dacă aș vrea să vorbesc cu tine uneori? Cum aș putea face asta?

Vrea un număr de telefon, dar știu că părinții probabil că ar suna la poliție dacă i-ar auzi vocea.

— Ai Messenger?

— Gen AOL? Sigur, am.

Charley se uită cum pescuiesc un creion de pe fundul genții și îmi scriu numele de utilizator pe mâna lui.

— Chiar îți plac tipii în vârstă, așa-i? întreabă ea în timp ce ieșim pe ușă. Scuze dacă ți-am stat în cale. Nu m-am gândit că chiar vrei să te ducă el acasă.

— Nu voiam. Doar îmi place atenția. E limpede că e un ratat.

Râde, deschide ușa de la mașină și urcă, se apleacă în partea cealaltă și îmi deschide ușa din dreapta.

— Știi ce? Ești surprinzător de sărită de pe fix.

Pe drum spre casa mea, Charley pune iar și iar același cântec al lui Missy Elliott, și luminile de pe bord îi luminează albăstrui chipul în timp ce cântă: „Nu-i nicio rușine, doamnelor, faceți ce aveți chef / Dar fiți stăpâne pe situație”.

∵

Până luni, toată lumea știe că Charley i-a supt-o lui Will, dar el nu mai vorbește cu ea și Jade aude de la Ben Sargent că Will a făcut-o pe Charley sărăntoacă albă.

— Bărbații sunt de rahat, zice Charley în timp ce fumăm în spatele supermarketului, ghemuite între tomberoane.

Jade încuviințează din cap, la fel și eu, dar doar de ochii lumii. Sâmbătă și duminică am stat trează până târziu ca să vorbesc pe Messenger cu Craig și încă sunt ametită de la toate complimentele pe care

mi le-a făcut. Sunt atât de drăguță, de bună, incredibil de sexy. De vineri de când m-a cunoscut, se gândește doar la mine. Ar face orice ca să mă revadă.

Charley spune că bărbații sunt de rahat, dar de fapt se referă la băieți. Își șterge lacrimile înainte să apuce să i se prelingă pe față și știu că e furioasă și că probabil o doare al naibii de tare, dar o parte din mine nu poate să nu se gândească: la ce se aștepta?

∵

Craig nu seamănă deloc cu Strane. E veteran, a luat parte la misiunea Furtună în deșert și acum lucrează în construcții. Nu citește, nu a fost la facultate și nu are nimic de spus când încerc să vorbesc despre lucruri de care îmi pasă. Cel mai aiurea la el e cât de mult îi plac armele, nu doar puștile de vânătoare, ci și pistoalele. Când îi spun că armele mi se par prostești, îmi scrie: *N-o să mai gândești același lucru când o să intre cineva prin efracție în dormitorul tău, în toiul nopții. Probabil că atunci ți se vor părea un lucru foarte deștept*

Cine să intre prin efracție în dormitorul meu? ripostez eu. *Tu?*

Poate.

Cu Craig vorbesc doar online, așa că e în regulă chiar și atunci când se poartă ca un ciudat. Nu l-am mai văzut din seara aia de la bowling și nici nu mă grăbesc să o fac, dar îmi zice că vrea să mă vadă. Îmi spune mereu că vrea să mă scoată în oraș.

Unde am merge? întreb eu, de parcă aș fi proastă. Ori de câte ori discuția o apucă într-o direcție care nu îmi place, fac pe proasta, ceea ce înseamnă că fac pe proasta așa de des, încât crede că chiar sunt proastă.

Cum adică unde? așteaptă Craig. *La film, la cină. Nu ai mai ieșit niciodată la o întâlnire?*

Bine, dar am șaisprezece ani.

Ai putea părea de optsprezece.

Nu înțelege cum funcționează chestia asta, nu înțelege că nu vreau să par de optsprezece ani și că nu mă interesează câtuși de puțin să merg la film, de parcă ar fi un băiat de vârsta mea.

∵

Vremea se răcește și totul devine de un cenușiu aspru. Frunzele se ofilesc și cad, pădurea se rărește, cu copaci scheletici. Descopăr lucruri despre mine însămi: dacă mă limitez la cinci ore de somn, sunt prea obosită ca să îmi mai pese ce se întâmplă în jurul meu; dacă aștept până la cină ca să mănânc, durerile de foame înăbușă alte sentimente. Crăciunul vine și trece, încă un an nou; știrile de la televizor încă vuiesc despre antrax și război. La școală, zvonurile despre mine s-au stins de mult. Părinții nu mai închid în fiecare seară telefonul fără fir în dormitorul lor.

Vorbesc în continuare cu Craig pe Messenger, dar complimentele pe care mi le-a făcut devin răsuflate și sentimentul pe care mi l-a creat când ne-am cunoscut se atenuează. Acum, când vorbim, mă gândesc doar la ce ar crede Strane despre el și ce ar crede despre mine pentru că îmi petrec timpul vorbind cu el.

Craig207: Pot să îți mărturisesc ceva? Am avut o aventură de-o noapte sâmbătă.

dark_vanessa: de ce îmi spui mie?

Craig207: Fiindcă cred că ar trebui să știi că m-am gândit tot timpul la tine.

dark_vanessa: hmmm

Craig207: M-am prefăcut că erai tu.

Craig207: Deci tot n-ai primit nicio veste de la profesorul ăla?

dark_vanessa: nu putem vorbi în siguranță.

Craig207: Cu mine vorbești. De ce ar fi diferit în cazul lui?

dark_vanessa: noi doi nu am făcut nimic, doar vorbim.

Craig207: Știi că vreau să facem mai mult decât să vorbim.

Craig207: Chiar e singurul bărbat cu care ai fost?

Craig207: Alo? Ești acolo?

Craig207: Uite ce e, am avut răbdare, dar ajung la sfârșitul ei. M-am săturat de vorbăria asta nesfârșită.

Craig207: Când ne putem vedea?

dark_vanessa: ăăm nu sunt sigură. poate săptămâna viitoare?

Craig207: Ai spus că săptămâna viitoare e vacanța din februarie.

dark_vanessa: ah, da. nu știu. e greu.

Craig207: Nu trebuie să fie greu. Putem să ne vedem mâine.

Craig207: Lucrez la mai puțin de un kilometru de liceu. Te iau eu.

dark_vanessa: n-ar merge.

Craig207: Ba o să meargă. Am să ți-o dovedesc.

dark_vanessa: ce înseamnă asta?

Craig207: O să vezi

dark_vanessa: ce spui acolo???

Craig207: Ieși pe la ora 2, nu? De obicei atunci văd toate autobuzele aliniate în față.

Dark_vanessa: ce-o să faci? o să apari pur și simplu acolo?

Craig207: Atunci o să vezi cât e de ușor

dark_vanessa: te rog să nu faci asta.

Craig207: Nu îți place ideea că bărbatul cu care te-ai jucat ar putea lua în sfârșit măsuri?

dark_vanessa: vorbesc serios

Craig207: Ne vedem

Blochez numele de utilizator, șterg toate conversațiile și emailurile cu el și în ziua următoare mă dau bolnavă, recunoscătoare că măcar nu i-am spus niciodată exact unde locuiesc, așa că nu are nicio șansă să dea de mine acasă.

Când mă întorc la școală, îmi țin cheia de la casă între degete în timp ce merg de la ușile școlii la autobuz. Mi-l imaginez apucându-mă pe la spate, forțându-mă să urc în camioneta lui și apoi, cine știe ce. Probabil m-ar viola și m-ar ucide. Mi-ar duce cadavrul la cinematograf, ca să ieșim în sfârșit la întâlnirea aia prostească despre care a tot vorbit. După ce trece o săptămână și nu se întâmplă nimic, nu mai țin cheia ca o armă și îi deblochez numele de utilizator, ca să văd dacă îmi mai trimite mesaje. N-o face. A dispărut. Îmi spun că sunt ușurată.

∵

La începutul lunii martie, exemplarul meu din *Lolita* îmi dispare de pe noptieră. Îmi întorc camera pe dos căutându-l; aproape că îmi pierd mințile de panică la gândul că l-am pierdut. Nu era doar exemplarul meu; era al lui Strane… Cu notițele lui pe margini, urme ale lui pe pagini.

Nu cred cu adevărat că părinții mei au luat cartea, dar nu știu cum altfel ar fi putut să dispară. La parter, mama e singură la masa din living, plină de facturi și cu un calculator cu rolă de hârtie. Tata e în oraș, plecat să cumpere rezerve de zahăr pentru viitoarele weekenduri în care vom fierbe sevă de arțar pe soba cu lemne, umplând casa de aburi dulci.

— Ai intrat la mine în cameră? întreb eu.

Ridică privirea de la calculator, senină.

— Lipsește ceva, zic eu. Tu ai luat-o?

— Ce lipsește? întreabă ea.

Trag aer în piept.

— O carte.

Clipește și pleacă din nou privirea peste facturi.

— Ce carte?

Îmi încleștez maxilarul; simt cum mi se încordează stomacul. Am impresia că vrea să vadă dacă o spun cu voce tare.

— Nu contează, zic eu. Era a mea. Nu ai niciun drept să o iei.

— Păi, nu știu despre ce vorbești, zice ea. Nu am luat nimic din camera ta.

Inima îmi bate cu putere în timp ce o privesc răsfoind hârtiile. Notează mai multe cifre pe o listă și apoi le tastează pe calculator. Când apare suma, oftează.

— Ai impresia că mă protejezi, dar e prea târziu, zic eu.

Ridică privirea, tăioasă, o fisură în expresia ei calmă.

— Poate că o parte din toate astea a fost vina ta, zic eu. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu am de gând să discut asta cu tine acum, zice ea.

— Majoritatea mamelor nu își lasă copilul să se mute de acasă la paisprezece ani. Îți dai seama de asta, nu?

— Nu te-ai *mutat de acasă,* zice ea pe un ton tăios. Te-ai dus la școală.

— Ei bine, toate prietenele mele cred că e ciudat că m-ai lăsat să o fac, zic eu. Majoritatea mamelor își iubesc copiii prea mult ca să îi trimită de acasă, dar bănuiesc că nu e și cazul tău.

Se holbează la mine, pălește, iar în clipa următoare se înroșește la față. E roșie ca para focului, cu nările umflate. E poate prima oară când o văd atât de furioasă. Preț de o clipă, mi-o imaginez sărind de la masă și năpustindu-se asupra mea, strângându-mă de gât.

— Ne-ai implorat să te lăsăm să te duci, zice ea, și vocea îi tremură încercând să-și păstreze calmul.

— Nu am implorat.

— Ne-ai ținut o prezentare pe tema asta, fir-ar ea să fie de treabă.

Clatin din cap.

— Exagerezi, zic eu, deși nu e așa.

Chiar le-am ținut o prezentare; chiar i-am implorat.

— Nu poți să faci așa ceva, zice ea. Să schimbi ce s-a întâmplat ca să se potrivească cu povestea

pe care vrei să o spui.

— Ce înseamnă asta?

Trage aer în piept, de parcă ar da să spună ceva. Apoi expiră, se lasă păgubașă. Se ridică, se duce în bucătărie… Ca să scape de mine, știu, dar mă duc după ea. La câțiva pași în urma ei, o întreb din nou:

— Ce înseamnă asta? Mamă, ce vrea să însemne?

Ca să nu mă mai audă, dă drumul la apă la maximum și zdrăngăne vasele în chiuvetă, dar nu mă opresc. Rostesc încontinuu întrebarea, pe un ton dojenitor, neputând să mă stăpânesc, să mă controlez.

Farfuria pe care o ține în mână îi alunecă sau poate că o trântește intenționat. În orice caz, se sparge… Se face țăndări în chiuvetă. Tac din gură și simt furnicături în mâini, de parcă aș fi spart-o cu mâna mea.

— M-ai mințit, Vanessa, îmi zice ea.

Cu mâna roșie de la apa fierbinte și alunecoasă de la săpun, oprește apa, apoi încleștează pumnul. Apa îi întunecă tricoul în timp ce se lovește cu pumnul în dreptul inimii.

— Mi-ai spus că ai un iubit. M-ai privit în ochi, m-ai mințit și m-ai lăsat să cred…

Tace și își acoperă ochii cu mâna udă, de parcă nu ar suporta să își aducă aminte. Drumul înapoi spre Browick, când mi-a zis că tot ce contează e să se poarte frumos cu mine. Când m-a întrebat dacă fac sex, dacă trebuie să încep să iau anticoncepționale. *Prima dragoste e atât de specială,* mi-a zis. *Nu o vei uita niciodată.*

— M-ai mințit, repetă ea.

Stă, așteaptă să îmi cer iertare. Las cuvintele să atârne între noi. Mă simt golită și pustiită, dar nu îmi pare rău, pentru nimic.

Are dreptate: chiar am mințit. Am lăsat-o să creadă ce a vrut și nu am avut nicio remușcare. Nici măcar nu mi s-a părut o minciună, ci mai

degrabă am modelat adevărul ca să se potrivească cu ce avea nevoie să audă, un act de contorsiune pe care l-am învățat de la Strane și la care mă pricepeam, capabilă să manipulez adevărul pe ascuns, atât de bine, încât habar n-a avut ce făcusem. Poate că ar fi trebuit să mă simt vinovată după aceea, dar îmi amintesc că m-am simțit doar mândră că am scăpat basma curată, că am știut cum să o protejez pe ea, pe el, pe mine, pe toată lumea.

— Nu mi-am imaginat vreodată că ai fi în stare de așa ceva, zice ea.

Ridic din umeri; vocea îmi sună ca un croncănit:

— Poate că nu mă cunoști cu adevărat.

Clipește, înțelege tot ce am spus și tot ce n-am spus.

— Poate că ai dreptate, zice ea. Poate că nu te cunosc.

Se șterge pe mâini și pleacă de lângă chiuveta cu vase murdare, de lângă farfuria spartă. La ieșirea din bucătărie, se oprește în ușă.

— Știi, uneori mi-e rușine că ești copilul meu.

Rămân o vreme în bucătărie, ascultând geamătul scărilor în timp ce urcă la etaj, ușa de la dormitorul lor deschizându-se și închizându-se, zgomotul pașilor ei direct deasupra mea, scârțâitul cadrului de metal când se pune în pat. Pereții și podelele de aici sunt atât de subțiri, casa e construită cu materiale atât de ieftine, că poți auzi orice dacă asculți suficient de atent, o amenințare constantă de demascare.

Îmi vâr mâna în chiuvetă și pipăi orbește după cioburile de farfurie, fără să îmi pese dacă mă tai în ele. Le las înșirate pe blat, picurând apă și clăbuc. Mai târziu, când stau întinsă în pat, verificând dacă nu cumva m-am rănit – oare chiar au fost atât de urâte lucrurile pe care mi le-a spus? mi se pare mai rău decât meritam aud de sus, din dormitorul meu de la mansardă, cum aruncă

cioburile la gunoi și zăngănitul porțelanului. A doua zi, *Lolita* apare la loc pe raftul cu cărți.

∵

Mama lui Charley își găsește un post în New Hampshire, a treia mutare în patru ani. În ultima ei zi la școală, aduce pe furiș beri în ghiozdan și le bem în spatele supermarketului, râgâind printre tomberoane. După școală, Charley mă duce acasă, încă amețită, trecând numai pe roșu în oraș, în timp ce eu râd și îmi sprijin capul pe geam, gândindu-mă: *Dacă așa o să mor, nu ar fi chiar așa de rău.*

— Aș vrea să nu pleci, zic eu în timp ce cotește pe drumul care duce spre lac. N-o să mai am nicio prietenă fără tine.

— O ai pe Jade, zice ea, privind cu atenție drumul întunecat, încercând să evite gropile.

— Nu, mersi, mă bâlbâi eu. E îngrozitoare.

Mă surprinde sinceritatea mea; nu am mai vorbit-o de rău pe Jade de față cu Charley, dar ce mai contează acum?

Charley zâmbește afectat.

— Da, uneori e. Și te cam urăște. Oprește mașina la capătul aleii de acces. Aș intra, dar nu vreau ca părinții tăi să simtă că miros a bere. Deși probabil că și tu miroși.

— Stai puțin.

Caut prin ghiozdan pasta de dinți pe care o port la mine de când m-am apucat de fumat. Sug puțin din ea, și plimb pasta prin gură.

— Ia te uită la tine, râde Charley. Surprinzător de țicnită *și* genială.

O îmbrățișez lung și, în încântarea mea, îmi vine să o sărut, dar îmi controlez imboldul și mă forțez să cobor din mașină. Înainte să închid ușa, mă aplec și îi spun:

— Hei, mersi că nu m-ai lăsat să plec cu tipul ăla de la bowling.

Se încruntă, încercând să își amintească. Ridică din sprâncene.

— Ah, da! Nicio problemă. Era limpede că avea de gând să te omoare.

În timp ce iese cu spatele de pe alee, lasă geamul și îmi strigă:

— Păstrăm legătura!

Încuviințez din cap și îi strig și eu „Bine!”, dar nu înseamnă nimic. Nu am adresa ei sau noul ei număr de telefon. Chiar și mai târziu, cu Facebook și Twitter, nu mai reușesc să o găsesc.

O vreme, eu și Jade încercăm să petrecem timp împreună, ne târâm spre supermarket în timpul prânzului, încercând să ne convingem reciproc să furăm din magazine și enervându-ne când nu ne vine să o facem. Într-o dimineață, sunt la cantină înainte de prima pauză, străduindu-mă să îmi termin tema la algebră, când vine cu pași apăsați spre mine.

— L-am văzut pe tipul ăla, Craig, duminică la bowling.

Ridic privirea. Zâmbește, abia dacă își poate ține buzele apropiate. Pare pe punctul să jubileze.

— Mi-a zis să îți spun că ești o pizdă.

Îmi așteaptă reacția, cu ochii mari. Simt cum îmi arde fața și îmi imaginez că arunc cu manualul de algebră în ea, că îi trântesc una, că o trag de părul ăla oxigenat alămiu.

Dar îmi dau doar ochii peste cap, mormăi ceva de genul că e un pedofil leșinat după arme, după care îmi reiau tema. După aceea, Jade începe să-și petreacă timpul cu un grup de elevi populari, copii cu care a fost prietenă în gimnaziu. Își vopsește părul șaten și se înscrie în echipa de tenis. Când trecem una pe lângă cealaltă pe coridor, se holbează drept înainte.

În loc să mă străduiesc să-mi găsesc un alt loc în cantină, renunț cu totul la idee și încep să îmi petrec pauza de prânz în restaurantul din mall. În fiecare zi comand cafea și plăcintă în timp ce citesc sau îmi termin de făcut temele, imaginându-mi că par misterioasă și adultă stând singură într-

un separeu. Uneori simt cum mă privesc bărbații de pe taburetele lor de la tejghea și uneori îi privesc la rândul meu în ochi, dar lucrurile nu merg niciodată mai departe.

∵

Acasă, în pădure, în mijlocul pustietății, internetul este singura mea cale de scăpare. Online, caut mereu pe Google diverse combinații între numele lui Strane și Browick, cu ghilimele și fără, dar găsesc doar profilul lui de la facultate și o știre despre cum s-a oferit voluntar într-un program de alfabetizare comunitară în 1995. Apoi, la mijlocul lunii martie, apare un alt rezultat: a câștigat un premiu educațional, a participat la ceremonie în New York. E o fotografie cu el pe scenă, acceptând placa; zâmbește larg, iar dinții albi îi strălucesc prin barba neagră. Nu îi recunosc pantofii și are părul mai scurt decât l-am văzut vreodată. Încep să mă simt jenată când îmi dau seama că probabil nu s-a gândit deloc la mine în clipa aceea. Nu există nici măcar o clipă în care eu nu mă gândesc la el.

Noaptea stau trează până târziu vorbind cu străini pe Instant Messenger. Caut aceleași cuvinte-cheie – *lolita, nabokov, profesor* – și le trimit mesaje tuturor bărbaților care îmi apar la rezultate. Dacă încep să devină ciudați, ca Craig, mă deconectez. Nu despre asta e vorba. Îmi place doar cum ascultă fericiți în timp ce le spun tot ce s-a întâmplat cu Strane. Ești o fată foarte specială, tastează ei, pentru că ai fost în stare să apreciezi dragostea unui astfel de bărbat. Dacă bărbații îmi cer o fotografie cu mine, le trimit o imagine de-a lui Kristen Dunst din *Sinuciderea fecioarelor* și nimeni nu se ia de mine din cauza asta, ceea ce mă face să mă întreb dacă sunt proști sau pur și simplu nu îi deranjează că sunt o mincinoasă. Dacă îmi trimit ei o fotografie, le spun că arată bine și mă cred toți, chiar și cei care e limpede că sunt urâți. Le salvez toate fotografiile într-un folder numit

TEMA LA MATE, pentru ca părinții mei să nu caute în el și uneori stau și mă uit la ele, la fiecare chip trist și banal, și mă gândesc că dacă Strane mi-ar fi trimis o fotografie înainte să îl cunosc cu adevărat, s-ar fi potrivit de minune printre ei.

∵

Sezonul noroios devine sezonul muștelor negre. Gheața de pe lac se topește lent, devenind mai întâi gri, apoi albastră și apoi dizolvându-se în apă rece. Zăpada din curte se topește, dar în adâncul pădurii, nămeții încă se cuibăresc lângă bolovani, ca niște grămăjoare de zăpadă aspre, presărate cu ace de pin și conuri de molid. În aprilie, cu o săptămână înainte să împlinesc șaptesprezece ani, mama mă întreabă dacă vreau o petrecere.

— Și pe cine să invit?

— Pe prietenii tăi, zice ea.

— Care prieteni?

— Ai prieteni.

— Nu știam că am.

— Ba ai, insistă ea.

Aproape că îmi pare rău pentru ea, închipuindu-mi ce își imaginează ea că fac la școală, fețe zâmbitoare pe holuri, o masă de prânz plină cu fete drăguțe cu note bune când, de fapt, mă holbez la podea în timp ce merg și beau cafea neagră într-un restaurant, împreună cu o mână de pensionari.

În cele din urmă ieșim să mâncăm la Olive Garden de ziua mea, o porție de lasagna urmată de o porție de tiramisu cu o lumânare. Primesc drept cadou un curs de conducere de opt săptămâni, gest care îmi demonstrează că am lăsat Browick și mai în urmă.

— Și poate că, după ce iei examenul, zice tata, îți vom găsi și o mașină.

Mama ridică din sprâncene.

— În cele din urmă, clarifică el.

Le mulțumesc și încerc să nu mă arăt prea entuziasmată de gândul la locurile în care aș putea ajunge cu mașina.

∵

În vara aceea, tata mă ajută să obțin un post de funcționară la spitalul din oraș: opt dolari pe oră, trei zile pe săptămână. Mă alocă la arhiva de urologie, o sală lungă, fără ferestre, cu rafturi de la podea până la tavan înghesuite cu fișe medicale care sunt trimise din tot statul. În fiecare dimineață, când ajung, o stivă de fișe așteaptă să fie îndosariate, împreună cu o listă de pacienți ale căror fișe medicale trebuie să le scot, fie pentru că au programări cât de curând, fie pentru că au murit cu atât de mult timp în urmă, încât fișa lor poate fi distrusă.

Spitalul duce lipsă de personal, așa că trec zile întregi fără să fiu verificată de șeful meu. Chiar dacă nu ar trebui să o fac, îmi petrec majoritatea timpului citind fișe medicale. Sunt atât de multe, că și dacă aș munci la spital tot restul vieții, nu le-aș putea citi pe toate. Găsirea uneia interesante e o chestie de noroc: îmi trec degetele peste abțibildurile lor codificate pe culori, scot una la întâmplare și sper să fie o poveste bună. Chiar nu poți prezice care vor fi bune. Fișele groase pot părea ca niște romane, cu ani de zile de simptome, operații și complicații în copii la indigo și cerneală ștearsă. Uneori cele subțiri sunt cele mai devastatoare, o tragedie comprimată într-o mână de consultații și o ștampilă roșie pe coperta din față: DECEDAT.

Aproape toți pacienții de la urologie sunt bărbați, majoritatea de vârstă mijlocie sau mai bătrâni. Sunt bărbați care urinează cu sânge sau care nu urinează deloc, bărbați care elimină calculi și dezvoltă tumori. Fișele medicale au atașate radiografii granulate cu rinichi și vezici urinare iluminate cu colorant, diagrame ale penisurilor și testiculelor cu adnotații mâzgălite de doctori. Într-o fișă medicală găsesc o fotografie cu calculi renali pe o palmă cu mănușă, ca trei grăunțe ascuțite de nisip. În transcriere este redată întrebarea

doctorului: *De cât timp urinezi cu sânge?,* și răspunsul pacientului: *De șase zile.*

La prânz mănânc la cantină, înarmată cu o carte, ca să am o scuză să nu stau cu tata. Mă simt mai bine să avem puțin spațiu de respirat între noi, pentru că, într-un fel, e o persoană diferită la spital. Accentul îi devine mai pronunțat și îl aud râzând la glume scârboase care l-ar ofensa dacă mama ar fi de față. În plus, are o grămadă de prieteni. Chipurile oamenilor se luminează când îl văd. Habar n-aveam că e atât de popular.

În prima zi, când m-a prezentat aproape tuturor, l-am întrebat:

— Cum de te știe toată lumea?

Doar a râs și mi-a zis:

— Ajută dacă ai numele brodat pe cămașă, și a arătat cu degetul spre numele PHIL brodat deasupra buzunarului de la piept, dar e mai mult de atât.

Până și doctorii zâmbesc când îl văd pe tata venind, iar ei nu zâmbesc niciodată, și unii dintre ei știau deja lucruri despre mine, câți ani am, că îmi place să scriu. Cred că încă merg la Browick, ceea ce e logic. Presupun că le-a spus tuturor când am fost acceptată și nu a anunțat în gura mare când am fost dată afară.

Eu și tata nu avem prea multe să ne spunem, și e în regulă. În camionetă, dă tare volumul radioului, prea tare ca să vorbim, și, odată ajunși acasă, se așază pe scaun și pornește televizorul. După-amiaza îi place să se uite la seriale din copilăria lui, *The Andy Griffith Show* și *Bonanza,* în timp ce eu fac plimbări lungi cu Babe pe malul lacului și de-a lungul falezei, spre peștera unde patul pliant continuă să putrezească. Încerc să stau afară până ajunge mama. Nu că mi-ar fi mai ușor să fiu cu ea, dar când sunt împreună uită de mine și pot să mă furișez în dormitor și să închid ușa în urma mea.

Tata îmi spune că ar trebui să încep de pe acum să economisesc bani pentru manualele de la

facultate. Eu, în schimb, îmi sparg primele două salarii pe o cameră digitală și, când am liber, îmi fac poze singură în pădure, în rochii cu modele florale și șosete până la genunchi. În fotografii, ferigile mă ating pe coapse și lumina soarelui îmi pătrunde prin păr, făcându-mă să par o nimfă din pădure, ca Persefona rătăcind pe pajiște în așteptarea lui Hades. Îi scriu un email lui Strane, cu o duzină de JPEG-uri atașate și plimb mouse-ul peste „send", dar când îmi imaginez că l-ar putea distruge, nu pot s-o fac.

∵

Pe la jumătatea verii, își face apariția sub forma unei fișe medicale care așteaptă să fie îndosariată, inclusă într-o arhivă de documente expediată din vestul statului Maine. STRANE, JACOB. DATA NAȘTERII 10 NOIEMBRIE 1957. Înăuntru sunt date despre vasectomia pe care a suferit-o în 1991, notițe de la consultația inițială, scrise de doctor: *Pacientul în vârstă de 33 de ani este necăsătorit, dar insistă că nu vrea copii.* Mai sunt notițe de la operația în sine, de la control: *Pacientului i s-a spus să aplice gheață pe scrot o dată pe zi și să poarte un suspensor pentru scrot timp de două săptămâni.* Când citesc „suspensor pentru scrot", închid brusc fișa, îngrozită de expresie, deși nu știu exact la ce se referă.

O deschid din nou și o citesc până la capăt: semnele vitale, măsurători, un metru nouăzeci și cinci înălțime, 108 kilograme. Semnătura lui în trei locuri diferite. Desfac două pagini lipite de o pată de cerneală veche de un deceniu și îmi imaginez stiloul curgându-i pe mâini. Parcă-i și văd degetele, noduroase, și unghiile plate și roase. Cum arătau pe coapsa mea prima dată când m-a atins.

Povestea fișei lui medicale n-are nimic dramatic, dar tot pare ireală, procesul de recuperare în care trebuia să țină o pungă cu gheață pe vintre. Încerc să îmi imaginez: s-a operat

în iulie, deci probabil că gheața se topea și trebuie să fi avut pete umede pe pantalonii scurți, un pahar umed cu băutură rece lângă el, un tub portocaliu de analgezice care păcăneau în timp ce și le turna în palmă. Ce vârstă aveam pe vremea aia? Număr în minte: șase ani, eram în clasa întâi, abia dacă eram o persoană și mă despărțeau nouă ani de episodul în care am ajuns în pat cu el, agitându-mă sub atingerea lui în timp ce îmi spunea să mă liniștesc, că nu aveam cum să rămân însărcinată, pentru că a făcut vasectomie.

Vreau să fur fișa medicală, dar când m-au angajat, a trebuit să semnez pagini întregi de contracte de confidențialitate, declarații cu litere îngroșate despre consecințele legale ale divulgării înregistrărilor medicale. Mă mulțumesc să îi citesc fișa zilnic, scoțând-o din locul ei de pe raftul de jos și transcriind notițele în jurnalul meu, subliniind fraza *necăsătorit, dar insistă că nu vrea copii*. Îmi amintește de singura parte din *Lolita* pe care o urăsc cu adevărat: pasajul în care Humbert își imaginează mai întâi cum ar fi să aibă fiice cu Lo și apoi să facă nepoate cu fiicele acelea. Îmi amintește și de un lucru pe care aproape că l-am uitat: cum m-a rugat să îi spun „Tăticule” la telefon în timp ce se masturba, la celălalt capăt al liniei.

Dar gândurile astea sunt ca niște pietre netezite de apă pe care le apuc și le cercetez cu ochi reci, după care le dau drumul înapoi în lac. În liniștea din spital, ventilatorul oscilant îmi suflă părul, în timp ce gândurile se scufundă în creierul meu și dispar sub noroi. Închid fișa, apuc o nouă stivă, o îndosariez.

2017

Una dintre recepționere a anunțat că e bolnavă, lăsând-o pe Inez să se descurce singură într-o seară de sâmbătă, cu toate camerele ocupate, așa că îmi abandonez biroul și mă duc să o ajut. Cu opt ani în urmă, când m-au angajat, a fost pe un post de recepționeră și încă îmi amintesc chestiunile de bază. Inez trebuie să mă învețe cum să folosesc sistemul actualizat, explicându-mi pe un ton întrebător pașii de urmat pentru *check-in* în timp ce înregistrează un oaspete. Nu îmi dau seama dacă e emoționată în preajma mea sau doar enervată. Dacă îmi fac autocritica după ce o dau în bară, rostește într-o succesiune rapidă: „E bine, e bine, e bine”.

Orele trec repede în pofida faptului că îmi simt mintea încețoșată sau poate tocmai de aceea. Barmanul îmi aduce un cocktail *dark and stormy* și Inez zâmbește strengărește când îi ofer o gură, aplecându-ne amândouă după birou, în timp ce ne trecem paharul de la una la alta. Uneori uit cum este să lucrezi alături de cineva, camaraderia care se naște atunci când ai de-a face cu clienții: doamna care vine în mod regulat și care insistă că de data asta am cazat-o într-o altă cameră, deși o poftim în spatele biroului, să își vadă istoricul rezervărilor și faptul că a stat mereu în camera 237; cuplul care ne ignoră avertismentul cum că încăperea mai ieftină care dă înspre stradă va fi zgomotoasă și peste o oră revine în hol să se plângă din cauza zgomotului. Inez se descurcă bine cu cei care au diverse plângeri, fluturând din gene și ducându-și o mână la piept, în timp ce spune:

— Îmi pare atât de rău. Sincer, îmi pare *atât de rău.*

O spune cu atâta patos, că aproape întotdeauna îi ia pe oaspeți prin surprindere; aproape de fiecare

dată sfârșesc prin a o asigura că e în regulă, nu e mare lucru, iar după ce pleacă, Inez bombăne niște înjurături.

— Credeam că ești doar fiica șefului, zic eu, dar chiar te pricepi la asta.

Mijește ochii la mine, gândindu-se dacă ar trebui sau nu să se simtă insultată.

— Te pricepi mai bine decât mine, adaug eu. Eu nu pot să mă prefac înțelegătoare, zic eu, iar ea zâmbește cu toată fața, convinsă în cele din urmă de flateriile mele.

— Când sunt furioși, oamenii vor să se certe, zice ea. Dacă ai o atitudine supusă, bat în retragere.

— Da, e aceeași strategie pe care o folosesc eu la bărbați.

O privesc, să îi surprind reacția, să văd dacă va zâmbi în semn de recunoaștere, dar ea doar se încruntă, vag confuză.

O privesc cum butonează la computer, iar ecranul îi luminează fața. Are șaptesprezece ani, dar pare mult mai matură, machiată și cu părul tuns drept și netezit cu placa. Poartă un șirag de perle și o bluză de mătase albă și pare să fie stăpână pe situație, de parcă deja se pricepe mai bine decât mine să fie femeie.

— Ești foarte perspicace, zic eu. Pari matură pentru vârsta ta.

Mă privește cu coada ochiului, prudentă.

— Mersi.

Se întoarce iarăși spre computer, plecându-și umerii, ca să nu pot vedea ecranul.

La ora nouă și jumătate, după ce se mai domolesc lucrurile, un bărbat se apropie de recepție – un tip pe la patruzeci și ceva de ani, arătos, scund. Are rezervare pentru o singură noapte, un apartament cu jacuzzi, ce dă spre grădină. A cerut servicii speciale înainte de culcare: luminile reduse, baie cu spumă, petale de trandafir pe pat, frapieră cu șampanie.

În timp ce îi fac cazarea, îi spun că totul e pregătit în cameră.

— Presupunând că încă doriți serviciile comandate, zic eu, uitându-mă prin hol.

Pare a fi singur.

Bărbatul îi zâmbește lui Inez. Deși eu îi fac cazarea, i-a zâmbit întruna de când a venit la recepție.

— E perfect, zice el.

Vârâ cartela electronică în buzunar și se duce spre ascensoare. Inez se întoarce ca să îi înregistreze formularul de cazare, iar eu îl privesc cum se oprește pe la jumătatea holului și întinde mâna. O femeie se ridică de pe unul dintre fotolii. Aruncă o privire peste umăr spre recepție, privirile ni se intersectează și văd că nu e câtuși de puțin o femeie. E o adolescentă în tenișii Converse și un pulover larg, cu mâneci care îi vin peste încheieturile mâinii. În timp ce așteaptă ascensorul, bărbatul își freacă fața de gâtul ei, iar fata râde cu sughițuri.

— Ai văzut? o întreb pe Inez, când cei doi se urcă în ascensor. Fata cu care era. Părea să aibă paisprezece ani.

— Nu am văzut, zice ea și clatină din cap.

Se uită peste lista cu cazările – toate sunt colorate cu verde. Toată lumea e în cameră; ne putem relaxa.

— Mă duc să mănânc, zice ea.

Mă gândesc la camera pregătită, la petalele de trandafir de pe pat, la clăbucii care freamătă, la chicotitul neliniștit al fetei în timp ce își dă jos puloverul larg. În timp ce Inez se îndreaptă spre bucătărie, îmi imaginez că iau cheia și urc până la cameră, dau buzna înăuntru, îmi înfig unghiile în el în timp ce îl smulg de pe fată. Dar ce-aș rezolva cu asta? În afară de a face o scenă și de-a fi concediată? Părea dispusă, fericită. Nu e ca și cum ar fi târât-o cu de-a sila acolo. În spatele biroului, sorb ce-a mai rămas din băutură și o privesc pe

Inez întorcându-se cu o farfurie cu paste. Înfulecă din mers, și pe bluza ei albă aterizează câteva picături de sos roșu.

În timp ce mănâncă în biroul din spate, la recepție vine un bărbat care spune că are o rezervare. Caut în sistem, în timp ce el se apleacă amenințător asupra mea, cu brațele încrucișate, cu sprâncenele lui stufoase și nasul roșu. Oftează, vrând să se asigure că știu cât de nervos e, cât de incompetentă sunt. *Îți dai seama că sus e o fată violată chiar acum,* mă gândesc eu, *și nimeni nu poate face nimic în privința asta?*

— Nu există nicio rezervare sub acest nume, zic eu. Sunteți sigur că ați venit la hotelul potrivit?

— Bineînțeles că da, zice și scoate o bucată de hârtie împăturită din buzunar. Uitați aici.

Mă uit la hârtie și văd că e o confirmare pentru un hotel din Portland, Oregon. Când îi arăt greșeala, cerându-mi scuze de parcă ar fi cumva vina mea, bărbatul icnește la hârtie, apoi la mine și apoi la soția lui, care stă în cealaltă parte a holului, înconjurată de bagajele lor.

— Am zburat aici din Florida, mormăie el. Ce ne vom face?

Orașul e plin în seara asta, dar reușesc cumva să le găsesc o cameră la un hotel de lângă aeroport, iar bărbatul, prea uluit ca să îmi mulțumească, o îndrumă pe soția lui pe hol, înapoi spre valet, care le aduce mașina închiriată. În timp ce pleacă, mă prăbușesc pe birou. Capul îmi pică în mâini. Trag adânc aer în piept.

Când sună telefonul, răspund fără să deschid ochii și recit fraza de întâmpinare a hotelului.

— Bună seara, se aude o voce, ezitantă, de femeie. O caut pe Vanessa Wye.

Deschid ochii și mă uit la holul liniștit. Inez iese din biroul din spate și îmi face semn – *o secundă* – în timp ce se îndreaptă spre baia pentru personal.

— Bună, spune vocea și așteaptă. Vanessa, tu ești?

Întind mâna spre butonul roșu, de întrerupere a apelului.

— Nu închide, spune vocea. Sunt Janine Bailey, de la *Femzine.* Ți-am trimis două e-mailuri, sperând să intrăm în legătură. M-am gândit să încerc și la serviciu, într-un ultim efort.

Țin degetul pe butonul de întrerupere a apelului, dar nu îl apăs.

— Ai încercat deja să mă suni, îi spun, cu glas spart. Ai lăsat un mesaj vocal.

— Ai dreptate, zice ea. Așa am făcut.

— Și acum mă suni din nou. De data asta la serviciu.

— Știu, zice ea. Îmi dau seama că sunt insistentă, dar permite-mi să te întreb ceva. Cât ai urmărit din poveste?

Nu spun nimic, neștiind sigur la ce se referă.

— Taylor Birch… O știi pe Taylor, nu-i așa? Ultimele săptămâni au fost un calvar pentru ea. Ai văzut la ce abuzuri a fost supusă? Activiștii pentru drepturile bărbaților, trolii de pe Twitter. A primit amenințări cu moartea…

— Da, zic eu. Am văzut ceva.

Se aude un clic, apoi vocea îi răsună mai puternic, mai clar, de parcă m-ar fi scos de pe difuzor.

— Voi fi sinceră cu tine, Vanessa, zice ea. Îți știu povestea. Și, chiar dacă nu te pot forța să o dezvălui, vreau să mă asigur că înțelegi cât de mult ar ajuta-o pe Taylor. Adică, ai avea ocazia să vii în sprijinul întregii mișcări.

— Cum adică îmi știi povestea?

Vocea îi saltă o jumătate de octavă când spune:

— Ei bine, Taylor mi-a zis ce știa… zvonuri, detalii pe care Jacob Strane i le-a împărtășit de-a lungul anilor.

Îmi las brusc capul pe spate: *de-a lungul anilor?*

— Și, ei bine… zice Janine și râde. Taylor mi-a trimis și linkul către blogul tău. Cel puțin, a zis că

este al tău. L-am citit. Nu m-am putut opri, de fapt. Ce lucruri captivante! Ești o scriitoare minunată.

Uluită, tastez vechiul URL în browser. După tot ce s-a întâmplat în facultate, am setat blogul ca fiind privat, inaccesibil fără o parolă. Acum se încarcă, și fiecare postare este vizibilă; a revenit la setarea implicită, publică. Nu îmi amintesc când am verificat ultima oară, ca să mă asigur că este blocat – se poate să fie public de ani întregi. Derulez pagina, văd litera „S.”, codul meu transparent pentru Strane, răspândit prin toate textele.

— Nu ar fi trebuit să fie public, zic eu, în timp ce accesez ecranul de autentificare și încerc să îmi amintesc parola veche de un deceniu. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Aș vrea să fac trimitere la el în articol.

— Nu, zic eu. Pot să refuz, nu?

— Aș prefera să am permisiunea ta, zice ea, dar blogul era public.

— Păi, oricum îl șterg acum.

— E dreptul tău, desigur, dar am făcut capturi de ecran.

Mă holbez la monitor; opțiunile de recuperare a parolei îmi spun să îmi verific vechea adresă de e-mail de la Atlantica, pe care nu am mai accesat-o de ani de zile.

— Ce vrei să zici?

— Aș prefera să am permisiunea ta, repetă ea, dar am obligația de a scrie un articol cât mai bun. Putem colabora, bine? Îmi poți spune cu ce te simți în largul tău și pornim de acolo. Ai fi dispusă să faci asta, Vanessa?

Simt cum mi se îngrămădesc cuvintele în gură – *nu mă mai suna, nu îmi mai trimite e-mailuri și nu îmi mai spune pe nume, de parcă mai cunoaște* –, dar nu-mi permit s-o reped, nu acum, când a văzut blogul, cu postările în care am spus singură povestea noastră.

— Poate, zic eu. Nu știu. Trebuie să mă gândesc la asta.

O aud pe Janine oftând în urechea mea.

— Vanessa, sper din suflet că o vei face. Ne suntem datoare reciproc să facem tot posibilul. Suntem toate în aceeași situație.

Mă încrunt, cu privirea pironită în capătul opus al holului, și mă silesc să fiu de acord cu ea.

— Sigur, categoric, ai mare dreptate.

— Crede-mă, știu cât e de greu. Și eu sunt o supraviețuitoare, spune Janine, coborând glasul.

Cuvântul acela, plin de o empatie siropoasă; cuvântul acela superior și aplatizant, care îmi face tot corpul să se încordeze, indiferent de context – e prea mult. Mă răstesc cu dispreț, printre dinți: „Nu știi nimic despre mine”, și închid telefonul, țâșnesc pe hol, spre baia pentru personal, și vomit într-o toaletă, încolăcindu-mi brațele în jurul colacului, până trece valul, până îmi golesc stomacul și încep să scuip fiere.

Încă îmi trag răsuflarea pe podea și îmi verific blazerul de urme de vomă, când se deschide ușa de la baie și îmi aud numele rostit. Inez.

— Vanessa? Ești bine?

Mă șterg la gură cu dosul palmei.

— Da, sunt bine, zic eu. Doar o chestie la stomac.

Se închide ușa, apoi se deschide din nou.

— Ești sigură? întreabă ea.

— Sunt bine.

— Pentru că aș putea să îți țin locul…

— Vrei să mă lași naibii în pace? mă răstesc și îmi lipesc obrazul de raftul de metal, în timp ce o aud îndepărtându-se rapid, înapoi la birou unde, pentru tot restul turei, ochii ei sticloși amenință să dea frâu liber lacrimilor.

∵

Cu câțiva ani în urmă, am văzut figura lui Taylor holbându-se la mine de lângă un felinar, în timp ce așteptam să traversez Congress Street. Era

pe un pliant, o reclamă la un recital de poezie într-un bar. Știam că scrie poezii și a și publicat câteva. Am citit tot ce-am găsit, comandând exemplare ale diverselor publicații, verificând constant site-ul pe care și-l actualiza rar. Am căutat în poeziile ei aluzii la Strane, dar am găsit doar imagini liniștite cu molii-lună într-o lumină incandescentă, o meditație în șase strofe asupra uterului. Nu am reușit niciodată să pricep ideea asta – cum de putea să treacă prin viață scriind despre orice altceva în afară de Strane, dacă ce i-a făcut el a fost chiar atât de rău.

Nu am înțeles niciodată nimic despre ea, oricât de mult m-am străduit. Cu câțiva ani în urmă mi-am dat seama unde lucrează, în ce cartier locuiește. Pornind de la o poză de pe Instagram cu priveliștea de la fereastra ei din bucătărie, mi-am dat seama exact în ce clădire stă. Nu am urmărit-o niciodată, nu tocmai; cel mult m-am apropiat de locul ei de muncă, trecând pe lângă clădire la ora prânzului, cercetând cu atenție fiecare cap blond care a intrat și a ieșit din clădire. Dar oare nu mă uitam tot timpul după ea, cercetând chipurile din restaurante și cafenele, supermarketuri și magazine de cartier? Mi-am imaginat uneori că e în spatele meu în timp ce mă plimbam prin oraș. Fremătam la gândul că mă privește, același sentiment ca atunci când îmi imaginam că mă privește Strane.

Când m-am dus la recitalul ei de poezie, am stat în spate, în barul slab luminat, cu părul roșcat ascuns sub o căciulă. Am rămas doar cât să o văd ducându-se la microfon și începând să vorbească. Zâmbea larg și gesticula cu frenezie. Se simțea bine – asta mi-am spus în drum spre casă, roșie în obraji din pricina unei senzații mixte de gelozie și ușurare. Părea un om obișnuit, fericit, neatins. În seara aceea am căutat prin dosare vechi și am găsit eseuri corectate și poezii din liceu. O lucrare pe care am scris-o despre rolul violului în *Titus Andronicus,* cu comentariile lui Henry Plough la

sfârșit: *Vanessa, scrierile tale sunt uluitoare*. Îmi amintesc că am pufnit disprețuitor când am văzut nota, știind că nu puteam să o iau în serios, că erau doar alte laude din partea unui profesor care voia să se apropie de mine. Dar poate că nu mințea. Și poate că nici Strane nu mințea, cu toate complimentele lui, cu felul lui de-a insista pe faptul că perspectiva mea asupra lumii era extraordinară. În pofida defectelor lui, a fost un profesor bun, instruit să identifice potențialul.

Dau o căutare pe Twitter după numele lui Strane și găsesc, în mare, profilul lui Taylor, un amestec de apărări feministe și atacuri sexiste. Unul dintre mesaje include o fotografie cu ea la paisprezece ani, slăbănoagă și zâmbitoare, cu aparat dentar, în uniforma de hochei de câmp. Mesajul e scris cu majuscule: ATÂT ERA DE MARE TAYLOR BIRCH CÂND JACOB STRANE A AGRESAT-O. încerc să îmi imaginez același text cuplat cu fotografiile Polaroid pe care mi le-a făcut Strane când aveam cincisprezece ani, cu pleoapele căzute și buzele umflate, sau cu fotografiile pe care mi le-am făcut singură la șaptesprezece ani, stând în fața unui crâng de mesteceni, ridicându-mi fusta în timp ce mă holbam la cameră, arătând ca o Lolită și știind exact ce îmi doream, ce eram. Mă întreb cât de multă înțelegere ar fi dispuși să îi ofere unei fete ca mine.

2002

Începe clasa a douăsprezecea și, în cursul primei săptămâni, mă înființez în biroul îndrumătoarei, cu cererile de înscriere la facultăți completate și o ciornă a unui eseu de admitere la care am lucrat toată vara. Am păstrat lista cu facultăți pe care mi-a scris-o Strane, dar îndrumătoarea mă pune să mai trec câteva nume pe listă. Am nevoie de câteva variante de rezervă, zice ea. Ce-ar fi să ne uităm și la niște facultăți publice?

Localul din mall la care mergeam s-a închis peste vară, așa că mănânc la cantină, la masă cu Wendy și Maria, colege de la ora de engleză. Maria este într-un schimb de experiență din Chile și locuiește la familia lui Wendy. Sunt întocmai genul de fete cu care părinții mei ar vrea să fiu prietenă: silitoare, drăguțe, fără iubiți. La prânz, mâncăm iaurt degresat și felii de măr, cu două linguriță măsurate de unt de arahide, în timp ce ne punem una alteia întrebări de pe cartonașe, ne comparăm temele și discutăm obsesiv despre cererile de înscriere la facultăți. Wendy speră să intre la Universitatea din Vermont, iar Maria vrea să rămână în Statele Unite și pentru facultate. Visează să ajungă oriunde în Boston.

Viața merge înainte. Îmi iau permisul de conducere, dar nu primesc mașină. Babe se întoarce acasă cu țepi de arici în bot, iar eu și mama trebuie să o ținem bine în timp ce tata îi scoate pe toți, rând pe rând, cu un patent. Tata este ales reprezentantul sindical în cadrul spitalului. Mama ia un zece la cursul de istorie de la colegiul comunitar. Frunzele își schimbă culoarea. Eu obțin un punctaj destul de bun la testele naționale și mai termin o ciornă a eseului pentru înscrierea la facultate. La engleză îl studiem pe Robert Frost, dar profesorul nu face nicio mențiune cu tentă erotică. Maria și Wendy împart la prânz un covrig,

rupându-l în bucăți. Un băiat de la ora de fizică mă invită la balul semioficial de pe malul apei și accept din curiozitate, dar respirația îi miroase a ceapă și numai gândul că mă va atinge mă face să-mi doresc să mor. În sala întunecată, când băiatul se apleacă să mă sărute în timpul unui dans lent, îi trântesc că am iubit.

— De când? mă întreabă el, ridicând din sprâncene.

Dintotdeauna, mă gândesc eu. *Nu știi nimic despre mine.*

— E mai mare, zic eu. Nu ai cum să îl știi. Scuze, ar fi trebuit să îți spun mai devreme.

Băiatul nu mai vorbește cu mine tot restul balului, iar la sfârșitul serii îmi zice că nu mă poate duce acasă, că locuiesc prea departe și e prea obosit. Trebuie să îl sun pe tata să vină să mă ia, iar pe drum spre casă mă întreabă ce nu a mers bine, ce s-a întâmplat, dacă băiatul a încercat ceva, dacă mi-a făcut vreun rău?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spun eu. Nu a fost nimic.

Și în tot acest timp, sper că nu își va da seama cât de familiare sunt cuvintele noastre, întrebările lui și negarea mea.

∵

După mai multe plicuri subțiri de la facultăți, liste de așteptare fără prea multe speranțe și respingeri directe, în martie primesc un plic gros de la Colegiul Atlantica, o facultate pe care îndrumătoarea m-a convins să o adaug pe listă. Desfac plicul, iar părinții mei mă privesc zâmbitori și mândri. *Felicitări, suntem încântați…* Din plic curg broșuri și formulare, în care sunt întrebată dacă vreau să locuiesc în campus, dacă prefer un anumit cămin și pentru ce plan alimentar optez? Plicul conține și o invitație la o zi a studenților admiși și o notă scrisă de mână de către viitoarea mea consilieră, o profesoară de poezie cu vreo șase volume publicate. *Poeziile tale sunt extraordinare,*

scrie ea. *Aștept cu nerăbdare să lucrez cu tine*. Îmi tremură mâinile în timp ce le răsfoiesc pe toate. Chiar dacă Atlantica este practic o facultate publică și deloc prestigioasă, faptul că am fost acceptată îmi amintește atât de mult de Browick, încât am senzația unei întoarceri în timp.

În seara aceea, după ce părinții mei se duc la culcare, iau telefonul fără fir și ies în curtea acoperită de zăpadă, în timp ce luna luminează lacul înghețat.

Nu mă mir că Strane nu răspunde. Când intră mesageria vocală, vreau să închid și să mai încerc. Poate că, dacă voi continua să sun, va răspunde din pură exasperare. Chiar dacă va țipa la mine să îl las în pace, măcar îi voi auzi vocea. Mi-l imaginez uitându-se la numele apelantului: WYE, PHIL & JAN. Nu are de unde să știe că nu îl sună părinții mei, ca să îi spună că știu totul și că îl vor face să plătească, îl vor arunca în închisoare. Sper că e îngrozit, chiar dacă doar preț de o clipă. Îl iubesc, dar când mă gândesc la fotografia aceea în care acceptă în New York premiul prin care Asociația Școlilor cu Internat din New England l-a recunoscut pe Jacob Strane drept profesorul anului, vreau să îl rănesc.

Se aude vocea lui înregistrată – *Ați sunat la Jacob Strane…* – și îl văd stând în living: cu picioarele goale și în tricou, cu burta revărsându-i-se peste lenjerie, cu ochii pe robotul telefonic. Am senzația că semnalul sonor îmi sparge timpanul și mă uit spre lac, spre siluetele lungulețe, violete ale muntelui, profilate pe cerul de un negru albăstrui.

— Eu sunt, zic. Știu că nu poți vorbi cu mine, dar am vrut să îți spun că am intrat la Colegiul Atlantica. Începând cu 21 august, acolo voi fi. Și voi avea optsprezece ani, așa că…

Mă opresc și aud cum se învârte banda de la robotul telefonic. Îmi imaginez că mesajul e ascultat ca dovadă într-o sală de judecată, Strane

stând în spatele unui pupitru, lângă un avocat, cu capul plecat, de rușine.

— Sper că mă aștepți, zic eu, pentru că eu te aștept pe tine.

∵

Vremea se încălzește și totul mi se pare mai ușor acum că am fost acceptată la Atlantica. Mai îndulcește gustul amar al exilului, e ca o luminiță la capătul acestui tunel de rahat. În pofida avertismentelor pe care ni le dau profesorii, cum că admiterile la facultate pot fi revocate teoretic, încep să am note mai mici, de șapte și opt, și încă și acelea cu mare efort. O dată sau de două ori pe săptămână, chiulesc de la cursurile de după-amiază și mă plimb prin pădurea dintre liceu și autostradă, în timp ce noroiul îmi pătrunde în tenișii, privind mașinile printre copacii golași și fumând țigările pentru care i-am dat bani unui băiat de la cursul de matematică, ca să mi le cumpere. Într-o după-amiază, văd o căprioară țâșnind pe drum și cinci mașini, una după alta, ciocnindu-se. Totul se întâmplă în doar câteva secunde.

În aprilie, cu două zile înainte de aniversarea mea, îmi apare o alertă în timp ce îmi verific e-mailul: *jenny9876 ți-a trimis o cerere de convorbire – accepți?* Dau clic pe „da”, cu atâta putere, încât mouseul îmi alunecă de sub mână.

> jenny9876: Hei Vanessa. Sunt Jenny.
>
> jenny9876: Ești acolo?
>
> jenny9876: Te rog să răspunzi dacă ești.

Mă uit la mesaje cum apar pe ecran, iar în partea de jos a ferestrei de chat văd rândul cu text intermitent care mă anunță că *jenny9876 tastează un mesaj… jenny9876 tastează un mesaj*. Apoi se oprește, încerc să mi-o imaginez – linia gâtului, părul de un șaten strălucitor. La Browick, e vacanța din aprilie; probabil că e acasă, în Boston. Zăbovesc cu degetele deasupra tastaturii, dar nu

vreau să încep să tastez până nu sunt pregătită, nu vreau să o las să vadă cum încep și mă opresc, apoi încep din nou, semn clar că e dificil pentru mine.

dark_vanessa: ce e
jenny9876: Hei!
jenny9876: Mă bucur că mi-ai răspuns
jenny9876: Ce mai faci?
dark_vanessa: de ce îmi scrii?

Spune că știe că o urăsc pentru ce s-a întâmplat la Browick. Că a trecut multă vreme și poate că nici măcar nu îmi mai pasă, dar ea încă se simte vinovată. Acum, că mai e puțin până la terminarea liceului, s-a gândit mult la mine. Cum eu nu mai sunt acolo, dar el da… Cât e de nedrept!

jenny9876: Vreau să știi că atunci când m-am dus la doamna Giles, nu mi-am închipuit ce se va întâmpla.

jenny9876: S-ar putea să ți se pară naiv, dar chiar am crezut că va fi concediat.

jenny9876: Am făcut ce-am făcut doar pentru că eram foarte îngrijorată din cauza ta.

Îmi spune că îi pare rău, dar mie îmi pasă doar de Strane. În timp ce își cere scuze, încerc să tastez întrebări, fără să îmi mai pese dacă vede că încep și mă opresc, că mă chinui să îmi găsesc cuvintele. Trece mai departe și vorbește despre facultate – îmi spune că va studia la Brown, că a auzit lucruri bune despre Atlantica –, dar eu nu vreau să vorbesc despre facultate; vreau să o întreb cât de lung are Strane părul, dacă e prea lung și neîngrijit, dacă hainele îi sunt ponosite – singurele semne vizibile ale stării lui mentale care îmi vin în cap, pentru că nu mă pot aștepta să îmi spună ceea ce vreau de fapt să aflu: E deprimat? Îi e dor de mine? În cele din urmă, întreb doar „Îl vezi des?”,

iar ura ei față de el se revarsă brusc, palpabilă, prin ecran.

jenny9876: Da, îl văd. Mi-aș dori să nu-l mai văd. Nu-l suport. Se plimbă prin campus de parcă ar fi un om distrus, dar nu are niciun motiv să fie. Tu ai avut de suferit.

dark_vanessa: ce vrei să spui? pare trist?

jenny9876: Nefericit. Ceea ce e destul de ridicol, ținând cont că te-a aruncat la lupi.

dark_vanessa: ce vrei să spui?

jenny9876 tastează un mesaj… jenny9876 tastează un mesaj…

jenny9876: Poate că nu știi.

dark_vanessa: ce să știu?

jenny9876: Că el te-a dat afară din școală. A constrâns-o pe doamna Giles să o facă.

jenny9876: Probabil că nu ar trebui să vorbesc despre asta.

jenny9876: Nici măcar nu ar trebui să știu asta.

dark_vanessa:???

jenny9876 tastează un mesaj… jenny9876 tastează un mesaj…

jenny9876: OK, anul trecut, eu și alte câteva persoane am înființat un club numit Elevi pentru Justiție Socială, și unul dintre aspectele majore pe care am vrut să ne axăm a fost să convingem conducerea Liceului Browick să adopte o politică privind hărțuirea sexuală, pentru că nu aveau niciuna implementată (lucru profund iresponsabil și practic ilegal). Așa că, iarna trecută m-am întâlnit cu doamna Giles ca să discutăm despre asta, pentru că cei din administrație nu voiau să facă nimic ca să ne ajute, și când m-am întâlnit cu ea, te-am dat oarecum ca exemplu de situație pe care vrem să o prevenim.

jenny9876: Pentru că, deși s-a ținut întâlnirea aia în care a trebuit să îți asumi răspunderea pentru tot, toată

lumea știe ce s-a întâmplat de fapt. Știu că ai fost doar o victimă a lui Strane.

jenny9876: În fine, și când m-am întâlnit cu doamna Giles, mi-a spus că am înțeles greșit, că tu nu ai fost maltratată și că școala nu a greșit cu nimic. Mi-a arătat două înștiințări pe care le-a scris Strane despre tine în care a susținut în mare că ai inventat totul.

jenny9876: Lucru care e atât de frustrant, pentru că știu că nu ai făcut-o. Nu știu exact ce s-a întâmplat între voi doi, dar l-am văzut cum te-a apucat.

dark_vanessa: înștiințări?

jenny9876: Da. Erau două. Într-una dintre ele scria că i-ai distrus reputația și că mincinoșii nu au ce căuta la Browick. Îmi amintesc că a zis că ești „o fată inteligentă, dar cu tulburări emoționale". Zicea că ai încălcat codul de etică al școlii și ar trebui să fii exmatriculată.

jenny9876: Cealaltă era de mai demult. Parcă de prin ianuarie 2001? zicea că ți-a căzut cu tronc și că îți tot faci de lucru prin sala lui de clasă. Zicea că vrea să lase dovezi scrise în cazul în care comportamentul tău ar fi scăpat de sub control. Mi se pare că a scris-o ca să fie acoperit în caz că avea să fie prins.

După aceea, mintea începe să-mi hoinărească prin văzduh, prin pădure, simțind nevoia să ia distanță ca să priceapă informațiile. Ianuarie 2001. Când mergeam cu mașina spre casa lui, prin lumina galbenă intermitentă a semafoarelor, când mi-a dat pijamaua cu căpșune – chiar în acea perioadă le turna minciuni celor de la școală în legătură cu mine. Eu eram delirantă, încă nu reușeam să pricep ce se întâmpla; el făcea strategii și gândea cu zece pași înainte. Ce mi-a zis la sfârșit, când s-a năruit totul și m-a convins să merg în sala aia plină și să le spun tuturor că sunt o mincinoasă? „Vanessa, au hotărât că trebuie să pleci și nimic nu îi va face să se răzgândească. S-a terminat". Credeam că prin „ei" se referea la doamna Giles, la cei din administrație, la instituția

Browick în sine. Credeam că eram noi doi împotriva lor.

Înainte să se deconecteze, Jenny mă întreabă ce s-a întâmplat, de fapt. Cu mâini tremurânde, încep să tastez că „m-a folosit, apoi m-a aruncat la gunoi”, după care mă gândesc mai bine și șterg ce am scris, căci spectrul concedierii, poliției și arestării lui Strane e încă prea înspăimântător.

dark_vanessa: nu s-a întâmplat nimic

*

În ziua de după aniversarea mea, le zic părinților că trebuie să ajung la biblioteca din oraș pentru un proiect școlar inventat. E prima dată când cer să iau mașina singură. Sunt amândoi în curte, plivesc grădina înainte de sădirea plantelor anuale, murdari până la coate de pământ. Mama ezită, dar tata flutură din mână. *Dă-i bătaie.*

— Trebuie să ieși și singură uneori, zice el.

Când sunt pe la jumătatea drumului spre mașină, cu cheile în mână, mă strigă mama. Îmi stă inima în loc, sperând aproape că mă va opri.

— Cumperi și lapte dacă tot ieși? mă întreabă ea.

În timp ce conduc, logica pe care am formulat-o în timpul exilului se pleacă sub această nouă povară și amenință să se prăbușească. Nu știu sigur ce anume, în afară de disperare, m-a făcut să cred că voia și el să reia legătura cu mine, dar aștepta să împlinesc optsprezece ani. Nu mi-a făcut nicio promisiune explicită, nici măcar în timpul ultimei conversații purtate. M-a asigurat că totul avea să fie bine și prin „bine” eu am înțeles ceva, dar cine știe ce a însemnat pentru el. Ar fi putut să însemne pur și simplu că avea să scape basma curată, că nu va fi concediat și nici închis. Îmi simt mâinile alunecoase pe volan. Cât de ușor poți fi păcălit să elaborezi o poveste din aer, din nimic.

Odată ajunsă în oraș, cotesc pe autostrada mică ce se îndreaptă spre vest, spre Norumbega, încercând să îmi pun ordine în amintiri, să găsesc ceva real. Ocaziile în care le-am spus celor de la școală că am un iubit mai în vârstă secret – mă înfior când mă gândesc la asta. Știam că nu era întru totul adevărat, dar mi s-a părut îndeajuns de aproape de adevăr ca să mint în privința asta. Mă aștepta, chiar dacă eticheta de iubit nu i se potrivea. În tot acest timp, am fost de fapt înlăturată, nedorită. Poate că a trecut mai departe, e îndrăgostit și face sex cu altcineva, o femeie, o elevă.

Simt că mi se scurtcircuitează creierul la gândul acesta – o scânteiere de lumină puternică și durere. Mașina iese pe acostament, apoi revine pe carosabil.

Orașul Norumbega este neschimbat: râul străjuit de copaci, librăria, magazinul de pălării, pizzeria, brutăria, campusul Liceului Browick sclipind, din vârful dealului, deasupra centrului. Parchez pe aleea lui, în spatele autoturismului său break. Același cu care am mers din campus la casa lui, apoi, mai târziu, prin pădurile dinspre est, cu mâna lui liberă între coapsele mele. A trecut atât de mult timp, dar mă simt la fel ca în urmă cu doi ani; sunt îmbrăcată cu aceleași haine, arăt la fel, sau poate că m-am mai maturizat și nu-mi dau seama. Oare există posibilitatea să nu mă recunoască? Îmi amintesc de umbra de dezamăgire de pe fața lui când am împlinit șaisprezece ani. *Practic, ești femeie acum.* Poate că am căpătat o expresie aspră și îmbătrânită. Mă simt dură sau cel puțin mai dură decât eram înainte. Dar de ce? Nu am trecut de fapt prin nimic. Am văzut un accident de mașină, printre copaci, am vorbit cu câțiva bărbați online, aproape că am fost răpită de un ratat, colecționar de arme, am mâncat multă plăcintă într-un restaurant de una singură. Poate că toate astea mi-

au adus o oarecare înțelepciune. Mă întreb dacă i-aș mai ceda în caz că mi-ar fi profesor acum.

Lovesc puternic în ușa din față, ca un polițist, pentru că vreau să îl sperii și aproape că mă aștept să nu răspundă, să stea nemișcat în mijlocul livingului și să își țină respirația până renunț și plec. Se poate să nu vrea să mă mai vadă vreodată; poate că ăsta a fost scopul lui când i-a convins să mă dea afară, să mă scoată din viața lui, laolaltă cu toate repercusiunile care i-ar fi distrus viața.

Dar nu – îmi deschide imediat, de parcă ar fi așteptat de partea cealaltă. Aproape că dă ușa de perete, ieșind la lumină, părând mai bătrân și totodată mai tânăr, cu barba mai căruntă, părul mai lung. Are brațele bronzate. E îmbrăcat cu un tricou și pantaloni scurți, poartă mocasini, fără șosete, iar gambele palide îi sunt acoperite de păr închis la culoare.

— Cerule! zice el. Uită-te la tine!

Mă poftește înăuntru, punând o mână pe spatele meu. Mirosul casei lui, de care nu credeam să îmi fie dor, mă amețește și ridic mâinile, de parcă aș vrea să mă apăr de el. Mă întreabă dacă beau ceva, apoi îmi face semn spre living și îmi spune să mă așez. Deschide frigiderul, scoate două sticle de bere. Abia e trecut de prânz.

— La mulți ani! zice el și îmi întinde sticla.

Nu o iau.

— Știu ce-ai făcut, zic eu, încercând să mă agăț de furie, dar cuvintele sună ca niște chițăieli.

Sunt un șoricel, deja pe punctul de-a izbucni în plâns. Mă atinge cu mâna pe față, ca să mă aline. Tresar și mă trag într-o parte, iar, când o fac, mă gândesc la rândul acela din *Lolita,* când Humbert o găsește pe Lo după mulți ani: „Am să mor dacă mă atingi”.

— I-ai făcut să mă dea afară, zic eu.

Mă aștept să pălească, să rămână cu gura căscată, ca cineva care a fost prins, dar abia dacă tresare. Doar clipește de câteva ori, de parcă ar

încerca să găsească o breșă în furia mea. După ce ajunge acolo, zâmbește.

— Ești supărată, zice el.

— Sunt nervoasă.

— Bine.

— Tu i-ai făcut să mă dea afară. M-ai aruncat ca pe o cârpă.

— Nu te-am aruncat ca pe o cârpă, zice el cu blândețe.

— Dar i-ai făcut să mă dea afară.

— Am făcut-o împreună. Zâmbește încruntat, de parcă ar fi confuz, de parcă m-aș purta ridicol. Nu îți amintești?

Încearcă să se joace cu mintea mea, zice că i-am spus că mă voi ocupa eu de tot, că vede și acum expresia aceea hotărâtă de pe chipul meu, decisă să mă sacrific.

— Nu te-aș fi putut opri nici de-aș fi vrut, zice el.

— Nu îmi amintesc să fi spus așa ceva.

— Cu toate astea, ai spus-o. Îmi amintesc la perfecție. Ia o gură de bere, se șterge la gură cu încheietura mâinii și adaugă: Erai foarte curajoasă.

Încerc să îmi amintesc ultima conversație pe care am avut-o înainte să plec – în curtea lui, în timp ce noaptea se așternea în jurul nostru. Cât de panicată am fost, cum l-am implorat să îmi spună că totul avea să fie în regulă, că nu am stricat totul. Mi s-a părut îngrozit de mine; asta îmi amintesc cel mai bine din conversație: expresia de repulsie în timp ce mă privea cum mă pierd cu firea, plângând cu muci și sughițuri. Nu îmi amintesc să fi zis că mă voi ocupa de ceva. Mi-l amintesc doar pe el spunând că vom fi bine.

— Nu știam că o să fiu exmatriculată, zic eu. Nu mi-ai zis niciodată că asta se va întâmpla.

Ridică din umeri. *Ei bine, greșeala mea.*

— Chiar dacă nu s-a zis concret, trebuie să fi fost evident că era singura cale de ieșire din iadul care ne amenința.

— Vrei să spui că era singura cale prin care ai fi scăpat basma curată fără să ajungi la închisoare.

— Ei bine, da, încuviințează el. M-am gândit categoric și la asta. Bineînțeles.

— Dar cu mine cum rămâne?

— Cum să rămână? Uită-te la tine. Nu ești bine? Cu siguranță arăți bine. Ești frumoasă.

Trupul meu reacționează, fără să vreau. Icnesc atât de tare, încât aerul îmi șuieră printre dinți.

— Uite ce e, zice el, înțeleg că ești furioasă, că te simți rănită. Dar m-am descurcat cum am putut. Am fost îngrozit, știi asta? Așa că am acționat din instinct. Am vrut să mă pun la adăpost, clar, dar m-am gândit și la tine. Faptul că te-am îndepărtat de Browick te-a salvat de la o investigație care se poate să te fi distrus. Numele ți-ar fi apărut în ziare, ai fi ajuns urmărită ca de o umbră de o notorietate pe care nu ai fi putut să o controlezi. Nu ai fi vrut una ca asta. Nu ai fi supraviețuit. Mă privește din cap până în picioare. În tot acest timp, am presupus că ai înțeles de ce am făcut-o. Ba chiar am crezut că m-ai iertat. Presupun că au fost doar dorințe deșarte. Se poate să fi proiectat prea multă înțelepciune asupra ta. Știu că uneori am făcut așa.

Simt ceva rece furișându-mi-se pe șira spinării – jenă, rușine. Poate că sunt obtuză, idioată.

— Poftim, zice și îmi pune o sticlă de bere în mână.

Îi spun pe un ton apatic că nu sunt suficient de mare.

— Ba sigur ești, îmi răspunde el, cu un surâs.

Stăm în living, așezați în capete opuse ale canapelei. Câteva lucruri mărunte s-au schimbat totuși – grămada de corespondență nedorită e mutată de pe blatul din bucătărie pe măsuța de cafea, o pereche nouă de bocanci tronează lângă ușă –, în rest, totul e la fel – mobila, fotografiile de pe pereți, ordinea cărților pe rafturi, mirosul care plutește în aer. Nu pot să scap de mirosul lui.

— Așadar, zice el, te îndrepți curând spre Atlantica. Va fi un loc bun pentru tine.

— Ce înseamnă asta? Că sunt prea proastă pentru o școală bună?

— Vanessa.

— Nu am reușit să intru la niciuna dintre facultățile pe care le-ai ales pentru mine. Nu putem merge toți la Harvard.

Mă privește cum iau o înghițitură zdravănă de bere. Lichidul acidulat, familiar, îmi alunecă pe gât. Nu am mai consumat alcool de când s-a mutat Charley.

— Și ce faci vara asta? mă întreabă el.

— Lucrez.

— Unde?

Ridic din umeri. Spitalul și-a redus bugetul, așa că nu mă pot întoarce acolo.

— Tata are un prieten care zice că pot lucra la un depozit de piese auto.

Încearcă să își ascundă mirarea, dar îl văd cum ridică din sprâncene.

— O muncă cinstită, zice el. Nu e nimic în neregulă cu asta.

Mai iau o gură mare de bere.

— Ești tăcută, zice el.

— Nu știu ce să spun.

— Poți spune orice.

Clatin din cap.

— Mă simt de parcă nu te-aș mai cunoaște.

— Mă vei cunoaște mereu, zice el. Nu m-am schimbat. Sunt prea bătrân pentru așa ceva.

— Eu m-am schimbat.

— Sunt convins.

— Nu mai sunt naivă, ca atunci când mă știai.

Lasă ușor capul într-o parte.

— Nu îmi amintesc să fi fost vreodată naivă.

Mai iau o gură, dând gata o treime de sticlă din două înghițituri, iar el o termină pe a lui, se duce la frigider și își mai ia una. Îmi aduce și mie.

— Cât timp ai de gând să fii furioasă pe mine? mă întreabă el.

— Nu crezi că am motive?

— Vreau să îmi explici de ce te simți așa.

— Pentru că eu am pierdut lucruri care erau importante pentru mine, zic eu. În timp ce tu nu ai pierdut nimic.

— Nu e adevărat. În fața multora, mi-am pierdut reputația.

Pufnesc batjocoritor.

— Mare lucru. Eu mi-am pierdut reputația și o mulțime de alte lucruri.

— Cum ar fi?

Îmi vâr berea între picioare și număr pe degete.

— Am pierdut șansa de a termina Liceul Browick, am pierdut încrederea părinților mei. La noua mea școală au început să umble vorbe de cum am ajuns acolo. Nici măcar nu am avut ocazia de a fi normală. M-a traumatizat.

Schițează o grimasă când aude cuvântul *traumatizat*

— Vorbești de parcă ai fi mers la psihiatru.

— Încerc doar să te fac să înțelegi prin ce am trecut.

— Bine.

— Pentru că nu e drept.

— Ce nu e drept?

— Că eu am trecut prin toate astea și tu nu.

— Sunt de acord, nu e drept că ai suferit, dar nu ar fi fost drept nici dacă aș fi suferit și eu împreună cu tine. Ar fi dus doar la mai multă suferință.

— Cum rămâne cu justiția?

— Justiție, zice el batjocoritor, cu o expresie brusc îndârjită. Vrei să mă deferi justiției? Ca să faci asta, scumpo, trebuie să crezi că ți-am făcut într-adevăr un rău. Asta crezi?

Mă uit cu privirea pierdută la sticla nedeschisă de bere care transpiră pe măsuța de cafea.

— Pentru că dacă asta crezi, continuă el, spune-mi chiar acum și mă predau singur. Dacă tu crezi

că ar trebui să merg la închisoare, să îmi pierd toate libertățile și să fiu însemnat drept un monstru tot restul vieții, doar pentru că am avut ghinionul de a mă îndrăgosti de o adolescentă, atunci, te rog, spune-mi chiar acum.

Nu asta cred. Nu la asta m-am referit când am zis justiție. Vreau doar să știu că a fost nefericit, distrus, așa cum l-a descris Jenny. Pentru că aici, în fața mea, nu pare distrus. Pare fericit, cu premiul pentru cel mai bun profesor expus frumos în bibliotecă.

— Dacă tu crezi că pe mine nu m-a durut, te înșeli, zice el, de parcă mi-ar citi gândurile. Poate chiar mi le citește, mi le-a citit mereu. A fost un chin cumplit.

— Nu te cred, zic eu.

Se apleacă spre mine, mă atinge pe genunchi.

— Haide să îți arăt ceva.

Se ridică, se duce la etaj. Tavanul scârțâie în timp ce el străbate coridorul și intră în dormitorul lui. Se întoarce cu două plicuri, o scrisoare adresată mie și datată iulie 2001. Primele rânduri îmi întorc stomacul pe dos: *Vanessa, mă întreb dacă îți mai amintești de mine, anul trecut în noiembrie, gemând în poala ta moale și caldă: „Îți voi distruge viața”. Te întreb acum: ți-am distrus-o? Te simți distrusă? Nu există o modalitate sigură de a-ți trimite scrisoarea, dar s-ar putea ca vinovăția să mă îndemne să risc. Trebuie să știu că ești bine*. În celălalt plic este o felicitare aniversară. S-a semnat la interior: *Cu dragoste, JS.*

— Voiam să îmi fac curaj să trimit felicitarea săptămâna aceasta, zice el. Plănuiam să mă duc în Augusta și să o pun într-o cutie poștală acolo, pentru ca părinții tăi să nu vadă o ștampilă de Norumbega pe ea.

Arunc ambele plicuri pe măsuța de cafea, de parcă nu aș fi deloc impresionată, și mă silesc să dau ochii peste cap. Nu e suficient. Am nevoie de

mai multe dovezi ale agoniei prin care a trecut – pagini întregi de dovezi.

Se așază lângă mine pe canapea și îmi zice:

— Nessa, gândește-te așa: plecând, tu ai evadat. Între timp, eu am fost obligat să îmi petrec zilele într-un loc care nu făcea decât să îmi amintească de tine. În fiecare zi, a trebuit să predau în sala în care ne-am cunoscut, să mă uit cum alți elevi se așază pe locul tău la masă. Nici măcar nu îmi mai folosesc biroul.

— Nu?

Clatină din cap.

— E plin de gunoaie acum. Așa a fost de când ai plecat.

Nu pot ignora acest detaliu. Biroul lui zăcând acum nefolosit pare a fi o dovadă a puterii pe care a avut-o fantoma mea asupra lui. L-am bântuit în fiecare zi. Și are dreptate când zice că eu am reușit să evadez; coridoarele și sălile de clasă din liceul public nu îmi amintesc deloc de el, lucru la care m-am gândit cu o mâhnire nesfârșită, dar poate că mie mi-a fost mai ușor prin faptul că am fost aruncată într-un mediu necunoscut. Poate că au existat beneficii ale lucrurilor prin care am trecut eu, comparativ cu ceea ce a avut el de îndurat.

Beau și a doua bere. Când o așază pe măsuță pe a treia, protestez, spun că trebuie să șofez până acasă, dar iau oricum o înghițitură zdravănă și din ea. Toleranța mea la alcool e jalnică; după doar două beri, sunt roșie la față, mi se închid ochii. Cu cât beau mai mult, cu atât ies mai mult din starea de furie în care eram la sosire. Furia mea rămâne pe mal, în timp ce eu sunt trasă în ape adânci, plutind pe spate, cu valuri mici lovindu-se de urechile mele.

Mă întreabă ce am făcut în ultimii doi ani și, spre oroarea mea, mă aud spunându-i despre Craig, despre bărbații cu care am vorbit online, despre băiatul care m-a dus la petrecere.

— Mi-au făcut greață toți, zic eu.

Zâmbește larg. Nici urmă de gelozie în reacția lui; pare mulțumit că am încercat și n-a mers.

— Dar tu? îl întreb eu, prea tare și cu voce împleticită.

Nu îmi răspunde. Zâmbește întruna, e evaziv.

— Știi ce am făcut, zice el. Aceleași lucruri dintotdeauna, chiar aici.

— Dar eu întreb *cu cine* le-ai făcut. Mai iau o înghițitură și plescăi peste gura sticlei. Doamna Thompson mai e aici?

Îmi aruncă privirea aceea a lui blândă și condescendentă. Sunt fermecătoare. Sunt drăgălașă pentru că îi cer atâtea răspunsuri.

— Îmi place rochia ta, zice el. Cred că o recunosc.

— Am purtat-o pentru tine.

Mă urăsc pentru că spun asta. Nu am de ce să fiu atât de sinceră, dar nu mă pot opri. Îi spun că am vorbit cu Jenny, că mi-a zis că părea distrus. Ea mi-a spus că tu i-ai făcut să mă dea afară. Știa totul. A citit scrisoarea pe care i-ai trimis-o doamnei Giles, în care ziceai că am „tulburări emoționale”, îi zic schițând ghilimelele în aer.

Se holbează la mine.

— Ce a citit?

Zâmbesc, nu mă pot abține. În sfârșit, ceva l-a scos din fire.

— Cum de a citit documentul acela? întreabă el.

Râd de felul în care spune *document*

— Spune că doamna Giles i l-a arătat.

— E scandalos. Complet inacceptabil.

— Păi, mie mi se pare că e bine așa, zic eu. Pentru că acum știu cât de prefăcut erai, de fapt.

Mă cercetează cu luare-aminte, încercând să își dea seama cât de multe știu, cât de serios vorbesc.

— În scrisoarea aia ai zis că am „tulburări”. Nu-i așa? De parcă aș fi fost nebună. O fetiță proastă. Înțeleg de ce ai făcut-o. A fost cea mai ușoară cale de-a te proteja, nu-i așa? Adolescentele sunt nebune. Toată lumea știe asta.

— Cred că ai băut destul, zice el.

Mă șterg la gură cu dosul palmei.

— Știi ce mai știu?

Din nou, tace și mă fixează cu privirea. Maxilarele încleștate îi trădează nerăbdarea. Dacă mai insist mult, s-ar putea să mă întrerupă, să îmi smulgă sticla din mână și să mă dea pe ușă afară.

— Știu și despre cealaltă scrisoare. Cea pe care ai scris-o la început de tot. Că mi-ai căzut cu tronc și că ai vrut să lași în urmă dovezi scrise în cazul în care aveam să fac vreun gest nepotrivit și lucrurile ar fi scăpat de sub control. Abia mă futuseși și deja te gândeai cum să îți acoperi urmele.

Posibil să fi pălit puțin la față, doar că nu reușesc să focalizez.

— Dar presupun că înțeleg și asta, zic eu. Te puteai debarasa de mine…

— Nu e adevărat.

— … ca de un gunoi.

— Ba nu.

Aștept să mai spună ceva, dar e tot ce are. *Ba nu.* Mă ridic și fac câțiva pași spre ușă, înainte să mă oprească.

— Lasă-mă să plec, zic eu.

E clar o cacealma; nici măcar nu sunt încălțată.

— Iubito, ești beată.

— Mare scofală.

— Trebuie să te întinzi.

Mă ghidează în sus pe scări, pe hol, în dormitor – aceeași pilotă kaki, aceleași cearșafuri din tartan.

— Nu ar trebui să folosești așternuturi din flanelă vara. Mă arunc pe spate, plutind din nou pe lac, cu patul legănat de valuri. Nu mă atinge, mă răstesc când încearcă să îmi tragă în jos breteaua de la rochie. Am să mor dacă mă atingi.

Mă rostogolesc pe o parte, departe de el, cu fața la perete, și îl ascult stând deasupra mea. Minute nesfârșite în care oftează și mormăie înjurături în

barbă. Apoi, podeaua scârțâie. Se întoarce în living.

Nu, mă gândesc eu. *Întoarce-te.*

Vreau să continue să mă privească, să rămână să vegheze asupra mea. Mă gândesc să mă ridic și să mă prefac că leșin, să îmi las corpul să se prăbușească pe podea, imaginându-mi că ar fugi spre mine, m-ar ridica, m-ar mângâia pe obraz ca să mă readucă în simțiri. Sau aș putea să mă pun pe plâns. Știu că dacă m-ar auzi plângând în hohote, ar veni degrabă, ar fi tandru, chiar dacă tandrețea aceea se va transforma în ceva dur, o erecție care se va înfige în coapsa mea. Îmi doresc momentele de dinainte de sex. Vreau să îmi poarte de grijă. Dar sunt prea somnoroasă, membrele îmi sunt prea grele ca să fac orice altceva în afară de a dormi.

∵

Mă trezesc când se urcă în pat. Deschid brusc ochii și văd că tiparul alcătuit de lumina soarelui și umbre s-a mutat pe perete. Mă agit și se oprește, dar când închid ochii la loc și nu mă mai mișc, se așază ușor pe saltea. Stau acolo, cu ochii închiși, auzind și simțind totul: răsuflarea lui, trupul lui.

Când mă trezesc din nou, sunt întinsă pe spate, cu rochia strânsă grămadă în jurul taliei, fără lenjerie. El îngenunchează pe podea, cu capul între picioarele mele, cu fața îngropată în mine. Brațele îi sunt încolăcite în jurul coapselor mele, ca să nu mă pot trage. Se uită în sus și mă privește drept în ochi. Capul îmi atârnă și el continuă.

Îmi văd trupul de sus, cât o furnică de mic, cu membrele palide plutind pe lac, cu apa peste urechi, lovindu-mi obrajii, aproape să-mi intre în gură, aproape înecându-mă. Sub mine sunt monștri, lipitori și țipari, pești cu dinți mari, țestoase cu fălci atât de puternice încât ar putea să zdrobească o gleznă. El nu se oprește. Vrea să am orgasm, chiar dacă asta înseamnă să mă frece până fac rană. Mintea începe să mi se învârtă, o paradă

de imagini proiectate pe pleoapele mele: grămăjoare de aluat de pâine lăsate la dospit pe un blat călduț, o bandă rulantă care transportă alimentele în timp ce mama privește, cu carnetul de cecuri în mână, o filmare cu încetinitorul, cu niște rădăcini care cresc în pământ. Părinții mei spălându-și țărâna de pe mâini și uitându-se la ceas; niciunul dintre ei nu întreabă încă cu voce tare „Unde-i Vanessa?”, pentru că, în momentul în care vor recunoaște că sunt plecată de prea mult timp, vor simți primul junghi de frică.

Când Strane se urcă în pat și mă pătrunde, ținându-se cu o mână de penis, filmul se întrerupe. Deschid larg ochii.

— Nu!

Strane încremenește.

— Vrei să mă opresc?

Capul mi se rostogolește pe pernă. Mai așteaptă puțin, apoi începe să intre și să iasă lent.

Valurile mă trag tot mai departe de mal. Ritmul pe care îl menține, mișcarea constantă pornește din nou filmul din mintea mea. A fost oare mereu atât de greoi și de lent? Broboane de sudoare îi alunecă de pe umeri pe obrajii mei. Nu îmi amintesc să fi fost așa.

Închid ochii și văd iar aluatul la dospit, alimentele care înaintează pe bandă, pungi de zahăr, cutii cu cereale, buchete de broccoli și sticle de lapte, dispărând la nesfârșit la orizont. *Cumperi și lapte dacă tot ieși?* Mamei i-a plăcut asta, să îmi ceară pentru prima oară să îi cumpăr ceva. Poate că așa s-a simțit mai bine pentru că m-a lăsat să iau mașina. Totul va fi în regulă, mă voi întoarce acasă în siguranță. Trebuie; pentru că am de adus laptele.

Strane geme. Se sprijinea pe mâini; acum se lasă peste mine. Își încolăcește brațele sub umerii mei, îi simt răsuflarea în ureche.

Între gâfâieli, îmi zice:

— Vreau să termini.

Eu vreau să te oprești, mă gândesc. Dar nu o spun cu voce tare… Nu pot. Nu pot vorbi, nu pot vedea. Chiar dacă mă silesc să deschid ochii, nu reușesc să focalizez imaginea. Îmi simt capul de parcă ar fi plin de bumbac și gura plină de pietriș. Mi-e sete, mi-e rău, sunt nimic. Continuă, acum mai repede, ceea ce înseamnă că e aproape de climax, mai are cam un minut. Mă străbate un gând – oare ce face e viol? Oare mă violează?

Când termină, îmi rostește numele la nesfârșit. Iese din mine, se rostogolește pe spate. E ud leoarcă, până și antebrațele și tălpile îi sunt pline de sudoare.

— Incredibil, zice el. Nu așa m-am așteptat să decurgă ziua.

Mă aplec și vărs pe podea, aud pleoscăitul vomei când lovește podeaua din lemn. Bere și fiere; am fost prea neliniștită ca să mănânc ceva toată ziua.

Strane se proptește pe coate și se holbează la vomă.

— Doamne sfinte, Vanessa.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. E în regulă.

Se ridică de pe pat, își trage pantalonii pe el și ocolește băltoaca. Se duce în baie, de unde se întoarce cu o sticlă cu pulverizator și o cârpă, apoi se pune în patru labe și curăță podeaua. Îmi țin ochii închiși, asaltată de mirosul de amoniac și pin. Stomacul mă roade în continuare, simt patul cum se unduiește sub mine.

După ce se urcă înapoi în pat, mă atinge peste tot, deși tocmai am vomitat, și mâinile îi miros a soluție de curățat.

— Vei fi bine, zice el. Ești doar beată, atâta tot. Rămâi aici și dormi până îți trece.

Mă cercetează cu gura și cu mâinile, verificând ce anume s-a schimbat. Mă ciupește de pântec, de porțiunea care e mai moale acum, iar creierul îmi creionează o amintire fisurată, poate doar un vis –

în biroul din spatele sălii lui de clasă, eu goală pe canapeaua îngustă, el complet îmbrăcat, îmi inspectează trupul cu interesul imparțial al unui om de știință; mă strânge de pântec, își trece degetul peste venele mele. M-a durut atunci și mă doare și acum, are picioarele grele și mâinile ca glaspapirul, îmi desface coapsele cu genunchiul. Cum poate să fie gata din nou? Sticla cu Viagra în dulăpiorul din baie, vomă întărită pe o șuviță din părul meu. El deasupra mea, cu trupul lui atât de masiv, încât m-ar putea sufoca dacă nu e atent. Dar e atent și e bun și mă iubește și eu îmi doresc asta. Mă simt în continuare spintecată în două când mă pătrunde, probabil că mă voi simți mereu așa, dar o vreau. Nu am de ales.

∵

Ajung acasă abia la douăsprezece fără un sfert noaptea. Intru în bucătărie și mama mă așteaptă. Îmi smulge cheile din mână.

— Nu se va repeta, zice ea.

Stau cu brațele pleoștite pe lângă corp, cu părul ciufulit și ochii roșii.

— Nu ai de gând să mă întrebi unde am fost? zic eu.

Se uită fix la mine, mă pătrunde cu privirea până în adâncul sufletului. Vede totul.

— Dacă aș face-o, zice ea, mi-ai spune adevărul?

∵

Plâng la absolvire împreună cu toți ceilalți, dar sunt lacrimi de ușurare la gândul că am supraviețuit perioadei pe care încă o consider a fi penitența mea. Ceremonia de absolvire se ține în sala de sport, iar luminile fluorescente ne fac să arătăm de parcă am avea icter. Directorul nu vrea să lase pe nimeni să aplaude când traversăm scena, zice că lungește prea mult ceremonia și că nu e drept ca unii elevi să aibă parte de ovații zgomotoase, în timp ce alții s-ar putea să nu aibă parte de nimic. Ceremonia de absolvire de la

Browick se ține în aceeași după-amiază de sâmbătă și, în timpul ceremoniei mele, mi-o imaginez pe a lor: scaunele aranjate pe peluza din fața sălii de mese, directoarea și profesorii stând în dumbrava de pini albi, pe când în depărtare se aud clopotele de la biserică. Străbat scena mută, ca să îmi iau diploma, și închid ochii, imaginându-mi soarele pe față, că port roba albă, groasă, de la Browick, cu panglica purpurie. Directorul dă mâna cu mine, fără vlagă, îmi zice „bravo", la fel ca celorlalți. Totul mi se pare fără sens, dar ce mai contează? De fapt nu sunt aici, în sala asta de sport sufocantă, în care răsună scârțâitul scaunelor pliante, tusetele celor care își dreg glasurile, foșnetul programelor folosite pe post de evantaie pentru fețele îmbrobonate de sudoare. Străbat covorul de ace portocalii veștejite, accept îmbrățișările profesorilor de la Browick, chiar și ale doamnei Giles. În fantezia mea, nu m-a dat niciodată afară; nu are niciun motiv să mă desconsidere. Strane îmi înmânează diploma, stând lângă același copac unde, cu doi ani și jumătate în urmă, mi-a spus că voia să mă culce și să mă sărute de noapte bună. Degetele ni se ating când mi-o dă, imperceptibil pentru oricine altcineva, dar fiorul atingerii îmi stârnește sentimentul acela înălțător de genul nimic-niciunde-nimeni pe care îl aveam când plecam din sala lui de clasă, incandescentă și plină de secrete.

În sala de sport, apuc strâns diploma în timp ce revin la scaunul meu. Se aude târșâitul pantofilor pe podea. Directorul se încruntă la un părinte care îndrăznește să aplaude.

După ceremonie, toată lumea iese în parcare și face fotografii, poziționând camera astfel încât mallul să nu fie vizibil pe fundal. Tata îmi spune să zâmbesc, dar nu îmi pot sili fața să se supună.

— Haide, măcar prefă-te că ești fericită, zice el.

Îmi depărtez buzele și îmi dezvelesc dinții, arătând în cele din urmă ca un animal gata să

muște.

∵

Toată vara lucrez la depozitul de piese auto, completând comenzi pentru butoane de demarare și suspensii în timp ce la radio urlă piese de rock clasic, peste zgomotul de fond al benzilor rulante. De două ori pe săptămână, când mi se termină tura, Strane mă așteaptă în parcare. Încerc să îmi scot mizeria de sub unghii înainte să mă urc în mașina lui. Îi plac bocancii mei cu bot de oțel, mușchii de la brațe. Spune că o vară de muncă fizică îmi prinde bine, că mă va face să apreciez și mai mult facultatea.

Din când în când, mă înfurii, dar îmi spun că ce-a fost a fost: Browick, rolul pe care l-a jucat el în plecarea mea, toate astea sunt în trecut. Fac tot posibilul să nu mă simt plină de resentimente când îmi aduc aminte cum spunea că mă va ajuta să mă înscriu la stagii de vară în Boston sau când îi văd robele cu sigla Harvard atârnând pe ușa de la dulap, rămase acolo după ceremonia de absolvire de la Browick. Atlantica este o opțiune respectabilă, zice el, nu trebuie să îmi fie rușine.

Vineri după-amiază, la muncă, în depozit, răsună o melodie de-a lui Jackson Browne în timp ce mă apuc de un paiet cu piese de șasiu. Bărbatul care completează comenzi în secția alăturată cântă tare un vers din cântec, în timp ce „The Load-Out” este înlocuită de „Stay”. Cuterul îmi alunecă pe antebraț, în timp ce tai folia de plastic, făcându-mi o tăietură de vreo cincisprezece centimetri, care, înainte să țâșnească sângele, este doar o despicătură în piele, o privire pe furiș printre draperii. Bărbatul din secția alăturată se uită la mine, mă vede cu mâna peste rană, în timp ce sângele mi se scurge printre degete și picură pe podeaua de beton.

— La naiba!

Bâjbâie să își desfacă fermoarul de la hanorac în timp ce aleargă spre mine. Mi-l leagă în jurul

brațului.

— M-am tăiat, zic eu.

— Zici? Bărbatul clatină din cap văzând cât de neajutorată sunt, strânge mai tare hanoracul. Articulațiile degetelor îi sunt acoperite cu praf de funingine din depozit. Cât aveai de gând să stai acolo înainte să spui ceva?

∵

În zilele în care Strane mă ia de la serviciu, ne plimbăm cu mașina ca niște adolescenți care nu au unde altundeva să meargă, iar când mă duce înapoi acasă, mă lasă în capătul drumului de pământ. Mama mă întreabă unde am fost, iar eu îi spun:

— Cu Maria și Wendy.

Fetele cu care stăteam la masă la prânz și cu care nu am mai vorbit de la absolvire.

— Nu mi-am dat seama că sunteți prietene atât de bune, spune mama.

Ar putea insista, m-ar putea întreba de ce nu intră niciodată când mă aduc acasă, de ce nici măcar nu le-a cunoscut până acum. Am optsprezece ani și mă mut la Atlantica la sfârșitul lunii august, lucru pe care l-aș sublinia dacă ar îndrăzni să mă interogheze. Dar nu o face niciodată. Spune doar „Bine” și o lasă baltă. Libertatea aceasta mă face să plutesc în derivă, nesigură de lucrurile pe care le știe, de cele pe care le suspectează.

— Nu vreau să trag cărțile alea vechi de pe raft, zice ea când sora ei o sună ca să lămurească ceva din timpul copilăriei lor.

Există un zid în jurul ei; iar eu construiesc unul în jurul meu.

Strane mă întreabă dacă mai sunt furioasă. Suntem în patul lui, iar cearșafurile de flanelă zac umede sub trupurile noastre transpirate. Mă holbez la fereastra deschisă, ascultând zgomotele mașinilor și ale pietonilor, tăcerea desăvârșită a casei lui. M-am săturat să mă tot întrebe asta, m-am săturat de nevoia lui insațiabilă de asigurări.

Nu, nu sunt furioasă. Da, te iert. Da, îmi doresc asta. Nu, nu te consider un monstru.

— Aș mai fi aici dacă nu mi-aș dori asta? întreb eu, de parcă răspunsul ar fi evident.

Ignor lucrurile care plutesc în văzduh, deasupra noastră: furia, umilința și suferința mea. Ele par a fi adevărații monștri, toate acele lucruri de negrăit.

2017

La următoarea ședință cu Ruby, înainte să mă așez măcar, o întreb dacă a contactat-o cineva ca să-i ceară informații despre mine. L-am sunat pe Ira aseară și l-am întrebat același lucru, în timp ce noua lui iubită șuiera pe fundal: „Ea e? De ce te sună? Ira, închide telefonul”.

— Cine ar vrea informații despre tine? întreabă Ruby.

— O jurnalistă.

Mă privește uluită, în timp ce îmi scot telefonul și îi arăt emailurile.

— Nu sunt paranoică, bine? Chiar mi se întâmplă asta. Uite.

Ia telefonul, începe să citească.

— Nu înțeleg…

I-l smulg din mână.

— Poate că nu pare mare scofală, dar nu e vorba doar despre emailuri, bine? M-a sunat, mă hărțuiește.

— Vanessa, trage aer în piept.

— Nu mă crezi?

— Te cred, zice ea. Dar am nevoie să te liniștești și să îmi spui ce se întâmplă.

Mă așez, îmi apăs podurile palmelor peste ochi și mă străduiesc să îi explic despre e-mailuri și apeluri, despre blogul pe care am reușit în sfârșit să îl șterg, cum jurnalista încă are capturi de ecran salvate. Mintea-mi sare de la una la alta, nu vrea să se concentreze nici măcar cât să formuleze o propoziție întreagă. Ruby înțelege oricum esența, pe chip i se citește compătimirea.

— E ceva atât de intruziv, spune ea. Cu siguranță nu este etic din partea jurnalistei.

Îmi sugerează să îi scriu șefului lui Janine sau chiar să mă duc la poliție, dar când aud de polițiști, apuc brațele fotoliului și strig:

— Nu!

Preț de o clipă, Ruby pare chiar speriată.

— Îmi pare rău, zic eu. Intru în panică. Nu sunt în apele mele.

— Nu-i nimic, zice ea. E o reacție de înțeles. Ți se adeverește una dintre cele mai mari temeri.

— Am văzut-o, știi? În afara hotelului.

— Pe jurnalistă?

— Nu, pe cealaltă. Taylor, cea care l-a acuzat pe Strane. Și ea mă hărțuiește. Ar trebui să apar și eu la ea la muncă, să văd dacă îi place.

Îi descriu ce am văzut în seara precedentă, pe înserate – femeia care stătea pe partea cealaltă a străzii, holbându-se la hotel, direct pe geamul de la intrare, pe care mă uitam eu, holbându-se *la mine,* în timp ce vântul îi sufla părul blond peste față. În timp ce vorbesc, Ruby mă privește cu o expresie îndurerată, de parcă ar vrea să mă creadă, dar nu poate.

— Nu știu, zic eu. Poate că mi-am imaginat. Se întâmplă uneori.

— Îți imaginezi lucruri?

Ridic din umeri.

— Creierul meu pare să suprapună chipurile pe care vreau să le văd peste cele ale străinilor.

Îmi zice că sună dificil și ridic iarăși din umeri. Mă întreabă cât de des se întâmplă asta și îi răspund că depinde. Uneori trec luni întregi fără să se întâmple deloc, urmate de luni întregi în care se întâmplă zilnic. E la fel și cu coșmarurile – vin în valuri, declanșate de lucruri care nu sunt mereu ușor de prezis. Știu că trebuie să mă feresc de orice cărți sau filme a căror acțiune se petrece într-o școală cu internat, dar apoi sunt luată prin surprindere de o trimitere benignă, cum ar fi arțarii sau senzația de flanelă pe piele.

— Par nebună, zic eu.

— Nu, nu nebună, spune Ruby. Traumatizată.

Mă gândesc la celelalte lucruri pe care aș putea să i le spun, că beau și fumez ca să reușesc să închei ziua, de nopțile în care apartamentul mi se

pare un labirint imposibil de navigat și sfârșesc prin a adormi pe podeaua din baie. Știu cât de ușor mi-ar fi să las ca cele mai rușinoase comportamente ale mele să consolideze un diagnostic. Am pierdut nopți întregi citind despre stresul posttraumatic, bifând în mintea mea fiecare simptom, dar, într-un fel ciudat, mă dezamăgește gândul de-a lăsa tot ceea ce este în mine să fie rezumat atât de ușor. Și ce apoi, ce? Tratament, medicație, depășirea momentului? S-ar putea ca unora să li se pară un final fericit, dar pentru mine există doar muchia unui canion și apele învolburate de dedesubt.

— Crezi că ar trebui să-i permit jurnalistei să scrie despre mine? o întreb eu.

— Este o hotărâre pe care doar tu o poți lua.

— Evident. Și m-am hotărât deja. Nici vorbă să fiu de acord cu așa ceva. Vreau doar să știu dacă tu crezi că ar trebui să o fac.

— Cred că te-ar stresa foarte tare, zice Ruby. Mi-aș face griji că simptomele pe care le-ai descris s-ar intensifica și mai mult, până într-acolo încât ți-ar fi dificil să mai funcționezi.

— Dar eu mă refer la nivel moral. Pentru că se presupune că ar merita tot stresul, nu? Asta tot spun oamenii, că trebuie să vorbești, indiferent cu ce preț.

— Nu, zice ea ferm. E greșit. E o presiune uriașă, primejdioasă chiar, pusă asupra cuiva care trece printr-o traumă.

— Atunci de ce tot spun asta? Pentru că nu e doar jurnalista. O zice fiecare femeie care mărturisește. Dar dacă o femeie nu vrea să mărturisească și să spună lumii fiecare lucru rău pe care l-a pățit, atunci ce? E slabă din fire? Egoistă? zic, ridicând mâna și fluturând din ea. Toată treaba asta e o porcărie. Mă scoate din minți.

— Ești furioasă, zice Ruby. Nu cred că te-am mai văzut vreodată cu adevărat furioasă.

Clipesc, respir pe nas. Îi spun că mă simt puțin defensivă, iar ea mă întreabă în ce sens.

— Mă simt încolțită, zic eu. De parcă, brusc, faptul că nu vreau să mă expun înseamnă că îi capacitez pe violatori. Și nici măcar nu ar trebui să fiu inclusă în această conversație! Nu am fost abuzată, nu așa cum pretind celelalte femei că au fost.

— Înțelegi că se poate ca cineva să fi fost într-o relație asemănătoare cu a ta și să o considere abuzivă?

— Sigur, zic eu. Nu sunt spălată pe creier. Știu motivele pentru care adolescentele nu ar trebui să fie cu bărbați de vârstă mijlocie.

— Care sunt motivele? mă întreabă ea.

Îmi dau ochii peste cap și le enumăr:

— Dezechilibrul de putere, faptul că mintea unei adolescente nu este pe deplin formată, și așa mai departe. Toate rahaturile astea.

— De ce motivele respective nu s-au aplicat în cazul tău?

O privesc pe Ruby cu coada ochiului, dându-i de înțeles că pricep unde vrea să ajung.

— Uite ce e, zic eu, e purul adevăr, în regulă? Strane s-a purtat bine cu mine. A fost atent și blând și bun. Dar evident că nu toți bărbații sunt așa. Unii sunt prădători, mai ales cu fetele. Și când eram tânără, mi-a fost destul de greu să fiu cu el, oricât de bun ar fi fost cu mine.

— De ce a fost greu?

— Pentru că întreaga lume era împotriva noastră! A trebuit să mințim, să ne ascundem și au fost lucruri de care nu m-a putut proteja.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi când am fost dată afară.

Când spun asta, Ruby mijește ochii, se încruntă.

— Dată afară de unde?

Am uitat că nu i-am spus. Știu că acele cuvinte – „dată afară” – au impact și creează impresia greșită. Sună de parcă eu nu am avut de ales în

situația respectivă, de parcă aș fi fost prinsă făcând un lucru rău și apoi mi s-a spus să îmi fac valiza. Dar am avut de ales. Am ales să mint.

Așa că îi spun lui Ruby că a fost complicat, că poate „dată afară” nu e chiar modul corect de a descrie lucrurile. Îi povestesc despre zvonuri și întâlniri, despre lista lui Jenny, despre ultima dimineață cu sala de clasă plină și eu stând lângă tablă. Nu am mai povestit niciodată atât de detaliat ce s-a întâmplat, nici măcar nu știu dacă m-am gândit vreodată la asta așa, cronologic, fiecare eveniment ducând la următorul. De obicei sunt amintiri fracturate, ca niște cioburi de sticlă.

De câteva ori, Ruby mă întrerupe.

— Ce-au făcut? mă întreabă ea. Poftim??

E îngrozită de lucruri pe care eu nu le-am băgat în seamă, cum ar fi că Strane a fost cel care m-a luat de la oră pentru prima întâlnire cu doamna Giles sau faptul că nimeni nu a raportat treaba asta către stat.

— Gen, la Protecția copilului? întreb eu. Să fim serioase. Nu a fost vorba de așa ceva.

— Ori de câte ori un profesor bănuiește că un copil este abuzat, are obligația să raporteze.

— Am lucrat la Protecția copilului când m-am mutat prima dată în Portland, zic eu, și pot să-ți spun că puștii care ajung în grija statului, ăia chiar suferă abuzuri. Lucruri groaznice. Ce am pățit eu nu se compară câtuși de puțin. Mă las pe spate, îmi încrucișez brațele la piept. De-aia urăsc să vorbesc despre chestia asta. Mereu ajung să descriu lucrurile ca fiind mult mai nasoale decât au fost, de fapt.

Mă cercetează cu luare-aminte, încruntându-se adânc.

— La cum te știu eu, Vanessa, cred că mai degrabă minimalizezi lucrurile, decât să le exagerezi.

Începe să vorbească pe un ton autoritar, pe care nu l-am mai auzit până atunci; efectiv mustrător.

Îmi zice că ceea ce m-au pus să fac cei de la Browick este umilitor. Faptul că am fost obligată să mă înjosesc în fața colegilor este suficient ca să cauzeze stres posttraumatic, lăsând la o parte toate celelalte lucruri prin care am trecut.

— Este îngrozitor ca o altă persoană să te forțeze să te simți neajutorată, zice ea, dar să fii umilită în fața unei mulțimi… Nu vreau să spun că este mai rău, dar e cu totul altceva. Este o experiență profund dezumanizantă, mai ales pentru un copil.

Când dau să o corectez pentru că a folosit cuvântul „copil”, mi-o ia înainte:

— Pentru cineva care nu are încă mintea pe deplin formată.

Apoi mă privește în ochi, așteaptă să vadă dacă îmi voi contesta propriile cuvinte. Nu o fac, așa că mă întreabă dacă Strane a continuat să predea la Browick după toate astea și dacă a știut ce s-a întâmplat la acea întrunire.

— A știut. M-a ajutat să plănuiesc ce voi spune. Era singura cale prin care putea să-și salveze reputația.

— A știut că vei fi dată afară?

Ridic din umeri, nevrând să mint, dar neputând să spun că da, a știut, că a vrut să fie așa.

— Știi, zice Ruby, mai devreme mi-ai spus că el nu a avut puterea să te protejeze de toată situația, dar mie mi se pare că, de fapt, el a cauzat-o.

Preț de o clipă, simt că mi se taie răsuflarea, dar îmi revin repede, ridicând din umeri de parcă nu ar fi mare lucru.

— A fost o situație complicată. A făcut tot ce-a putut.

— S-a simțit vinovat pentru asta?

— Pentru că am fost dată afară?

— Da, zice ea, și pentru că te-a pus să minți, să îți asumi vina.

— Cred că i s-a părut un lucru regretabil, dar care trebuia făcut. Care era alternativă? Să ajungă

la închisoare?

— Da, zice ea pe un ton ferm, nu numai că ar fi fost o alternativă, dar ar fi fost chiar cea corectă, pentru că ceea ce ți-a făcut este o infracțiune.

— Nu am fi supraviețuit niciunul din noi dacă el ar fi ajuns la închisoare.

Ruby mă urmărește cu atenție și văd în privirea ei cum schimbă vitezele, cum își notează ceva în minte. E mai subtil decât să mâzgălești într-un carnețel, cum fac psihoterapeuții de la televizor, dar totuși detectabil. Mă observă îndeaproape, pune tot ce zic și fac într-un context mai amplu, ceea ce, bineînțeles, îmi amintește de Strane… Cum să nu o facă? Felul în care mă sfredelea cu privirea în timpul orei, calculând constant. Ruby mi-a spus cândva că sunt clienta ei preferată, pentru că mereu are de descojit alt strat, are de descoperit altceva, iar când am auzit-o, m-am entuziasmat la fel de tare ca atunci când l-am auzit pe Strane zicându-mi că sunt cea mai bună elevă a lui. Ca atunci când tot el mi-a zis că sunt neprețuită și rară, ca atunci când Henry Plough mi-a zis că sunt o enigmă, cu neputință de descifrat.

Apoi mă întreabă ceea ce cred că a vrut să mă întrebe de la bun început.

— Le crezi pe fetele care l-au acuzat?

Spun că nu, fără să ezit. O privesc, o văd cum clipește repede, surprinsă.

— Crezi că mint, zice ea.

— Nu chiar. Cred că s-au lăsat purtate de val.

— În ce sens?

— S-au lăsat prinse în valul de isterie stârnit acum, zic eu. Cu acuzațiile astea constante. E ca o mișcare, nu? Așa îi zic oamenii. Și când vezi o mișcare cu un impuls atât de puternic, e firesc să vrei să i te alături, dar ca să fii acceptată, trebuie să ți se fi întâmplat ceva îngrozitor. Exagerările sunt inevitabile. În plus, e totul atât de vag. Sunt termeni ușor de manipulat. Agresiune sexuală

poate însemna orice. Poate că doar le-a mângâiat pe picior sau ceva de genul.

— Dar, dacă era nevinovat, ce logică are faptul că s-a sinucis? mă întreabă ea.

— Mereu a zis că ar prefera să moară decât să trăiască etichetat drept pedofil. Când au fost emise acuzațiile, a știut că toată lumea va presupune că era vinovat.

— Ești furioasă pe el?

— Pentru că s-a sinucis? Nu. Înțeleg de ce a făcut-o și știu că sunt, cel puțin parțial, vinovată.

Dă să spună că nu e așa, că nu e adevărat, dar o întrerup.

— Știu, știu… Nu e vina mea, pricep. Dar eu sunt motivul principal pentru care zvonurile astea l-au urmărit. Dacă nu ar fi avut deja reputația unui profesor care se culcă cu elevele lui, mă îndoiesc că Taylor l-ar fi acuzat de ceva, și dacă ea nu ar fi mărturisit, nu ar fi făcut-o nici celelalte fete. Odată ce un profesor este acuzat de așa ceva, tot ce spune și face este privit printr-un filtru, și până și un comportament inofensiv este interpretat ca ceva sinistru.

Continui să vorbesc, repetând argumentele lui Strane, iar partea aceea din el pe care o port încă în mine se trezește dintr-odată la viață.

— Gândește-te puțin, zic eu. Dacă un bărbat normal mângâie ușor genunchiul unei fete, nu e mare lucru. Dar dacă o face un bărbat care a fost acuzat de pedofilie? Oamenii vor reacționa exagerat. Așa că, nu, nu sunt furioasă pe el. Sunt furioasă pe ei. Sunt furioasă pe lumea care l-a transformat pe el într-un monstru, când, de fapt, a avut doar ghinionul de-a se îndrăgosti de mine.

Ruby își încrucișează brațele și lasă privirea în poală, de parcă ar încerca să se calmeze.

— Știu cum sună, zic eu. Sunt convinsă că mă crezi îngrozitoare.

— Nu te cred îngrozitoare, zice ea încet, fără să ridice privirea.

— Atunci ce crezi?

Trage adânc aer în piept și mă privește în ochi.

— Sinceră să fiu, Vanessa, mie mi se pare că el a fost un bărbat foarte slab și că tu, chiar dacă erai doar o fată atât de tânără, ai fost și atunci mai puternică decât el. Ai știut că nu ar fi suportat să fie dat în vileag și de aceea ți-ai asumat vina. Încă încerci să îl protejezi.

Mă mușc de obraji pe interior, pentru că nu am de gând să îmi las corpul să facă ceea ce vrea de fapt să facă – să se contorsioneze spre interior, să se încolăcească atât de tare, până mi se frâng oasele.

— Nu vreau să mai vorbesc despre el.

— Bine.

— Încă jelesc, să știi. Pe lângă toate celelalte lucruri, jelesc pierderea.

— Trebuie să fie greu.

— Este. E înfiorător. Înghit în sec; simt că mi se pune un nod în gât. L-am lăsat să moară. Ar trebui să știi asta, în caz că începe să îți pară rău pentru mine. M-a sunat chiar înainte să o facă și am știut ce avea de gând și nu am făcut nimic ca să îl opresc.

— Nu a fost vina ta, zice Ruby.

— Da, așa zici mereu. S-ar părea că nimic nu e niciodată din vina mea.

Tace și se uită fix la mine, cu aceeași expresie îndurerată. Știu la ce se gândește, că sunt jalnică, decisă să îmi creez propriul blestem.

— L-am torturat, zic eu. Nu cred că înțelegi cât de mult am contribuit la tot. Toată viața lui s-a transformat într-un coșmar din cauza mea.

— El era un bărbat matur, iar tu aveai cincisprezece ani, zice ea. Cum ai fi putut să îl torturezi?

Preț de o clipă, nu spun nimic, nereușind să găsesc alt răspuns în afară de: *Am intrat în sala lui de clasă. Am existat. M-am născut.*

Apoi îmi las capul ușor pe spate și spun:

— Era atât de îndrăgostit de mine, că se așeza pe scaunul meu când plecam din sala de clasă. Își așeza capul pe masă și încerca să-mi simtă mirosul.

E un detaliu pe care l-am mai etalat, întotdeauna ca dovadă a dragostei incontrolabile pe care mi-o purta, dar când rostesc acum cuvintele acelea, îmi par așa cum îi par și ei, cum ar părea oricui – amăgitoare și nebunești.

— Vanessa, zice ea cu blândețe, nu ai cerut-o tu. Tu încercai doar să mergi la școală.

Mă holbez pe fereastră, peste umărul ei, spre port, spre pescărușii care roiesc, spre apa și cerul de un gri marmorat, dar mă văd doar pe mine, la nici șaisprezece ani, cu lacrimi în ochi, stând în fața unei încăperi pline cu oameni, spunând că sunt o mincinoasă, o fată rea, care merită să fie pedepsită. În depărtare, aud vocea lui Ruby, întrebându-mă unde m-am dus, dar știe că m-a speriat adevărul, imensitatea lui, limpezimea lui. Nu am unde să mă ascund.

2006

Este începutul lui septembrie, mă pregătesc pentru ultimul an de facultate și fac curat în apartament, cu ferestrele larg deschise. Zgomotele transformării sezoniere răzbat dinspre străzile centrale de dedesubt, difuzoarele autobuzelor turistice amestecându-se cu frânele plângăcioase ale unei camionete, acesta fiind ultimul val de turiști din oraș care mai prind o tură de vreme caldă și camere ieftine la hotel. Centrul orașului s-a mutat înspre campus și, până în mai, Atlantica va aparține facultății. Bridget, colega mea de cameră, trebuie să ajungă mâine din Rhode Island, iar orele încep poimâine. Eu am rămas aici toată vara, făcând curățenie în camerele de hotel, ca să-mi câștig traiul, și drogându-mă și pierzând vremea online noaptea – mai puțin când vine Strane pe aici, lucru pe care l-a făcut doar de câteva ori. Dă vina pe distanța mare, dar de fapt urăște apartamentul murdar. La prima vizită, a aruncat o privire în jur și mi-a zis:

— Vanessa, e genul de loc în care oamenii se duc ca să se sinucidă.

Are patruzeci și opt de ani, iar eu am douăzeci și unu și, în mare, e ca în urmă cu șase ani. Amenințările majore au dispărut – nu va ajunge nimeni la închisoare, nici nu își va pierde slujba –, dar încă îmi mint părinții în legătură cu el. Bridget e singura prietenă care știe de existența lui. Suntem împreună fie la el acasă, fie în apartamentul meu, cu jaluzelele trase. Uneori mă scoate în oraș, dar doar în locuri unde sunt slabe șanse să fim recunoscuți – secretomania, cândva o necesitate, pare acum izvorâtă din rușine.

Sunt în baie, curăț dușul, lucru pe care îl fac doar când vine el, și aud tonul de apel al telefonului: JACOB STRANE.

Răspund, cu degetele încrețite de la soluția de curățat.

— Hei, ești…?

— Nu pot veni azi, zice el. Se întâmplă prea multe aici.

Mă duc în living, în timp ce el îndrugă că a fost numit din nou șef de catedră, despre responsabilitățile tot mai mari pe care le are.

— E haos la catedră, zice el. Ne-a plecat o profesoară în concediu de maternitate, iar noua profesoară pe care au angajat-o nu e deloc informată. În plus, implementează un soi de program de consiliere nou, la nivel de școală, au angajat nu știu ce fată doar puțin mai mare decât tine care să ne învețe cum să gestionăm sentimentele elevilor. E insultător. Fac asta de douăzeci de ani.

Încep să mă plimb încolo și încoace prin living, urmând traseul ventilatorului oscilant. Singurele articole de mobilier pe care le avem sunt un scaun din ratan lipit cu bandă adezivă, o măsuță de cafea făcută din cutii de lapte și vechea comodă pentru televizor a părinților mei. Curând o să avem și o canapea; Bridget spune că știe pe cineva care dă una pe gratis.

— Dar era ultima șansă să ne vedem.

— Pleci cumva în vreo călătorie lungă despre care nu știu eu?

— Mâine vine colega mea de cameră.

— Ah, zice și plescăie din limbă. Păi, ai un dormitor. Ușa se închide.

Oftez ușor.

— Nu te îmbufna, te rog, zice el.

— Nu mă îmbufnez.

De fapt, o fac: îmi simt membrele grele, buza de jos ițită în afară. Mi-am petrecut toată dimineața aruncând sticlele goale și ceștile de cafea din dormitorul meu, spălând vasele, strângând părul din cada de baie. În plus, vreau să fiu cu el. De

fapt, e singurul motiv pentru care sunt dezamăgită. Au trecut două săptămâni.

— Am nevoie de tine, mormăi la telefon.

Așa pot descrie cel mai bine ceea ce simt, pentru că nu sunt excitată, pentru că nu are, de fapt, legătură cu sexul. Ci cu felul în care mă privește, în care mă adoră, în care îmi spune ce sunt și îmi dă ceea ce am nevoie ca să trec prin corvoada zilnică de-a mă preface că sunt ca toți ceilalți.

Îl aud cum zâmbește – expiră scurt, un sunet moale din fundul gâtlejului. *Am nevoie de tine*. Îi place asta.

— O să vin curând, zice el.

Bridget sosește în după-amiaza următoare, trântindu-și bagajele în mijlocul livingului. Mă întreabă, privindu-mă cu ochi sticloși:

— E aici?

E nerăbdătoare să îl cunoască pe Strane; nu sunt sigură că e convinsă cu adevărat de existența lui. I-am spus o versiune vagă a poveștii primăvara trecută, la bar, după ce am semnat contractul de închiriere. Studiază engleza, la fel ca mine, și am avut aceleași cursuri timp de trei ani, dar nu am fost prietene apropiate. Locuitul împreună a fost un aranjament de conveniență. Ea găsise un apartament cu două dormitoare; eu aveam nevoie de o locuință. Totuși, într-o seară, la bar, am trecut de la a menționa că am învățat la Browick „cam un an” – de obicei, e lucrul cel mai aproape de adevăr pe care reușesc să îl spun – la a-i istorisi oarecum incoerent, după cinci băuturi, toată tărășenia. I-am spus că m-a remarcat și s-a îndrăgostit de mine, că am fost exmatriculată pentru că nu am vrut să îl trădez, dar că suntem iar împreună pentru că nu putem sta departe unul de celălalt, în pofida diferenței de vârstă, în pofida tuturor lucrurilor. A fost ascultătoarea perfectă, căscând ochii mari la punctele cele mai intense din intrigă, dând din cap înțelegătoare când ajungeam la momentele dificile și fără să mă judece câtuși de puțin pe parcurs. De

atunci înainte, nu l-a menționat niciodată prima pe Strane, ci s-a luat mereu după mine. Chiar și acum, când mă întreabă dacă e aici, o face doar pentru că i-am scris ieri ca să îmi cer scuze și să o avertizez: *Sper să nu te sperii dacă mâine, când ajungi, ai să găsești un bărbat de vârstă mijlocie în apartamentul nostru.* A fost prima dată când am încercat să glumesc pe seama lui și m-am simțit surprinzător de bine.

E aici? Dau din cap că nu, dar nu îi explic de ce și Bridget nu mă întreabă.

Îi aducem restul lucrurilor, saci negri plini cu haine, perne și cearșafuri, un coș de gunoi plin cu pantofi, o oală cu DVD-uri. Ridicăm canapeaua – la propriu – de la adresă și o cărăm patru străzi, în timp ce mașinile trec pe lângă noi și ne claxonează. Ne odihnim la jumătatea drumului, lăsând canapeaua pe trotuar și trântindu-ne pe ea, cu picioarele întinse și mâna streașină la ochi, ca să ne ferim de soare. După ce o urcăm în apartament, o împingem lângă un perete din living și ne petrecem restul după-amiezii bând vin dulce și uitându-ne la reality-show-ul *The Hills*. Soarbe fiecare direct din sticla ei, ne ștergem pe buze cu dosul palmei și cântăm împreună melodia de pe generic, episod după episod.

Când cerul începe să se întunece și rămânem fără vin, ne ducem la magazinul din colț ca să mai luăm ceva de băut, în timp ce ne pregătim pentru bar. Din dormitorul lui Bridget, aflat în celălalt capăt al apartamentului, se aude tare Rilo Kiley, în timp ce eu îmi îndrept părul cu placa și îmi trasez contur la ochi. La un moment dat, își face apariția în ușa dormitorului, cu o foarfecă în mână.

— Îți fac breton, zice ea.

Stau pe marginea căzii de baie, în timp ce îmi taie părul cu foarfecă pătată de vopsea, cu o poză cu Jenny Lewis pe laptop, drept model.

— Perfect, zice ea și se dă la o parte ca să mă pot vedea în oglindă.

Arăt ca o fetiță, cu doi ochi mari care privesc pe sub un breton drept.

— Arăți uimitor, zice Bridget.

Îmi întorc capul când într-o parte, când în cealaltă, și mă întreb ce părere va avea Strane.

La bar, mă urc pe un taburet și beau pe rupte, în timp ce Bridget e distrasă de băieți, care o îmbrățișează drept pretext ca să o atingă. E frumoasă: pometi înalți și părul lung de culoarea mierii, cu o strungăreață între dinții din față, după care bărbații se dau în vânt. În schimb, eu sunt drăguță, dar nu frumoasă, deșteaptă, dar nu de gașcă. Sunt acidă, caustică, prea intensă. Când logodnicul lui Bridget m-a cunoscut, a zis că doar să stea prin preajma mea îl făcea să se simtă de parcă ar primi o lovitură în boașe.

*

Colegiul Atlantica înseamnă ceață matinală și o briză sărată, foci care stau, cu corpurile lor pătate, la soare, pe țărmul de granit roz, foste locuințe ale vânătorilor de balene transformate în săli de clasă, un craniu uriaș de balenă cu cocoașă agățat la cantină. Mascota școlii este un crab-potcoavă și ne dăm cu toții seama cât de ridicol e faptul că librăria vinde hanorace pe spatele cărora scrie AVEȚI CRABI?[7] Nu există sporturi de echipă, studenții i se adresează decanei pe numele mic, iar profesorii poartă sandale Teva și tricouri și își aduc câinii la ore. Îmi place la nebunie facultatea, nu vreau să se termine, nu vreau să plec.

Strane zice că trebuie să îmi contextualizez reticența de a mă maturiza, că toată lumea de vârsta mea este atrasă de autovictimizare.

— Și tinerelor le este îndeosebi de greu să se împotrivească acestei mentalități, spune el. Lumea are un interes deosebit în a vă ține neajutorate.

Spune că, în cultura noastră, statutul de victimă e tratat ca o extensie a celui de copil. Așa că atunci când o femeie alege victimizarea, este prin urmare eliberată de răspunderea personală, ceea ce îi

obligă pe alții să îi poarte de grijă, drept pentru care, odată ce o femeie a ales să se victimizeze, va continua să o facă la nesfârșit.

Mă simt în continuare diferită de alții, întunecată și profund nocivă, așa cum mă simțeam și la cincisprezece ani, dar am încercat să înțeleg mai bine motivele. Am devenit expertă în subiectul clișeic al diferenței de vârstă, consumând cărți, filme, orice conținea o relație de dragoste între un adult și un minor. Caut la nesfârșit să mă regăsesc în ele, dar nu dau niciodată de nimic cu adevărat precis. Fetele din acele povești sunt mereu victime, iar eu nu sunt, și nu are nimic de-a face cu ce mi-a făcut sau nu Strane când eram mai tânără. Nu sunt o victimă pentru că nu am vrut niciodată să fiu una și dacă nu vreau să fiu, atunci nu sunt. Așa funcționează lucrurile. Diferența dintre viol și sex este starea de spirit. *Nu poți viola pe cineva dispus, nu-i așa?* Colega de cameră din primul an mi-a zis așa când am încercat s-o opresc să se ducă beată acasă la un tip pe care l-a cunoscut la o petrecere. Nu poți viola pe cineva dispus. E o glumă îngrozitoare, ce-i drept, dar e logică.

Și chiar dacă Strane m-ar fi rănit, toate fetele au răni vechi. Când am venit prima dată la Atlantica, am locuit într-un cămin de fete care semăna cu Browick, doar că era un mediu mai viciat – găseai ușor alcool și marijuana, supravegherea era minimă. Pe coridoare se înșiruiau uși deschise și fetele hoinăreau din cameră în cameră până noaptea târziu, mărturisind secrete, deschizându-și sufletul. Fete pe care le-am cunoscut cu doar câteva ore înainte au plâns lângă mine, în patul meu, spunându-mi despre mamele lor distante și tații lor răi și despre cum iubiții le-au înșelat și cum lumea era un loc îngrozitor. Niciuna dintre ele nu a avut aventuri cu bărbați mai în vârstă și tot erau date peste cap. Dacă nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Strane, mă îndoiesc că aș fi fost cu mult mai diferită. M-ar fi folosit cine știe ce băiat,

m-ar fi luat de bună, mi-ar fi smuls inima din piept. Măcar Strane mi-a oferit o poveste mai interesantă decât a lor.

Uneori mi-e mai ușor să o consider așa – o poveste. Toamna trecută am mers la un atelier de scriere creativă și tot semestrul am predat lucrări despre Strane. În timp ce colegii îmi criticau poveștile, mi-am notat tot ce au zis și am trecut apoi într-un caiet toate comentariile, chiar și pe cele prostești, chiar și pe cele răutăcioase. Dacă cineva spunea: „Păi, e evident că e o târfă. Cine face sex cu un profesor? Cine ar face așa ceva?", îmi notam întrebările acelea în caiet, după care le adăugam pe ale mele: (*De ce am făcut-o? Pentru că sunt o târfă?*)

Am plecat de la acel curs simțindu-mă ca bătută, dar mi s-a părut a fi o penitență, o umilință meritată. Poate că există o paralelă între felul în care stăteam tăcută în timpul acelor ore de curs brutale și cum am stat în sala aceea de clasă de la Browick, în timp ce oamenii îmi puneau întrebări, dar încerc să nu zăbovesc asupra unor astfel de gânduri. Îmi țin capul plecat, merg mai departe.

∵

Avem un profesor nou, care predă seminarul de scriere academică. Henry Plough. I-am observat ieri plăcuța cu numele pe biroul de lângă cel al consilierei mele. Ușa era întredeschisă, lăsând să se vadă o cameră goală, cu un birou și două scaune. La primul seminar, mă așez în capătul îndepărtat al mesei, mahmură, poate încă beată, cu pielea și părul duhnind a bere.

În timp ce mă uit la ceilalți studenți cum intră în sală, recunoscând fiecare chip, am impresia că, brusc, creierul mi-e cuprins de spasme, o străfulgerare și un perete sonic, o durere de cap instantanee atât de puternică, încât îmi apăs ochii cu degetele. Când deschid din nou ochii, o văd pe Jenny Murphy – Jenny, fosta mea colegă de cameră, prietena mea cea mai bună pentru o scurtă

perioadă, cea care mi-a distrus viața. Stă la masa de seminar, cu bărbia sprijinită în pumn, cu părul castaniu tuns tot bob, cu gâtul la fel de lung. Oare s-a transferat? Tremur toată în timp ce aștept să mă observe. Ce amuzant e că niciuna dintre noi nu a îmbătrânit deloc. Nici eu nu par să am mai mult de cincisprezece ani, cu același chip pistruiat și părul meu lung, roșcat.

Mă holbez încă la ea, când Henry Plough intră în sală, cu un manual în mână și o geantă de piele aruncată peste umăr. Îmi iau cu greu ochii de la Jenny și mă uit la profesorul cel nou. La o primă privire, seamănă întru totul cu Strane, cu barba și ochelarii lui, cu pașii apăsați și umerii lați. Apoi diferențele ies la iveală: nu e dominant de înalt, ci de înălțime medie, are părul și barba mai degrabă blonde decât brunete, ochii căprui, și nu gri, ochelarii cu rame din baga, nu metalice. E mai slab, mai scund și e tânăr – e ultimul lucru pe care îl observ. Nu are fire cărunte, pielea de sub barbă îi este netedă, are undeva pe la treizeci și ceva de ani. E Strane în stadiul de pupă, încă moale.

Henry Plough își lasă manualul să cadă pe masa de seminar și se aude o bufnitură puternică; tresărim toți.

— Scuze, nu am vrut.

Îl ridică iar, îl ține o clipă în mână, nesigur ce să facă, după care îl așază cu grijă la loc pe masă.

— Presupun că ar trebui să îi dăm drumul, zice el, acum că am trecut de partea cu intrarea mea ciudată.

De la bun început, are o atitudine complet greșită – e cordial și autocritic; nimic din el n-ar putea stârni teroare, cum s-a întâmplat cu Strane în prima zi, când a umplut tabla cu notițe despre o poezie pe care nimeni nu a îndrăznit să admită că nu a citit-o. Și, totuși, pe măsură ce Henry Plough parcurge lista cu numele, privind când mai sus, când mai în jos de-a lungul mesei de seminar, cercetându-ne pe fiecare în parte, mă simt iar de

parcă aș fi în sala de clasă a lui Strane, de parcă m-ar sorbi din priviri. Pe fereastra deschisă pătrunde o adiere, iar aerul sărat miroase a praf ars de la radiatorul din biroul lui Strane. Țipătul unui pescăruș se preschimbă în dangătul clopotelor bisericii din Norumbega, care bat jumătatea de oră.

La celălalt capăt al mesei, Jenny se uită în sfârșit spre mine. Privirile ni se întâlnesc și văd că nu e Jenny, ci doar o fată cu chipul rotund și păr castaniu, cu care am mai avut ore.

Henry Plough ajunge la capătul listei. Ca întotdeauna, sunt ultima.

— Vanessa Wye?

Sună atât de rugător în prima zi a noului semestru. Vanessa, de ce?[18]

Ridic două degete, prea zdruncinată ca să ridic tot brațul. La celălalt capăt al mesei, fata pe care am luat-o drept Jenny își desface pixul și furtuna din mine se domolește, lăsând în urmă gunoaie și fâșii încâlcite de alge putrezite. Mă încearcă o teamă familiară: poate că sunt nebună, narcisistă, delirantă. Atât de prinsă în propria minte, încât transform spectatori reticenți în stafii.

Henry Plough îmi cercetează chipul, încercând parcă să îl memoreze. În catalog, face o bifă în dreptul numelui meu.

Pe tot parcursul seminarului, stau cocoșată în scaunul meu, îndrăznind să-i arunc doar priviri scurte. Mă tot uit pe fereastră; nu îmi dau seama dacă încerc să evadez sau să văd mai mult. După oră mă duc acasă singură, pe o cărare de-a lungul țărmului, cu părul încrețit de la ceața de mare. E întuneric beznă și am căștile înfipte în urechi, cu volumul dat atât de tare, încât nu aș avea nicio șansă dacă cineva ar vrea să mă apuce de la spate – un comportament de-a dreptul imbecil. Nu aș recunoaște-o niciodată, dar gândul că un monstru mi-ar sufla în ceafă mă înfioară. Mă propulsează înainte, chintesența actului de a o căuta cu lumânarea.

∵

Strane vine să mă vadă vineri seara. Îl aștept în fața clădirii, stând pe prispa covrigăriei care ne umple apartamentul cu miros de drojdie și cafea în fiecare dimineață. Este o seară călduroasă: fete îmbrăcate în rochițe de vară se îndreaptă spre baruri; un băiat de la cursul de poezie trece pe lângă mine pe o placă, bând dintr-o bere. Autoturismul break al lui Strane apare și cotește pe alee, în loc să parcheze pe stradă, unde crește probabilitatea să fie văzut. E încă paranoic, deși la Atlantica nu mai sunt alți foști elevi de la Browick în afară de mine.

După un minut, apare de pe aleea întunecoasă și zâmbește în lumina felinarului, întinde brațele spre mine.

— Treci încoace.

Poartă niște blugi spălăciți și tenișI albi. Haine de tătic. Când trec săptămâni întregi între vizite, sunt luată prin surprindere și sfârșesc prin a-mi îngropa fața în pieptul lui, ca să nu fiu nevoită să mă uit la nasul lui rumen, la barba înspicată și la burta care i se revarsă peste betelie.

Mă conduce în sus pe scara întunecată spre apartamentul meu, de parcă ar fi la el acasă, și nu la mine.

— Ai o canapea acum, zice el când intrăm. E o îmbunătățire.

Se întoarce spre mine rânjind, dar chipul i se îndulcește când se uită la mine. Afară, în întuneric, nu a văzut cât de frumușică sunt în rochia mea de vară, cu noul breton, cu ochii conturați cu tuș și buzele trandafirii.

— Ia te uită la tine, zice el. Ca o franțuzoaică din ’65.

Aprobarea lui îmi face trupul să se încordeze, iar hainele lui urâte nu mai sunt chiar atât de urâte sau cel puțin nu mai contează. Va fi mereu bătrân. Trebuie să fie. E singurul mod în care eu pot rămâne tânără și debordând de frumusețe.

Înainte să deschid ușa de la dormitorul meu, îl avertizez:

— Nu am apucat să fac curat, așa că fii drăguț.

Aprind luminile și el cercetează cu atenție mizeria: grămezi de haine, cești de cafea și sticle de vin goale pe podea, lângă patul meu, un set de farduri de pleoape, spart pe covor.

— Nu voi înțelege niciodată cum trăiești aici, zice el.

— Mie îmi place, spun eu și arunc pe jos toate hainele de pe pat.

Nu e chiar adevărat, dar nu vreau să îmi țină o predică despre faptul că un mediu dezordonat reflectă o minte dezordonată.

Ne întindem, el pe spate și eu pe o parte, înghesuită între el și perete. Mă întreabă despre cursuri și i le enumăr pe toate, ezitând când ajung la cel pe care îl predă Henry Plough.

— Și mai este seminarul de scriere academică.

— Pe cine ai profesor?

— Henry Plough. E nou.

— Unde și-a făcut doctoratul?

— Habar n-am. Nu e ca și cum ar trece asta în programă.

Strane se încruntă, vag dezaprobator.

— Te-ai mai gândit la planurile tale?

Planuri. După absolvire. Părinții mei vor să mă mut în sud, în Portland, Boston sau mai departe.

— Nu ai ce face aici, glumește tata. Nu găsești nimic în afară de cămine pentru bătrâni și centre de dezintoxicare, pentru că toți cei care trăiesc la nord de Augusta sunt fie bătrâni, fie toxicomani.

Și Strane vrea să plec, spune că ar trebui să îmi lărgesc orizonturile și să ies în lume, și la urmă de tot adaugă ceva de genul: „Nu știu ce mă voi face fără tine. Probabil că voi ceda în fața instinctelor mele primare”.

Dau din cap, cu un aer indiferent.

— Ăă, puțin. Hei, vrei să fumăm?

Mă târăsc peste el, apuc cutia pentru bijuterii în care îmi țin stocurile de marijuana. Mă privește încruntat în timp ce încarc un bol, dar trage adânc când îi ofer pipa.

— Nu m-am gândit că dacă am o iubită de douăzeci și unu de ani, asta înseamnă că și eu, la vârsta mea, va trebui să mă apuc de droguri, zice el cu voce subțire, expirând fum. Deși presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Trag și eu un fum, inhalând atât de tare, încât mă arde gâtul. Urăsc cât de tare mă entuziasmez când îmi spune că sunt iubita lui.

Fumăm tot bolul și bem o sticlă de vin aproape plină, rămasă pe podea lângă patul meu. Pornesc televizorul mic și, timp de cinci minute chinuitoare, ne uităm la un reality-show despre niște bărbați arestați încercând să se întâlnească cu adolescente de pe *chat room*-uri, care erau de fapt polițiste sub acoperire. Pun în loc un film. Am doar filme pe aceeași temă – ambele versiuni ale *Lolitei, Pretty Baby, Frumusețe americană, Rătăciți printre cuvinte* –, dar măcar se concentrează pe partea frumoasă a lucrurilor, prezintă lucrurile sub forma unor povești de dragoste.

Când Strane îmi scoate rochia și mă trântește pe spate, sunt atât de drogată, încât îmi simt mintea încețoșată, plină de rotocoale de fum, dar când începe să mă lingă, brusc, încep să văd totul foarte clar. Îmi strâng picioarele.

— Nu vreau asta.

— Nessa, haide. Își așază fața pe coapsele mele încleștate, se uită în sus la mine. Lasă-mă.

Ridic ochii spre tavan și clatin din cap. Nu l-am mai lăsat să-mi facă sex oral de cel puțin un an. Nu m-ar ucide sau ceva de genul, dar ar însemna să recunosc un soi de înfrângere.

Însă nu cedez.

— Îți refuzi o plăcere.

Îmi încordez fiecare mușchi din corp. Ușoară ca o pană, țeapănă ca o scândură.

— Te pedepsești?

Gândurile mi se prăbușesc într-o gaură de vierme, cu margini tocite și curbe blânde. Văd oceanul nocturn, valuri care se izbesc de țărmul de granit. Strane e acolo, stând pe o dală de granit roz, cu mâinile făcute căuș la gură. *Lasă-mă. Lasă-mă să îți ofer plăcere.* Mă tot strigă, dar sunt inaccesibilă. Sunt o focă pătată care înoată dincolo de brizanți, o pasăre marină cu aripi atât de puternice, încât pot zbura kilometri întregi. Sunt luna nouă, ascunsă, aflată la adăpost de el, de toată lumea.

— Ești încăpățânată, zice el, venind deasupra mea și înghiontindu-mi picioarele cu genunchiul, ca să le desfac. Atât de prostesc de încăpățânată.

Încearcă să mă pătrundă și apoi se întinde și se atinge singur; i se tot înmoaie. Aș putea să îl ajut, dar sunt în continuare ușoară ca o pană, țeapănă ca o scândură. În plus, nu e problema mea. Dacă unui bărbat de patruzeci și opt de ani nu i se scoală pentru o fată de douăzeci și unu de ani, oare i s-ar scula pentru ceva? Poate pentru una de cincisprezece ani. Uneori, la casa lui din Norumbega, ne prefacem că repetăm prima noastră partidă. *Trebuie să te relaxezi, scumpo. Nu pot să intru dacă nu te relaxezi. Respiră adânc.*

Începe să mă pătrundă și să iasă și eu închid ochii ca să urmăresc imaginile cunoscute care rulează în buclă: aluatul la dospit, alimentele care se deplasează pe banda rulantă, o înregistrare secvențială a unor rădăcini albe care se extind în pământul moale. Cu cât rola se derulează mai mult, cu atât mă înfior mai mult. Pieptul începe să mi se umfle. Chiar și cu ochii deschiși, văd doar imaginile acelea. Știu că e deasupra mea, mi-o trage, dar nu îl văd. Se tot întâmplă așa. Ultima dată când am încercat să îi explic cum se simte,

mi-a zis că pare a fi orbire isterică. *Trebuie doar să te calmezi. Trebuie să te relaxezi, scumpo.*

Mă apuc de gât. Trebuie să mă sufoce; doar așa mă poate aduce înapoi.

— Strânge-mă tare, îi spun. Cât mai dur.

O face doar dacă îl implor, dacă îl rog cu răsuflarea întretăiată până cedează, și mă sugrumă șovăielnic. E suficient ca să văd iar apartamentul, chipul lui conturându-se deasupra mea, transpirația alunecându-i în jos pe obraji.

După aceea îmi spune:

— Nu îmi place să fac asta, Vanessa.

Mă ridic în capul oaselor, sar din pat și îmi apuc rochia de pe podea. Trebuie să mă ușurez și nu îmi place să defilez goală prin fața lui, plus că nici nu știu când se întoarce Bridget.

— E ceva foarte deranjant în asta, adaugă el.

— Definește „asta”, zic eu, trecându-mi rochia peste cap.

— Violența asta pe care mi-o ceri. E… Se strâmbă. E îngrozitor de întunecată, chiar și pentru mine.

Înainte să adormim, cu luminile stinse și *Pretty Baby* rulând fără sonor, Bridget se întoarce de la bar. O ascultăm cum se plimbă prin living și apoi împleticindu-se ușor spre baie. Pornește robinetul la maxim, dar nu reușește să acopere cu totul sunetele pe care le scoate când vomită.

— Ar trebui să o ajutăm? mă întreabă Strane în șoaptă.

— E în regulă, zic eu, deși, dacă nu ar fi aici, aș merge să văd cum se simte.

Nu știu dacă nu îl vreau pe el în preajma ei sau invers.

După o vreme, se duce în bucătărie. Se aude cum se deschide o ușă de la dulap și un foșnet când își bagă mâna într-o pungă cu cereale. E genul de noapte în care ne postăm de obicei pe canapea și ne uităm la teleshopping până adormim.

Sub pături, Strane își plimbă mâna peste coapsa mea.

— Știe că sunt aici? mă întreabă el în șoaptă.

Cu mâna între picioarele mele, mă freacă în timp ce o ascultăm pe Bridget mișcându-se prin apartament.

∵

Dimineața, mă trezesc singură în pat. Cred că a plecat până aud pași în living și ușa de la baie deschizându-se. Apoi, vocea lui Bridget, pițigăiată și surprinsă:

— Oh, scuze!

Apoi Strane, spunând degrabă:

— Nu, nu, e în regulă. Tocmai plecam.

Îi ascult cum fac cunoștință. Strane se prezintă drept „Jacob", de parcă ar fi un tip normal, de parcă toate astea ar fi normale, în timp ce eu stau întinsă în pat, încremenită, brusc îngrozită, ca o fată dintr-un film de groază care vede niște gheare furișându-se de sub ușa de la dulap. Când se întoarce în dormitor, mă prefac că dorm. Chiar și când mă atinge pe umăr și îmi rostește numele, nu deschid ochii.

— Știu că ești trează, zice el. Ți-am cunoscut colega de cameră. Pare o fată de treabă. Îmi place strungăreață ei.

Îmi îngrop fața mai adânc în pătură.

— Plec acum. Mă săruți de rămas-bun?

Îmi scot brațul de sub așternuturi și ridic mâna ca să batem palma, dar mă ignoră. Îi ascult pașii apăsați mișcându-se prin apartament și când îl aud luându-și rămas-bun de la Bridget, îmi acopăr fața cu mâinile.

Deschid ochii și o văd în ușa dormitorului, cu brațele încrucișate.

— Duhnește a sex aici, zice ea.

Mă ridic în capul oaselor, trăgând așternuturile cu mine.

— Știu că e scârbos.

— Nu e scârbos.

— E bătrân. E atât de bătrân.

Râde, își scutură părul.

— Serios, nu mi s-a părut chiar atât de rău.

Mă îmbrac și mergem la cafeneaua de la parter ca să luăm covrigi umpluți cu șuncă și ou, și cafele negre. Stăm la o măsuță de lângă fereastră și mă uit la un cuplu care plimbă un câine enorm, lățos, gâfâind și cu limba roz atârnându-i din gură.

— Deci ești cu el de la cincisprezece ani? zice Bridget.

Sorb cafea printre dinți, mă frig la limbă. Nu-i stă în fire să își bage nasul. Ne oferim reciproc distanță, îi spunem în glumă „zona fără judecată”, spațiul din care o privesc cum se cuplează cu diverși tipi, deși are un logodnic în Rhode Island, iar eu mă văd cu Strane, orice ar însemna asta.

— Cu pauze, zic eu.

— A fost primul cu care ai făcut sex?

Încuviințez din cap, cu ochii pe fereastră, privind în continuare la cuplul și câinele lățos.

— Primul și singurul.

Când aude, face ochii cât cepele.

— Stai așa, pe bune? Nimeni altcineva?

Ridic din umeri și mai sorb din cafea, care îmi arde gâtul. Mă încearcă un sentiment de satisfacție să știu că viața mea poate așterne o asemenea expresie de șoc și uluire pe chipul cuiva, dar dacă durează cu o secundă prea mult, uimirea aceea se transformă într-o holbare prostească.

— Nu îmi închipui cum trebuie să fi fost pentru tine, zice ea.

Încerc să ascund faptul că îmi dau lacrimile. Nu ar trebui să fiu supărată. E o nimica toată. E doar curioasă. Asta înseamnă să ai o prietenă. Vorbești despre băieți, despre adolescența ta sălbatică.

— Ți-a fost frică?

Clatin din cap, ciugulind din covrig. De ce să îmi fi fost frică? A fost atât de grijuliu cu mine. Mă gândesc la liceul public, la Charley și Will Coviello, care i-a spus că e o sărăntoacă albă și nu

a mai vorbit cu ea după ce Charley i-a supt-o. Cum s-a întors în popicărie cu rânjetul ăla pe față, atât de încântat că a primit ce a vrut. Să fiu umilită așa mi s-ar părea înspăimântător. Nu Strane, care a îngenuncheat în fața mea, care mi-a spus că sunt dragostea vieții lui.

Mă uit la Bridget, o privesc drept în ochi.

— M-a adorat. Am fost norocoasă.

∵

Toamna își intră brusc în drepturi. Hotelurile se închid și muncitorii străini se întorc acasă. Copacii se veștejesc în a doua săptămână din septembrie, frunzișurile îngălbenite profilându-se dezolant pe cerul înnorat. Diminețile sunt reci, jilave din pricina ceții, și mă trezesc cu cearșafuri umede, răsucite în jurul gleznelor.

La sfârșitul lunii septembrie, în timpul clipelor de tăcere dinainte să înceapă seminarul lui Henry Plough, o fată cu care am fost la atelierele de scriere creativă încă din primul an se așază la masa de seminar și pune jos o stivă de cărți. Se încalță cu ciocate și poartă fuste scurte și își trimite lucrările la gazete literare, iar consiliera mea a descris-o cândva ca fiind „menită pentru Iowa". În vârful stivei de cărți este *Foc palid,* de Vladimir Nabokov. Încremenesc când văd romanul. *Vino să fii adorată, vino să fii mângâiată, / Vanessa mea cea întunecată.*

Henry face semn spre carte.

— Grozavă alegere, zice el. E printre preferatele mele.

Fata zâmbește încântată. Atenția primită o face să se îmbujoreze pe loc.

— E pentru cursul de literatură a secolului XX. Scriu o lucrare pe tema asta, ceea ce este – face ochii mari – intimidant.

Băiatul de lângă ea o întreabă despre ce e vorba și ascult, încinsă, cu inima bubuindu-mi în piept, în timp ce încearcă să explice și se bâlbâie. Henry dă să spună ceva, dar eu intervin cu glas mai tare.

— Nu există propriu-zis o narațiune, zic eu. Sau, cel puțin, nu așa se vrea a fi citită cartea. Romanul este de fapt alcătuit dintr-un poem și note de subsol, iar notele de subsol au propria poveste, dar personajul care scrie notele de subsol nu este tocmai de încredere, așa că toată treaba nu este tocmai de încredere. E un roman care se împotrivește sensului și îi cere cititorului să renunțe la control…

Mă opresc, simțind cum mă cuprinde senzația de anxietate care mă încearcă de fiecare dată când vorbesc așa – de parcă Strane și-ar canaliza, practic, discursul prin mine. Când o spune el, pare genial, dar pe mine mă face să par o cățea înfumurată și dură.

— Păi, oricum, zice fata, nu e cartea mea preferată de Nabokov. Am citit *Viața reală a lui Sebastian Knight* și mi-a plăcut mai mult.

— *Adevărata viață,* o corectez încet.

Dă ochii peste cap și își întoarce privirea de la mine, dar în fața mesei de seminar, în timp ce intră și restul studenților și se așază, Henry mă privește zâmbind vag, cu un aer meditativ.

∵

Când ajung acasă de la cursuri, îmi pregătesc cina și citesc *Titus Andronicus* pentru săptămâna viitoare, când începem secțiunea despre Shakespeare. E o piesă brutală, sângeroasă, cu mâini și capete tăiate și gătite în plăcinte. Lavinia, fiica generalului, e violată în grup și apoi mutilată. Bărbații care o violează îi taie limba, ca să nu poată vorbi, și îi taie mâinile, ca să nu poată scrie. Însă ea își dorește cu atâta ardoare să spună ce s-a întâmplat, încât învață să țină un băț în gură și să scrie cu el, în țărână, numele bărbaților.

Când ajung la partea aceea din piesă, mă opresc din citit, scot din bibliotecă vechiul exemplar din *Lolita,* al lui Strane, și îl răsfoiesc până găsesc secțiunea pe care o caut, la pagina 165: Lo râde de un articol din ziar care îi sfătuiește pe copii ca

atunci când un străin le oferă bomboane, să spună nu și să le noteze numărul de la mașină pe marginea drumului. Notez cu creionul *Lavinia?* pe margine și îndoi colțul paginii. Încerc să reiau *Titus Andronicus,* dar nu reușesc să mă concentrez.

Deschid laptopul și accesez blogul pe care l-am creat cu trei ani în urmă. Practic, e public, dar anonim – folosesc pseudonime și dau căutare cu numele meu pe Google o dată la câteva săptămâni, ca să mă asigur că nu apare în rezultate. Să țin acest blog e ca mersul pe stradă singură, noaptea, cu căștile înfipte în urechi, ca mersul la bar cu intenția unică de-a mă îmbăta așa de tare, încât să văd dublu, lucruri despre care îmi amintesc că am citit în manualul de psihologie elementară ca fiind numite „comportamente de risc”.

28 septembrie 2006

Azi l-a menționat pe Nabokov, așa că am impresia că ar trebui să documentez chestiunea asta care înmugurește.

Nu știu cum să-i spun. Serios, nu e nimic, o narațiune născută din mintea mea depravată – dar cum să nu mă întorc la povestea aceea familiară, când personajele, contextul și foarte multe alte detalii sunt la fel? (În sala de clasă, profesorul își mută privirea spre capătul mesei de seminar, spre fata roșcată căreia îi tremură vocea ori de câte ori i se spune să citească.)

E absurd. Eu *sunt absurdă: proiectez toate aceste lucruri asupra unui bărbat despre care nu știu nimic în afară de cum arată stând în picioare, în fața tablei, și cele mai banale lucruri pe care le poți găsi la o căutare pe Google. Am impresia că l-am scos din sala de clasă, că îi fac ceea ce mi-a făcut S. mie. Dar oare nu profesorul ar trebui să fie S. în acest scenariu?*

Am început să mă îmbrac ca la cincisprezece ani în zilele în care știu că îl voi vedea – rochii baby doll *și tenișI Converse, îmi împletesc părul în*

cosițe – de parcă dacă m-ar vedea jucând cât pot de bine rolul unei nimfete, și-ar da seama ce sunt și de ce sunt în stare, ceea ce înseamnă… că probabil chiar sunt efectiv NEBUNĂ.

„E printre preferatele mele”, a zis astăzi despre Foc palid *(nu despre* Lolita *– îți imaginezi cum ar fi fost să spună asta despre* Lolita?). *Nu e mare lucru. Un comentariu inocent. Tuturor profesorilor de engleză le place romanul. Dar când îl aud pe el spunând-o, pe cel care am hotărât că este special, atunci brusc devine revelator.*

Aud Foc palid *și mă gândesc imediat la S. oferindu-mi exemplarul lui, spunându-mi să dau la pagina 37. Cum m-am simțit să îmi găsesc numele pe pagină:* Vanessa mea cea întunecată.

Și uite așa, mintea mea stabilește o nouă conexiune între personaje. Uneori chiar mi se pare a fi un blestem, semnificația pe care o pot atașa oricărui lucru.

Sunt trei baruri în Atlantica: unul frecventat de studenți, cu beri artizanale la halbă și podele curate; o tavernă cu mese de biliard și borcane cu ouă murate; și un bar-restaurant cu specific marinăresc, cocoțat pe marginea unui dig, unde pescarii beți se încaieră cu cuțite. Eu și Bridget mergem mereu doar la barul studențesc, dar ea a auzit că la tavernă se dansează în serile de sâmbătă.

— Nu vom ști pe nimeni acolo, zice ea. Vom fi libere.

Are dreptate; suntem singurele studente de la Atlantica și probabil cu zece ani mai tinere decât toți ceilalți, deși luminile sunt atât de fade, încât e greu să îți dai seama. Bem shoturi de tequila cu gheață și mergem cu sticlele de bere pe ringul de dans, sorbind din ele în timp ce ne bălăngănim pe hituri de-ale lui Kanye, Beyonce, Shakira. Suntem atât de amețite, încât ne luăm în brațe, părul meu roșcat și părul ei ca mierea căzându-ne peste fețe și

în băuturi. Un bărbat ne întreabă dacă facem totul împreună și ne distrăm așa de bine, încât nu ne purtăm de parcă am fi ofensate, ci doar ne amuzăm:

— Poate că da!

Când DJ-ul începe să pună muzică tehno, plecăm de pe ringul de dans, ca să ne recăpătăm suflul, și ne îndreptăm cu pași șovăielnici spre bar, unde ni se pun în față și mai multe shoturi, plătite de un bărbat cu o șapcă cu Red Sox și geacă de camuflaj.

— Îmi place cum vă mișcați, zice bărbatul și, preț de o secundă înspăimântătoare, îl văd în el pe Craig, ciudatul de la popicărie, din liceu; apoi clipesc și văd că e un străin, cu obrajii ciupiți de vărsat și cu respirație urât mirositoare.

Ne dă târcoale până ne ducem să dansăm doar ca să scăpăm de el. Spre sfârșitul nopții, când Bridget e la baie și eu mă sprijin de bar, cu atât de multă tequila la bord, încât încep să văd totul ca prin ceață, tipul se înființează din nou. Nu îl văd, dar îi simt mirosul: bere și țigări și încă ceva, un iz putred care mă izbește peste față când își trece mâna peste fundul meu.

— Prietena ta e aia drăguță, zice el, dar tu pari mai distractivă.

Aștept o secundă, două, trei, încercată de aceeași senzație fără sens pe care am avut-o la zece ani, când mi-am prins degetul în portiera de la mașina mamei și, în loc să urlu de durere, am stat pur și simplu acolo, gândindu-mă: *Oare cât o să pot îndura*? Apoi îl lovesc peste mână și îi spun să se ducă dracului; el mă face cățea. Bridget se întoarce de la baie și își scoate cheile, scutură sticluța de spray paralizant spre el, iar el o face cățea nebună. Tot drumul spre casă suntem zăpăcite de teamă, ne ținem de mână și ne uităm peste umăr.

Odată ajunse la apartament, Bridget leșină pe canapea, cu brațul încolăcit în jurul unui castron de

macaroane cu brânză, pe jumătate mâncat. Eu mă închid în baie și îl sun pe Strane. Intră mesageria vocală, așa că sun iar și iar, până răspunde, cu voce groasă, adormită.

— Știu că e târziu, zic eu.

— Ești beată?

— Definește „beată”.

Oftează.

— Ești beată.

— M-a atins cineva.

— Ce?

— Un bărbat. Într-un bar. M-a prins de fund.

Se lasă tăcerea la celălalt capăt al liniei, de parcă Strane ar aștepta să ajung la subiect.

— Nu mi-a cerut permisiunea. A făcut-o pur și simplu.

— Nu trebuie să îmi mărturisești nimic, zice el. Ești tânără. Ai voie să te distrezi.

Mă întreabă dacă sunt în siguranță, îmi spune să îl sun mâine dimineață, îmi poartă de grijă ca un părinte, știe mai multe despre mine decât părinții mei, cu care vorbesc doar banalități în timpul apelurilor noastre de douăzeci de minute, din serile de duminică.

Stând pe podeaua din gresie, cu un prosop la ceafă, mormăi la telefon:

— Scuze că sunt așa distrusă.

— E în regulă, zice el.

Dar vreau să îmi spună că nu sunt deloc distrusă. Sunt frumoasă, neprețuită și rară.

— Păi, e vina ta, să știi, zic eu.

Pauză.

— Bine.

— Tot ce e în neregulă cu mine a pornit de la tine.

— Hai să nu facem asta.

— Tu ai creat haosul ăsta.

— Iubito, du-te la culcare.

— Mă înșel? întreb eu. Spune-mi că mă înșel.

Mă holbez la o pată de apă de pe tavan.

— Știu că asta crezi tu, îmi spune în cele din urmă.

∵

În timpul discuției de la seminar despre *Furtuna,* Henry ne spune să ne împărțim în perechi. În câteva secunde, toată lumea și-a ales partenerul, din gesturi și priviri imperceptibile. Își târăsc scaunele mai aproape unii de alții, în timp ce eu mă ridic în picioare și mă uit în jur să văd cine a rămas fără partener. Tot uitându-mă prin încăpere, îl văd pe Henry privindu-mă cu tandrețe.

— Vanessa, aici, strigă Amy Doucette și îmi face cu mâna.

Când mă așez, se apleacă spre mine și îmi șoptește:

— Nu am apucat să citesc. Tu?

Încuviințez nepăsător din cap și mint:

— Am răsfoit-o.

De fapt, am citit-o de două ori și l-am sunat pe Strane ca să discutăm despre ea. Mi-a spus că dacă vreau să îl impresionez pe profesor, ar trebui fie să spun că e o piesă postcolonialistă, fie să glumesc că a scris-o Francis Bacon. Când l-am întrebat cine e Francis Bacon, nu a vrut să îmi spună. „Nu îți voi face eu toată treaba”, mi-a zis. „Caută”.

Acum, în timp ce îi descriu intriga lui Amy, îl văd pe Henry cu coada ochiului, trecând de la pereche la pereche. Când se apropie de noi, spun cu voce mai tare, nefiresc de ascuțită și veselă:

— Dar oricum nu contează despre ce e piesa, pentru că nu Shakespeare a scris-o, ci Francis Bacon!

Henry râde – sincer, cu poftă, zgomotos.

La sfârșitul orei, mă oprește când dau să ies pe ușă și îmi înmânează eseul despre Lavinia din *Titus Andronicus*. M-am concentrat pe limba ei smulsă și pe mâinile ei tăiate, pe tăcerea ei ulterioară, pe eșecul limbajului în fața violului.

— Ai făcut o treabă grozavă. Și mi-a plăcut gluma ta. De la oră, nu din eseu.

Se îmbujorează și adaugă:

— Nu am văzut glume în eseu, dar poate că mi-au scăpat.

— Nu, nu sunt glume în el.

— Bun, zice el, iar acum văd că roșeața i s-a întins spre gât.

Sunt atât de emoționată în jurul lui, încât trupul meu e cuprins de un impuls de a o lua la fugă. Îmi îndes eseul în buzunarul de la jachetă și îmi arunc ghiozdanul pe un umăr, dar el mă oprește și mă întreabă:

— Ești în ultimul an, așa-i? Te înscrii la doctorat?

E o întrebare atât de bruscă, încât râd, surprinsă.

— Nu știu. Nu mi-am propus să o fac.

— Ar trebui să te gândești la asta, zice Henry. Dacă ar fi să mă bazez fie și numai pe lucrarea ta, zice și arată spre hârtiile din buzunarul meu, ai fi un candidat puternic.

Pe drum spre casă citesc lucrarea, cercetând mai întâi comentariile de pe margine ale lui Henry și apoi pasajele la care a comentat, încercând să-mi dau seama unde o fi văzut el așa-zisul meu potențial. Am scris lucrarea în grabă, am trei greșeli de ortografie în primul paragraf, o concluzie nejustificată. Strane ar fi notat-o cu nouă.

*

În prima săptămână din noiembrie, Strane face o rezervare la un restaurant scump de pe coastă și rezervă o cameră de hotel. Îmi spune să mă îmbrac elegant, așa că îmi iau pe mine o rochie neagră de mătase, cu bretele subțiri, singurul lucru elegant pe care îl am. Restaurantul are o stea Michelin, zice Strane, iar eu mă prefac că știu ce înseamnă asta. E într-un hambar renovat, cu lambriuri din lemn patinat și grinzi expuse, fețe de masă albe și fotolii din piele maro. Meniul conține numai chestii de genul scoici și tartă cu sparanghel, mușchi file în

crustă de foie gras. Nu e trecut prețul în dreptul nici unuia dintre preparate.

— Habar n-am ce sunt astea.

Vreau să par obraznică, dar el o ia ca pe un semn de nesiguranță din partea mea. Când vine ospătarul, Strane comandă pentru amândoi – cotlet de iepure rulat în prosciutto, somon și sos de rodie, panna cotta cu șampanie la desert. Toate preparatele sunt aduse pe farfurii albe enorme, cu câte o construcție mică, impecabilă, în centrul lor, abia recognoscibilă ca mâncare.

— Cum ți se pare? mă întreabă el.

— E bun, cred.

— Crezi?

Îmi aruncă o privire de parcă aș fi nerecunoscătoare, și așa și este, dar nu am forța necesară să fac pe fata cu ochi de căprioară venită din provincie, uluită când întrezărește universul clasei superioare. De ziua mea, m-a dus la un restaurant asemănător din Portland. M-am purtat drăguț atunci, mâncând și gemând de plăcere, șoptindu-i peste masă: *Mă simt atât de elegantă.* Acum împung cu linguriță în panna cotta și tremur în rochia mea de vară, cu pielea de găină pe brațele goale.

Ne mai toarnă vin în pahare.

— Te-ai mai gândit ce vei face după absolvire?

— E o întrebare îngrozitoare.

— E o întrebare îngrozitoare doar dacă nu ai niciun plan.

Îmi scot linguriță din gură.

— Am nevoie de mai mult timp ca să îmi dau seama.

— Ai șapte luni la dispoziție ca să îți dai seama, zice el.

— Nu, vreau să zic cam un an în plus. Poate că ar trebui să pic la toate materiile intenționat, ca să mai câștig timp.

Mă privește iar cu înțeles.

— Mă gândeam, zic eu, vorbind rar, răsucind linguriţa în panna cotta şi făcând-o terci, dacă nu mă hotărăsc ce vreau să fac, aş putea sta la tine? Ca plan de rezervă.

— Nu.

— Nici măcar nu te gândeşti la asta.

— Nu am nevoie să mă gândesc. E o idee ridicolă.

Mă las în spate pe scaun, îmi încrucişez braţele la piept.

Se apleacă spre mine, lasă capul în jos şi îmi spune încet:

— Nu te poţi muta la mine.

— Nu am spus *să mă mut* la tine.

— Ce-ar zice părinţii tăi?

Ridic din umeri.

— Nu ar trebui să ştie.

— Nu ar trebui să ştie, repetă el, clătinând din cap. Ei bine, oamenii din Norumbega cu siguranţă ar observa. Şi ce părere vor avea dacă te-ar vedea locuind cu mine? Încă încerc să scap de ce s-a întâmplat în trecut, nu să mă întorc acolo.

— În regulă, zic eu. E în regulă.

— Vei fi bine, zice el. Nu ai nevoie de mine.

— E *în regulă.* Uită că am zis ceva.

Nerăbdarea clocoteşte în spatele cuvintelor. El e nervos că am putut măcar să-l întreb aşa ceva, că mi-aş dori aşa ceva. Şi eu sunt nervoasă – pentru că îi sunt încă atât de devotată, că sunt încă o copilă. Profeţia pe care mi-a făcut-o cu ani în urmă nu e nici pe aproape să se împlinească: zeci de iubiţi la douăzeci de ani, o viaţă în care el e doar unul dintre mulţi. La douăzeci şi unu de ani, el e în continuare singurul.

Când vine nota de plată, o iau eu prima, doar ca să văd totalul: 317 dolari. Mi se întoarce stomacul pe dos numai la gândul de a da atâţia bani pe o singură masă, dar nu spun nimic şi împing nota de plată peste masă.

După aceea, ne ducem la un cocktail-bar în apropiere de hotel. Barul are ferestrele întunecate și uși grele, și interiorul este slab luminat. Ne așezăm într-un colț, la o măsuță, iar ospătarul se holbează atât de mult timp la actul meu de identitate, încât Strane se enervează și spune: „În regulă, cred că ajunge”. Lângă noi, două cupluri de vârstă mijlocie discută despre călătorii în străinătate, în Peninsula Scandinavă, țările baltice, Sankt-Petersburg. Unul dintre bărbați îi tot zice celuilalt:

— Trebuie să te duci acolo. Nu se compară cu ce-i aici. Locul ăsta e de rahat. Trebuie să te duci *acolo.*

Nu îmi dau seama ce anume i se pare de rahat: statul Maine, America sau poate doar barul în care ne aflăm.

Eu și Strane stăm aproape, genunchii ni se ating. În timp ce tragem cu urechea la conversația dintre cupluri, el își trece mâna peste coapsa mea.

— Îți place băutura?

A comandat câte un Sazerac pentru fiecare. Pentru mine, toate au gust de whisky.

Mâna lui înaintează între picioarele mele, până sus. Are o erecție; îmi dau seama din felul în care își mișcă șoldurile și își drege vocea. Știu și că îi place să mă atingă lângă bărbații de-o vârstă cu el și soțiile lor bătrâne.

Mai beau un Sazerac, apoi încă unul și încă unul. Strane nu își ia mâna de pe picioarele mele.

— Ai pielea de găină, murmură el. Ce fată nu poartă dresuri în noiembrie?

Vreau să îl corectez și să-i spun: *Adică, ciorapi; nimeni nu mai spune „dresuri”, nu mai suntem în 1950,* dar înainte să apuc, își răspunde singur la întrebare.

— O fată rea.

În holul hotelului, stau mai în spate în timp ce ne cazează. Mă uit la pupitrul gol al portarului,

trântesc din greșeală un vraf de broșuri pe jos. În lift, în drum spre cameră, Strane îmi zice:

— Cred că bărbatul de la recepție mi-a făcut cu ochiul.

Mă sărută când semnalul sonor ne anunță că am ajuns la etajul nostru, de parcă ar vrea ca de partea cealaltă a ușii să fie cineva, dar ușile se deschid spre un coridor gol.

— Îmi vine să vomit. Apuc de o clanță, apăs cu putere. Hai, deschide-te odată!

— Nu e camera noastră. De ce te-ai îmbătat în halul ăsta?

Mă conduce pe coridor, la camera noastră, iar eu fug imediat la baie, mă pun jos pe podea și îmi încolăcesc brațele în jurul toaletei. Strane mă privește din ușă.

— O masă de o sută cincizeci de dolari s-a dus pe apa sâmbetei, zice el.

Sunt prea beată ca să fac sex, dar tot încearcă. Capul îmi atârnă pe perne când îmi desface picioarele. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că i-am spus să nu-mi facă sex oral. Probabil că m-a ascultat; mă trezesc cu lenjeria pe mine.

Dimineață, în timp ce mă duce înapoi la facultate, la radio cântă Bruce Springsteen. „Red Headed Woman”. Strane mă privește pe furiș, zâmbind viclean la auzul versurilor, încercând să mă facă și pe mine să zâmbesc.

Ascultă-mă bine, armăsarule.
Ți-ai irosit toată viața
Dacă n-ai îngenuncheat și n-ai gustat
O femeie roșcată.

Mă aplec în față, îl închid.

— E dezgustător.

După câțiva kilometri de tăcere, îmi zice:

— Am uitat să îți spun: consiliera nouă de la Browick e măritată cu un profesor de la facultatea ta.

Sunt prea mahmură ca să îmi pese.

— Ce interesant, mormăi eu, cu obrazul lipit de fereastra rece, în timp ce litoralul zboară pe lângă noi.

∵

Biroul lui Henry e la etajul al patrulea al celei mai mari clădiri din campus, un mamut din beton, cea mai urâtă construcție din cadrul campusului. Majoritatea catedrelor se află acolo; al patrulea etaj le aparține profesorilor de engleză, iar prin ușile deschise ale birourilor se întrezăresc mese, fotolii și etajere supra-încărcate. Fiecare dintre ele îmi amintește de biroul lui Strane – de canapeaua aspră și geamurile din sticlă de mare. Ori de câte ori străbat coridorul acesta, timpul mi se pare uniform, pliat parcă la nesfârșit, ca atunci când faci un cocor origami.

Ușa de la biroul lui Henry e întredeschisă și, prin crăpătura de câțiva centimetri văd că e la masa lui de lucru, uitându-se la ceva pe laptop. Când bat ușor la ușă, tresare și apasă tasta de spațiere de pe tastatură, ca să oprească videoclipul.

— Vanessa, zice el, deschizând ușa.

Citesc în glasul lui că pare încântat să vadă că sunt eu la ușă, și nu altcineva. Biroul lui e la fel de gol ca atunci când am aruncat o privire înăuntru, înainte să înceapă semestrul. Fără covor pe jos, nimic pe pereți, dar într-o stare incipientă de dezordine. Hârtii pe birou, cărți puse la întâmplare pe rafturi și un rucsac negru prăfuit atârnat de fișet.

— Sunteți ocupat? întreb eu. Mă pot întoarce altă dată.

— Nu, nu. Încercam doar să lucrez puțin. Aruncăm amândoi o privire la videoclipul deschis pe laptop și pus pe pauză: un tip care cântă la chitară. Subliniez că „încercam”, adaugă el și îmi face semn spre scaunul liber.

Înainte să mă așez, estimez distanța dintre scaun și biroul lui: sunt destul de apropiate, dar îndeajuns

de îndepărtate încât să nu se poată întinde brusc ca să mă atingă.

— Am o idee pentru lucrarea finală, zic eu, dar ar însemna să introduc un text pe care nu l-am citit la oră.

— La ce te gândeai?

— Nabokov? mă bâlbâi eu. Felul în care Shakespeare apare în *Lolita?*

În primul an de facultate, la un curs despre naratori care nu prezintă încredere, am spus că *Lolita* este o poveste de dragoste, iar profesoara m-a întrerupt, zicându-mi:

— Faptul că numești acest roman o poveste de dragoste indică o interpretare profund greșită din partea ta.

Nici măcar nu m-a lăsat să termin ce încercam să spun. De atunci înainte, nu am îndrăznit să mai deschid subiectul la niciunul dintre cursuri.

Dar Henry își încrucișează doar brațele la piept și se lasă în spate pe scaun. Mă întreabă ce legături văd între *Lolita* și piesele pe care le-am citit, așa că îi explic paralelele pe care le-am găsit: Lavinia din *Titus* care mâzgălește numele violatorilor în țărână și Lo, cea violată, rămasă orfană, luând în derâdere sugestia de a face același lucru în cazul în care bărbați străini îi oferă bomboane; cum Falstaff din *Henric al IV-lea* îl ademenește pe Hal departe de familia lui, așa cum un pedofil ademenește un copil neastâmpărat; simbolismul virginal al batistei cu căpșune din *Othello* și pijamaua cu același imprimeu pe care Humbert i-o dă lui Lo.

La ultimul punct, Henry se încruntă.

— Nu îmi amintesc detaliul acesta despre pijama.

Mă opresc, răsfoind în minte romanul, încercând să îmi amintesc cu exactitate scena, dacă se întâmplă înainte să moară mama lui Lo sau la primul hotel la care Lo și Humbert se cazează împreună, chiar la începutul primei lor excursii. Apoi tresar. Mi-l amintesc pe Strane scoțând

pijamaua dintr-un sertar al unei comode, senzația materialului la atingere, faptul că am probat-o în baia lui, luminile aspre și podeaua rece din gresie. Ca o scenă dintr-un film pe care l-am văzut cu ani în urmă, un lucru pe care l-am observat de la o distanță sigură.

Clipesc. De pe scaun, Henry mă privește blând, cu buzele ușor depărtate.

— Ești bine? mă întreabă el.

— S-ar putea să îmi amintesc greșit partea asta, zic eu.

Îmi zice că e în regulă și că pare o idee grozavă, excelentă, de departe cea mai bună temă pe care a auzit-o până acum și le-a auzit aproape pe toate.

— Știi, zice el, pasajul meu preferat din *Lolita* este cel cu păpădiile.

Mă gândesc preț de o clipă, încerc să îmi amintesc unde apar… Păpădii, păpădii. Îmi imaginez rândul în pagină, la începutul romanului, când sunt în Ramsdale, când mama lui Lo e încă în viață. *Cele mai multe păpădii se transformaseră din sori în luni.*

— Lunile, zic eu.

Henry încuviințează.

— Se transformaseră din sori în luni.

Preț de o clipă, pare să se stabilească o conexiune între creierele noastre, de parcă un circuit s-ar fi strecurat afară din capul meu și s-ar fi implantat în al lui, vizualizând amândoi aceeași imagine, înrădăcinată în mințile noastre. Pare ciudat că pasajul lui preferat din tot acest roman sordid e un lucru atât de cast. Nu vreo descriere a trupului suplu al Lolitei sau încercările lui Humbert de a se justifica, ci o imagine neașteptat de încântătoare a unei peluze.

Henry clatină din cap și firul care ne conectează se rupe, momentul se sfârșește.

— Păi, oricum ar fi, zice el, asta e o imagine reușită.

17 noiembrie 2006

Tocmai m-am întors de la o discuție de vreo jumătate de oră cu profesorul despre Lolita. *Mi-a zis care e pasajul lui preferat („Cele mai multe păpădii se transformaseră din sori în luni”, pag. 73). La un moment dat a spus „nimfetă” și când l-am auzit, mi-a venit să îl sfârtec și să îl mănânc cu totul.*

Și-a dat seama de un lucru ciudat la mine, de faptul că știu foarte bine romanul. Când am menționat un detaliu minuscul – că Humbert a fost atras de prima lui soție din cauza felului în care arăta piciorul ei într-un condur de catifea negru –, profesorul m-a întrebat: „O citești pentru un alt curs sau…?” în traducere liberă, cum se face că știu cartea atât de bine? I-am spus că e a mea. Că îmi aparține.

Am zis „Știți cum uneori există o carte care este a ta*?” Și a încuviințat din cap, de parcă ar fi înțeles întocmai.*

Sunt convinsă că intențiile lui sunt nevinovate, că mă crede o fată isteață cu perspective interesante asupra lecturilor ei, dar apoi apar momente de genul: înainte să plec din biroul lui, m-a privit cum mă îmbrac. Nu reușeam să îmi găsesc mâneca, m-am fâstâcit puțin în timp ce bâjbâiam după ea. A schițat atunci un gest mărunt, de parcă ar fi vrut să mă ajute, dar s-a oprit, s-a controlat. Avea însă o privire duioasă, foarte duioasă. Doar S. s-a mai uitat așa la mine.

Sunt oare lacomă sau mă amăgesc singură? O altă aventură cu un profesor? Mai lasă-mă! Fulgerul nu lovește de două ori în același loc etc. Dar dacă chiar s-ar întâmpla, s-ar considera oare la fel? Faptele de bază sunt mult mai ușor de digerat: douăzeci și unu de ani în loc de cincisprezece, treizeci și patru în loc de patruzeci și doi. Doi adulți care își dau consimțământul. Scandal sau relație, cine știe?

Evident, m-am cam lăsat purtată de val aici, dar mai știu și ce sunt, ce aș putea deveni.

În timpul stagiului la o editură care publică poezie, ne pregătim pentru sosirea unui poet remarcabil, care vine în oraș pentru lansarea de carte. Timp de două săptămâni, eu și Jim, celălalt stagiar, elaborăm materiale de presă, i le arătăm șefei noastre și directorului adjunct al editurii, apoi le modificăm de mai multe ori. Când sunt întrebată dacă vreau să mă duc în Portland să îl iau pe poet de la aeroport, profit de ocazie. Plănuiesc cu ce mă voi îmbrăca, fac o listă cu subiecte de discuție în ora cât durează să ne întoarcem în campus. Ba chiar tipăresc și câteva dintre cele mai bune poezii ale mele pentru scenariul de vis în care ar fi interesat de mine, deși mi se pare o aroganță ridicolă din partea mea.

În ziua de dinainte de sosirea poetului, Eileen, directoarea editurii, mă găsește în bucătărie, umplând cana electrică cu apă.

— Vanessa, bună, zice ea, lungind atât de mult vocalele, încât pare a mă consola pentru vreo tragedie suferită.

Nici măcar nu mi-am dat seama că a ținut minte cum mă cheamă. Nu a mai vorbit cu mine din primăvară, când am fost la interviu.

— Bun, deci Robert ajunge mâine, zice ea, și știu că ai zis că îl vei lua tu de la aeroport, dar Robert poate fi puțin, știi tu… zice și mă privește expectativ.

Eu mă holbez nedumerită la ea, așa că adaugă șoptit:

— Poate fi cam neobrăzat. Știi tu… pipăicios.

Clipesc, surprinsă, cu cana electrică în mână.

— Ah, în regulă.

— A avut loc un incident la ultimul eveniment pe care l-am organizat pentru el, deși „incident” e prea mult spus. De fapt, a fost o nimica toată. Dar

s-ar putea să fie mai bine pentru tine să îl eviți. Doar ca să fim siguri. Înțelegi unde bat?

Cu fața ca para focului, încuviințez din cap atât de tare, încât apa din cana electrică clipocește. Roșește și Eileen. Pare îngrozită că trebuie să îmi spună asta.

— Deci, să nu-l mai iau de la aeroport? întreb eu, presupunând că va spune că nu, să nu fiu prostuță, bineînțeles că ar trebui să merg să-l iau, dar Eileen schițează o grimasă, de parcă nu ar vrea să îmi spună că nu, dar trebuie să o facă oricum.

— Cred că așa ar fi cel mai bine. M-am gândit să îl întreb pe James dacă ar fi dispus.

Aproape că întreb: *Care James?,* dar îmi dau seama că se referă la Jim.

— Mulțumesc că ești atât de înțelegătoare, Vanessa, zice Eileen. Chiar înseamnă mult pentru mine.

În restul după-amiezii, sortez poeziile trimise, citind, dar fără să rețin ceva, în timp ce inima îmi bate nebunește și dinții îmi clănțăne. Mi se face pielea de găină când mă gândesc la cum mi-a zis Eileen „ar fi mai bine pentru tine să îl eviți”. Numai asta aud în cap. Felul în care a zis „pentru tine”, de parcă ar fi ceva în neregulă cu mine.

∵

În restul semestrului, nu-mi refac stocurile de iarbă și nici nu mai beau așa de mult. Nu este ceva deliberat. Îmi dau seama pur și simplu că nu m-am îmbătat de o săptămână și jumătate, fără ca măcar să-mi propun asta. Spăl vasele, curăț baia. Ba spăl chiar și rufele cu regularitate și nu las să se ajungă în faza în care sunt nevoită să port slipul de la costumul de baie pe post de lenjerie.

Îl văd tot timpul pe Henry Plough în campus. De trei ori pe săptămână, trecem unul pe lângă celălalt, la centrul pentru studenți. În timp ce duc cărțile la loc pe rafturi, parte din îndatoririle mele ca angajat al bibliotecii, apare de după un colț și aproape că se lovește de cărucior. E în fața mea, la

vreo trei persoane distanță, la coadă în cafeneaua de sub apartamentul meu și simt fluturași în stomac la gândul că e atât de aproape de locul în care dorm. Uneori, când trecem unul pe lângă celălalt, mă năpustesc asupra lui, îi pun întrebări prostești despre seminar, la care știu deja răspunsurile, într-o zi, când trec pe lângă el, mă întind și îl lovesc în joacă cu pumnul în braț, iar el zâmbește strengărește, surprins. În alte zile, când mi se pare că m-am purtat prea disperat, îl ignor, mă prefac că nu îl cunosc. Dacă mă salută, mijesc ochii.

Lucrarea de sfârșit de semestru la cursul lui e ultima, terminată vineri după-amiază, în săptămâna cu examenele finale. Cu hârtia proaspăt tipărită, străbat în grabă campusul, trec de parcările goale și clădirile întunecate, ca să îl prind la birou. Înăuntru, pe coridorul unde se află catedra de engleză, toate ușile sunt închise, inclusiv cea de la biroul lui Henry, dar știu că e înăuntru. Am verificat înainte să intru și am văzut lumină la fereastra lui.

În loc să bat la ușă, strecor eseul pe sub ușă, sperând că îl va vedea, îmi va observa numele pe prima pagină și se va năpusti spre ușă. Îmi țin răsuflarea și mânerul se răsucește, apoi ușa se deschide.

— Vanessa.

Îmi rostește numele în felul acela plin de uimire. Îmi ia eseul de pe podea și mă întreabă:

— Cum a ieșit? Abia am așteptat să îl citesc.

Ridic din umeri.

— Nu ar trebui să aveți așteptări prea mari.

Răsfoiește primele două pagini.

— Bineînțeles că am așteptări mari. Toate eseurile pe care le predai sunt minunate.

Zăbovesc în ușă, neștiind ce să fac mai departe. Acum că mi-am scris lucrarea și semestrul s-a încheiat, nu am niciun pretext ca să mai vorbesc cu el. Stă întors spre mine, ușor aplecat în față –

limbajul corporal al cuiva care vrea să rămâi. Trebuie să îl aud spunând-o. Privirile ni se întâlnesc.

— Poți lua loc, zice el.

E o invitație, dar este alegerea mea.

Aleg să mă așez, să rămân și, preț de o clipă, ne cufundăm în tăcere, până zâmbesc și schițez un gest – amplu, zic eu – spre rafturile de cărți, supra-încărcate de-acum, de deasupra biroului.

— E așa dezordine în biroul dumneavoastră.

Se relaxează.

— E haos.

— Nu ar trebui să vă critic, zic eu. Și eu sunt dezordonată.

Se uită în jur la stiva de dosare de culoare galben-închis care amenință să se răstoarne, la imprimanta neinstalată de pe marginea biroului și la încrengătura de cabluri.

— Eu îmi spun că prefer așa, dar probabil că mă amăgesc singur.

Îmi mușc buza de jos, amintindu-mi de câte ori i-am zis același lucru lui Strane. Privesc prin birou, mă opresc la cea mai înaltă etajeră, unde văd două beri nedesfăcute printre cărți.

— Ascundeți băutură pe-aici.

Se uită în direcția indicată.

— Dacă încerc să o ascund, nu mă prea descurc.

Se ridică și întoarce sticlele ca să le văd etichetele: SHAKESPEARE STOUT.

— Ah, zic eu. Bere pentru tocilari.

Zâmbește.

— În apărarea mea, să știi că le-am primit cadou.

— Pentru ce le păstrați?

— Nu sunt convins că le păstrez pentru vreo ocazie anume.

Este evident ce urmează să spun. Pare să-și țină răsuflarea, așteptând să rostesc cuvintele:

— Păi, și acum ce ar avea?

O spun pe un ton atât de glumeț, încât ar trebui să îi fie ușor să îmi răspundă: *Vanessa, nu cred că e o idee bună.* Poate că ar fi dacă l-ar întreba un alt student. Dar nici măcar nu se preface că ar sta pe gânduri. Ridică mâinile, într-un gest menit parcă să spună că nu-i dau de ales și nu se mai poate împotrivi.

— De ce nu? spune el.

Apoi eu îmi scot cheile, pentru că am un breloc cu deschizător de sticle și dăm noroc, iar bulele de la berea caldă îmi ajung până la nări. Să îl privesc cum bea e ca și cum aș trage cu ochiul de după o cortină. Mi-l imaginez într-un bar sau acasă, așezat pe canapea, întins în pat. Mă întreb dacă stă să corecteze lucrări până noaptea târziu, dacă o ține pe a mea la fundul teancului, dacă o lasă intenționat ultima.

Nu… el nu e așa. E cumsecade, de-a dreptul copilăros, zâmbindu-mi deopotrivă strengărește și sfios înainte să încline sticla. Eu sunt cea care are motive ascunse. *Eu sunt* cea care îl corupe, cea care îl ademenește într-o capcană. Aproape că îi spun să fie mai înțelept, să nu mai aibă atâta încredere. *Henry, nu poți bea bere în biroul tău cu o studentă. Înțelegi cât de prostesc e, cât de ușor ar fi să dai de belele?*

Mă întreabă dacă voi frecventa seminarul lui de literatură gotică din semestrul următor și îi zic că nu sunt sigură, că nu m-am înscris încă la nimic.

— Ar trebui să te apuci de asta, zice el. Nu mai ai prea mult timp.

— O las mereu pe ultimul moment. Sunt varză.

Înclin sticla și iau o înghițitură zdravănă. *Varză*. Îmi place cum mă simt când mă descriu așa față de Henry, care mi-a lăudat atât de mult mintea.

— Scuze că vorbesc așa, adaug eu.

— E în regulă, zice el și văd o schimbare ușoară în expresia lui, o umbră de îngrijorare.

Mă întreabă despre celelalte cursuri, despre planurile mele de viitor. M-am mai gândit la

doctorat? E prea târziu ca să mă înscriu pentru toamnă, dar aș putea să mă apuc în avans de cererile de înscriere pentru anul viitor.

— Nu știu, zic eu. Părinții mei nici măcar n-au făcut facultate.

Nu știu ce legătură ar avea asta, dar Henry încuviințează din cap, de parcă ar înțelege.

— Nici ai mei, zice el.

Dacă mă hotărăsc să mă înscriu, îmi zice el, mă va ajuta să navighez prin toate procedurile, dar mie mi se blochează mintea la verbul ales: *a naviga*. Îmi imaginez o hartă întinsă pe un birou, capetele noastre plecate asupra ei. *Ne dăm noi seama ce e de făcut, Vanessa. Tu și cu mine.*

— Îmi amintesc cât de intimidant a fost când m-am gândit prima dată să mă înscriu, spune Henry. Mi s-a părut că pătrund pe un teritoriu complet necunoscut. Știi, înainte să vin aici, am lucrat timp de un an la o școală privată și a fost o experiență ciudată să le predau copiilor de acolo. Uneori mi se părea că li s-a insuflat încă de la naștere sentimentul propriei merituozități.

— Am fost și eu la o școală de genul ăsta, zic eu. Vreo doi ani.

Mă întreabă la ce școală și când spun că Browick, pare tulburat. Își așază sticla de bere pe birou și își împreunează mâinile.

— Liceul Browick? mă întreabă el. Din Norumbega?

— Ați auzit de el?

Încuviințează din cap.

— Ce coincidență ciudată! Eu… se bâlbâie el.

Aștept să termine ce are de zis și, preț de o clipă, mi se pune un nod în gât și berea mi se oprește în gură.

— Sunt prieten cu cineva care lucrează acolo, zice el.

Mi se face greață și mâinile îmi tremură așa de tare, încât dărâm sticla când încerc să o pun pe

podea. E aproape goală, dar tot se varsă puțin pe covor.

— Vai, îmi pare rău, zic eu, ridicând sticla și dărâmând-o iar, după care renunț și o arunc la gunoi.

— Hei, e în regulă.

— S-a vărsat.

— E în regulă.

Râde de parcă m-aș purta prostește, dar când îmi dau părul la o parte de pe față, vede că plâng, doar că nu e un plâns normal. Sunt doar lacrimi care mi se preling pe obraji. Când plâng așa, nici măcar nu sunt convinsă că lacrimile se scurg din ochii mei. Mă simt mai degrabă de parcă m-ar stoarce cineva, ca pe un burete.

— E atât de jenant, zic eu, ștergându-mă la nas cu dosul palmei. Sunt o idioată.

— Nu, zice el și clatină din cap, încurcat. Nu spune asta. Ești OK.

— Ce face prietenul dumneavoastră? Predă?

— Nu, zice el. Ea…

— „Ea”? E o ea?

Încuviințează din cap și pare atât de îngrijorat, încât îmi imaginez că i-aș putea mărturisi orice și m-ar asculta. Îi simt deja bunătatea, înainte să spun ceva.

— Mai știți și pe altcineva care lucrează acolo? întreb eu.

— Pe nimeni, zice el. Vanessa, ce s-a întâmplat?

— Am fost violată de un profesor de-acolo, zic eu. Aveam cincisprezece ani. Sunt șocată de ușurința cu care pot minți, deși nu știu dacă mint propriu-zis sau doar evit să spun adevărul. Încă predă acolo, adaug eu. Așa că atunci când ați spus că știți pe cineva, pur și simplu… am intrat în panică.

Henry își duce mâinile la gură. Apucă sticla de bere, o lasă iar jos. În cele din urmă, spune:

— Sunt uluit.

Dau să clarific lucrurile, să îi explic că exagerez, că nu ar trebui să folosesc cuvântul ăla, dar el vorbește primul.

— Am o soră care a pățit ceva asemănător, spune el.

Mă privește, cu ochi mari și triști, și fiecare trăsătură a lui îmi pare a fi o versiune mai blândă a trăsăturilor lui Strane. Mi-e ușor să mi-l imaginez îngenunchind, punându-și capul în poala mea, nu ca să se plângă în legătură cu felul în care îmi va distruge viața inevitabil, ci ca să jelească faptul că a făcut-o deja un alt bărbat.

— Îmi pare rău, Vanessa, zice el. Deși știu că probabil e un lucru inutil să auzi așa ceva. Îmi pare așa de rău.

Tăcem preț de o clipă, se apleacă înainte de parcă ar vrea să mă aline – bunătatea lui e ca apa de îmbăiat, se lovește de umerii mei clipocind, lăptoasă și caldă. E mai mult decât merit.

Cu ochii pironiți în podea, zic:

— Vă rog să nu îi spuneți prietenei despre asta.

Henry clatină din cap.

— Nici prin gând nu mi-ar trece.

∵

În ziua de după Crăciun, mă duc cu mașina la Strane, ascultând Fiona Apple cu volumul la maxim și cântând până simt că mă ustură gâtul. Mă ghemuiesc în scaun când trec pe străzile centrale din Norumbega, las mașina în parcarea de la bibliotecă, vizavi de casa lui, și alerg spre ușă, cu gluga pe cap, ca să îmi ascund părul ușor de recunoscut – precauții ordonate de Strane și pe care le-am urmat atât de mult timp, încât le îndeplinesc deja pe negândite.

Odată intrată, mă port evaziv, țâșnesc într-o parte când încearcă să mă atingă și nu îl privesc în ochi. Îmi fac griji că știe ce i-am spus lui Henry. Există posibilitatea ca Henry să îi fi spus prietenei lui, și prietena lui să fi spus altcuiva de la Browick; nu ar fi prea greu ca bârfa să ajungă la

urechile lui Strane. Mai e și un lucru despre care știu că e imposibil, dar pe care aproape că îl cred oricum: că știe tot ce spun și fac, că are capacitatea de a pătrunde în mintea mea.

Când mă surprinde cu un cadou frumos ambalat, la început nu îl accept, îngrijorată că e o capcană, că voi deschide cutia și voi găsi un bilețel pe care scrie: *Știu ce ai făcut.* Nu mi-a mai dat un cadou de Crăciun până acum.

— Haide, spune el râzând, împingând ușor cadoul spre mine.

Mă holbez la el, o cutie de mărimea celor folosite la haine, învelită în hârtie aurie, groasă, și legată cu o panglică roșie, opera unui angajat dintr-un magazin.

— Dar eu nu ți-am luat nimic.

— Nici nu m-aș aștepta să o faci.

Îl despachetez. Înăuntru e un pulover gros, albastru-închis, cu un model de culoare crem în jurul gâtului.

— Uau, zic și îl scot din cutie. Îmi place la nebunie.

— Pari surprinsă.

Îmi iau puloverul pe mine.

— Nu mi-am dat seama că ești atent la genul de haine pe care le port.

E o prostie. Bineînțeles că e atent. Știe totul despre mine, tot ce am fost și voi fi vreodată.

Pregătește paste cu sos de roșii – gata, în sfârșit, cu ouăle și pâinea prăjită – și așază farfuriile pe blat, aranjează tacâmurile și împăturește șervetele, de parcă ar fi la o întâlnire. Mă întreabă ce cursuri voi urma semestrul următor, fără să critice ca de obicei alegerile mele și listele de lectură. Când îi spun despre examenele finale și lucrarea pe care am scris-o pentru cursul lui Henry, mă întrerupe.

— El e profesorul, zice. Specializat pe literatură britanică, venit din Texas? El e. Soția lui e noua consilieră pe care au angajat-o pentru studenți.

Mă mușc tare de limbă.

— Soția?

— Penelope. Proaspăt absolventă de doctorat. Are o diplomă din aceea de asistență socială.

Mi se oprește răsuflarea, între inspirație și expirație.

Strane își lovește furculița de farfuria mea.

— Ești bine?

Încuviințez din cap, mă forțez să înghit. *Sunt prieten cu cineva care lucrează acolo.* Prieten. Așa a spus. Sau îmi amintesc eu greșit? Dar de ce ar minți? Poate că i-a părut atât de rău pentru mine, încât nu a vrut să aducă în cameră nici măcar ideea unei alte femei. Dar a menționat-o pe sora lui și, oricum, minciuna a avut loc înainte să spun eu că am fost violată. Deci, de ce a mințit?

Îl întreb cum e, cea mai banală întrebare care îmi vine în minte, pentru că nu îndrăznesc să le pun pe cele la care îmi doresc cu adevărat răspunsuri: Cum arată? E deșteaptă? Cum se îmbracă? Vorbește despre el? Dar chiar dacă mă abțin, Strane știe. O vede în mine: am urechile ciulite, părul zburlit.

— Vanessa, stai departe de el, îmi zice.

Fac o strâmbătură, mă prefac indignată.

— Despre ce vorbești?

— Fii cuminte, zice el. Știi de ce ești în stare.

După ce mâncăm și vasele sunt în chiuvetă, mă oprește când mă îndrept spre scări, spre dormitorul lui.

— Trebuie să îți spun ceva, zice el. Vino aici.

În timp ce mă ghidează spre living, mă gândesc iar că asta e, confruntarea în legătură cu ce am spus. De aceea l-a menționat Strane pe Henry – nu se grăbește, mă ademenește în capcană. Dar când ne așezăm pe canapea, mă avertizează că ceea ce îmi va spune va părea mai grav decât este de fapt, că e doar o neînțelegere, o circumstanță nefericită. Lucrurile pe care mi le spune sunt într-o contradicție atât de flagrantă cu așteptările mele, încât îl întrerup:

— Stai așa, deci nu are de-a face cu ceva ce am făcut eu?

— Nu, Vanessa, zice el. Nu totul se învârte în jurul tău. Oftează, își trece mâna prin păr. Îmi pare rău, adaugă el. Sunt agitat, deși nu știu de ce. Cu siguranță măcar tu vei fi înțelegătoare.

Îmi spune că a avut loc un incident la Browick. S-a întâmplat în octombrie, în sala lui de clasă, în timpul orei de consiliere. Era o întâlnire individuală cu o elevă care avea întrebări despre un eseu. Avea mereu întrebări despre tot, fata asta. La început a crezut că e doar neliniștită, că își face griji în legătură cu notele, dar când a început să petreacă mai mult timp prin sala lui de clasă, și-a dat seama că i-a căzut cu tronc. Și, sincer să fie, i-a adus aminte de mine – atitudinea ei aeriană, evidenta adorație.

În după-amiaza cu pricina, din luna octombrie, stăteau la masa de seminar, unul lângă celălalt, în timp ce el îi verifica schița pentru eseu. Era agitată, practic tremura toată – în legătură cu nota, cu faptul că era atât de aproape de el – și, la un moment dat în timpul întrevederii, s-a întins și a mângâiat-o pe genunchi. A vrut să o liniștească. Încerca să fie binevoitor. Dar fata a transformat atingerea lui în ceva urât. A început să le spună prietenelor ei că s-a dat la ea și că voia să facă sex cu ea, că o hărțuia sexual.

Ridic mâna, să-l întrerup.

— Ce mână ai folosit?

Clipește surprins.

— Când ai atins-o. Ce mână?

— Dar ce contează?

— Arată-mi, spun eu. Vreau să văd exact ce ai făcut.

Îl pun să îmi facă o demonstrație, chiar acolo, pe canapea. Mă îndepărtez de el, păstrând o distanță castă între noi, îmi lipesc genunchii unul de celălalt și stau cu spatele drept – poziția neliniștită pe care trupul meu și-o amintește din vremurile

acelea în care stăteam lângă el, la început de tot. Îi privesc mâna în timp ce o întinde în jos și mă mângâie pe genunchi. E un gest suficient de familiar ca să mă facă să icnesc.

— A fost o nimica toată, zice el.

Îi împing cu putere mâna la o parte.

— Ba nu. Așa a început și cu mine, când m-ai atins pe picior.

— Nu e adevărat.

— Ba da.

— Ba nu. Noi doi am început cu mult înainte să te ating.

A spus-o atât de apăsat, încât îmi dau seama că și-a repetat-o de multe ori în gând. Dar dacă nu a început când m-a atins prima dată, atunci când? Când mi-a spus, beat, la petrecerea de Halloween, că voia să mă culce în pat și să mă sărute de noapte bună, sau când am început să inventez pretexte ca să vorbesc cu el după oră, ca să îl prind singur și să îi simt privirea asupra mea? Când mi-a scris pe poezia în ciornă: „*Vanessa, asta mă sperie puțin*”? Sau în prima zi de școală, când l-am privit vorbind la serbarea de deschidere a anului școlar, cu chipul leoarcă de sudoare? Poate că nu avem cum să identificăm momentul în care a început totul. Poate că universul nea forțat să fim împreună, ne-a lăsat neputincioși, de neînvinuit.

— Nici nu suferă comparație, zice el. Eleva asta nu înseamnă nimic pentru mine, așa-numitul contact fizic nu a însemnat nimic. A durat doar câteva secunde. Cu siguranță nu merit ca viața mea să fie distrusă din cauza asta.

— De ce ți-ar distruge viața?

Oftează, se așază înapoi pe canapea.

— A ajuns la urechile administrației. Spun că trebuie să investigheze. Pentru o mângâiere pe genunchi! E o isterie puritană. Zici că trăim în Salem.

Mă holbez la el, încerc să îl fac să tresară, dar are un aer nevinovat – fruntea încruntată a

îngrijorare, ochii enormi în spatele ochelarilor. Totuși, îmi propun să fiu furioasă. Spune că atingerea a fost nesemnificativă, dar eu știu cât de încărcată de semnificație poate fi o astfel de atingere.

— De ce îmi spui asta? întreb eu. Vrei să îți zic că e în regulă? Că te iert? Pentru că nu te iert.

— Nu, spune el, nu îți cer să mă ierți. Nu e nimic de iertat. Îți spun pentru că vreau să înțelegi că încă trăiesc cu consecințele faptului că te iubesc.

Pentru o fracțiune de secundă, încep să îmi dau ochii peste cap. Mă opresc, dar vede oricum.

— Poți să mă iei peste picior cât vrei, zice el, dar înainte de tine, nimeni nu ar fi tras astfel de concluzii pripite. Nu ar fi crezut-o niciodată pe fata asta în detrimentul meu. Sunt colegii mei, oameni cu care am lucrat timp de douăzeci de ani. Trecutul nostru nu înseamnă nimic, acum că numele mi-a fost târât în mocirlă. Toată lumea presupune ce e mai rău despre mine. Toate privirile sunt ațintite mereu asupra mea, suspiciunile planează tot timpul. Și ditamai tărăboiul pentru asta! Sfinte, o mângâiere prietenoasă pe genunchi e un lucru pe care îl fac fără să mă gândesc. Acum, e dovada că sunt un depravat.

Mai *exact, câte fete ai atins? Î*ntrebarea mă arde pe limbă, dar nu o rostesc. O înghit, simt cum îmi arde gâtlejul până jos, un alt tăciune aprins în stomac.

— Pentru că te iubesc am fost însemnat ca având un comportament deviant, zice el. Nimic altceva despre mine nu mai contează. O singură greșeală mă va defini pentru tot restul vieții.

Stăm tăcuți, în timp ce sunetele din casa lui se amplifică: zumzăitul frigiderului, șuieratul sistemului de încălzire cu aburi.

Îi spun că îmi pare rău. Nu vreau să o spun, dar simt că trebuie să o fac, de parcă ar avea atât de multă nevoie să o audă, încât îmi smulge cuvintele

ca pe dinții din gură. *Îmi pare rău că nu vei mai reuși vreodată să ieși de sub umbra lungă pe care o las. Îmi pare rău că ceea ce am făcut împreună a fost atât de îngrozitor, încât nu există cale de întoarcere.*

Mă iartă, spune că este în regulă, apoi se întinde și mă mângâie pe genunchi, până își dă seama ce face, se oprește și își încleștează pumnul.

Când ne culcăm pe așternuturile lui din flanelă, rămânem îmbrăcați, iar eu mă gândesc la fata pe care a atins-o, fără chip și fără trup, la spectrul unei acuzații și prevestirea unui lucru evident: că eu îmbătrânesc și fiecare zi care trece aduce pe lume fete care sunt mai tinere decât mine și care s-ar putea să ajungă într-o zi în sala lui de clasă. Mi le imaginez, cu părul lor strălucitor și brațele pufoase, până ajung epuizată, dar de îndată ce mintea mi se liniștește, îmi amintesc ce a spus despre Henry, despre soția lui. O altă aripă a labirintului în care să mă pierd, amintindu-mi ce i-am spus lui Henry despre Strane, cuvântul cu „v” pe care l-am folosit, gândindu-mă că probabil s-a dus acasă în seara aia și i-a spus totul soției lui. L-am pus să promită că nu va spune nimănui, dar promisiunea a fost doar o extensie a minciunii lui. Bineînțeles că i-ar spune soției. Ar fi nevoit să o facă – și ea cui ar trebui să spună? Dacă e consilieră, oare ar fi obligată să raporteze? Mi se usucă gura gândindu-mă cât de ușor s-ar putea întoarce toată treaba. Nu am cum să ies din asta. Am fost o proastă să cred că aș putea spune ceva, orice, fără să revină în cele din urmă la Strane.

Pe la miezul nopții, auzim sirene. Mai întâi încet, apoi tot mai aproape, până când se aud de parcă ar fi chiar lângă casă. Preț de o clipă sunt convinsă că vin după noi, că poliția va da buzna pe ușă. Strane se dă jos din pat și se holbează în noapte pe fereastră.

— Nu văd nimic.

Apucă un pulover și iese din dormitor, coboară scările spre ușa din față. Când o deschide, împreună cu aerul rece, în casă pătrunde un fum atât de înțepător, încât urcă la etaj, umple toată locuința.

— E un incendiu mai în jos pe stradă, îmi strigă el. Mare. După vreo două minute, se întoarce îmbrăcat cu geaca parka și încălțat cu cizme. Haide, să mergem să îl vedem de aproape.

Ne îmbrăcăm cu atâtea straturi de haine, încât devenim anonimi; ni se văd doar ochii pe deasupra fularelor. În timp ce străbatem trotuarele acoperite de zăpadă, eu și el am putea fi oricine, am putea fi niște oameni obișnuiți. Ne luăm după sirene și fum și găsim focul doar după ce cotim și vedem templul masonic de cinci etaje deopotrivă arzând și acoperit de gheață. Șase mașini de pompieri parchează în jurul clădirii, cu toate furtunurile pornite la maximum, dar noaptea e prea rece. Apa, până la ultimul strop, îngheață de cum atinge exteriorul din calcar al clădirii, în timp ce flăcările vuiesc înăuntru. Cu cât pompierii încearcă mai mult să acopere clădirea cu apă, cu atât mai tare se îngroașă carapacea de gheață.

În timp ce privim, Strane mă ia de mâna înmănușată și mă strânge tare. În cele din urmă, pompierii renunță și, la fel ca și noi, se dau în spate și privesc clădirea arzând. Se strâng câțiva gură-cască, mai ajunge o mașină de pompieri. Eu și Strane rămânem acolo timp îndelungat, ținându-ne de mâini, alungând amândoi lacrimile care ni se strâng ca niște cristale pe gene.

Mai târziu, în pat, cu trupul și mintea extenuate, întreb:

— Mai este ceva ce nu-mi spui despre fata aia? Nu răspunde, așa că îl întreb direct: I-ai tras-o?

— Doamne sfinte, Vanessa!

— E în regulă dacă ai făcut-o, zic eu. Te iert. Doar că am nevoie să știu.

Se întoarce spre mine, îmi ia fața în palme.

— Am atins-o. Asta e tot ce-am făcut.

Închid ochii în timp ce mă mângâie pe păr și o face în diverse feluri: *mincinoasă, căţea, tulburată emoţional.* Mă întreb cum mi-ar zice mie dacă ar ști toate felurile în care l-am făcut eu pe el în mintea mea de-a lungul anilor, dacă ar descoperi ce i-am spus lui Henry. Dar nu zic nimic. Tăcerea mea este atât de fiabilă. Nu are niciun motiv să nu aibă încredere în mine.

La trei dimineața, mă trezesc și mă furișez de sub brațul lui, străbat desculță podelele reci de lemn și ies din dormitor, cobor în bucătărie, unde laptopul lui e încă pe blat. Îl deschid și în browser se încarcă mesajele primite pe e-mailul oficial de la Browick. Jurnale informative săptămânale, minute de la ședințele cu profesorii… Derulez până văd subiectul „Raport privind hărțuirea elevei”, încremenesc când aud ceva, cu o mână pe touchpad și cu cealaltă pregătită să închid laptopul. Când se face iar liniște, deschid emailul și parcurg în grabă textul. E de la comitetul consiliului director, scris într-un limbaj atât de formal, încât e aproape impenetrabil, dar oricum nu vreau să știu detaliile. Caut doar un nume. Derulez în sus și în jos, privind încolo și încoace la ecran, apoi îl văd, pe al doilea rând: *Taylor Birch, eleva care face acuzațiile*. Închid e-mailul și mă furișez înapoi în pat, sub brațul lui.

2017

Taylor lucrează într-o clădire nouă, la cinci străzi de hotel, o monstruozitate din sticlă și oțel, printre calcar și cărămidă. Știu cum se numește compania, Creative Coop, și că este descrisă ca un spațiu de lucru creativ, dar nu reușesc să îmi dau seama ce face lumea acolo. Înăuntru, doar lumină naturală și canapele de piele, mese întinse la care stau oameni cu laptopuri deschise în față. Toată lumea zâmbește și e tânără sau, dacă nu, atunci e *cool* într-un stil care se vrea a fi tineresc – tunsori la modă, ochelari excentrici, haine *normcore*[9]. Stau în picioare, ținând strâns de poșetă, până când o fată cu ochelari rotunzi, cu rame metalice, mă întreabă:

— Cauți pe cineva?

Mă uit prin încăpere. E prea mare, prea mulți oameni. Mă aud rostindu-i numele.

— Taylor? Să vedem. Fata se întoarce și se uită prin încăpere. Uite-o acolo.

Mă uit în direcția indicată: aplecată deasupra unui laptop, umeri înguști și păr deschis la culoare. Fata o strigă pe nume, și Taylor ridică privirea. Când văd expresia de uluire de pe fața ei, mă întorc spre ușă.

— Îmi pare rău, zic eu. Am greșit.

Sunt deja afară și străbat jumătate de stradă, când o aud strigându-mă pe nume. Taylor stă în mijlocul trotuarului, cu o cosiță de un blond platinat pe umăr. E îmbrăcată cu un pulover pe gât, cu mâneci atât de lungi că îi vin mult peste încheieturi, fără haină. În timp ce ne privim cu atenție, întinde mâna, se văd vârfurile degetelor ițindu-se din mâneca puloverului, și se trage de cosiță. Brusc, o văd așa cum se poate să o fi văzut și el – paisprezece ani și nesigură pe ea, trecându-și mâna prin păr în timp ce el o privea de la catedră.

— Nu pot să cred că ești chiar tu, zice ea.

Am venit pregătită cu replici tăioase, îndelung repetate. Am vrut să o spintec până la os, dar pulsează prea multă adrenalină prin mine. Glasul îmi sună tremurat și pițigăiat, în timp ce îi spun să mă lase în pace.

— Și tu și jurnalista aia, zic eu. Mă tot sună.

— În regulă, spune Taylor. Nu ar fi trebuit s-o facă.

— Nu am nimic de zis.

— Îmi pare rău. Sincer. I-am spus să nu insiste.

— Nu vreau să fiu în articol, bine? Spune-i asta. Și spune-i să nu scrie despre blog. Nu vreau să fiu implicată în niciun fel.

Taylor mă privește, și șuvițe slobode flutură în jurul obrajilor ei.

— Vreau doar să fiu lăsată în pace, zic eu.

Încerc să imprim cuvintelor toată forța pe care o am, dar pare că mă rog de ea. Nu e deloc bine; parcă aș fi un copil.

Mă răsucesc pe călcâie și dau să plec. Mă strigă din nou.

— Am putea doar să stăm de vorbă? întreabă ea.

∵

Mergem la o cafenea, cea în care m-am întâlnit cu Strane, cu trei săptămâni în urmă. În timp ce așteptăm la rând, o studiez îndeaproape: inele de argint subțiri pe degete, o pată de rimel sub ochiul stâng. Mirosul de santal îi învăluie hainele. Îmi plătește cafeaua, iar mâinile îi tremură când scoate cardul de credit.

— Nu trebuie, zic eu.

— Ba da, spune ea.

Barmanul pornește espressorul, se aude cum macină cafeaua, apoi se văd aburii, și, un minut mai târziu, primim băuturile, una lângă cealaltă, cu lalele identice desenate în spumă. Ne așezăm lângă fereastră, alegând o zonă de mese goale în jurul nostru.

— Deci lucrezi la hotelul acela, zice ea. Trebuie să fie distractiv.

Râd batjocoritor și Taylor se înroșește pe loc.

— Îmi pare rău, zice ea. E stupid să spun asta.

Îmi spune că e agitată, zice că e ciudată. Mâinile încă îi tremură și se uită în toate părțile, mai puțin la mine. Mi-e greu să nu mă întind peste masă și să nu îi spun că e în regulă.

— Dar tu? întreb eu. Ce fel de companie e aceea, mai exact?

Zâmbește larg, ușurată la auzul întrebării.

— Nu e o companie, spune ea. E un spațiu de lucru cooperativ pentru artiști.

Încuviințez din cap, de parcă aș înțelege ce înseamnă asta.

— Nu mi-am dat seama că ești artistă.

— Păi, nu sunt artistă vizuală. Sunt poetă.

Ridică paharul de cafea și ia o gură, lăsând o pată de un roz pal pe gura paharului.

— Deci asta faci, ești poetă? întreb eu. Adică, pe bani?

Taylor își duce mâna la gură, de parcă s-ar fi ars la limbă.

— Ah, nu, zice ea, nu îmi ies bani din asta. Am alte învârteli pe lângă. Proiecte de scriere ca liber profesionistă, design web, consultanță. O mulțime de lucruri. Așază cafeaua pe masă, își împreunează mâinile. Bine, o să te întreb direct. Când s-a terminat ce a fost între tine și el?

Întrebarea mă ia pe nepregătite, atât de tăioasă și totuși banală.

— Nu știu, zic eu. E greu de spus cu exactitate.

Pare să își plece umerii, dezamăgită.

— Păi, cu mine a terminat-o în ianuarie 2007, zice ea, când zvonul a început să circule la greu prin școală. M-am întrebat mereu dacă a terminat-o și cu tine tot atunci.

Încerc să-mi mențin surâsul răbdător, în timp ce mă gândesc la anul respectiv. Ianuarie? Îmi

amintesc de mărturisirea lui, de clădirea în flăcări învăluită în gheață.

— Evident, nu a fost la fel de rău în cazul meu, continuă Taylor. Nu am fost dată afară de la școală din cauza lui sau alte lucruri de genul ăsta. Dar, oricum, m-a pus să mă transfer de la cursul lui, nu m-a mai băgat în seamă. M-am simțit abandonată. A fost îngrozitor… Atât de traumatizant.

Încuviințez, neștiind ce să cred despre ea, ce spune sau cât de dispusă e să o spună.

— Deci nu ai păstrat deloc legătura cu el în ultimii zece ani? o întreb.

Știu deja răspunsul – bineînțeles că nu a făcut-o –, dar îmi răspunde, schițând o grimasă:

— Nici vorbă! apoi mă întreabă: Dar tu?

Și asta îmi doresc, prilejul să îi spun că da, să mă diferențiez de ea, să trag linia și să îi explic limpede că nu suntem la fel.

— Am păstrat legătura până la sfârșit, zic eu. M-a sunat chiar înainte să sară. Sunt destul de convinsă că sunt ultima persoană cu care a vorbit.

Se apleacă în față; masa se clatină.

— Ce a spus?

— Că știe că a fost un monstru, dar m-a iubit.

Aștept să citesc pe chipul ei că a priceput, că știe că s-a înșelat în privința lui, a mea, și în legătură cu orice i-ar fi făcut el, dar ea doar pufnește batjocoritor.

— Da, tipic pentru el. Bea cu nesaț din cafea, dând pe gât paharul de parcă ar fi un shot. În timp ce se șterge pe buze, îmi observă expresia. Îmi pare rău, spune ea. Nu vreau să fiu ironică. Doar că e atât de tipic pentru el, știi? Felul acela în care părea să aibă mustrări de conștiință, ca să îți pară rău de el.

Îmi las capul pe spate, de parcă greutatea creierului meu s-ar fi schimbat brusc. Chiar că făcea așa. O făcea tot timpul. Nu sunt convinsă că eu l-am rezumat vreodată atât de limpede.

— Pot să te mai întreb ceva? zice Taylor.

Abia dacă o mai aud; creierul meu încearcă să corecteze dezechilibrul pe care l-a creat. Probabil că a spus-o la nimereală, a extrapolat ceva dintr-un moment în care Strane trebuie să fi renunțat la rolul lui de profesor și și-a deschis sufletul. Nu e deloc profund faptul că l-a descris așa. Să-ți faci autocritica sperând să câștigi compasiunea altora… Cine nu face asta din când în când?

— Ce ai știut despre mine la vremea respectivă? mă întreabă ea.

Cu gândul încă departe, îi răspund:

— Nimic.

— Nimic?

Clipesc și o văd clar, are fața atât de tăioasă, încât mă doare s-o văd.

— Am știut de existența ta. Dar mi-a zis că ești… Aproape că spun din nou *nimic.* Un zvon.

Încuviințează din cap.

— Așa a zis și despre tine la început. Își pleacă bărbia și își îngroașă vocea, imitându-l pe Strane: „Un zvon care mă urmărește ca un nor negru”.

E uluitor cât de bine îl imită, aceeași cadență și metafora pe care îmi amintesc că a folosit-o ca să mă descrie, imaginea pe care o crea mereu în mintea mea, cum că era urmărit fără încetare de amenințarea furtunii.

— Deci știai de mine?

— Bineînțeles, spune ea. Toată lumea știa de tine. Erai practic o legendă urbană, fata cu care a avut o aventură și care a dispărut după ce totul a ieșit la iveală. Dar povestea era așa de vagă. Nimeni nu știa adevărul. Așa că la început l-am crezut, când mi-a zis că povestea nu era adevărată. E jenant să o recunosc acum, pentru că evident că era adevărată. Bineînțeles că a mai făcut-o. Doar că eram… zice și ridică din umeri. Eram atât de tânără.

Continuă, explicându-mi cum, în cele din urmă, i-a spus adevărul despre mine, dar a așteptat până a fost „complet formată”. A zis că eu eram cel mai

adânc secret al lui, că mă iubea, dar că acum eram prea mare pentru el, nu ne mai potriveam așa cum o făceam când eu eram de vârsta lui Taylor.

— Chiar mi s-a părut că avea inima zdrobită, zice ea. E o chestie de-a dreptul bolnavă, dar la început m-a pus să citesc *Lolita.* Ai citit-o, nu-i așa? Felul în care vorbea despre tine îmi amintea de prima fată de care a fost îndrăgostit Humbert Humbert, cea care moare și cică îl transformă în pedofil. La vremea respectivă, aveam impresia că era *romantic* ca un bărbat să fie rănit în felul ăsta. Dacă privesc în urmă acum, toată treaba a fost pur și simplu perversă.

Încerc să ridic paharul cu cafea, dar tremur prea tare, așa că îl așez înapoi, cu un zăngănit, și mi se varsă peste mâini. Taylor sare în picioare și apucă niște șervețele, continuând să vorbească în timp ce șterge masa. Îmi explică cum, în cele din urmă, a bănuit că Strane încă se vede cu mine, cum s-a uitat pe furiș pe telefonul lui și a văzut toate apelurile și mesajele, cum a descoperit adevărul.

— Eram atât de geloasă când știam că urma să te vadă.

Stă deasupra mea, ștergând masa cu un șervețel ud, în timp ce capătul cosiței ei mă atinge pe braț.

— Te-ai culcat cu el? întreb eu.

Se holbează la mine, fără să clipească.

— Vreau să spun, s-a culcat cu tine? Te-a forțat? Sau… Clatin din cap. Nu știu cum ar trebui să îi spun.

Aruncă șervețelele la gunoi și se așază din nou pe scaun.

— Nu, spune ea. Nu a făcut-o.

— Dar cu celelalte fete?

Clatină din cap.

Răsuflu zgomotos, ușurată.

— Dar ce ți-a făcut mai exact?

— M-a abuzat.

— Dar… Mă uit în jur prin cafenea, de parcă oamenii așezați la celelalte mese m-ar putea ajuta.

Ce înseamnă asta? Te-a sărutat sau…

— Nu vreau să mă concentrez pe detalii, zice Taylor. Nu ajută.

— Nu ajută?

— Cauzei.

— Ce cauză?

Lasă capul într-o parte și mijește ochii, aceeași privire pe care mi-o arunca Strane când mă exprimam greu. Pentru o clipă, am impresia că îl imită iar.

— Aceea de a-l trage la răspundere.

— Dar e mort. Ce vrei să-i faci, să-i târăști cadavrul pe străzi?

Face ochii mari.

— Scuze, zic eu. Nu m-am exprimat bine.

Închide ochii și inspiră, ține aerul în piept, apoi răsuflă.

— E în regulă. E greu să vorbim despre asta. Ne descurcăm amândouă cât de bine putem.

Începe să vorbească despre articol, cum scopul lui este să scoată la lumină toate modurile în care sistemul a dat greș.

— Au știut cu toții, zice ea, și nu au făcut nimic ca să îl oprească.

Presupun că se referă la Browick, la cei din administrație, dar nu o întreb. Vorbește foarte rapid; mi-e greu să țin pasul. Un alt scop al articolului, zice ea, este să intrăm în legătură cu alte victime.

— Te referi în general? întreb eu.

— Nu, zice ea. Victimele lui.

— Mai sunt și altele?

— Trebuie să fie. Adică, a predat timp de treizeci de ani. Apucă cu mâinile paharul gol, își ștuguie buzele. Bun, știu că ai zis că nu vrei să apari în articol. Dau să spun ceva, dar ea continuă: Poți fi anonimă. Nu ar ști nimeni că e vorba de tine. Știu că e înspăimântător, dar mă gândesc la binele pe care l-ar face. Vanessa, lucrurile prin care ai trecut… Lasă capul în jos, se uită drept la mine. E

genul de poveste care poate schimba modul în care gândesc oamenii.

Clatin din cap.

— Nu pot.

— Știu că e înspăimântător, repetă ea. Și pe mine m-a îngrozit ideea la început.

— Nu, zic eu, nu e asta.

Așteaptă să îi explic, străfulgerându-mă cu privirea.

— Eu nu consider că am fost abuzată. Cu siguranță nu în felul în care vă considerați voi.

Ridică din sprâncenele-i deschise la culoare, surprinsă.

— Nu crezi că ai fost abuzată?

Cafeneaua pare să rămână fără aer, zgomotele să se amplifice, culorile pălesc.

— Nu mă consider o victimă, zic eu. Știam în ce mă bag. Am vrut să o fac.

— Aveai cincisprezece ani.

— Chiar și la cincisprezece ani.

Continui, justificându-mă, cuvintele se revarsă din mine, aceleași replici vechi. Eu și el eram doi oameni întunecați, care tânjeau după aceleași lucruri; relația noastră a fost îngrozitoare, da, dar niciodată abuzivă. Cu cât Taylor pare mai îngrijorată, cu atât vorbesc mai cu poftă. Când îi spun că relația noastră a fost genul de poveste de dragoste măreață, își duce mâna la gură, de parcă i-ar fi rău.

— Și, dacă e să fiu pe deplin sinceră, zic eu, mi se pare că ceea ce faceți tu și jurnalista asta e cam aiurea.

Chipul i se schimonosește de neîncredere.

— Vorbești serios?

— Mi se pare nesincer. Unele dintre lucrurile pe care le spui despre el nu sunt adevărate, gândindu-mă cum îl știam eu.

— Crezi că mint?

— Cred că îl faci să pară mai rău decât era.

— Cum poți spune asta când știi ce mi-a făcut?

— Dar nu știu ce ți-a făcut, zic eu. Nu vrei să îmi spui.

Închide ochii. Se împinge cu palmele în masă, de parcă ar încerca să se calmeze.

— Știi că a fost un pedofil, vorbește ea, rar.

— Ba nu, spun eu, nu a fost.

— Tu aveai cincisprezece ani, zice ea. Eu aveam *paisprezece.*

— Asta nu e pedofilie, zic eu. Se holbează la mine, bulversată. Îmi dreg vocea și spun, cu grijă: Termenul mai corect ar fi efebofilie.

Și, uite așa, firul care ne conectează se slăbește. Ridică mâinile, de parcă ar vrea să spună: *Mi-a ajuns.* Spune că trebuie să se întoarcă la lucru, nici măcar nu se uită la mine în timp ce își ia paharul de cafea gol și telefonul.

Ies din cafenea după ea, împiedicându-mă ușor de prag. Brusc, simt imboldul să mă întind după ea, să o prind de cosiță și să nu-i mai dau drumul. Afară, trotuarul este aproape pustiu, se vede doar un bărbat cu mâinile în buzunarele hainei și cu privirea plecată, fluierând o singură notă statornică în timp ce se îndreaptă spre noi. Taylor îl privește pe bărbat, atât de furioasă, încât am impresia că se va răsti la el să tacă din gură, dar când trece pe lângă noi, se răsucește și flutură degetul spre mine.

— Mă gândeam tot timpul la tine când mă abuza, zice ea. Am crezut că erai singura persoană care ar fi putut înțelege prin ce treceam. Am crezut… Trage aer în piept, își coboară brațul. Cui îi pasă de ce credeam eu? M-am înșelat, cât se poate de evident. Dă să plece, dar se oprește și adaugă: Am primit amenințări cu moartea după ce am spus public ce s-a întâmplat. Știai? Oamenii mi-au postat adresa online și au spus că mă vor viola și ucide.

— Da, zic eu, știam.

— E egoist din partea ta să te uiți cum noi, celelalte, nu suntem crezute și să nu ne ajuți nicicum. Dacă ai spune ce s-a întâmplat, nimeni nu

te-ar putea ignora. Vor fi nevoiți să te creadă și atunci ne-ar crede și pe noi.

— Dar nu înțeleg ce ai avea de obținut. E mort. Nu își va cere scuze. Nu va recunoaște niciodată că a greșit cu ceva.

— Nu e vorba despre el, zice ea. Dacă ai spune ce s-a întâmplat, cei de la Browick vor fi obligați să admită că s-a întâmplat. Ar fi trași la răspundere. Ar putea schimba felul în care este administrată școala.

Mă privește expectativ. Ridic din umeri, iar ea oftează frustrată.

— Îmi pare rău pentru tine, zice ea.

Când dă să plece, întind mâna. O ating ușor cu degetele pe spate.

— Spune-mi ce ți-a făcut, zic eu. Nu spune că te-a abuzat. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Se întoarce cu privirea sălbatică.

— Te-a sărutat? Te-a dus în biroul lui?

— Birou? repetă ea, iar eu închid ochii, ușurată să văd că e confuză. De ce contează atât de mult pentru tine? mă întreabă ea.

Deschid gura, gata să rostesc *pentru că… pentru că orice ai fi păţit tu, nu are cum să fi fost prea grav, pentru că e ridicol să ceri atât de mult, când eu am dus greul. Eu sunt cea care a fost însemnată pe viaţă.*

— M-a pipăit, bine? zice ea. În sala de clasă, la catedră.

Răsuflu și simt că mi se înmoaie picioarele, mă clatin. Ca Strane sub molid, la petrecerea de Halloween. *Ştii ce vreau să îţi fac?* La momentul respectiv, doar mă atinsese – mă pipăise pe sub catedră.

— Dar m-a violat în alte feluri, zice ea. Nu trebuie să fie fizic ca să fie abuz.

— Și celelalte fete? întreb eu.

— Și pe ele le-a pipăit.

— Atât a făcut?

— Da, cred că doar atât, zice ea disprețuitoare.

Deci le-a atins. Așa cum mi-a mărturisit mereu, începând cu seara aceea din casa lui, când mi-a cuprins fața cu mâinile și mi-a zis *„Am atins-o. Atât.”* M-am simțit ușurată atunci. Aștept să mă simt ușurată și acum, dar nu simt nimic, nici măcar indignare sau șoc. Pentru că nu se schimbă nimic, acum că a spus-o ea. Știam deja.

— Știu cât de diferit a fost în cazul tău, zice ea. Dar a început la fel, nu-i așa? Te-a chemat la catedră. Ai scris despre asta pe blog. Îmi amintesc când l-am găsit prima dată. Când l-am citit, am avut impresia că mă citeam pe mine însămi.

— L-ai citit atunci?

Încuviințează din cap.

— L-am găsit salvat la favorite pe computerul lui. Uneori ți-am lăsat comentarii anonime. Mi-a fost prea teamă să îmi folosesc numele.

Îi spun că nu am știut… Despre comentarii, despre faptul că mi-a citit blogul.

— Păi atunci, ce ai știut? mă întreabă ea. Chiar nu ai știut despre mine?

M-a întrebat deja și i-am răspuns deja, dar acum are altă însemnătate. Mă întreabă dacă am știut ce i-a făcut.

Îi spun adevărul.

— Am știut, zic eu. Am știut despre tine.

Mi-a spus despre ea, dar a zis că nu înseamnă nimic, iar eu nu l-am contrazis. L-am iertat și i-am oferit iertare pentru ceva mult mai grav, un lucru pe care nici măcar nu l-a comis. Ce însemna o mână pe picior în comparație cu ce îmi făcuse mie? Nu am crezut atunci că ar conta și chiar și acum, când stă în fața mea, mi-e greu să înțeleg răul pe care l-ar fi putut provoca. *Oare chiar a fost atât de rău ce ți-a făcut? A meritat toate astea?*

— Poate că ți se pare ceva mărunt, zice ea. Dar a fost suficient ca să mă distrugă.

Mă lasă stând așa, în mijlocul trotuarului, iar cosița îi săltă pe spate în timp ce se îndepărtează cu pași lungi. Mă duc acasă prin piață, văd bradul

uriaș de Crăciun împodobit cu luminițe, liceenii în pauza de prânz umblând hai-hui, băieții cu glugile pe cap și grupurile de fete cu geci de blugi și tenișii jerpeliți. Ojă sărită, cozi de cal, râsete și… închid ochii atât de strâns, încât văd scântei și stele. E încă în mine, încearcă să mă facă să le văd așa cum le-a văzut el, un șir de fete fără nume, așezate la masa de seminar. Are nevoie să îmi amintesc că ele nu au însemnat nimic. Abia dacă reușea să le deosebească. Nu au contat niciodată pentru el. Nu au însemnat nimic în comparație cu mine. *Te-am iubit,* zice el. *Vanessa mea cea întunecată.*

∵

Sunt în cabinetul lui Ruby și o întreb:

— Crezi că sunt egoistă?

E târziu, nu e ziua sau ora la care ne întâlnim de obicei. I-am trimis un mesaj că am o urgență, lucru pe care mi-a spus mereu că îl pot face, dar de care nu mi-am imaginat vreodată că voi avea nevoie.

— Cred că există moduri de a merge mai departe care nu necesită să te expui complet, zice Ruby. Moduri mai bune.

Mă privește din fotoliu și așteaptă, cu o răbdare nesfârșită. Mă uit pe fereastră, cerul are mai multe nuanțe de albastru, de la azur la cobalt, la negru. Îmi las capul pe spate, astfel încât părul mi se dă la o parte de pe față, și spun, cu ochii în tavan:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, nu cred că ești egoistă.

Îmi îndrept capul.

— Ar trebui. Am știut tot timpul ce i-a făcut fetei ăleia. Cu unsprezece ani în urmă mi-a zis că a atins-o. Nu a mințit. Nu mi-a ascuns-o. Doar că nu mi-a păsat.

Expresia nu i se schimbă; doar din bătaia deasă a genelor îmi dau seama că am afectat-o.

— Am știut și despre celelalte fete, zic eu. Știam că le atinge. Ani de zile mă suna noaptea târziu și… și vorbeam despre lucrurile pe care le făceam când eram mai tânără. Chestii sexuale. Dar vorbea

și despre alte fete, de la orele lui. Îmi spunea cum le cheamă la catedră, îmi spunea ce făcea. Și nu mi-a păsat.

Ruby nu tresare nici acum.

— Aș fi putut să îl opresc, zic eu. Știam că nu se putea controla. Dacă l-aș fi lăsat în pace, probabil că ar fi reușit să se oprească. L-am forțat să retrăiască tot, atunci când nu voia să o facă.

— Lucrurile pe care ți le-a făcut, ție sau oricui altcuiva, nu au fost din vina ta.

— Dar am știut că e slab. Îți amintești? Chiar tu ai spus-o. Și ai dreptate, am știut. Mi-a zis că nu putea fi în preajma mea pentru că scoteam la iveală întunericul din el, dar nu l-am lăsat în pace.

— Vanessa, ascultă ce spui.

— L-aș fi putut opri.

— Bun, zice ea, dar și dacă l-ai fi putut opri, nu era responsabilitatea ta și nu ar fi schimbat nimic pentru tine. Pentru că dacă l-ai fi oprit, asta nu ar fi schimbat cu nimic faptul că ai fost abuzată.

— Nu am fost abuzată.

— Vanessa…

— Nu, ascultă-mă. Nu te purta de parcă nu aș ști ce spun. Nu m-a forțat niciodată, bine? S-a asigurat că încuviințez totul, mai ales când eram mai tânără. A fost grijuliu. A fost bun. M-a iubit.

O spun la nesfârșit, un refren care devine lipsit de sens atât de rapid. *M-a iubit, m-a iubit.*

Îmi sprijin capul în palme și Ruby îmi spune să respir. Aud vocea lui Strane în loc de-a ei, vocea lui îndemnându-mă să respir adânc, ca să mă poată pătrunde mai mult. *E plăcut,* a zis. *E atât de plăcut.*

— Așa m-am săturat de porcăria asta, șoptesc eu.

Ruby stă pe vine în fața mea, cu mâinile pe umerii mei, și e, de fapt, pentru prima dată când mă atinge.

— De ce anume te-ai săturat? întreabă ea.

— Să îl aud, să îl văd, să se insinueze cumva în tot ceea ce fac.

Tăcem amândouă. Îmi recapăt suflul și ea se ridică, luându-și mâinile de pe mine.

— Dacă te gândești la primul incident… îmi spune cu blândețe.

— Nu, nu pot. Îmi las capul pe spătarul scaunului, mă afund în pernă. Nu mă pot întoarce acolo.

— Nu trebuie să te întorci, spune ea. Poți rămâne în cameră. Gândește-te la un singur moment, la primul moment dintre voi doi care ar putea fi considerat intim. Când privești în urmă la acea primă amintire, cine a fost inițiatorul, tu sau el?

Așteaptă, dar nu o pot spune. *El.* M-a chemat la catedră și m-a atins în timp ce restul colegilor își făceau tema. Am stat lângă el, m-am holbat pe fereastră și l-am lăsat să facă ce a vrut. Și nu am înțeles, nu am cerut-o.

Oftez, îmi plec capul.

— Nu pot.

— E în regulă, spune ea. Ia-o încet.

— Simt doar… încep și îmi apăs podul palmelor de coapse. Nu pot pierde lucrul de care m-am agățat atâta vreme. Știi? Fața mi se schimonosește de durerea pe care o simt silindu-mă să o spun. Chiar am nevoie să fie o poveste de dragoste. Știi? Am mare nevoie să fie așa.

— Știu, spune ea.

— Pentru că dacă nu e o poveste de dragoste, atunci ce este?

O privesc în ochii ei sticloși, pe chip i se citește empatia evidentă.

— E viața mea, zic eu. La asta s-a rezumat toată viața mea.

Stă deasupra mea în timp ce îi spun că sunt tristă, foarte tristă, cuvinte mici și simple, singurele care au o logică, în timp ce mă apuc de piept, ca un copil, și arăt unde mă doare.

2007

În semestrul de primăvară încep iar să beau, iar pe noptiera mea sunt o grămadă de sticle goale. Când nu mă aflu la cursuri, sunt în pat, cu laptopul în poală, cu ventilatorul zbârnâind și ecranul luminând până noaptea târziu. Derulez fotografii cu Britney Spears în toiul unei căderi nervoase, se rade în cap, atacă paparazzi cu o umbrelă și are privirea unui animal ținut în cușcă. Blogurile de cancanuri postează aceleași imagini la nesfârșit, cu titluri precum „Fosta prințesă a populului adolescentin își pierde mințile!”, urmate de pagini întregi cu comentarii vesele: *Ce mai derapaj!… Ce trist că mereu ajung așa… Pun pariu că va fi moartă până la sfârșitul lunii.*

În timpul nopții îmi țin telefonul pe pervaz, lângă pat, iar dimineața, primul lucru pe care îl fac este să verific să văd de câte ori m-a sunat Strane. Când ies la bar cu Bridget și îmi simt telefonul că vibrează, îl scot din geantă și îl ridic, ca ea să îi vadă numele.

— Mă simt prost, zic eu, dar pur și simplu nu pot să vorbesc cu el.

I-am spus despre investigație, am zis că e o „vânătoare de vrăjitoare”, cum a zis Strane, i-am explicat clar că nu a făcut, de fapt, nimic rău, dar că sunt oricum furioasă pe el. Nu am oare dreptul de-a fi furioasă?

— Bineînțeles că da, zice Bridget.

Încep să verific în fiecare zi pagina de Facebook a lui Taylor Birch, uitându-mă la fotografiile ei publice, deopotrivă dezgustată și încântată de cât de obișnuită pare, cu aparatul dentar și părul ei blond platinat, aspru. O singură fotografie mă face să mă opresc: zâmbește strengărește într-o uniformă de hochei de câmp, kiltul venindu-i până la jumătatea coapselor bronzate; peste pieptul plat scrie, cu maro: BROWICK. Dar apoi mi-l

amintesc pe Strane descriind trupul meu la cincisprezece ani, cum mi-a zis că sunt destul de dezvoltată, mai degrabă ca o femeie. Mă gândesc la domnișoara Thompson, la trupul ei cu forme feminine. Nu ar trebui să fiu atât de nerăbdătoare să îl transform într-un monstru.

Nu am nevoie de credite, dar mă înscriu oricum la seminarul de literatură gotică al lui Henry. La oră, se întoarce spre mine când discuția cu ceilalți studenți trenează. Se lasă tăcerea în încăpere și el trece cu privirea peste ceilalți, dar se oprește mereu asupra mea.

— Vanessa? mă impulsionează el. Ce părere ai?

Se bazează pe faptul că am mereu ceva de spus despre poveștile cu femei obsesive și bărbați monstruoși.

După fiecare oră, găsește mereu un pretext ca să mă duc la el în birou – are o carte pe care vrea să mi-o împrumute, m-a nominalizat pentru un premiu al catedrei, vrea să vorbească cu mine despre un post de asistentă care va fi disponibil anul viitor, să am ceva de făcut în timp ce lucrez la cererile de înscriere la doctorat –, dar odată ce rămânem singuri, ajungem să stăm la taclale, să râdem. Să râdem! Râd mai mult cu el decât am râs vreodată cu Strane, pe care încă îl ignor, care a început să mă sune în fiecare seară, să-mi lase mesaje vocale, implorându-mă să îl sun, dar nu vreau să aud cum atârnă de un fir de ață. Îl vreau pe Henry, vreau să stau la el în birou și să arăt spre o carte poștală lipită de perete, singurul lucru pe care l-a atârnat pe pereți, și să îl întreb care e povestea ei, ca el să îmi spună că e din Germania, că s-a dus la o conferință acolo și și-a pierdut bagajul și a trebuit să bântuie pe acolo în pantaloni de trening. Vreau să îl aud spunându-mi că sunt amuzantă, fermecătoare, genială, cea mai bună studentă pe care a avut-o vreodată; să îmi descrie ce crede el că îmi rezervă viitorul.

— Când vei fi la doctorat, zice el, vei fi una dintre acele asistente universitare la modă, genul care își ține orele la cafenea.

E un lucru mărunt, dar suficient ca să îmi taie răsuflarea. Mă și văd în fața sălii de clasă, spunându-le studenților mei ce să citească și ce să scrie. Poate că, de fapt, despre asta a fost vorba – nu i-am vrut pe bărbații aceștia, ci am vrut să fiu în locul lor.

Pe blog documentez tot ce îmi spune, fiecare privire, fiecare zâmbet. Obsedată de ce ar putea însemna, pontez totul, de parcă așa aș obține un răspuns. Luăm prânzul împreună la centrul pentru studenți, îmi răspunde la e-mailuri la ora unu noaptea, având replică la toate glumele mele și semnându-se „Henry", în timp ce emailurile trimise către toată clasa sunt semnate cu „H. Plough". Pe blog, tastez la nesfârșit: *S-ar putea să nu însemne nimic, dar ar trebui să însemne ceva,* până când rândurile umplu tot ecranul. Îmi spune cum a învățat pe de rost „Jabberwocky", pe când avea zece ani, ca să se amuze, și mi-l imaginez cum era în copilărie, lucru pe care nu am reușit niciodată să îl fac cu Strane. Dar chiar așa e, cel puțin copilăros, dacă nu chiar de-a dreptul un băiețandru, care zâmbește strengărește când îl tachinez, îmbujorându-se. În e-mailurile lui face trimiteri la episoade din *The Simpsons,* menționează un cântec care a fost popular pe când era la doctorat.

— Nu îi știi pe Belle and Sebastian? mă întreabă el, surprins.

Îmi face un CD și, în timp ce cercetez versurile în căutarea unor indicii, versiunea mea care trăiește în mintea lui iese la iveală.

Dar nu mă atinge. Nimic care să aducă a atingere, nici măcar nu dă mâna cu mine. Doar mă privește la nesfârșit – în biroul lui, la curs. De cum dau să spun ceva, expresia îi devine tandră și laudă tot ce spun în asemenea măsură încât ceilalți

studenți schimbă priviri enervate, ceva de genul: *Iar începe.* Mi se pare familiar, o traiectorie pe care mi-o amintesc atât de bine, încât trebuie să îmi încleștez pumnii ca să nu îl sfârtec când suntem singuri. Îmi spun că e doar în mintea mea și că așa își tratează profesorii normali cei mai buni studenți, un pic de atenție specială, nimic pentru care să te pierzi cu firea. Doar că eu sunt o depravată, cu mintea deformată de Strane în așa măsură, încât iau, în mod eronat, un favoritism inocent drept interes sexual. Pe de altă parte… să-mi facă un CD? Să mă cheme la el în birou în fiecare zi? Nu mi se pare normal, simt asta în trupul meu, iar trupul meu știe mai bine, chiar dacă mintea mi-e confuză. Uneori am impresia că așteaptă să mă duc eu spre el, dar nu mai am curajul pe care l-am avut la cincisprezece ani, mă tem de respingere și, în plus, nu îmi oferă suficient; nicio mângâiere pe genunchi, nicio frunză ridicată în dreptul părului meu. Cel mai neobrăzat lucru pe care îl fac: să nu port sutien într-o zi în care mă îmbrac cu un maiou de mătase, dar apoi sunt dezgustată când se holbează – așadar, ce îmi doresc? Nu știu, nu știu.

Târziu în noapte, când sunt prea beată ca să mă opresc, deschid laptopul și caut pe net Liceul Browick, accesez profilurile profesorilor. Penelope Martinez și-a luat diploma de licență de la Universitatea din Texas în 2004, ceea ce înseamnă că are douăzeci și patru de ani. Atât avea și domnișoara Thompson când ea și Strane făceau ce-or fi făcut. De ce nu i s-a părut nimănui greșit la vremea respectivă, o fată de douăzeci și patru de ani și un bărbat de patruzeci și doi de ani? Zic „fată” pentru că era mai degrabă fată decât femeie pe atunci, cu elasticele ei de păr lucioase și hanoracele cu glugă. Și Penelope arată ca o fată: păr negru lucios, nas mic ca un năsturel și umeri subțiri. Are un chip proaspăt și tineresc, genul lui Strane. Mi-l imaginez umblând alături de ea prin

campus, cu mâinile împreunate la spate, făcând-o să zâmbească. Mă întreb ce ar face dacă ar încerca să o atingă. Ce a făcut când a atins-o Henry prima dată. Nu știu când s-au cuplat, dar ar fi fost oricum cu zece ani mai în vârstă decât ea, cu mâini mari și neîndemânatice și răsuflând fierbinte prin barbă.

Într-o după-amiază, eu și Henry stăm de vorbă în biroul lui și îi sună telefonul. De cum răspunde, știu că e ea. Se întoarce cu spatele la mine, îi răspunde scurt la întrebări. Ceva din vocea lui mă face să mă simt de parcă aș fi o intrusă, dar când mă ridic și dau să plec, întinde mâna și îmi spune pe mutește: *Așteaptă.*

— Trebuie să închid, zice el, exasperat, la telefon. Sunt cu o studentă.

Închide fără să își ia la revedere și mi se pare un triumf.

Nu mi-a mărturisit niciodată că e soția lui, și nu o „prietenă”. Nu o menționează deloc. De ce ar face-o? De ce nu ar face-o? Nu există nicio dovadă a existenței ei, nicio verighetă, nicio fotografie în biroul lui. Poate că e rea cu el, poate că e plictisitoare, poate că el e nefericit. Poate că, de când m-a cunoscut, s-a gândit că ar fi trebuit să mai aștepte. Mă forțez să mă gândesc la ea pentru că așa mi se pare moral, dar e doar o siluetă neclară la periferia minții mele. Penelope. Mă întreb dacă Henry îi spune așa sau dacă folosește un nume de alint. Îi mai caut o dată profilul pe site-ul Liceului Browick, îmi imaginez că s-ar putea să vorbească cu Strane chiar în clipa în care eu vorbesc cu Henry. Strane, care mă sună de nenumărate ori, care spune că are nevoie de mine, că tăcerea asta la care îl supun e crudă și nedreaptă. Poate că indiferența mea îl face să se simtă atât de singur, încât trebuie să flirteze cu consiliera cea tânără și drăguță. Pun pariu că îi e ușor să vorbească cu ea, mai ușor decât i-a fost vreodată să vorbească cu mine. Mi-o imaginez că îl ascultă cum turuie la nesfârșit, zâmbind răbdător,

implacabil. Ascultătoarea perfectă. I-ar plăcea la nebunie asta. Creierul meu continuă așa, până când aproape că uit că e totul în mintea mea: Strane care o face pe Penelope să râdă în timp ce eu îl fac pe Henry să râdă; Henry acasă, treaz noaptea târziu în living, scriindu-mi un e-mail, în timp ce Penelope e în dormitor și îi scrie lui Strane.

Și totuși, revin mereu la o realitate dură: Henry știe cu siguranță că l-aș lăsa să mă atingă, dar nu încearcă niciodată. Îmi dau seama că acesta este cel mai semnificativ detaliu. Le neagă pe toate celelalte.

13 februarie 2007

Au trecut șase săptămâni de când am vorbit cu S. și mi-a spus că oamenii vor să-i vină de hac și că s-ar putea ca unul dintre inamicii lui să încerce să ia legătura cu mine. I-am jurat că îi sunt loială și că îi voi fi loială pe vecie (ce alternativă am? să îl torn? de neconceput), dar din noaptea aceea petrecută la el acasă, nu l-am mai putut suporta. Am căsuța plină de mesaje vocale. Vrea să mă scoată la cină, vrea să știe ce mai fac, vrea să mă vadă, mă vrea. Ascult câteva secunde din fiecare mesaj, apoi îmi arunc telefonul cât colo. E prima dată când simt cu adevărat că se ține după mine. Nu e câtuși de puțin o simplă coincidență că asta se întâmplă după ce a mărturisit că a făcut ceva rău.

Nu reușesc să mă conving să scriu ce a făcut, deși, cu cât sunt mai evazivă, cu atât fapta lui pare mai teribilă. Nu e ca și cum ar fi ucis pe cineva. Nici măcar nu a făcut cu adevărat rău cuiva, deși „răul" este un lucru atât de subiectiv. Numai dacă ne gândim la tot răul pe care-l pricinuim fără să ne dăm seama. Un țânțar pe brațul tău; nici măcar nu eziți să îl omori dintr-o lovitură.

După curs, Henry spune că trebuie să mă întrebe ceva.

— M-am gândit să îți scriu un e-mail, zice el, dar mi-am zis că ar fi mai bine să ți-o spun personal.

Când ajungem în biroul lui, închide ușa.

Îl privesc cum se freacă pe față, cum trage adânc aer în piept.

— Mi-e incomod să fac asta, zice el.

— Ar trebui să mă îngrijorez? îl întreb eu.

— Nu, se grăbește el să spună. Sau, nu știu. Doar că am auzit un zvon despre fostul tău liceu, ceva despre un profesor de engleză care s-a purtat inadecvat cu o elevă. Am auzit povestea de la altcineva, nu știu fapte reale, dar m-am gândit… Ei bine… Nu știu ce să cred.

Înghit în sec.

— Prietena ta ți-a spus despre asta? Cea care lucrează acolo?

Încuviințează din cap.

— Da, ea mi-a spus.

Aștept o clipă îndelungată în tăcere, suficient timp ca să îmi spună adevărul.

— Cred că mă simt puțin responsabil, zice el, știind ceea ce știu.

— Dar nu e treaba ta. Mă privește uimit, așa că adaug: O zic în sensul bun. Nu trebuie să îți faci griji în privința asta. Nu e problema ta.

Încerc să zâmbesc de parcă gâtlejul nu mi s-ar încleșta ca un pumn, tăindu-mi răsuflarea. Mi-o imaginez pe Taylor Birch plângând pe canapea, confesându-se în fața lui Penelope, consiliera înțelegătoare – *Domnul Strane m-a atins, de ce a făcut-o, de ce nu vrea să o mai facă* –, dar creierul meu se duce prea departe, sfârșește iar în biroul lui Strane. Caloriferul care șuieră, geamul din sticlă de mare.

— Uite ce e, zic eu, e o școală cu internat. Astfel de zvonuri apar tot timpul. Dacă prietena ta nu e acolo de multă vreme, s-ar putea să nu știe ce să ia în serios și ce să ignore. Va învăța.

— Părea destul de grav, spune Henry.

— Dar ai spus că ai auzit de la altcineva, zic eu. Eu știu ce s-a întâmplat de fapt, bine? Mi-a spus. Mi-a spus că doar a atins-o pe picior.

— Ah, zice Henry, surprins. Nu m-am gândit… Adică, nu mi-am dat seama că încă păstrezi legătura cu el.

Îmi simt brusc gura uscată când îmi dau seama de greșeala mea. O victimă bună nu ar mai vorbi cu violatorul ei. Faptul că eu și Strane păstrăm încă legătura pune la îndoială tot ce l-am lăsat pe Henry să creadă.

— E complicat, zic eu.

— Bineînțeles, spune el. Bineînțeles.

— Pentru că de fapt nu m-a *violat* efectiv.

— Nu trebuie să îmi explici, zice el.

Stăm tăcuți, eu cu privirea plecată în podea, el privindu-mă lung.

— Chiar nu trebuie să îți faci griji, spun eu. Ce s-a întâmplat cu fata aia nu seamănă deloc cu ce mi s-a întâmplat mie.

Zice că e în regulă, că mă crede, și o lăsăm așa.

∵

În prima săptămână din martie, primesc prin poștă un plic galben, cu adresa mea notată cu scrisul pătrățos al lui Strane. Înăuntru, găsesc o scrisoare de trei pagini și un pachet de documente capsat: o fotocopie a declarației pe care am semnat-o amândoi în ziua în care am fost descoperiți, datată 3 mai 2001; notițe scrise de la întâlnirea pe care au avut-o el și doamna Giles cu părinții mei; o poezie despre o sirenă și o insulă cu marinari naufragiați pe care îmi amintesc vag că am scris-o; o copie a formularului de retragere de la școală, cu semnătura mea în josul paginii; o scrisoare despre mine, Strane și zvonul că am avea o relație, adresată doamnei Giles, un scris pe care nu îl recunosc până nu văd numele de la sfârșit – Patrick Murphy, tatăl lui Jenny, scrisoarea care a pus totul în mișcare.

Pun toate documentele pe pat, hârtie după hârtie. În scrisoarea adresată mie, Strane scrie:

Vanessa,

Nu o duc bine aici. Nu știu cum să interpretez tăcerea ta, dacă încerci să îmi comunici ceva prin mutismul tău, dacă ești furioasă, dacă vrei doar să mă pedepsești. Ar trebui să știi că mă pedepsesc deja singur destul de mult.

Mizeria aia cu hărțuirea continuă. Sper că se va rezolva curând, dar s-ar putea ca lucrurile să se înrăutățească înainte să se amelioreze. Există în continuare posibilitatea ca cineva să te contacteze cu scopul de-a te folosi împotriva mea. Sper că mă pot baza în continuare pe tine.

Poate că sunt un prost să îți scriu asta. Deții o putere imensă asupra vieții mele. Mă întreb cum te simți să îți petreci zilele prefăcându-te a fi o studentă obișnuită, știind în tot acest timp că ai putea distruge un bărbat cu un apel bine plasat. Dar încă am încredere în tine. Altfel, nu ți-aș trimite o scrisoare incriminatorie.

Uită-te la documentele pe care le-am inclus, la coșmarul din urmă cu șase ani. Ai fost atât de curajoasă atunci, mai degrabă o războinică decât o fetiță. Ai fost Ioana d'Arc a mea, ai refuzat să cedezi chiar și când flăcările îți lingeau picioarele. Mai există în tine curajul acela? Uită-te la aceste hârtii, dovada a cât de mult m-ai iubit. Te recunoști în ele?

Transcriu scrisoarea și o postez pe blog, fără vreun context sau vreo explicație. Doar la sfârșitul postării, scriu cu majuscule: VĂ IMAGINAȚI CUM V-AȚI SIMȚI SĂ PRIMIȚI ASTA PRIN POȘTĂ? O întrebare adresată în neant, oricui și nimănui, de fapt. Rareori primesc răspunsuri la postările mele, nu am cititori regulați, dar în dimineața următoare, mă trezesc și găsesc un

comentariu anonim lăsat la ora 2.21 noaptea: *Scoate-l din viața ta, Vanessa. Nu meriți asta.*

Șterg postarea, dar încep să apară mai multe comentarii, mereu în toiul nopții, așteptându-mă la trezire. Un comentariu vers cu vers al unei poezii pe care o postez; *Splendid,* ca răspuns la o serie de selfieuri. Răspund: *Cine ești?,* dar nu primesc nicio replică. După aceea, comentariile se opresc.

*

Din ușa dormitorului, Bridget mă întreabă:

— Vii?

E începutul săptămânii Nebune de Primăvară, o săptămână de băute pe timp de zi și chiulit de la cursuri. În după-amiaza aceasta se ține o petrecere pe chei.

Îmi ridic privirea din laptop.

— Hei, uită-te la asta.

Întorc ecranul spre ea și îi arăt cea mai recentă poză a lui Taylor Birch: un selfie de aproape, cu colțurile buzelor lăsate în jos, ochii făcuți cu creion negru. Bridget nu reacționează, așa că îi spun:

— E fata care îl acuză.

— Ce-i cu ea?

— E atât de ridicol, îi spun râzând. Ce față face! Îmi vine să-i comentez să se înveselească.

Bridget mă privește îndelung, cu buzele țuguiate. În cele din urmă zice:

— Vanessa, e doar o copilă.

Întorc laptopul spre mine, simt cum îmi iau foc obrajii în timp ce închid pagina.

— Chiar nu ar trebui să-i verifici atât de des profilul, zice ea. Nu-ți face bine.

Închid brusc laptopul.

— Și mi se pare cam răutăcios să te amuzi pe seama ei.

— Da, am priceput, spun eu. Mersi de contribuție.

Mă privește cum mă dau jos din pat și mă plimb cu pași apăsați prin cameră, cum cotrobăi prin

grămezile de haine de pe podea.

— Deci, vii? mă întreabă ea.

∵

Sunt doar optsprezece grade afară, dar pentru luna aprilie în Maine e ca și cum ar fi vară. Pe debarcader sunt stivuite lăzi cu bere, iar pe grătare se fac hotdogii. Fetele stau la soare în sutienele de la costumele de baie, iar trei băieți în bermude se cațără pe granitul roz ca să își vâre picioarele până la genunchi în apa rece. Bridget găsește o tavă cu shoturi de jeleu și dăm pe gât câte trei fiecare, sugându-le printre dinți. Cineva mă întreabă ce planuri am după absolvire și îmi place la nebunie că de data asta chiar am un răspuns:

— Voi fi asistenta lui Henry Plough cât mă ocup de înscrierea la doctorat.

Când aude numele lui Henry, o fată se întoarce, mă atinge pe umăr. E Amy Doucette, de la seminarul de scriere academică.

— Vorbiți despre Henry Plough? întreabă ea. E beată criță; privirea îi fuge în toate direcțiile. Sfinte, e atât de sexy. Nu fizic, evident, dar intelectual. Îmi vine să îi crăp capul și să mă înfrupt din creierul lui. Știi ce zic? Râde, mă plesnește peste braț. Vanessa știe.

— Ce vrea să însemne asta? întreb eu, dar s-a întors deja cu spatele la mine, captivată de un pepene verde enorm, crăpat așa cum zicea ea că ar vrea să îi crape capul lui Henry.

— Am turnat două sticle de votcă în el, zice cineva.

Nimeni nu are cuțit sau farfurii, așa că oamenii iau pur și simplu cu mâna din el, iar zeama alcoolizată se scurge pe debarcader.

Golesc hulpav o doză de bere caldă și mă uit la valuri, prin spărturile dintre scânduri. Bridget vine la mine, cu câte un hotdog în fiecare mână și îmi oferă unul. Când clatin din cap și îi spun că plec, umerii i se pleoștesc.

— De ce nu poți să te distrezi și tu o dată în viață? întreabă ea, dar vede că sufăr, înțelege că a exagerat. Când plec, o aud strigând după mine: Glumeam! Vanessa, nu fi supărată!

La început mă îndrept spre casă, dar gândul de a petrece încă o după-amiază beată în pat mă face să cotesc brusc spre clădirea în care își are biroul Henry, știind că e în campus luni după-amiaza. I-am memorat programul: știu când e în campus, când predă și când e la birou, cel mai probabil singur.

Ușa e întredeschisă, biroul gol. Pe masă se află un teanc de hârtii și laptopul larg deschis. Îmi imaginez că mă trântesc pe scaunul lui și îi deschid sertarele de la birou, că studiez cu atenție tot ce are înăuntru.

Mă găsește aplecată peste biroul lui.

— Vanessa.

Mă răsucesc pe călcâie. Are brațele pline de caiete cu spirală, jurnale ale studenților de la cursul de creație; detestă să le corecteze. Știu atât de multe despre el. Nu e normal să știu atât de multe.

În timp ce așază jurnalele pe birou, mă prăbușesc pe scaunul pentru oaspeți și îmi proptesc capul în mâini.

— Ai pățit ceva? mă întreabă el.

— Nu, sunt doar beată.

Îmi las capul pe spate și văd că rânjește.

— Te îmbeți și instinctele îți spun să vii aici? Sunt flatat.

Gem, îmi apăs palmele pe ochi.

— Nu ar trebui să fii drăguț cu mine. Mă port neadecvat.

Pe chip i se citește o urmă de tristețe. Nu trebuia să spun asta. Știu mai bine ca oricine că dacă atrag prea multă atenție asupra comportamentului nostru, aș putea distruge totul.

Îmi vâr mâna în buzunar, scot telefonul, i-l întind în timp ce derulez apelurile pierdute.

— Vezi? Uite de câte ori m-a sunat. Nu vrea să mă lase în pace. Îmi pierd mințile.

Nu îi explic despre cine e vorba, pentru că nu e nevoie. Probabil că se gândește la Strane de fiecare dată când mă privește. Mă întreb dacă s-au cunoscut. Mi i-am imaginat dând mâna, urmele pe care le-am lăsat pe trupul lui Strane transferându-se asupra lui Henry – nicicând n-am fost mai aproape să-l ating.

Henry se holbează la telefon.

— Te hărțuiește, zice el. Nu îi poți bloca numărul?

Scutur din cap, deși habar n-am dacă se poate sau nu. Probabil că aș putea, dar vreau să continue să mă sune. E ca o răsuflare pe ceafa mea. Mai știu și că Henry mă compătimește doar atunci când fac și îmi doresc lucrurile potrivite, când îmi iau toate măsurile necesare ca să mă protejez.

— Să-ți zic până unde merge hărțuirea? spun eu. Cu câteva săptămâni în urmă, mi-a trimis prin poștă câteva hârtii de când am fost exmatriculată de la Browick…

— Ce? face Henry și se holbează la mine cu gura căscată. Nu mi-am dat seama că ai fost exmatriculată.

E o altă minciună? Practic, m-am retras – în plicul trimis de Strane se afla chiar și o copie a formularului de retragere –, dar mi se pare că mai degrabă am fost exmatriculată, pentru că nu a fost alegerea mea, chiar dacă a fost vina mea.

Mă aud spunându-i întreaga poveste, cum mi-am asumat vina pentru că nu am vrut ca Strane să ajungă la închisoare, despre întâlniri și cum am zis că sunt o mincinoasă în fața unei încăperi pline, cum am răspuns la întrebări de parcă ar fi fost o conferință de presă. Henry mă ascultă cu gura căscată, mă compătimește, și cu cât pare mai afectat, cu atât îmi doresc mai mult să vorbesc. Mă ia valul, mă simt îndreptățită, mă cuprinde senzația că am trăit un lucru îngrozitor, un dezastru atât de

dezolant, încât mi-a scindat viața în două. Iar acum, că am supraviețuit, simt dorința de a spune. Nu ar trebui să pot spune această poveste dacă vreau? Chiar dacă manipulez adevărul și ascund detalii, nu merit să văd dovada a ceea ce mi-a făcut Strane pe chipul plin de compasiune al altei persoane?

— De ce ar face așa ceva? întreabă Henry. Se întâmplă acum ceva care să îl facă să îți trimită lucrurile astea?

— L-am ignorat, zic eu, din cauza celor întâmplate.

— Te referi la plângerea împotriva lui?

Încuviințez din cap.

— E îngrijorat că îl voi da de gol.

— Ai lua în calcul această variantă? întreabă Henry.

Nu îi răspund, ceea ce echivalează cu o negare. Învârtindu-mi telefonul în mâini, îi spun:

— Probabil că mă crezi îngrozitoare.

— Ba nu.

— Doar că e foarte complicat.

— Nu trebuie să îmi explici.

— Nu vreau să crezi că sunt egoistă.

— Nu cred asta. Din punctul meu de vedere, ești puternică, da? Ești incredibil de puternică.

Spune că Strane a pierdut contactul cu realitatea, că încearcă să mă controleze, să mă facă să mă simt de parcă aș avea din nou cincisprezece ani, că ce mi-a făcut și ce continuă să îmi facă depășește orice limite. În timp ce Henry vorbește, văd un cer alb și o întindere nesfârșită de pământ pârjolit, o siluetă abia vizibilă în spatele unui zid de fum, îl văd pe Strane care urmărește cu degetul vene albăstrui pe pielea mea palidă și fire de praf rotindu-se în lumina slabă a soarelui iernatic.

— Nu voi spune niciodată ce a făcut, zic eu, oricât de rău s-ar purta.

Expresia lui Henry se îmblânzește – și devine atât de tristă. În clipa aceea simt că dacă m-aș duce

spre el, m-ar lăsa să fac orice aș vrea. Nu m-ar refuza. E suficient de aproape ca să îl ating, cu genunchiul îndreptat spre mine, așteptând. Mi-l imaginez desfăcându-și brațele, trăgându-mă spre el. Gura mea, la câțiva centimetri de gâtul lui, trupul lui cutremurându-se când îmi lipesc buzele de el. M-ar lăsa. M-ar lăsa să fac orice.

Nu mă mișc; oftează.

— Vanessa, îmi fac griji pentru tine, zice el.

∵

În vinerea de dinaintea vacanței de primăvară, Bridget vine acasă cu o pisicuță înfășurată într-un prosop. Are blana în nuanțe de alb, roșu și negru, ochii verzi, burtica întesată de purici și coada strâmbă.

— Am găsit-o pe alee, la tomberonul de lângă cafenea, zice Bridget.

Îmi duc degetele la botul pisicuței, o las să mă muște de degetul mare.

— Miroase a pește.

— Era cu capul într-o cutie de somon afumat.

O îmbăiem, îi punem numele Minou. Pe înserat, mergem la WalMart, în Ellsworth, să luăm o litieră și mâncare pentru pisici, vârând-o pe pisicuță într-o geantă mare de pânză, pe care Bridget o cară pe umăr, pentru că nu îndrăznim să o lăsăm singură. Pe drum spre casă, în timp ce Minou miaună în poala mea, telefonul începe să îmi sune iar și iar – Strane.

Bridget râde când resping apelul, a patra oară la rând.

— Ești așa de rea, zice ea. Aproape că mi-e milă de el.

Telefonul vibrează, semn că am primit un mesaj vocal nou, iar ea icnește sarcastic, prefăcându-se șocată. Suntem atât de zăpăcite din cauza pisicuței, încât totul pare la îndemână, de parcă ne-am putea tachina în legătură cu orice și doar am râde la nesfârșit.

— Nici măcar nu ai de gând să-l asculți? mă întreabă ea. Ar putea fi o urgență.

— Serios că nu e.

— Nu ai de unde să știi! Ar trebui să asculți.

Ca să-i dovedesc că am dreptate, pun mesajul pe difuzor, așteptându-mă să îl aud implorându-mă cu voce guturală să îl sun înapoi, supărat că nu am mai dat niciun semn, să mă întrebe dacă am primit pachetul pe care l-a trimis. În schimb, se aude un zgomot distorsionat, sunetul vântului și pârâituri suprapuse cu vocea lui, furioasă:

— Vanessa, sunt pe drum spre apartamentul tău. Răspunde naibii la telefon!

Apoi un clic, mesaj vocal încheiat.

— Mie îmi pare a fi o urgență, spune Bridget, pe un ton prudent.

Îl sun și răspunde după niciun apel.

— Ești acasă? Mai am o jumătate de oră până la tine.

— Da, zic eu. Sau, de fapt, nu. Nu sunt acasă în clipa asta. Am găsit o pisicuță. A trebuit să-i cumpărăm litieră.

— Poftim?

Clatin din cap.

— Nimic, nu contează. De ce vii aici?

Râde nervos.

— Cred că știi de ce.

Bridget îmi tot aruncă priviri, se uită când la mine, când la drum. În lumina bordului, văd cum îmi spune pe mutește:

— *E totul în regulă?*

— Nu știu de ce, zic eu. Habar n-am ce se întâmplă. Dar nu poți să te hotărăști să vii pur și simplu…

— Ți-a zis deja el ce s-a întâmplat?

Mă uit la parbriz, la tunelul pe care-l formează farurile pe autostrada întunecată. Simt împunsături în ceafă când aud cum Strane scuipă printre dinți cuvânt*ul ei*

— Cine?

Strane râde din nou. Îl văd în mintea mea: ochii duri, maxilarul încleștat, o furie înverșunată pe care l-am văzut simțind-o doar față de alții. Am impresia că îmi fuge pământul de sub picioare la gândul că simte aceeași furie față de mine.

— Nu face pe proasta, zice el. Ajung în zece minute.

Încerc să subliniez că tocmai ce mi-a zis că e la o jumătate de oră distanță, dar a închis deja; pe ecran apare mesajul APEL ÎNCHEIAT. Lângă mine, Bridget mă întreabă:

— Ești bine?

— Vine la apartament.

— De ce?

— Nu știu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu știu, Bridget, mă răstesc eu. Sunt convinsă că ai auzit toată conversația, ce naiba! Nu prea a fost generos cu detaliile.

Ne continuăm drumul în tăcere. Clipele noastre de camaraderie relaxată de până acum au dispărut cu totul. Minou miaună în poala mea, sunete scurte și jalnice, care l-ar înfuria doar pe un monstru – dar probabil că asta sunt și eu, pentru că îmi vine doar să îmi încleștez palma pe fețișoara ei și să urlu la ea, la Bridget, la toată lumea, să tacă naibii din gură o secundă și să mă lase să gândesc.

*

Bridget spune că va pleca în noaptea asta, ca să ne lase pe mine și pe Strane singuri, să discutăm. De fapt, e limpede că vrea doar să scape de mine, de iubitul meu ciudat și bătrân și de norul de furtună care planează mereu asupra mea. După cum am auzit-o spunându-i unui tip pe care l-a adus acasă cu două săptămâni în urmă: Ah, *Vanessa e mereu în modul de criză, e genul de fată care atrage drame.*

După ce pleacă, mă așez pe canapea, cu Minou pe genunchi și laptopul deschis pe măsuța pentru cafea. O dată la câteva minute mă aplec și dau

refresh la pagină, de parcă m-aș aștepta să apară un e-mail care să îmi explice ce s-a întâmplat. Când aud ușa de la clădire deschizându-se și pași apăsați urcând pe scări, o dau jos pe Minou și apuc telefonul. Strane bate cu putere la ușa apartamentului, pisicuța dispare după canapea, iar eu apăs cu degetul mare tastatura telefonului, ideea de a suna la 911 fiind la fel de fantasmagorică precum cea de a primi un e-mail de la Henry. Nu aș rezolva nimic dacă aș suna la ei. Să cer ajutor ar însemna să răspund la întrebările fără răspuns ale dispecerului, care îmi va cere să îi explic inexplicabilul. *Cine e bărbatul care bate la ușă? De unde îl știți? Mai exact, ce relație aveți cu el? Trebuie să îmi spuneți toată povestea, doamnă.* Opțiunile mele: să îmi croiesc cu greu drum prin cei șapte ani de mocirlă și să mă las la mila unei terțe părți sceptice, care s-ar putea ca nici măcar să nu mă creadă, sau să deschid ușa și să sper că nu va fi prea rău.

Când îi deschid, gâfâie și se apleacă în față chiar lângă ușă, cu mâinile pe coapse, răsuflând șuierat. Fac un pas spre el, îngrijorată că e pe punctul de-a cădea. Ridică o mână.

— Nu te apropia de mine, zice el.

Se îndreaptă, își aruncă haina pe fotoliul din ratan, se uită în jur la prosoapele murdare care se revarsă pe ușa de la baie, la castronul de pe măsuța de cafea, plin cu macaroane cu brânză întărite. Se duce în bucătărie, deschide dulapurile.

— Nu ai pahare curate? întreabă el. Nici măcar unul?

Arăt spre stiva de pahare de plastic de pe blat și se încruntă la mine – *fată leneșă, risipitoare* – și își umple unul cu apă de la robinet, îl privesc cum bea, numărând secundele până va deveni iarăși furios, dar după ce golește paharul, se sprijină pur și simplu de blat, complet dezumflat.

— Chiar nu știi de ce am venit? mă întreabă el.

Clatin din cap în timp ce mă sfredelește cu privirea. Nu l-am mai văzut de la Crăciun, când mi-a spus despre Taylor Birch. S-a schimbat în lunile care au trecut de-atunci, e ceva legat de fața lui. Mă uit cu atenție, până îmi dau seama ce anume: ochelarii. Sunt fără rame acum, aproape invizibili. Simt un junghi în inimă la gândul că a schimbat fără să îmi spună un lucru atât de definitoriu.

— Am venit aici direct de la un eveniment cu profesorii de la Browick, zice el. Sau o strângere de fonduri. Naiba știe ce a fost. Nici măcar nu aveam de gând să particip. Știi că urăsc astfel de lucruri, dar m-am gândit că încă o noapte în care stau sechestrat în casă s-ar putea să îmi vină de hac. Oftează, se freacă la ochi. M-am săturat să fiu tratat ca un lepros.

— Ce s-a întâmplat?

Își coboară mâna.

— Stăteam cu câțiva colegi, printre care și Penelope. Se uită să vadă o reacție pe chipul meu și mă surprinde icnind. Vezi? Știi ce îți voi spune. Nu face pe proasta cu mine. Nu…

Lovește cu palmele în blatul de bucătărie și face un pas mare spre mine, cu mâinile întinse, de parcă ar vrea să mă prindă de umeri, după care se oprește brusc, își încleștează pumnii.

Perdelele sunt trase la o parte. Nevoia de a ne proteja e atât de adânc înrădăcinată în mine, încât doar la asta mă gândesc, că oricine ar trece pe stradă ar putea să își ridice privirea și să vadă limpede ce se petrece înăuntru. Când mă duc să le trag, mă apucă de braț.

— I-ai spus soțului ei, zice el. Profesorului tău. I-ai spus că te-am violat.

Când îmi dă drumul, mă împinge. Nu foarte tare, dar îndeajuns încât să mă împleticesc în spate și să mă ciocnesc de coșul de gunoi, care ar trebui să fie sub chiuvetă, dar care zace în schimb în mijlocul podelei din bucătărie, nici nu mai știu de

când. Cad, iar hota de deasupra aragazului zornăie așa cum face în zilele cu vânt puternic. Strane nu se mișcă în timp ce mă străduiesc să mă ridic. Mă întreabă dacă m-a rănit.

Clatin din cap.

— Sunt bine, zic eu, deși simt că m-am lovit la noadă. Mă uit iarăși spre fereastră, la martorii fascinați pe care mi-i imaginez afară, în întuneric. De ce a vorbit cu tine despre mine? Mă refer la soția lui. Penelope.

— Ea nu mi-a spus nimic despre tine. Soțul ei mi-a zis. Soțul ei care s-a uitat urât la mine timp de o oră și jumătate și care m-a urmărit apoi la baie…

Ceva în mine se clatină, se prăbușește brusc.

— Henry a fost acolo? L-ai cunoscut?

Strane se oprește, luat prin surprindere de felul în care rostesc numele celuilalt bărbat, ca o suflare, ca un oftat după sex. Preț de o clipă, pe chip i se citește slăbiciunea.

— Ce a zis? întreb eu.

Și uite așa, expresia i se înăsprește la loc, e încruntat și privirea îi scapără.

— Nu, zice el monoton. Eu pun întrebările acum. Spune-mi de ce ai făcut-o. De ce te-ai simțit obligată să îi spui unui bărbat a cărui soție lucrează cu mine că te-am violat, spune și glasul i se frânge când pronunță acel cuvânt. I se pare atât de respingător, încât icnește. Spune-mi de ce ai făcut-o.

— Încercam să îi explic ce s-a întâmplat când am plecat de la Browick. Nu știu. Mi-a scăpat.

— De ce ar trebui să îi explici așa ceva?

— A zis că a predat la o școală privată, și i-am spus că eu am studiat la Browick. El mi-a zis că are o prietenă care lucrează acolo. Dintr-una într-alta, am ajuns pur și simplu să discutăm despre asta. Nu am căutat să-i spun.

— Deci cineva menționează Liceul Browick și tu începi să turui imediat despre viol? Pentru

numele lui Dumnezeu, Vanessa, ce e în neregulă cu tine?

Mă retrag tot mai mult în mine în timp ce el își ține mai departe tirada. Nu înțeleg ce-ar putea păți dacă este acuzat de așa ceva? E defăimare, un delict efectiv, suficient să dărâme orice om, darămite pe unul care atârnă deja de un fir de ață. Dacă ajunge la urechile cui nu trebuie, ar fi terminat, l-ar închide pentru tot restul vieții.

— Și știi toate astea. Uite, asta nu înțeleg. Știi ce mi-ar putea face o asemenea acuzație și totuși… își ridică mâinile, semn că se dă bătut. Nu reușesc să pricep asemenea prefăcătorie, asemenea cruzime.

Vreau să mă apăr, doar că nu știu dacă greșește cu ceva. Chiar dacă acel cuvânt mi-a scăpat din greșeală, nu l-am corectat niciodată. Am continuat să mint, i-am arătat lui Henry zecile de apeluri pierdute, l-am lăsat să spună că Strane „a pierdut contactul cu realitatea” și că lucrurile au întrecut „orice limite”, toate acestea pentru că am vrut să par vulnerabilă și delicată, o fată care merită tandrețe. Dar mă gândesc și la înștiințările acelea pe care le-a scris Strane ca să fie acoperit. Nu am știut atunci, am făcut tot posibilul să mă iau după el, iar lui nu i-a fost deloc greu să spună că sunt o fată tulburată, căreia i-a căzut cu tronc, știind cum avea să mă afecteze asta. Dacă eu sunt prefăcută și crudă, la fel e și el.

— De ce ai așteptat câteva luni până să îmi spui ce s-a întâmplat cu fata aia? îl întreb.

— Nu, zice Strane. Nu încerca să întorci lucrurile împotriva mea.

— Dar despre asta e vorba, nu-i așa? Ești furios fiindcă ai deja necazuri pentru că ai pipăit altă fată…

— Pipăit? Doamne, ce cuvânt!

— Așa se numește când atingi un copil.

Apucă paharul de plastic, pornește robinetul.

— Nu se poate vorbi cu tine când ești așa, hotărâtă să faci din mine un ticălos.

— Scuze, zic eu, e cam greu de evitat.

Bea, se șterge la gură cu dosul palmei.

— Ai dreptate. E ușor să faci din mine un om rău. E cel mai ușor lucru de pe lume. Dar ești la fel de vinovată pentru asta. Dacă nu cumva te-ai convins într-adevăr singură că te-am violat. Aruncă paharul pe jumătate plin în chiuvetă, se apucă cu mâinile de blat. Violată în timp ce te zvârcoleai în orgasm. Mai lasă-mă naibii în pace!

Îmi încleștez pumnii, înfigându-mi unghiile în palme și silindu-mi mintea să rămână în cameră, în trupul meu.

— De ce nu ai vrut să ai copii?

Se întoarce spre mine.

— Poftim?

— Aveai treizeci și ceva de ani când ai făcut vasectomie. Erai foarte tânăr.

Clipește, încercând să își dea seama dacă mi-a spus vreodată câți ani avea când a fost operat, de unde știu asta dacă nu mi-a spus.

— Ți-am văzut fișa medicală, explic eu. În timpul liceului, când am lucrat la spital, am găsit-o în arhivă.

Pornește spre mine.

— Doctorul a notat că erai foarte convins că nu vrei copii.

Se apropie, mă încolțește, forțându-mă să mă retrag în dormitor.

— De ce mă întrebi asta? zice el. Ce încerci să spui?

Ajunsă în cameră, mă lovesc cu gambele de pat. Nu vreau să o spun. Nu știu cum. Nu e o singură întrebare, ci mai degrabă o negură de lucruri cumplite: nu înțeleg de ce a atins o altă fată la fel cum m-a atins pe mine, dacă nu a dorit-o în același fel în care m-a dorit pe mine. De ce îi tremurau mâinile când mi-a dat pijamaua cu căpșune, de ce am avut impresia că, dându-mi-o, îmi divulga un

lucru pe care a încercat să îl ascundă toată viața? Cum mi s-a părut un fel de test când m-a pus să îi zic „tăticule” la telefon. Am făcut-o pentru că nu am vrut să pic testul, nu am vrut să fiu îngustă la minte sau scandalizată și apoi a închis cât a putut de repede, de parcă s-ar fi dat prea mult în vileag. În noaptea aceea am simțit cum pulsa rușinea în el. A trecut prin telefon, intrând direct în mine.

— Nu face din mine un monstru doar pentru că tu vrei o cale de scăpare, zice el. Știi că nu sunt.

— Nu știu ce știu, zic eu.

Îmi amintește ce am făcut. Nu e drept să cred că eu nu port nicio parte din vină pentru toate astea. Eu sunt cea care s-a întors, cea care a apărut în pragul lui după doi ani în care am fost despărțiți. Aș fi putut să uit de el, să îmi văd de viața mea.

— De ce te-ai întors dacă ți-am făcut rău? mă întreabă el.

— Nu mi s-a părut încheiat capitolul, zic eu. Încă mă simțeam legată de tine.

— Dar nu te-am încurajat, nici măcar când m-ai sunat. Îți amintești? Am auzit vocea ta micuță răzbătând din robotul telefonic. Am stat pur și simplu acolo, fără să fac nimic.

Atunci începe să plângă, parcă la comandă; ochii roșii i se umplu de lacrimi.

— Nu am fost atent? întreabă el. Nu am verificat mereu dacă ești în regulă?

— Ba da, zic eu, ai fost atent.

— M-am împotrivit. Nici nu știi cât de mult. Dar erai atât de sigură pe tine. Știai ce vrei. Îți amintești? Mi-ai cerut să te sărut. Am încercat să mă asigur că ți-o dorești cu adevărat. Te enervai pe mine, dar tot m-am asigurat.

Lacrimile i se preling pe obraji, îi dispar în barbă, iar eu încerc să îmi mențin echilibrul, simțind că mi se înmoaie picioarele când îl văd plângând.

— Ai spus da, zice el.

Încuviințez din cap.

— Știu.

— Și atunci, când anume te-am violat? Spune-mi când am făcut-o. Pentru că am… Trage aer în piept, tremurător, se freacă cu palmele la ochi. Am încercat și nu înțeleg…

Se așază lângă mine pe pat, se bagă cu capul în mine, îi simt respirația umedă și sălbatică pe piept, până când sentimentul acela se domolește și este înlocuit de altul, iar Strane își mută gura pe gâtul meu și îmi ridică rochia. Îl las să facă ce vrea – să dea jos totul, să mă întindă pe pat, chiar dacă mă doare peste tot unde mă atinge, îmi depărtează picioarele, își îngroapă fața în mine și simt lacrimi în ochi, pe obraji. Peste două zile, e aniversarea mea. Împlinesc douăzeci și doi de ani. Șapte ani din viața mea definiți de asta. Când mă voi uita în urmă, doar atât voi vedea.

Chiar atunci, aud ușa de la clădire deschizându-se și două seturi de pași urcând apăsat scările. Râsetul lui Bridget răsună în casa scărilor, apoi un zgomot ca și cum cineva s-ar fi împiedicat.

— Ești bine? întreabă un băiat în timp ce ușa de la apartament se deschide. Trebuie să te car pe brațe?

— Sunt așa de beată, zice Bridget. Livingul se umple de râsetele ei. Sunt beată, beată, beată!

Se aude zăngănitul cheilor care aterizează pe podea, băiatul cum o urmează în dormitor, o ușă închizându-se cu putere. Încerc să mă agăț de râsetul ei, dar ea dă drumul la muzică așa de tare, că și dacă aș țipa, tot nu m-ar auzi.

În timp ce Strane mă linge, o parte din mine pleacă din dormitor și se duce în bucătărie, unde paharul din care a băut e în chiuvetă, răsturnat. Robinetul picură; frigiderul zumzăie. Pisicuța vine ușor din living, vrând să fie ținută în brațe. Lângă fereastră, partea din mine care s-a desprins de trup ia pisica în brațe, se holbează la strada tăcută de dedesubt. A început o furtună; lumina portocalie a unui semafor se răsfrânge asupra perdelelor de

ploaie, iar partea din mine care s-a desprins de trup privește stropii cum cad și fredonează ușor, ca pentru sine, ca să nu mai audă sunetele ce răzbat din dormitor. Din când în când, își ține răsuflarea și ascultă dacă se mai întâmplă. Când aude patul scârțâind încă, trupurile goale izbindu-se unul de altul, strânge pisica mai tare în brațe, își întoarce atenția asupra ploii.

∵

Dimineața, Strane coboară la cafenea să ia cafele. Stau pe pat, în capul oaselor, ținând în mână paharul aburind și holbându-mă în depărtare, în timp ce el îmi povestește în detaliu tot ce s-a întâmplat la evenimentul de la Browick: părinți, absolvenți, profesori care beau vin și mâncau apetitive în auditoriu. A observat că Henry se uita urât la el, dar nu i-a acordat atenție, până când s-a dus să se ușureze și l-a găsit pe Henry care îl aștepta după aceea pe coridor, ca un bețiv pus pe harță într-un bar.

— Mi-a spus că avem o studentă în comun, zice Strane. Apoi ți-a rostit numele. Mi-a zis că știe că te hărțuiesc și m-a îmbrâncit de perete. Mi-a spus că știe ce ți-am făcut. Mi-a zis că sunt un violator.

După ce rostește cuvântul, strânge din buze, trage adânc aer în piept.

Îmi duc cafeaua la gură și încerc să mi-l imaginez pe Henry pierzându-și controlul în asemenea hal.

— Chiar ar trebui să lămurești lucrurile cu el, spune el.

— O voi face.

— Pentru că dacă i-a spus soției lui…

— Știu, zic eu. Îi voi spune adevărul.

Încuviințează din cap, soarbe din cafea.

— Ar trebui să îți mai spun și că știu despre blogul tău.

Clipesc, la început fără să înțeleg. Spune că l-a văzut pe computerul meu. Mă uit prin cameră și nu îl văd nicăieri. E încă pe măsuța de cafea. Oare

Strane s-a trezit în timpul nopții? Nu, îmi explică el. L-a văzut cu vreo doi ani în urmă. Știe de el de câțiva ani.

— Știu cât de motivată ai fost mereu să mărturisești, zice el. Și mi să părut o metodă inofensivă de a-ți satisface acea nevoie. Îl verificam din când în când, doar ca să mă asigur că nu îmi folosești numele, dar, sincer să fiu, am uitat de el până de curând. Ar fi trebuit să îți spun să îl închizi în decembrie, când a început prostia aia cu plângerea pentru hărțuire.

Clatin din cap.

— Nu pot să cred că ai știut și nu ai spus niciodată nimic.

Interpretează neîncrederea mea drept scuză.

— E în regulă, spune el. Nu sunt furios.

Dar vrea să scap de el. Mi se pare o cerere rezonabilă.

După ce ne terminăm cafelele, îl urmez în living, simțindu-mă de parcă mi-aș fi părăsit trupul, mintea. Ușa de la camera lui Bridget e încă închisă; e devreme, se va trezi abia peste câteva ore. Strane arată spre pisicuța ghemuită pe canapea.

— De unde a mai apărut și ea?

— Din tomberonul de pe alee.

— Ah. Își încheie fermoarul de la haină, își vâră mâinile în buzunare. Știi, ce-i drept, s-ar putea să fi atins fără să vrei un punct sensibil cu profesorul tău. Îmi imaginez că, într-un fel, reacția lui avea de-a face cu propria lui căsnicie. Chestiuni nerezolvate.

— Ce vrei să spui?

— Penelope a fost studenta lui. Nu elevă, dar oricum. E doar cu câțiva ani mai mare decât tine, iar el… cât are? Merge pe patruzeci? Parcă a spus că s-au cuplat când ea avea nouăsprezece ani. Dacă aș fi fost mai pe fază, aș fi subliniat ipocrizia. Probabil că i-ar fi închis gura.

Poate că aș fi fost șocată dacă nu mi-ar fi spus că știa despre blog de câțiva ani sau dacă nu mi-ar fi fost greață și nu m-aș fi simțit atât de lovită după noaptea trecută. Dar acum sunt atât de extenuată, că mă sprijin de perete și râd. Râd atât de tare, că abia mai pot respira. Bineînțeles că i-a fost studentă. Bineînțeles.

Strane mă privește cu sprâncenele ridicate.

— E amuzant?

Clatin din cap.

— Nu, nu e deloc amuzant, spun, printre râsete.

Îl urmez în jos pe trepte, spre ușa blocului, și, înainte să iasă, îl întreb dacă mai e furios pe mine… Pentru că l-am făcut violator, pentru că m-a luat gura pe dinainte. Mă aștept să plescăie ușor cu limba, să mă sărute pe frunte. *Bineînțeles că nu mai sunt* în schimb, se gândește preț de o clipă, apoi spune:

— Mai degrabă trist decât furios.

— De ce trist?

— Păi, spune el, pentru că te-ai schimbat.

Îmi pun palma pe ușă.

— Nu m-am schimbat.

— Ba sigur că da. Ai crescut prea mare pentru mine.

— Nu e adevărat.

— Vanessa. Îmi cuprinde fața cu mâinile. Trebuie să încetăm. Măcar pentru o vreme. În regulă? Nu ne face bine nici unuia dintre noi.

Sunt atât de uluită, că doar stau locului, îl las să-mi țină fața în palme.

— Trebuie să îți clădești o viață a ta, zice el. Una care nu e atât de centrată pe mine.

— Ai spus că nu ești furios.

— Nu sunt furios. Uită-te la mine; chiar nu sunt. E adevărat…

Nu pare deloc furios; privirea îi e calmă, în spatele ochelarilor fără ramă.

∵

Timp de două săptămâni, stau în apartament, în fața televizorului, cu Minou ghemuită lângă mine. Vizionez setul de DVD-uri cu *Twin Peaks,* apoi reiau anumite episoade de mai multe ori. Uneori, Bridget se uită cu mine, dar când încep să derulez înapoi la scenele cu violență și țipete, cele în care personajul bun este posedat de un spirit sadic care îl face să violeze și să ucidă adolescente, se duce în dormitorul ei și închide ușa.

În acele săptămâni, apare la știri că a dispărut o fată de paisprezece ani pe nume Katrina, din Oregon. Frumușică, albă și fotogenică. Chipul ei e peste tot, iar titlurile se amestecă cu serialul de televiziune. „Cine a răpit-o pe Katrina?" „Cine a ucis-o pe Laura Palmer?" Ambele au fost văzute ultima dată fugind ca să scape cu viață, dispărând într-o pădurice de brazi. Vinovatul evident în cazul dispariției Katrinei este tatăl ei înstrăinat, care are un istoric de boli mintale și de la care nimeni nu a mai primit nicio veste de câteva săptămâni. În comparație cu zecile de fotografii pe care le au cu Katrina, emisiunile de știri folosesc doar o poză cu tatăl ei, o poză de la o arestare pentru conducere sub influența alcoolului. În cele din urmă, cei doi sunt găsiți în Carolina de Nord, locuind într-o cabană fără electricitate sau apă curentă. În timpul arestării, se zice că tatăl a spus: „Mă bucur doar că în sfârșit s-au terminat toate astea". Ulterior, sunt divulgate mai multe detalii: cât de fragilă a devenit Katrina cât au fost pe fugă, că în perioada în care a trăit în cabană, a trebuit să mănânce flori sălbatice ca să supraviețuiască. Singură în livingul scăldat în lumina albastră a televizorului, mormăi lucruri prea îngrozitoare ca să le audă și altcineva, că pun pariu că, pe de o parte, i-a plăcut la nebunie și și-a dorit să nu fie prinși niciodată.

Bridget îndrăznește să iasă din dormitor și mă găsește drogată pe canapea, tușind cu lacrimi. Hrănește pisica, adună sticlele goale, lasă factura de la curent pe măsuța de cafea, împreună cu

jumătatea ei de plată și un plic ștampilat, cu adresa pe el. Știe că s-a întâmplat ceva rău în noaptea în care a venit Strane aici, dar îmi lasă spațiul necesar ca să gestionez situația în felul meu. Nu mă întreabă, nu vrea să știe.

*

Către: vanessa.wye@atlantica.edu

De la: henry.plough@atlantica.edu

Subiect: Absență seminar

Vanessa, ești bine? Ți-am simțit lipsa azi la oră. Henry

Către: vanessa.wye@atlantica.edu

De la: henry.plough@atlantica.edu

Subiect: Îngrijorat

Încep să îmi fac griji. Ce se întâmplă? Poți suna, dacă ți-ar fi mai ușor decât să scrii. Sau am putea să ne întâlnim în afara campusului. Mă îngrijorezi. Henry

Către: vanessa.wye@atlantica.edu

De la: henry.plough@atlantica.edu

Subiect: Motiv serios de îngrijorare

Vanessa, încă o absență și va trebui fie să îți dau nota 3, fie calificativul incomplet. Îți dau cu drag calificativul incomplet și ne putem gândi cum poți recupera, dar trebuie să vii să completezi un formular. Poți veni mâine? Nu sunt furios, doar foarte îngrijorat. Te rog să mă anunți. Henry

Când apar în ușa lui, Henry zâmbește.

— Iată-te. Am fost așa de îngrijorat. Ce-ai pățit?

Mă sprijin de cadrul ușii și îl privesc drept în ochi. M-am așteptat să își ceară scuze de cum mă vede. E de neînțeles cum de nu a făcut deja legătura. Serata organizată la Browick a fost cu trei săptămâni în urmă, nu a trecut atât de mult timp încât să fi uitat.

Țin în mână un formular de retragere de la curs.

— Îmi semnezi asta?

Își dă capul pe spate, surprins.

— Probabil că ar trebui să vorbim mai întâi.

— Ai spus că voi pica.

— Nu ai mai venit la curs, zice el. Trebuia să îți atrag cumva atenția.

— Deci m-ai manipulat? Minunat. Grozav.

— Vanessa, nu fi așa. Râde, de parcă m-aș purta ridicol. Ce se întâmplă?

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce anume?

Se leagănă în față și în spate pe scaunul de birou, prefăcându-se că nu își dă seama. Arată ca un copil prins cu minciuna.

— L-ai atacat.

Se oprește din legănat.

— Ai așteptat în afara băii și l-ai apucat…

Când mă aude, sare din scaun și trage ușa de la birou atât de tare, încât se trântește. Își întinde mâinile, de parcă ar încerca să mă calmeze.

— Uite ce e, zice el, îmi pare rău. Evident, nu ar fi trebuit să fac ce am făcut. Nu am nicio scuză. Dar nu poți să zici că l-am atacat.

— A spus că l-ai îmbrâncit de perete.

— Cum aș fi reușit să o fac? E enorm.

— A spus…

— Vanessa, abia dacă l-am atins.

Mi se pune un nod în gât când îl aud. *Abia dacă l-am atins. Am atins-o, atâta tot* în ambele cazuri, am exagerat, hotărâtă să fac din ei niște ticăloși.

Pe Henry îl întreb:

— De ce nu mi-ai zis niciodată despre soția ta? Trebuie să fi știut că îmi voi da în cele din urmă seama că ea e de fapt prietena ta de acolo.

Clipește, prins pe picior greșit.

— Sunt o persoană discretă. Nu îmi place să îmi dezvălui viața personală în fața studenților.

Dar nu e adevărat. Știu o mulțime de lucruri personale despre el, detalii pe care mi le-a spus chiar el – unde a crescut, că părinții lui nu s-au căsătorit niciodată, că cineva mai în vârstă i-a făcut rău surorii sale, așa cum Strane mi-a făcut mie rău. Știu care au fost formațiile lui preferate în liceu și pe cele de acum, că a avut o perioadă

proastă în facultate, într-un semestru chiulind de la cursuri de douăsprezece credite. Știu cât îi ia să ajungă de acasă în campus și că atunci când corectează lucrări, pe a mea o pune deoparte pentru momentele acelea în care mintea îi e extenuată și are nevoie de o pauză. Doar despre soția lui nu știu nimic.

— Știi ce, zic eu, să te însori cu o studentă de-a ta e o porcărie.

Lasă capul în jos, trage aer în piept. Se aștepta la asta.

— Circumstanțele erau cu totul diferite.

— Erai profesorul ei.

— La facultate.

— Mare diferență.

— Este diferit, zice el. Știi bine că e.

Vreau să îi spun ce i-am zis și lui Strane: că nu știu ce știu. Cu luni în urmă, am scris despre cât de diferit este cu Henry, că de data aceasta nu ar profita nimeni de mine. Diferența aceea mi se pare acum prea subtilă ca să o identific. Cineva trebuie să îmi arate linia de demarcație între o diferență de vârsta de douăzeci și șapte de ani și una de treisprezece ani, între profesor la liceu și profesor la facultate, între infractor și acceptabil social. Sau poate că eu ar trebui să determin diferența. Au trecut ani de zile de când am făcut optsprezece ani; acum pot fi vânată legal, sunt o femeie adultă care poate consimți.

— Ar trebui să te raportez pentru ce i-ai făcut, zic eu. Cei de la facultate ar trebui să știe ce fel de oameni lucrează aici.

Am atins o coardă sensibilă și se înroșește tot la față în timp ce strigă:

— Să mă raportezi *pe mine*?

Și preț de o clipă văd furia pe care trebuie să o fi dezlănțuit asupra lui Strane. Dar apoi, conștient de vocile care se aud trecând pe lângă ușa de la birou închisă, îmi spune în șoaptă:

— Vanessa, știai ce i-a făcut celeilalte fete și m-ai făcut să mă simt ca un idiot când ți-am vorbit despre asta. Apoi vii aici, îmi spui că te hărțuiește, că te rănește. La ce te-ai așteptat?

— Nu *i-a făcut* nimic fetei ăleia, zic eu. A atins-o pe genunchi, mare scofală.

Henry îmi privește chipul, și furia dispare. Cu blândețe, de parcă ar vorbi cu un copil, îmi spune că el a auzit altceva, că Strane nu doar că a atins-o pe genunchi, ci a făcut mult mai mult de atât. Nu îmi explică și eu nu îl întreb. La ce bun? Lucrurile astea sunt imposibil de discutat, iar dacă încerci să vorbești despre ele, pari dus cu pluta, ba spunând că a fost viol, ba clarificând că *Ei bine, nu a fost chiar viol,* de parcă asta ar clarifica cumva lucrurile.

— Plec, zic eu, iar Henry se întinde după mine, dar nu mă atinge.

Brusc e agitat, poate chiar îngrijorat, că s-ar putea să îl dau de gol.

Îmi doresc cu adevărat să îmi semneze formularul de retragere de la curs? Ar trebui mai bine să vin la oră. Mai sunt doar două săptămâni. Vom uita de absențe.

— Vreau doar să fii bine, zice el.

∵

Dar nu sunt bine. Zile de-a rândul, mă plimb năucită, neputând să scap de sentimentul că am fost agresată. În timpul unei întâlniri cu consiliera, mă întreabă ce mai fac, așteptându-se să îi răspund distantă, ca de obicei. În schimb, îi relatez o versiune a faptelor întâmplate. Încerc să fiu cât mai vagă, pentru că nu vreau să îl implic pe Strane, așa că povestea iese peticită și incoerentă, făcându-mă să par nebună.

— Vorbim de Henry? mă întreabă consiliera, aproape în șoaptă; biroul are pereți subțiri. Henry *Plough?*

Nu este aici de niciun an și deja are o reputație de om integru.

Își împreunează mâinile și vorbește, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Vanessa, de-a lungul anilor, mi-am dat seama din scrierile tale că ai pățit ceva în liceu. Crezi oare că de aceea ești de fapt supărată?

Așteaptă, ridicând din sprâncene de parcă m-ar îndemna să fiu de acord cu ea. Cred că acesta este prețul mărturisirii, chiar și sub formă de ficțiune – după ce o faci, oamenilor nu le va mai păsa de altceva când vine vorba despre tine. Te definește, indiferent că vrei sau nu.

Consiliera zâmbește, se apleacă și mă mângâie pe genunchi.

— Rezistă.

La ieșire din biroul ei, o întreb:

— Știați că s-a căsătorit cu o studentă de-a lui?

La început, cred că i-am dat o veste bombă. Apoi încuviințează din cap. Da, știe. Își ridică mâinile, a neputință.

— Se mai întâmplă, zice ea.

∵

Îi spun lui Henry că îl iert, chiar dacă el nu își cere cu adevărat scuze. În perioada care a mai rămas din semestru, vrea ca lucrurile să fie la fel. Încearcă să se bazeze pe mine la oră, ca înainte, dar nu am nimic de spus, iar la el în birou mă agit și sunt evazivă în timp ce testează diverse moduri de-a mă atrage înapoi de partea lui. Îmi spune că sunt cea mai bună studentă pe care a avut-o vreodată (M*ai bună decât soția ta?* mă întreb eu), că a făcut ce i-a făcut lui Strane doar pentru că ține foarte mult la mine. Îmi arată scrisoarea de recomandare pe care a scris-o deja pentru cererile mele de înscriere la doctorat, două pagini și jumătate, tastate la un rând, în care spune cât sunt de specială. Apoi, în ultima săptămână de cursuri, mă cheamă la el în birou. După ce intrăm, închide ușa și îmi spune că trebuie să îmi mărturisească ceva: mi-a citit blogul. L-a citit luni de zile înainte să îl închid.

— Mi-am făcut griji când a dispărut brusc, iar tu nu ai mai venit la ore, zice el. Nu am știut ce să cred. Presupun că nici acum nu știu exact.

Îl întreb cum de l-a găsit și îmi zice că nu își amintește. Poate că a căutat după adresa mea de e-mail sau niște cuvinte-cheie, nu mai știe sigur. Mi-l imaginez aplecat peste laptop acasă, târziu în noapte, cu soția lui adormită în cealaltă cameră în timp ce el mi-a tastat numele în bara de căutare, făcând săpături până m-a găsit. E genul de lucru pe care mi l-am imaginat tot anul, confirmarea că i-am invadat viața. Acum, când îmi dau seama că e adevărat, mi se întoarce stomacul pe dos; mi se face greață.

Zice că l-a citit ca să mă verifice. Își făcea griji pentru mine.

— Și întrucât pari să te fi atașat foarte puternic, spune el, am vrut să verific și treaba asta.

— M-am atașat de ce anume?

Henry ridică din sprânceană, în genul: *Știi la ce mă refer.* Mă holbez doar la el, așa că îmi zice:

— Te-ai atașat de mine.

Nu spun nimic și devine defensiv.

— Am presupus greșit? întreabă el. Te-ai dat la mine într-un mod foarte evident. M-a copleșit.

Îl privesc mirată, nedumerită la început – oare nu m-a remarcat și el la fel cum l-am remarcat eu pe el? –, dar apoi jenată, pentru că probabil că așa am făcut. Nu e prima dată.

— Deci așa te porți cu studentele despre care crezi că s-au îndrăgostit de tine? întreb eu. Le hărțuiești online?

— Nu te-am hărțuit deloc. Blogul era public.

— Ce credeai că o să fac? Că o să dau buzna aici și-o să mă arunc pe tine?

— Chiar nu știam ce aveai să faci, zice el. După ce mi-ai spus despre tine și profesorul acela, am început să mă întreb ce intenții ai.

— Nu trebuie să-i spui „profesorul acela”, zic eu. E limpede că știi cum îl cheamă.

Henry strânge din buze, se învârte cu scaunul spre fereastră. Rămâne așa vreme îndelungată, holbându-se la curtea de dedesubt, și încep să cred că a terminat, dar când mă îndrept spre ușă, îmi zice:

— Nu ți-am spus asta ca să te jenez.

Mă opresc, cu mâna pe mânerul ușii.

— Am crezut că dacă îți spun, aș putea crea o deschidere, ca să putem fi sinceri unul cu celălalt. Deoarece cred că sunt lucruri pe care s-ar putea să vrei să mi le spui. Se întoarce iarăși spre mine. Și ar trebui să știi că aș asculta orice ai vrea să îmi spui.

Clatin din cap.

— Nu știu la ce te referi.

— Pe baza lucrurilor pe care le-am citit, zice el, cred că ai vrea să îmi spui ceva.

Mă gândesc la ce am scris despre el, la cum am descris felul în care tânjeam atât de tare după el, încât mă durea tot corpul, la comentariile care apăreau uneori în toiul nopții… De la el, oare? Înghit în sec, îmi tremură picioarele, mâinile. Până și creierul.

— Dacă l-ai citit deja, întreb eu, de ce ai nevoie să o spun?

Nu îmi răspunde, dar știu de ce. Pentru că trebuie să știe că sunt dispusă. Așa cum Strane insista să spun cu voce tare ce vreau pentru a scăpa de povara culpabilității. *Vanessa, singurul mod în care pot trăi cu mine însumi este dacă vorbim despre asta. Nu aș fi făcut-o niciodată dacă nu ai fi fost atât de dispusă.*

— Ești o enigmă, spune Henry. Imposibil de înțeles.

Am încă o dată impresia că l-aș putea atinge și m-ar lăsa.

Dacă mi-aș pune mâinile pe el, s-ar năpusti ca eliberat din cușcă. *În sfârșit,* ar spune el. *Vanessa, mi-am dorit asta de când te-am cunoscut*. Îmi imaginez cum ar decurge anul viitor, eu lucrând ca

asistenta lui, închiși împreună în biroul acesta, aventura inevitabilă. Încă nu am făcut sex cu altcineva în afară de Strane, dar îmi pot imagina cu ușurință cum ar fi cu Henry. Corpul lui greu, respirațiile greoaie și gura întredeschisă.

Și apoi ceața se ridică, vederea mi se limpezește și mi se pare respingător cum stă acolo și încearcă să smulgă o mărturisire de la mine. *Ai o soție,* vreau să îi spun. *Ce naiba e în neregulă cu tine?*

Îi spun că, până la urmă, la anul nu voi fi deloc la Atlantica.

— Ar trebui să dai altcuiva postul de asistent.

Clipește surprins și mă întreabă:

— Cum rămâne cu doctoratul? Te mai înscrii?

Anticipând, îmi imaginez și asta – o altă sală de curs, un alt bărbat în capătul mesei de seminar care îmi citește numele de pe listă, sorbindu-mă din priviri. Gândul acesta mă obosește atât de tare, încât îmi spun în sinea mea că *aș prefera să mor decât să mai trec o dată prin asta.*

∵

În ziua dinainte de absolvire, Henry mă scoate în oraș la prânz, ca să își ia rămas-bun, îmi dă un roman al surorilor Brontë, făcând trimitere la o glumă de-a noastră, cu o dedicație pe care o semnează *H.* După ce părăsesc Atlantica, numele lui îmi apare printre emailurile primite, cam o dată la șase luni, și mi se pune un nod în stomac de fiecare dată. În cele din urmă, ne adăugăm pe Facebook și întrezăresc puțin din viața pe care mi-am petrecut atât de mult timp imaginându-mi-o: fotografii cu Penelope și fiica lor, el cu părul tot mai cărunt și chipul tot mai bătrân, cu fiecare an ce trece semănând tot mai mult cu Strane. Între timp, eu devin cinică, bănuitoare. Renunț la fantezie, îmi spun că atunci când ne-am cunoscut, Henry era plictisit și își pierdea tinerețea; eu eram tânără și l-am adorat. Un bărbat mai în vârstă care s-a folosit de o fată ca să se simtă mai bine în pielea lui – cât

de ușor devine această poveste un clișeu dacă nu o privești prin prisma dulce a idilei.

Într-un an îmi scrie de ziua mea, un e-mail trimis la ora două noaptea. *Îmi amintesc de tine ca fiind una dintre cele mai bune studente ale mele,* scrie el, *și așa îmi voi aminti mereu.* Dau să îi răspund: „Henry, ce înseamnă asta?”, dar mă opresc, șterg e-mailul, activez un filtru ca viitoarele lui mesaje să ajungă direct în coșul de gunoi.

Una dintre cele mai bune studente ale mele. E un compliment ciudat de la un bărbat care a luat-o cândva de nevastă pe una dintre studentele lui.

∵

După absolvire, Bridget se mută înapoi în Rhode Island și ia pisica cu ea. Eu îmi trimit CV-ul pentru toate posturile de secretară / recepționeră / asistentă din Portland, iar cei din administrația statului Maine sunt singurii care mă sună înapoi. E un post de îndosariere în cadrul Serviciului de Protecție a copilului, zece dolari pe oră, dar mai degrabă nouă, după taxele sindicale. În timpul interviului, o femeie mă întreabă dacă mă voi descurca să citesc în fiecare zi, toată ziua, descrieri despre abuzuri împotriva copiilor.

— Voi fi în regulă, zic eu. Nu am deloc experiență cu așa ceva.

Găsesc o garsonieră, pe promontoriu. Când stau întinsă în pat, pot privi petrolierele și navele de croazieră trecând prin golf. Slujba este anostă și îmi permit să mănânc doar o dată pe zi dacă vreau să pot plăti chiria, dar îmi spun că va dura doar un an, poate doi, până mă adun.

La serviciu, sortez dosarele, cu căștile pe urechi, și mă simt din nou ca în arhiva spitalului: aceleași lăzi metalice și autocolantele codificate în funcție de culoare, aerul condiționat care îmi flutură părul. Dosarele acestea, însă, conțin povești de groază mai rele decât cancerul, mai rele chiar decât moartea. Descrieri ale unor copii găsiți dormind în

paturi pline de rahat, de bebeluși plini de răni pentru că au fost spălați cu înălbitor. Încerc să nu zăbovesc asupra dosarelor; nu îmi spune nimeni să nu mă uit, dar mi se pare invaziv să citesc cu lăcomie detaliile, așa cum nu mi s-ar părea niciodată să citesc despre bărbați și penisurile lor flasce. Unele dosare conțin mai multe mape pline cu documente nesfârșite – audieri în instanță, poveștile asistenților sociali, dovezi scrise ale abuzurilor.

Găsesc o fată al cărei caz este format din zece mape groase, legate la un loc cu elastice. Dintr-unul dintre dosare se văd ițindu-se bucăți de hârtie glasată purpurie și pagini dintr-o carte de colorat, lucruri de copii. Un desen pare a fi cu un arbore genealogic desenat de un copil; pe o altă bucată de hârtie glasată pare a fi o descriere a ceea ce-și dorește o fată de la o familie. *Se caută: o mamă și un tată, un câine și un frățior*. În partea de jos a hârtiei, e scris cu litere mari: *FĂRĂ OAMENI IPOCRIȚI VĂ ROG.*

Sub ele este o scrisoare, pe o foaie de hârtie albă, simplă, cu un scris mărunt, feminin, de adult. Nu mă pot abține. E de la mama fetei, trei pagini față-verso, pline cu scuze. Sunt enumerate numele a diferiți bărbați, explicând cine mai face parte din viața ei și cine nu și, de unde citesc dosarul – în picioare lângă fișet, deschizându-l încet, nevrând să mă vadă cineva că citesc cu atâta atenție –, văd doar jumătate din pagini.

Dacă aș fi știut că ești abuzată, scrie mama, *mai ales abuzată sexual, niciodată nu aș fi…* Nu pot vedea restul propoziției. Pe ultima pagină a scrisorii, mama se semnează: *Cu oceane întregi de dragoste, Mama.* Sub *oceane de dragoste* e desenată o fată care plânge, iar lacrimile ei se strâng, după cum indică o săgeată, într-un *ocean.*

∵

Strane vine să mă vadă o singură dată în Portland. Trebuie oricum să vină pentru un atelier

de dezvoltare și sunt prea emoționată ca să îl întreb dacă are de gând să rămână peste noapte. Când ajunge, îi arăt apartamentul meu minuscul, tânjind să îl aud comentând despre cât de curat l-am păstrat, cu toate vasele spălate și la locul lor, cu podeaua aspirată. Zice că e comod, că îi place cada de baie cu picioare ca niște gheare. În living / dormitor, fac o aluzie prostească, deloc voalată, la pat.

— Nu pare îmbietor?

Nu am mai făcut sex de aproape un an, simt nevoia să fiu atinsă, privită. Pe sub rochie sunt goală, moale și netedă, fără ciorapi. E un semnal de care ar trebui să se prindă. Am petrecut zile întregi imaginându-mi ce sunet va scoate când își va da seama că nu port lenjerie.

Spune că trebuie să plecăm. A făcut rezervare la un restaurant cu specific pescăresc din Old Port, unde comandă pentru amândoi tocana pescarului, cozi de homar pe pat de paste linguine, o sticlă de vin alb. E cea mai copioasă masă pe care o mănânc de când m-am dus ultima dată acasă să îmi vizitez părinții. În timp ce înfulec, Strane mă privește încruntat.

— Cum e la muncă? mă întreabă el.

— Nașpa, zic eu. Dar e temporar.

— Ce planuri ai pe termen lung?

Mi se încleștează maxilarul când aud întrebarea.

— Doctorat, zic eu nerăbdătoare. Ți-am mai spus.

— Ai trimis cererile de înscriere pentru la toamnă? întreabă el. Ar trebui să trimită scrisorile de acceptare în perioada asta.

Clatin din cap, flutur din mână.

— O s-o fac toamna viitoare. Încă trebuie să mă adun și să economisesc bani pentru toate taxele.

Se încruntă, ia o gură de vin. Știe că îndrug gogoși, că nu am niciun plan.

— Ar trebui să faci mai mult de-atât, zice el.

Simt mustrările lui de conștiință. E îngrijorat că el e de vină pentru faptul că îmi irosesc potențialul, ceea ce probabil că este adevărat, dar dacă se simte vinovat, nu o să vrea să facă sex cu mine.

— Știi cum sunt eu. Fac lucrurile în ritmul meu.

Îi zâmbesc cât mai îndrăzneț, în încercarea de a-l asigura că e problema mea, nu a lui.

După cină mă duce acasă, dar când îl invit să intre, îmi spune că nu poate. Mă simt de parcă m-ar înjunghia cineva în pântec, iar măruntaiele mi s-ar revărsa pe scaunul din dreapta. Mă gândesc doar că peste o lună voi împlini douăzeci și trei de ani, apoi cândva treizeci și trei, după care patruzeci și trei și vârsta aia mi se pare la fel de impenetrabilă ca moartea.

— Sunt prea bătrână pentru tine acum? întreb eu.

La început îmi aruncă o privire urâtă, simțind că e o capcană. Apoi îmi vede chipul larg deschis.

— Vorbesc serios, zic eu.

E prima dată când m-a privit cu adevărat în seara asta, poate prima dată din noaptea aceea în apartamentul meu din Atlantica, când m-a confruntat în legătură cu faptul că Henry l-a confruntat pe el, când se poate să mă fi violat, nu sunt sigură nici acum.

— Nessa, încerc să fiu bun, zice el.

— Dar nu trebuie să fii bun. Nu cu mine.

— Știu că nu trebuie, zice el. Asta-i problema.

Aici, îmi dau acum seama, avea să se sfârșească dintotdeauna. I-am dat permisiunea să facă lucrurile îngrozitoare după care a tânjit mereu, mi-am oferit trupul ca loc al infracțiunilor, și și-a făcut pofta pentru o vreme, dar în sufletul lui, nu e un ticălos. E un bărbat care vrea să fie bun și știu la fel de bine ca oricine că cel mai ușor mod de a face asta este să renunți la lucrul care te face rău.

Cu mâna pe mânerul ușii, îl întreb dacă îl voi revedea curând, iar el îmi spune că da, cu atâta blândețe, încât îmi dau seama că nu vrea să mă

dezamăgească brutal. Își mută privirea de la mine, de parcă aș fi dovada unui lucru pe care vrea să îl uite.

∵

Trec ani întregi fără el. Tata are primul atac de cord; mama își ia în sfârșit diploma. Într-o după-amiază de vară, când îi vizitez pe ai mei, Babe face un anevrism în timp ce aleargă prin curte. Cade ca secerată, iar eu și tata încercăm să o salvăm de parcă ar fi om, o apăsăm pe piept și îi suflăm în bot, dar a murit, cu trupul rece și labele încă ude după ce a făcut baie în lac. Plec de la Protecția copilului și sar de la un post birocratic la altul, disprețuind munca, birourile sterile, agrafele de hârtie, post-iturile și mochetele teme. Când mă trezesc că încerc să caut pe Google „ce e de făcut dacă slujba ta te duce cu gândul la sinucidere”, îmi revin, îmi dau seama că modul acesta de-a rămâne în viață s-ar putea să mă ucidă în cele din urmă și mă angajez ca recepționeră la un hotel de lux. Salariul e prost, dar e o modalitate de a evada din calea colapsului care mă amenință.

Am parte de bărbați care nu-mi devin niciodată iubiți, care aruncă un ochi după cortină și văd mizeria din viața mea, atât la propriu, cât și la figurat – apartamentul cu o cărare îngustă printre haine murdare și gunoaie, care duce dinspre pat spre baie; băutura, paharele date peste cap la nesfârșit; sexul care se lasă cu leșin și coșmarurile. „Ești cam dată peste cap”, zic ei, la început râzând, o atitudine de genul *poate că va fi distractiv o vreme,* dar de cum le îngân povestea – profesor, sex, cincisprezece ani, dar mi-a plăcut, mi-e dor de el –, li se ia de mine. „Ai probleme grave”, zic ei când ies pe ușă.

Învăț că e mai ușor să îmi țin gura, să fiu doar un vas în care să se golească. Pe un site de întâlniri, cunosc un bărbat aproape de treizeci de ani. Poartă cardigane și pantaloni din velur, chelește în partea din față și are păr des pe piept

care se ițește pe deasupra gulerului de la cămașă. Seamănă cu Strane. Pe tot parcursul primei întâlniri, bat din picior, îmi rup șervețelul. Înainte să ne terminăm măcar băuturile, îl întreb:

— Putem să lăsăm vrăjeala și să facem sex?

Se îneacă cu berea, mă privește de parcă mi-am pierdut mințile, dar zice că sigur, bineînțeles, dacă asta îmi doresc.

La a doua întâlnire vedem un film despre preoți pedofili. Pe parcursul celor două ore cât durează filmul, nu observă că palmele îmi sunt reci și umede, că scâncesc ușor de mai multe ori. De obicei mă pricep să studiez filmele dinainte, în caz că ar putea conține ceva care să mă dea peste cap, dar acesta m-a luat pe nepregătite. După aceea, în timp ce mergem pe Congress Street, spre apartamentul meu, bărbatul îmi spune:

— Astfel de bărbați știu cum să aleagă, înțelegi ce zic? Sunt adevărați prădători. Știu cum să privească turma și să îi aleagă din rândurile ei pe cei slabi.

Când o spune, îmi imaginez o scenă cu mine la cincisprezece ani, cu privirea rătăcită, separată de părinții mei, alergând panicată printr-un peisaj ca de tundră, în timp ce Strane gonește după mine, mă ia în brațe fără să încetinească. Un ocean îmi vuiește în urechi, blocând restul părerilor pe care mi le expune bărbatul cu privire la film, și mă gândesc: *Poate că asta a fost de fapt* Am fost o țintă evidentă. Nu m-a ales pentru că eram specială, ci pentru că era înfometat, iar eu am fost o pradă ușoară. Când ajungem la apartament, în timp ce fac sex cu tipul, mă detașez de trupul meu, cum nu am mai făcut-o de mulți ani. El și trupul meu sunt în dormitor, în timp ce mintea îmi rătăcește prin apartament, se ghemuiește pe canapea și se holbează la televizorul închis.

Nu îi mai răspund la mesaje, nu mă mai întâlnesc cu el niciodată, îmi spun că s-a înșelat.

La cincisprezece ani, eu nu eram slabă. Eram deșteaptă. Eram puternică.

*

Am douăzeci și cinci de ani când se întâmplă. În drum spre muncă, îmbrăcată cu costumul negru și balerinii negri, traversez Congress Street și îl văd, înconjurat de o duzină de copii, în fața muzeului de artă, adolescente, eleve, în principiu mai mult fete. Privesc de la distanță, cu mâna încleștată pe poșetă. Le conduce pe eleve în muzeu – probabil că e o excursie școlară, poate că au venit să vadă expoziția Wyeth – și ține ușa în timp ce intră pe rând, fată după fată.

Chiar înainte să dispară înăuntru, se uită peste umăr și mă vede în hainele de lucru demodate, ponosite și vechi. Ani întregi mi-am dorit doar să mă privească, dar acum mi-e prea rușine de propriu-mi chip, de ridurile fine și semnele vârstei, ca să mă apropii de el.

Lasă ușa de la muzeu să se închidă în urma lui, iar eu mă duc la muncă, mă așez la biroul de la intrare și mi-l imaginez trecând din sală în sală, în urma fetelor cu păr strălucitor. În mintea mea, mă țin după el, nu îl scap din ochi. Mă gândesc că probabil asta voi face tot restul vieții: voi alerga după el și după ce mi-a dat. E vina mea. Ar fi trebuit să îmi treacă până acum. Nu mi-a promis niciodată că mă va iubi mereu.

În seara următoare, mă sună. E târziu, sunt în drum spre casă de la serviciu, iar singurele vitrine luminate în centru sunt cele ale barurilor și chioșcurilor care vând pizza la felie. Când îi văd numele pe ecran, mi se taie genunchii. Trebuie să mă sprijin de o clădire când răspund.

Când îi aud vocea, mă simt de parcă m-ar fi prins cineva de gât.

— Te-am văzut? mă întreabă el. Sau a fost o fantasmă?

Începe să mă sune săptămânal, mereu numai noaptea târziu. Vorbim puțin despre cine sunt eu

acum – despre slujba de la hotel, parada nesfârșită de băieți, mama, care e foarte dezamăgită de mine, și diabetul și bolile de inimă ale tatei –, dar cel mai mult vorbim despre cum eram pe vremuri. Ne amintim împreună scenele din biroul mic din spatele sălii de clasă, din casa lui, din automobilul break parcat lângă un drum forestier vechi, ne amintim de întinderea vălurită, cu afini, când l-am încălecat, de strigătele ciorilor și zumzăitul stupinei pe care le-am auzit prin geamul deschis al mașinii. Detaliile mele se adună cu ale lui. Recreăm totul foarte bine, prea bine.

— Există un motiv pentru care nu mi-am permis să îmi amintesc toate astea, zice el. Nu pot să îmi mai pierd așa controlul.

Îl văd în sala de clasă, la catedră. Privește la fetele așezate la masa de seminar. Una dintre fete își ridică privirea, îl prinde că se holbează și îi zâmbește.

— Ne putem opri, zic eu.

— Ba nu, zice el, asta e problema. Nu cred că pot.

Când trece de la a-și aminti despre mine la a vorbi despre fetele de la orele lui, îl urmez. Îmi descrie pielea albă de pe interiorul brațelor, atunci când ridică mâinile, șuvițele care le scapă din cozile de cal, cum se înroșesc până la gât când le spune că sunt prețioase și rare. Îmi spune că e insuportabil, felul în care debordează de frumusețe, îmi spune că le cheamă la catedră, că își pune mâna pe genunchii lor.

— Mă prefac că ești tu, zice el și îmi lasă gura apă de parcă ar fi sunat un clopoțel, semnalând o poftă de mult îngropată.

Mă întorc pe burtă, îmi vâr o pernă între picioare. Continuă, nu te opri.

2017

În săptămâna dinainte de Ziua Recunoștinței, apare articolul lui Janine, dar nu e despre Strane. Un paragraf contextual de la început o menționează pe Taylor și cum a fost hărțuită online. Restul este despre un profesor de la o școală cu internat din New Hampshire, care a abuzat eleve pe tot parcursul carierei lui de patruzeci de ani. Opt victime sunt menționate în articol, cu numele lor reale. Sunt incluse fotografii de-ale lor de acum și din liceu, pagini scanate din jurnalele lor din adolescență, scrisorile de dragoste de la profesor. De-a lungul anilor, a folosit aceleași replici cu toate fetele, aceleași nume de alint. *Ești singura care mă înțelege, micuțo*. În titlul articolului este trecut numele școlii – recognoscibil, prestigios și care cu siguranță va genera multe clicuri. E greu să nu fii cinic, să presupui că nu la asta s-a rezumat de fapt totul.

Browick publică rezultatele investigației interne cu privire la acuzațiile aduse împotriva lui Strane, folosind acel tip de limbaj impenetrabil care pare menit să ascundă adevărul: „Concluzionăm că, deși se poate să fi existat un comportament nepotrivit, de natură sexuală, în urma investigației nu s-au găsit dovezi credibile ale unui abuz sexual”. Dau o declarație oficială prin care este reiterat angajamentul școlii de a încuraja un mediu academic solicitant, dar sigur și benefic. Vor actualiza voluntar programul de instruire a cadrelor didactice cu privire la hărțuirea sexuală. Publică un număr de telefon pentru părinții îngrijorați. Se poate suna și se pot adresa orice fel de întrebări.

În timp ce citesc, mi-l imaginez pe Strane la instructajul despre hărțuirea sexuală, enervat că a trebuit să îl parcurgă – neafectat câtuși de puțin de teorie în sine – împreună cu ceilalți profesori care

m-au văzut, cel care mi-a spus că sunt mascota cursului lui Strane, domnișoara Thompson și doamna Antonova, care au recunoscut indiciile, dar nu au protestat când acestea au fost folosite ca dovezi că era vorba despre o fată cu tulburări emoționale. Mi-i imaginez asistând la instructaj, încuviințând din cap, spunând da, asta este important; trebuie să fim apărătorii acestor copii. Dar ce au făcut când s-au confruntat cu situații în care chiar ar fi putut să schimbe ceva? Când au auzit despre taberele pe care le organiza profesorul de istorie în fiecare an, cu elevii lui, când consilierii pentru facultate îi duceau pe elevi în casele lor? Totul mi se pare o reprezentare scenică, pentru că am văzut cum se sfârșește, cât de repede ridică oamenii din umeri, spunând. *Se mai întâmplă* sau *Și dacă a făcut ceva, nu are cum să fi fost chiar atât de rău* sau *Cum aș fi putut să o opresc eu?* Scuzele pe care le găsim pentru ei sunt scandaloase, dar nici nu se compară cu cele pe care ni le găsim nouă înșine.

∵

Îi spun lui Ruby că simt de parcă am trecut de la a-l jeli pe Strane la a mă jeli pe mine însămi. Propria-mi moarte.

— O parte din tine a murit odată cu el, zice ea. Mi se pare normal.

— Nu, nu o parte, zic eu. Totul. Tot ce ține de mine revine până la urmă la el. Dacă scurg otrava, nu va mai rămâne nimic.

Spune că nu mă poate lăsa să zic așa ceva despre mine, când e limpede că nu e adevărat.

— Pun pariu că dacă te-aș fi cunoscut când aveai cinci ani, zice ea, ai fi fost o persoană complexă chiar și atunci. Îți amintești cum erai la cinci ani?

Dau din cap că nu.

— Dar la opt ani? întreabă ea. La zece?

— Nu cred că îmi amintesc ceva despre mine însămi care să se fi întâmplat înainte de el. Râd,

mă frec pe față cu ambele mâini. E atât de deprimant.

— Chiar este, încuviințează Ruby. Dar anii aceia nu s-au pierdut. Doar că au fost neglijați o vreme. Te poți regăsi.

— Gen, să găsesc copilul din mine? Sfinte! Ucide-mă.

— Dă-ți ochii peste cap dacă ai nevoie, dar merită să o faci. Ce alternativă ai?

Ridic din umeri.

— Pot continua să mă împleticesc prin viață simțindu-mă ca o pleavă, să beau până uit de mine, să renunț.

— Sigur, zice ea. Ai putea face asta, dar eu nu cred că așa se vor sfârși lucrurile în cazul tău.

∵

Mă duc acasă de Ziua Recunoștinței, și mama s-a tuns scurt, deasupra urechilor.

— Știu că arată urât, spune ea. Dar pe cine încerc să impresionez?

Își pipăie ceafa cu degetele, unde părul i-a fost tuns cu mașina.

— Nu e urât, zic eu. Chiar arăți grozav.

Pufnește batjocoritor, flutură din mână. Nu este machiată, ceea ce face ca ridurile să pară mai degrabă o parte integrantă din fața ei, decât ceva ce încearcă să ascundă. Se observă o umbră de mustață nedepilată pe buza de sus și până și asta îi vine bine. Pare relaxată într-un fel cum nu am mai văzut-o vreodată. Face o pauză lungă înainte de a spune ceva. Singurul lucru care mă îngrijorează e cât de slabă e. Când o îmbrățișez, mi se pare de-a dreptul fragilă.

— Mănânci suficient? o întreb eu.

Pare să nu mă audă, holbându-se peste umărul meu, cu mâna în continuare pe ceafă. După o clipă, deschide congelatorul și scoate caserola albastră cu pui prăjit.

Mâncăm puiul și felii groase de plăcintă de la alimentară și bem lichior de cafea, amestecat cu

lapte, în fața televizorului. Fără filme de sărbători, fără chestii înduioșătoare. Ne uităm la documentare despre natură și la emisiunea aia culinară britanică despre care mi-a scris. Când ne întindem pe canapea, o las să își vâre picioarele sub mine și, când începe să sforăie, nu o lovesc ca să se trezească.

Casa s-a dus de râpă, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Mama știe, dar nu își mai cere scuze pentru asta. Podeaua e plină de ghemotoace de praf și scame, iar rufele murdare se revarsă din baie, blocând ușa. Peluza s-a veștejit și are acum o nuanță maronie, dar știu că nu o mai tunde din vară. Zice că „a lăsat-o în voia ei” și că e bine pentru albine.

∵

În dimineața în care trebuie să plec înapoi spre Portland, stăm în bucătărie, bând cafea și mâncând bucăți de plăcintă cu afine, direct din forma de cositor. Se holbează pe fereastră, la zăpada care a început să cadă. Pe capotele mașinilor s-a depus deja un strat de doi centimetri și jumătate.

— Poți să mai rămâi o noapte, zice ea. Sună la serviciu, spune-le că nu se poate circula pe drumuri.

— Am anvelope de iarnă. Mă descurc.

— Când ai schimbat ultima dată uleiul la mașină?

— Mașina e în regulă.

— Trebuie să te ocupi de astfel de lucruri.

— Mamă.

Ridică mâinile, semn că se dă bătută. *Bine, fie.* Rup o bucată de crustă din plăcintă și o sfărâm.

— Cred că o să-mi iau un câine.

— Nu ai curte.

— O să-l plimb.

— Apartamentul tău e atât de mic.

— Un câine nu are nevoie de dormitor propriu.

Mușcă, își trage furculița printre buze.

— Ești ca tatăl tău, spune ea. Fericit doar când era plin de păr de câine.

Ne holbăm la zăpadă.

— M-am gândit mult, spune ea.

Nu îmi mut privirea de la fereastră.

— La ce anume?

— Ah, știi tu, zice, cu un oftat. La regrete.

Las cuvântul să atârne între noi. Îmi pun furculița în chiuvetă, mă șterg la gură.

— Ar trebui să îmi împachetez lucrurile.

— Am urmărit poveștile, zice ea. Despre bărbatul acela.

Încep să tremur, dar pentru prima oară, mintea îmi rămâne la locul ei. O aud pe Ruby cum îmi spune să număr și să respir – inspir prelung, expir și mai prelung.

— Știu că nu îți place să vorbești despre asta, zice ea.

— Nici tu n-ai fost prea nerăbdătoare să o faci, zic eu.

Își înfige furculița în bucata denivelată de plăcintă rămasă în tavă.

— Știu, zice ea încet. Știu că aș fi putut să fiu o mamă mai bună. Ar fi trebuit să te fac să simți că poți vorbi cu mine.

— Nu trebuie să facem asta, zic eu. Serios, e în regulă.

— Lasă-mă să o spun. Închide ochii, își adună gândurile. Trage aer în piept. Sper că a suferit.

— Mamă.

— Sper că putrezește în iad pentru ce ți-a făcut.

— Le-a făcut rău și altor fete.

Deschide brusc ochii.

— Ei bine, nu îmi pasă de alte fete, zice ea. Mie îmi pasă doar de tine. De ce ți-a făcut ție.

Îmi plec capul, îmi sug obrajii. Ce înseamnă asta pentru ea, ce mi-a făcut mie? Sunt multe lucruri pe care nu are cum să le știe: cât a durat, minciunile pe care le-am spus, felul în care l-am validat. Dar partea mică pe care o înțelege – și anume că a stat

în biroul directoarei de la Browick și că l-a ascultat zicând că am niște probleme, niște tulburări, pentru ca apoi să vadă căzând pe podea dovada fotografică cu el și cu mine – e suficientă pentru o viață întreagă de vinovăție. Acum că ne-am inversat rolurile, pentru prima dată în existența mea, vreau să îi spun să uite.

— Eu și tatăl tău am vorbit uneori despre ce ți-a făcut școala aia, continuă ea. Cred că cel mai mare regret al nostru a fost felul în care i-am lăsat să te trateze.

— Nu i-ați lăsat voi, zic eu. Nu ați controlat voi lucrurile.

— Nu am vrut să te trec prin te miri ce spectacol de groază. După ce te-am adus acasă, m-am gândit că, asta e, orice s-ar fi întâmplat, s-a sfârșit de-acum. Nu am știut…

— Mamă, te rog.

— Ar fi trebuit să îl trimit la închisoare, unde îi era locul.

— Dar eu nu am vrut asta.

— Uneori mă gândesc că am vrut să îți fie ție bine. Poliție, avocați, proces. Nu am vrut să te facă praf. Alteori cred că mi-a fost doar frică, spune ea, cu glas spart, și își duce mâna la gură.

O privesc ștergându-și obrajii, chiar dacă nu sunt umezi, chiar dacă nu plânge de fapt, pentru că nu își îngăduie să o facă. Oare am văzut-o vreodată plângând cu adevărat?

— Sper să mă ierți, spune ea.

O parte din mine vrea să râdă, să o îmbrățișeze. *Ce să iert? E în regulă, mamă. Uită-te la mine… S-a terminat. E în regulă.* Când o aud pe mama implicându-se, mă gândesc la Ruby și la cât de frustrant trebuie să fie pentru ea să stea și să asculte cum mă învinuiesc singură. După o vreme, nu îmi mai repetă aceleași replici, știind că la un moment dat nu mai contează, că nu am nevoie de dezlegarea păcatelor, ci să mă trag singură la

răspundere în fața unui martor. Așa că atunci când mama îmi cere să o iert, îi zic:

— Bineînțeles că da.

Nu îi repet că nu ar fi avut ce să facă să-i pună capăt, că nu a fost vina ei și că nu a meritat așa ceva. Îmi înghit în schimb cuvintele. Poate că undeva în stomacul meu, vor prinde rădăcină și vor crește.

∵

Ninge în continuare. Fac tot ce pot ca să îmi deszăpezesc mașina, să conduc pe drumul din pietriș, dar când apăs pedala de accelerație ca să urc dealul și să ajung pe autostradă, roțile se învârt în gol. Întorc și mai stau o noapte. În timp ce ne uităm la televizor, se difuzează reclame la Jocurile Olimpice de Iarnă: zăpadă pulverizată de un schior acrobatic, un bob lucios legănându-se pe o pistă de gheață, o săritură realizată de o patinatoare artistică, cu mâinile strânse și ochii închiși.

— Îți amintești când patinai? mă întreabă mama.

Încerc să mă gândesc: îmi revin în cap niște amintiri vagi, cu pielea albă, crăpată, a patinelor, cu durerea din glezne după o oră de echilibristică.

— O vreme, doar asta ai vrut să faci, zice ea. Nu te puteam convinge să intri în casă, dar nu voiam să te dai pe lac fără să te supraveghez. Eram prea speriată că ai să cazi prin gheață. Tata a scos furtunul și-a inundat toată curtea din față. Îți amintești?

Vag, da… Am patinat după ce s-a întunecat, printre rădăcinile copacilor care se ițeau prin gheața dură, încercând să îmi fac curaj să sar.

— Nu ți-era teamă de nimic, zice mama. Toți cred asta despre copilul lor, dar ție chiar nu ți-era.

Ne uităm la patinatoare alunecând pe gheață. Se răsucește pe vârfurile patinelor, învârtindu-se dintr-odată invers, cu brațele întinse, iar coada de cal o lovește peste față. Încă o schimbare de direcție și e pe un singur picior, apoi se învârte, cu

brațele întinse deasupra capului, trupul părând să i se alungească cu cât se rotește mai repede.

Dimineața, cerul este albastru și zăpada atât de strălucitoare, că ne dor ochii. Presărăm nisip pentru pisici și sare grunjoasă pe drum, iar anvelopele reușesc să găsească o priză. În vârful dealului, mă opresc și mă uit la mama cum se îndreaptă încet spre casă, trăgând după ea o sanie plină cu saci de nisip și sare.

∵

În aer se simte un miros puternic de amoniac, în timp ce străbat rândurile de cotețe, pe podeaua de beton, vopsită în nuanțe de gri și verde, ca cele din spitale. Unul dintre câini începe să latre, stârnindu-i pe toți, ecoul lătraturilor ricoșând din bolțari. Când eram mică, eu și tata glumeam și ziceam că atunci când un câine latră, nu spune de fapt decât: *Sunt câine! Sunt câine! Sunt câine!* Dar lătraturile astea sunt disperate și înfricoșate. Îmi sună mai degrabă ca: *te rog te rog te rog.*

Mă opresc la un coteț cu o potaie cu capul pătrățos și blana de un gri fantomatic. Pe semnul de pe coteț, la rasă e trecut *Pit bull, Weimaraner, ???* Cățelușa își pleacă înainte urechile ciulite când îmi lipesc mâna de cușcă. Îmi miroase palma, mă linge de două ori. Dă precaută din coadă.

O botez Jolene, după ce își lasă capul pe spate și urlă ascultând-o pe Dolly Parton, în prima noapte acasă. Dimineața o scot la plimbare înainte să mă spăl măcar pe dinți și ne plimbăm dintr-un capăt al promontoriului până în celălalt, de la un țărm la altul. Când așteptăm la trecerile de pietoni, se lasă pe picioarele mele și mă atinge pe mână cu boticul, din pură bucurie, iar gâfâielile i se transformă în norișori în aerul rece.

Ne plimbăm pe Commercial Street, dincolo de debarcader, când o văd pe Taylor ieșind pe ușa unei brutării, cu cafea și o pungă de hârtie cerată în mână. Durează o clipă până să mă conving că e

într-adevăr ea și nu doar o iluzie deșartă plăsmuită de mintea mea.

O vede mai întâi pe Jo; se luminează la față în timp ce Jo mă lovește cu coada peste picioare. Apoi reacționează cu întârziere când mă vede, de parcă ar vrea să se asigure că mintea nu îi joacă feste.

— Vanessa, spune ea. Nu știam că ai câine.

Îngenunchează și își ține cafeaua deasupra capului în timp ce Jo înaintează și o linge pe față.

— De-abia am luat-o, zic eu. E puțin cam prea energică.

— Ah, e în regulă, râde Taylor. Și eu pot fi intensă. Apoi repetă, cu voce melodioasă: E în regulă, e în regulă.

O face pe Jo să își încovoaie spinarea, să se scuture din tot corpul. Taylor îmi zâmbește, dezvelindu-și dinții mici și drepți. Are caninii ascuțiți, ca niște colți, la fel ca mine.

— Știu că te-am dezamăgit, zic eu.

O spun pentru că ne-am întâlnit din întâmplare, pentru că a apărut în fața mea când nu m-am așteptat, nu m-am pregătit. Taylor se încruntă, dar nu își ridică privirea spre mine. Continuă să o privească pe Jo, să o scarpine după urechi. Preț de o clipă, mă întreb dacă mă va ignora, dacă se va preface că nu am spus nimic.

— Ba nu, zice ea, nu m-ai dezamăgit. Sau, dacă ai făcut-o, atunci și eu am dezamăgit la rândul meu. Am știut că le-a rănit și pe altele și tot mi-a luat ani de zile să fac ceva în privința asta. Apoi își ridică privirea spre mine; are ochii ca două lacuri albastre. Ce-am fi putut face? Eram doar niște fete.

Știu ce vrea să spună – nu că eram neajutorate în mod voit, ci că lumea ne-a forțat să fim așa. Cine ne-ar fi crezut, cui i-ar fi păsat?

— Am văzut articolul, zic eu. A fost…

— Dezamăgitor? completează Taylor, apoi se ridică, își aranjează poșeta. Deși poate că nu și pentru tine.

— Știu că ai investit mult în el.

— Da, păi… Am crezut că îmi va aduce împăcare, dar acum sunt mai furioasă decât înainte. Își încrețește nările, se joacă cu capacul paharului de cafea. Sinceră să fiu, a fost cam josnică. Ar fi trebuit să știu mai bine.

— Jurnalista?

Taylor încuviințează.

— Nu cred că i-a păsat, de fapt. A vrut doar să fie pe val, să aibă o poveste bună. Lucru pe care l-am știut și atunci, dar tot m-am gândit că îmi va reda cumva forța sau mai știu eu ce. În schimb, mă simt de parcă s-a profitat din nou de mine. Rânjește, o scarpină pe Jo după urechi. M-am gândit să încep să merg la terapie. Am mai încercat și nu m-a prea ajutat, dar trebuie să fac ceva.

— Pe mine mă ajută, zic eu. Dar nu a reparat totul… De-aia mi-am luat câine.

Taylor îi zâmbește lui Jo.

— Poate că ar trebui să încerc și eu.

Mi se pare fragilă, într-un fel pe care nu l-am observat înainte, nici când am fost la cafenea împreună, nici în postările online. Acum înțeleg un lucru care ar fi trebuit să fie evident, că a fost pierdută și a căutat un mod prin care să înțeleagă totul – pe el, pe ea însăși, lucrurile pe care le-a făcut el și de ce încă înseamnă atât de mult pentru ea, deși pare ceva total nesemnificativ. Îl aud pe Strane rostind, nerăbdător și impenitent, întrebarea care probabil că răsună și în mintea ei: *Când o să treci peste asta? N-am făcut decât să te ating pe picior.*

Taylor se uită la mine.

— Măcar încercăm, nu-i așa?

Am impresia că în clipa asta ar trebui să îmi desfac brațele și să o strâng la piept, să încep să o consider ca un fel de soră. Poate că ar fi fost posibil dacă poveștile noastre ar fi fost mai asemănătoare, dacă eu aș fi fost mai drăguță, deși pare absurd să te aștepți ca două femei să se

iubească doar pentru că au fost molestate de același bărbat. Trebuie să existe un punct în care să ți se permită să fii definită și de altceva, nu doar de ce ți-a făcut bărbatul acela.

Înainte să plece, Taylor o mai scarpină o dată pe Jo după urechi, iar mie îmi face ușor cu mâna, stânjenită.

O privesc îndepărtându-se, nu un zvon, ci o persoană reală, o femeie care a fost cândva o fată. Și eu sunt reală. Oare am mai gândit asta atât de clar despre mine? E o revelație atât de măruntă. Jo mă trage de lesă și, pentru prima dată, îmi imaginez cum s-ar putea să mă simt să nu fiu a lui, să nu mă identific cu el. Să simt că poate aș reuși să fiu bună.

Cu fața luminată de soare și o cățelușă la picioarele mele, am mari șanse să fiu un om bun.

∵

Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să încep de aici, de la lesa care mă apasă ușor pe mână, de la zăngănitul metalului și țăcănitul unghiilor pe cărămidă. Ruby spune că va dura o vreme până să simt că m-am schimbat cu adevărat, că trebuie să îmi ofer posibilitatea de a vedea mai mult din lume fără să o privesc prin prisma lui. Deja încep să simt diferența. Există o claritate, o ușurătate.

Eu și Jo ajungem pe plajă, pustie în afara sezonului, iar ea își coboară boticul în nisip.

— Ai mai fost la ocean? o întreb eu, iar ea își ridică privirea spre mine, ciulind urechile.

Desfac lesa. La început nu își dă seama, nu înțelege, dar când o bat ușor pe spate și îi spun „Du-te”, o ia la sănătoasa, zburdând pe nisip, înspre apă, lătrând la valurile care i se sparg de labe. Mă ignoră când o strig, nu își știe încă numele, dar când vede că mă așez, vine degrabă, cu limba scoasă și privirea sălbatică. Se trântește la picioarele mele, gâfâind și scâncind fericită.

Ne întoarcem acasă sub cerul palid de iarnă, iar când ajungem la apartament, verifică toate

camerele, inspectează fiecare colțișor. E încă în faza de acomodare cu libertatea și spațiul. Mă întind pe canapea, iar ea ochește spațiul gol de lângă picioarele mele.

— Ai voie, zic eu, iar ea sare pe canapea, se face ghem și oftează. El n-o să te cunoască niciodată.

E un adevăr dur, care poartă cu sine mâhnire și bucurie deopotrivă. Jo deschide ochii și mă privește fără să își ridice capul, îmi studiază mereu chipul și tonul vocii, observă totul la mine. Când încep să mă îndepărtez, dă din coadă, lovind perna de pe canapea, ca un bubuit de tobe, ca o bătaie a inimii, un ritm al împământenirii. *Eşti aici,* zice. *Eşti aici. Eşti aici.*

virtual-project.eu

violin

[1] Preparat mexican tradițional din aluat, făcut la aburi, în pănușe sau frunze de banană, și umplut cu carne, brânză, fructe, legume etc.

[2] Literal, „spinarea balenei”.

[3] Personaj din folclorul american, un uriaș tăietor de lemne.

[4] Joc de cuvinte bazat pe omonimia dintre termenul original *chad(s),* adică resturile rezultate din perforarea buletinelor de vot, și substantivul propriu Chad.

[5] Medicament antidepresiv, conținând substanța activă bupropionă

[6] Sărbătoare națională în Statele Unite, organizată în cea de-a treia zi de luni din ianuarie, în preajma aniversării lui Martin Luther King Jr. (15 ianuarie 1929 – 4 aprilie 1968).

[7] Joc de cuvinte bazat pe omonimia în limba engleză a cuvântului *crabs,* care poate însemna „crabi”, dar și „păduchi lați”.

[8] Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre substantivul propriu Wye și adverbul *why* („de ce”, „din ce motiv”).

[9] Tendință de modă unisex, caracterizată prin articole vestimentare cu aspect nepretențios, obișnuit.

Table of Contents

2017
2000
2017
2000
2017
2001
2017
2001
2017
2001
2017
2002
2017
2006
2017
2007
2017

Table of Contents

2017	3
2000	14
2017	58
2000	74
2017	126
2001	136
2017	169
2001	177
2017	219
2001	235
2017	267
2002	276
2017	302
2006	312
2017	360
2007	374
2017	418